

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\G\Gemmell David_Gemmell David - Sipstrassi
sága 5 - Krvavý kámen.pdb

PDB Name: Gemmell_David-Sipstrassi_saga-5
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 1.2.2004
Modification Date: 1.2.2004
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

DAVID GEMMELL
KRVAVÝ KÁMEN

Věnování

Krvavý kámen s láskou věnuji Timu a Dorothy Lentonovým oplátkou za jejich přátelství a jasné světlo na úzké cestě v době, kdy jediné, co jsem viděl, byla tma.

Poděkování

Děkuji svým redaktorům Johnu Jarroldovi z Random House a Stelle Grahamové z Hastingsu a své korektorce Jean Maundové, jakož i zkušené čtenářce Val Gemmellové. Jsem také vděčný za pomoc, kterou mi nabídli kolegové spisovatelé Alan Fisher a Peter Ling. A mnoha fanouškům, kteří mi za ta léta napsali a přáli si další příběhy o Jonu Shannowovi - těm také patří mé díky!

Prolog

Viděl jsem pád světů a smrt národů. Z místa v mracích jsem viděl, jak se k pobřeží žene obrovská přílivová vlna, polyká města a topí zástupy.

Na začátku byl den klidný, ale já věděl, co se má stát. Město u moře se probouzelo, ulice byly zahlceny vozidly, chodníky plné lidí, podzemní dráhy ucpány davy.

Poslední den byl bolestný, protože jsme měli kongregaci, přišli bohobojní lidé, srdeční a velkorysí, které jsem se naučil milovat. Je těžké shlížet na moře takových tváří a vědět, že druhého dne již budou stát před Stvořitelem.

A tak, když jsem kráčel k modrostříbrnému letadlu, které nás vynese vysoko k budoucnosti, cítil jsem převeliký smutek. Když jsme čekali na start, slunce zapadalo ve vši své slávě. Zapnul jsem si bezpečnostní pás a vyndal svou bibli.

Nebylo žádné útěchy.

Saul seděl vedle mě a díval se z okna. "Překrásný večer, diákone," poznamenal.

To vskutku byl. Ale již se zvedaly větry změny.

Hladce jsme se vznesli do vzduchu, pilot nám oznámil, že počasí se změní k horšímu, ale že se nad Bahamy dostaneme, než bouře vypukne.

Výš a výš jsme letěli, a byl to Saul, kdo první uviděl ten zá-zrak. "To je zvláštní," řekl a poklepal mi na ruku. Vypadá to, že slunce znovu vychází."

"Toto je poslední den, Saule," sdělil jsem mu. - Podíval jsem se dolů a uviděl jsem, že si odepjal bezpečnostní pás. Řekl jsem mu, ať si ho zase zapne. Udělal to právě včas, vzá-pětí letadlo zasáhl první z těch strašlivých závanů víchru a málem je převrátil. Vzduchem poletovaly pohárky, knihy, tácky i batohy a ostatní pasažéři začali ječet strachy.

Saul pevně zavřel oči a začal se modlit, ale já zůstával klidný. Naklonil jsem se doprava a vyhlédl z okénka. Teď se zvedla obrovská vlna a řítila se k pobřeží.

Pomyslel jsem na lidi ve městě. Byli mezi nimi tací, kteří i v této chvíli to, co viděli, považovali za zázrak, kdy zapadající slunce opět vycházelo. Snad se usmějí nebo možná zatleskají údivem. Pak jejich oči přitáhne obzor. Zprvu usoudí, že na obloze visí nízko tmavá bouřková mračna. Brzy si však uvědomí děsivou skutečnost, že se moře zvedlo k nebe-sům a na ně se řítí kypící stěna smrti.

Odvrátil jsem oči. Letadlo se otřásl, pak se zvedlo a vzápětí začalo klesat, bezmocně se otáčelo v ohromné síle větru.

Všichni pasažéři si mysleli, že brzy bude následovat smrt. Až na mne. Já věděl.

Naposledy jsem se podíval z okna. Město teď vypadalo tak malé, jeho pyšné mrakodrapy nebyly větší než, dětský prst. V oknech výškových budov svítila světla, na dálnicích ještě stále popojížděly kolony aut.

A pak to bylo pryč.

Saul otevřel oči a byla v nich vidět nesmírná hrůza a děs. "Co se to děje, diákone?"

"Konec světa, Saule."

"Umřeme?"

"Ne. Ještě ne. Brzy uvidíš, co pro nás naplánoval Hospodin."

Jako stéblo zachycené hurikánem poletovalo letadlo oblohou. A pak přišly barvy, jasné rudé a purpurové odstíny se převalily přes trup letadla a zakryly okénka. Jako by nás spolkla duha. A pak byla pryč. Trvalo to snad čtyři sekundy. A přesto jsem jen já věděl, že v těch čtyřech sekundách minulo několik set let.

"Už to začalo, Saule," řekl jsem.

BOLEST BYLA PŘÍLIŠ VELKÁ, ABY SE DALA Pominout, a hrozilo mu, že ho při jízdě přemůže nevolnost. Ale kazatel se držel v sedle a dál pobízel hřebce nahoru do Sedla. Měsíc v úplňku stál vysoko na bezmračné obloze a vzdálené horské štíty byly ostré a leskly se bíle proti nebi. Jezdci se stále ještě kouřilo z rukávu černého kabátu a při závanu větru vyšlehl plamínek. Muži tělem projela nová vlna bolesti a on plamínky utloukl kouřem začernalou rukou.

Kde jsou teď, uvažoval a světlými očima pátral po horách a nižších průsmycích zalitých měsíčním světlem. V ústech měl sucho. Přitáhl hřebci otěže. Na hrušce sedla měl pověšenou čtůru. Sundal ji a odšrouboval mosazný uzávěr. Zvedl čtůru ke rtům a zjistil, že v ní není voda, ale ohnivý alkohol. Vyplivl ho a odhodil čtůru pryč.

Zbabělci! Potřebovali temnou inspiraci alkoholu, aby jim pomáhal na jejich cestě k vraždě. Jeho náhle vzplanuvší hněv na chvíli přehlušil bolest. Kazatel hluboko dole na svahu uviděl, jak se z okraje lesa vynořuje skupina jezdců.

Přimhouřil oči. Pět mužů. V čistém horském vzduchu slyšel jejich vzdálený smích.

Jezdec zasténal a zakymácel se v sedle, bušení ve spán-cích zesílilo. Dotkl se rány na pravé straně hlavy. Krev se už srážela, ale měl šrám tam, kde ho zasáhla kulka, a svaly ko-lem byly horké a naběhlé.

Cítil, jak ho opouští vědomí, bojoval však a využíval sílu svého vzteku.

Zatahal za otěže a pobídl hřebce nahoru do Sedla, načež zabočil doprava a dolů po dlouhém zalesněném svahu smě-rem k silnici. Svah byl zrádný a hřebec dvakrát uklouzl a přisedl na zadní. Ale jezdec přidržel zvířeti hlavu nahoře a to se srovnalo. Nakonec dorazil na rovinu a tvrdě udusa-nou hlinu obchodní silnice.

Kazatel zastavil svého oře, obtočil otěže kolem sedlové hrušky a vytáhl revolvery. Oba měly dlouhou hlaveň a na bubincích stříbrné spirály. Muž se zachvěl a viděl, že se mu ruce třesou. Jak je to dlouho, co byly tyto smrtonosné zbraně naposledy použity? Patnáct let? Dvacet? Přisahal jsem, že už je nikdy nepoužiju. Že už nikdy nevezmu jinému život.

A byl jsi hlupák!

Miluj svého nepřitele. Konej dobro těm, kteří tě nenávidí.

A uvidíš své milované zabité.

Udeří-li tě dopravě tváře, nastav levou.

A uvidíš své milované uhořelé.

Znovu uviděl šlehající plameny, slyšel křik vyděšených a umírajících... Naša běžící k plápolajícím dveřím, když se střešní trámy prolomily a spadly na ni, Dova klečící vedle těla svého manžela Nolise, její srst hoří plamenem, otevírá planoucí dveře, jen aby ji na kusy rozstříleli jásadící opilci venku...

Jezdci se objevili na dohled a uviděli osamělou postavu, jak na ne čeká. Bylo zřejmé, že muže poznali, ale nebáli se. To mu připadalo zvláštní, jenomže pak si uvědomil, že ne-mohou vidět jeho zbraně, které zakrývala vysoká přední rozsocha sedla. Ani neznali dobře skrývané tajemství mu-že, proti němuž teď stáli. Jezdci pobídl koně kupředu a on čekal, mlčky, než přijedou blíž. Třesavka ho teď zcela pře-šla, cítil, jak se v jeho nitru šíří převeliký klid. "No teda," řekl jeden z jezdců, mohutný muž v kabátě s vycpanými rameny. "Dábel si na své vždycky dává pozor, co? Udělals velkou chybu, žes nás sledoval, kazateli. Bylo by bejvalo lepší, kdybys tam umřel." Muž vytáhl nůž s dvo-jitým ostřím. "Teď tě stáhnou zaživa z kůže!"

Kazatel chvíli neodpovídal, pak se muži podíval do očí. "Zastyděli se, když páchali ten hřích?" ocitoval. "Ne, ti se nestydí a neznají zahanbení." Zvedl revolver, plynulým, ne-uspěchaným pohybem. Na zlomek vteřiny mohutný jezdec ztuhl, pak hrábl po vlastní zbraně. Bylo příliš pozdě. Nesly-šel hromový řev, protože kulka velkého kalibru mu prorazi-la lebku dřív, než k němu doletěl zvuk výstřelu, a srazila ho ze sedla. Výbuch splášil koně a náhle všude zavládl zmatek.

Kazatelův kůň se vzepjal, ale muž si jenom poposedl a dva-krát vystřelil. První kulka prorazila hrdlo hubeného vousáče, druhá skončila v zádech jezdce, jenž otočil koně v marné snaze uniknout náhlé bitvě. Čtvrtý muž dostal kulku do pr-sou a padl s jekem na zem, kde se začal plazit do nízkého podrostu stranou od silnice. Poslední jezdec, jemuž se po-dařilo zvládnout rozdivočené zvíře, vytáhl revolver s dlou-hou hlavní a vystřelil. Kulka šla blízko, zatahala kazatele za límec kabátu. Kazatel se otočil v sedle a z levého revolveru dvakrát vypálil. Obličej útočníka zmizel, protože mu ho kulky zarazily do lebky. Koně bez jezdců odevčali do noci a kazatel si prohlédl těla. Čtyři muži byli mrtví, pátý, zraně-ný na prsou, se stále snažil odplazit pryč a zanechával za se-bou krvavou stopu. Jezdec pobídl hřebce a ten vykročil ved-le plazícího se muže. "A já je nadobro zhubím, pravil Pán." Plazící se muž se převrátil na záda.

"Ježíši Kriste, nezabíjej mě! Já to nechtěl udělat. Já žádnýho z nich nezabil, přísahám!"

"Podle jejich skutků je souditi budete," řekl jezdec.

Revolver se sklonil. Muž na zemi zvedl ruce a zkřížil je na obličej. Kulka mu roztrhala prsty a skončila hluboko v mozku. "A je po všem." prohlásil kazatel. Spustil revolvery do pouzder u pasu, obrátil hřebce a zamířil k domovu. Pak ho přemohly únava a bolest a on přepadl koni na krk.

Hřebec, jehož teď nikdo nevedl, se zastavil. Jezdec pů-vodně zamířil k jihu, ale tam neležel domov, který hřebec znal.

Chvilí tu stál nehybně a pak vykročil, míře na východ a ven na pláně.

Ploužil se tak asi hodinu, když zachytil pach vlků. Stíny se pohybovaly napravo. Hřebec zařičel a vzepjal se. Váha z jeho hřbetu spadla... a kůň odevčal pryč.

* * *

Jeremiáš poklekl u spícího muže a prohlédl mu ránu na spánku. Nemyslel, že je lebka prasklá, ale nedalo se to určit s jistotou. Krvácení ustalo, ale do vlasů a dolů přes lícni kost až téměř na bradu se táhla obrovská modřina. Jere-miáš pohlédl muži do tváře. Byla hubená, hranatá, s hlubo-ko posazenými očima. Rty byly úzké, ale podle Jeremiáše ne kruté.

Jeremiáš věděl, že o člověku se toho dá hodně zjistit z pouhého studia jeho obličej, jako by se v něm kódované zrcadlily životní zkušenosti. Třeba, říkal si, každá slabost a zášť, udatnost a laskavost, zanechávají maličkou stopu, přidávají tady a támhle po vrásce, které se dají číst jako pís-mo. Snad to byl boží způsob, jenž umožňoval bohabojným

rozpoznat bezbožnost i v krásné tváři. Byla to dobrá před-stava. Nemocný je silný muž, ve tváři má vepsanu jen nepa-trnou stopu laskavosti, usoudil Jeremiáš, i když tu na oplát-ku nebylo žádné zlo. Jemně zraněnému omyl šram na hlavě a pak z něj stáhl pokrývku. Popáleniny na paži a rameni se muži hojily dobře, i když z několika puchýřů stále vytékal hnis.

Jeremiáš obrátil pozornost k mužovým zbraním. Jednočinné revolvery vyrobili Pekelníci. Zvedl první a natáhl kohoutek na první záraz a potom uvolnil nabíjecí klapku, aby se dostal k bubínku. Byly vystřeleny dvě kulky. Jeremiáš vyndal prázdné nábojnice a pečlivě je prozkoumal. Zbraň nebyla nová. V letech před druhou satanskou válkou Pe-kelníci vyráběli dvojčinné verze revolverů s o něco kratšími hlavněmi a pušky, které byly mnohem přesnější než tyhle kousky. Takové zbraně je však neuchránili zničení. Jere-miáš viděl zkázu Babylonu. Diákon nařídil, aby byl srovnán se zemí, aby ve městě nezůstal kámen na kameni, takže tam, kde stávalo město, teď byla jenom holá, jalová pláň. Stařec se při té vzpomínce zachvěl.

Zraněný zasténal a otevřel oči. Jeremiáš pocítil chladný strach, když na něj muž pohlédl. Jeho oči měly mlžně šedou barvu zimní oblohy, byly bystré a pronikavé, jako by uměly číst v lidské duši. "Jak se cítíte?" zeptal se Jeremiáš s prud-ce bušícím srdcem. Muž zamrkal a pokusil se posadit. "Ležte klidně, příteli. Byl jste těžce zraněn."

"Jak jsem se sem dostal?" Hlas měl tichý, slova vyslovo-val měkce.

"Moji lidé vás našli na pláni. Spadl jste z koně. Ale před-tím jste byl v ohni a stříleli po vás."

Muž se zhluboka nadechl a zavřel oči. "Nepamatuju se," řekl nakonec.

"To se stává," pravil Jeremiáš. "Trauma z bolesti z va-ších zranění. Kdo jste?"

"Nepamat..." Muž zaváhal. "Shannow. Jsem Jon Shannow."

"Nechvalně známé jméno, příteli. Odpočíte si a já se večer vrátím a přinesu vám něco k jídlu."

Zraněný otevřel oči, natáhl paži a vzal Jeremiáše za ru-ku. "Kdo jsi, příteli?"

"Já jsem Jeremiáš. Tulák."

Zraněný se svezl zpátky na lůžko. "Jdi a provolávej v Je-ruzálemě, Jeremiáši," zašeptal a pak znovu upadl do hlubo-kého spánku. Jeremiáš slezl z vozu a strčil do zavřených dřevěných dvířek. Isis připravila oheň a on ji viděl, jak opodál na bře-hu řeky sbírá bylinky. Krátké plavé vlasy se jí ve slunci leskly jako zlato. Jeremiáš se poškrábal v bílém vousu a zatoužil po tom, aby byl o dvacet let mladší. Ostatních deset vozů bylo přitaženo do půlkruhu podél břehu a teď byly zapále-ny tři ohně na vaření. Jeremiáš zahlédl Mereditha klečet u prvního z nich, právě krájel mrkev do kotlíku, jenž visel nad ohněm.

Jeremiáš přešel přes louku a přidřepł si proti hubenému mladému učenci. "Život pod sluncem a hvězdami vám svěd-čí, doktore," prohodil přivítivě. Meredith se plaše usmál a odhrnul si pramen pískových vlasů, který mu spadl do očí.

"To opravdu svědčí, velkomožný pane Jeremiáši, Cítím, jak mi s každým dnem přibývají síly. Kdyby víc lidí z města vidělo tuhle zemi, bylo by mň krutosti, tím jsem si jistý."

Jeremiáš neřekl nic a přenesl pohled na oheň. Podle je-ho zkušeností krutost vždycky dlela ve stínu člověka, a kudy člověk krácel, zlo nebylo nikdy příliš pozadu. Jenže Mere-dith byl mírná duše, a mladému muži nijak neuškodí, když si bude hýčkat něžné sny.

"Jak se má zraněný?" zeptal se Meredith.

"Myslím, že se vzpomíná, i když tvrdí, že si nepamatuje nic z boje, při kterém přišel ke svým zraněním. Tvrdí, že se jmenuje Jon Shannow."

Meredithovi krátce vzplál v očích hněv. "Prokleté jmé-no!" vyhrkl.

Jeremiáš pokrčil rameny. "Je to jenom jméno."

* * *

Isis klečela na břehu řeky a hleděla dolů na dlouhou štíh-lou rybu těsně pod třpytivou hladinou. Je to překrásná ry-ba, pomyslela si a v duchu se natáhla. Myšlenky se jí vmžiku rozmazaly a pak se spojily s rybinými. Cítila chladnou vodu na bocích a naplnil ji lovecký neklid, potřeba se pohybovat, drát se proti proudu, plout domů.

Isis se stáhla, lehla si na záda... a vycítila, že přichází Je-remiáš. S úsměvem se posadila a obrátila se ke starci, "Jak je mu?" zeptala se, když se Jeremiáš posadil vedle ní.

"Sílí. Rád bych, aby sis k němu sedla." Stařec má starosti, ale snaží se to zakrýt, pomyslela si. Odolala nutkání vplout do jeho myslí a vyčkávala, dokud znovu sám nepromluví. "Je to bojovník, možná dokonce bandita. Já prostě nevím.

Bylo naší povinností mu pomoci, ale otázkou je: Až zesílí, nebude pro nás znamenat nebezpečí? Je to zabiják? Pátrají po něm křižáci? Nemohli bychom se dostat do potíží, že ho u sebe přechováváme? Pomůžeš mi?"

"Och, Jeremiáši," řekla Isis tiše. "Ovšemže ti pomůžu. Tys o tom pochyboval?"

Stařec zrudl. "Vím, že nerada používáš své nadání na li-di. Mrzí mě, že tě o to musím požádat."

"Ty jsi tak sladký," prohlásila Isis vstávajíc. Zatočila se jí hlava a ona klopýtla. Jeremiáš ji zachytil a ona cítila, jak ji jeho starost přemáhá. Síly se jí pomalu navracely, ale teď ji zabolelo v břiše a v prsou. Jeremiáš ji zvedl do náručí a vy-kročil zpátky k vozům, odkud k nim přiběhl doktor Meredith. Jeremiáš ji posadil do širokého houpacího křesla k ohni a Meredith jí zatím měřil tep. "Už jsem v pořádku," uklidňovala je. "Opravdu."

Meredith jí položil štíhlou ruku na čelo a vyžadovalo to její veškeré soustředění, aby zastřela naléhavost citů, které k ní choval. "Jsem v pořádku!"

"A ta bolest?" vyptával se.

"Ustupuje." Ihla. " Vstala jsem moc rychle. Nic to není."

"Doneste trochu soli," obrátil se Meredith k Jeremiášo-vi. "Sněž to," nařídil jí pak.

"Je mi z toho špatně," vzpírala se, ale on mlčel, a ona si slízala sůl z dlaně. Jeremiáš jí podal hrneček s vodou a Isis si vypláchla ústa. "Teď bys měla odpočívat," řekl Meredith.

"Budu, brzy," slíbila. Pomalu vstala. Její nohy zvládly ce-lou její váhu a Isis oběma mužům poděkovala. Toužíc, aby se

už už dostala z dosahu jejich starostlivých pohledů, došla k Jeremiášovu vozu a vyšplhala dovnitř, kde stále spal zra-něný.

Isis si přitáhla křeslo a posadila se. Její choroba se zhor-šovala a ona cítila neodkladně se blížící smrt.

Zahнала takové myšlenky z hlavy, natáhla se a malou ru-ku položila na prsty spícího muže. Zavřela oči a dovolila si vklouznout do jeho vzpomínek, letěla stále níž, vrstvami mužného věku a dospívání, a dokud se nedostala do dět-ství, nenatáhla do sebe nic.

Dva chlapci, bratři. Jeden plachý a citlivý, druhý vychloubačný a hrubý. Starostliví rodiče, sedláci. Pak přišli bandité. Krveprolití a vražda, chlapci unikají. Muka a tragédie oba ovlivnily různě, z jednoho se stal lupič a z druhého...

Isis se s trhnutím vrátila do reality. Když teď hleděla na spícího muže, všechny myšlenky na nemoc byly zapomenu-ty.

"Hledím do tváře legendy," pomyslela si. Znovu se spo-jila s mužem.

Jeruzaléman, pronásledovaný minulostí, mučený myšlenkami na budoucnost, projíždějící divočinou, hledající...

měs-to? Ano, ale taky mnohem víc. Hledající odpověď, hledající důvod bytí. A během svého hledání se zastavuje, aby bojoval s bandity, zkontroloval město, zabíjel bezbožníky. Neustále projíždí zemí, vítají ho jen tam, kde potřebují jeho zbraně, a když je zabíjení dokončeno, pobízejí ho k odjezdu.

Isis se znovu stáhla, vystrašená a sklíčená - nejen vzpo-mínkami na neustálou smrt a boj, ale úzkostí muže samot-ného. Z plachého a citlivého dítěte vyrostl násilník, obáva-ný a odstrkovaný, každá smrt z jeho rukou přidávala další vrstvu ledu na jeho duši. Znovu se s ním spojila.

Na ni-něj útočí, muži vybihají ze stínů. Střelba. Jakýsi zvuk za ní-ním. Isis-Shannow natahuje kohoutek, obrací se a střílí jediným pohybem. Dítě je odmrštěno dozadu s rozervanou hrudí. Ach Bože! Ach Bože! Ach Bože!

Isis ze sebe servala tu vzpomínku, ale úplně se nestáhla. Místo toho vzlétla nahoru, nechala ubíhat čas a zastavila se teprve, když Jeruzaléman vjel na statek Donny Taybardové. Tohle bylo jiné. Tady byla láska.

Vozy jsou v pohybu a Isis-Shannow vyjíždí směrem od nich, na výzvědy, se srdcem plným radosti a příslibu lepších zítřků. Už žádné násilí a smrt. Sny o sedlačení a tichém přá-telství. Pak přišli Pekelníci!

Isis se stáhla a vstala. "Ubohý, milý muži," zašeptala a přejela rukou spícímu muži po čele. "Přijdu zase zítra."

Venku se k ní připojil doktor Meredith. "Co jsi zjistila?" zeptal se.

"Od něj nám nebezpečí nehrozí," odpověděla.

* * *

Mladý muž byl vysoký a štíhlý, kšticí neposlušných čer-ných vlasů měl nad ušima zastřiženou nakrátko, ale na te-meni si je nechával růst dlouhé. Jel na staré kobyle s pro-hnutým hřbetem, projel sedlem a s radostí mládí se zadíval ke vzdálenému obzoru, kde se zvedaly hory vyzývající sa-motnou oblohu.

Nestor Garrity byl sedmnáct jar starý a tohle bylo dobro-družství. Jen Pán sám věděl, jak vzácné je dobrodružství v Poutníkově Údolí. Ruka se mu sevřela na pažbě zbraně u pasu a on na chvíli nechal působit svou fantazii. Už nebyl účetním u dřevařské společnosti. Ne, byl křížákem honícím proslulého Latona Dukea a jeho bandu lupičů. Nezáleželo na tom, že Duke byl obávaný muž, nejnebezpečnější pistol-ník na téhle straně Morových zemí. Protože lovcem byl Nestor Garrity, smrtelně nebezpečný a rychlý, postrach bu-fičů široko daleko, zbožňovaný ženami, vážený a obdivova-ný muži. Zbožňovaný ženami...

Nestor se ve svých představách zarazil a zamyslel se nad tím, jaké by to asi bylo, kdyby ho ženy zbožňovaly. Jednou si vyšel s dcerou Ezry Fearda, Mary, a vzal ji na tancovačku o letnicích. Ona ho vyvedla ven do měsíčního světla a koke-tovala s ním.

"Měl jsem jí dát pusku." pomyslel si. "Měl jsem zatraceně udělat aspoň něco!" Při té vzpomínce se začervenal. Ta-neční zábava se změnila v noční můru, když Mary odešla se Samuelem Klaresem. Líbali se. Nestor je viděl dole u poto-ka.

Ted' za něj byla provdaná a právě porodila první dítě.

Stará kobylka na svahu plném suti málem upadla. Nestor se vzpamatoval ze svých představ a zamířil s koněm dolů z kopce.

Představy se mu zase vrátily. Už nebyl Nestorem Garritym, neohroženým křížákem, ale Jonem Shannowem, vě-hlasným Jeruzalémanem, hledajícím bájně město, který ne-má čas na ženskou - jakkoliv ho ony zbožňují. Nestor přimhouřil oči a zvedl klobouk, který mu visel vzadu na kr-ku. Nasadil si ho na hlavu, vyhnul si limec kabátu a narov-nal se v sedle. Jon Shannow by se nikdy nehrbil. Představil si, jak zpoza balvanů vyjíždějí dva lupiči. V duchu viděl strach na jejich tvářích. Sáhli po zbraně. Nestor švihl rukou dolů. Revolver se mu zachytil za vršek pouzdra a zbraň mu vyklouzla z ru-kou a spadla do suti. Nestor opatrně sesedl a zbraň našel.

Kobylka, potěšená, že se zbavila chlapcovy váhy, vykroči-la dál. "Hej, počkej!" křičel Nestor a škrábal se za ní. Ona se však sourala dál a skleslý mladík ji následoval celou ces-tu až k úpatí svahu, kde se kobylka zastavila a začala uškubávat suchou travu. Tam Nestor znovu nasedl.

Jednou se stanu křížákem, pomyslel si. Budu sloužit diá-konovi a Hospodinu. Jel dál.

Kde je kazatel? Nemělo by mu trvat tak dlouho ho najít. Sledovat stopy k sedlu bylo snadné. Ale kam to jel? Proč vlastně vůbec někam jezdil? Nestor měl kazatele rád. Byl to tichý muž a během Nestorova dětství a dospívání se k němu choval laskavě a s pochopením. Zvláště když se onoho léta před deseti lety Nestorovi zabili rodiče. Utopili se při náhlé povodni. Nestor se při té vzpomínce zachvěl. Bylo mu sedm - a byl sirotek. Tehdy za ním přišla milostpaní McAdamová a kazatel s ní. Sedl si k Nestorovi na postel a uchopil ho za ruku.

"Proč umřeli?" zeptal se zmatený chlapec. "Proč mě opustili?"

"Řek bych, že přišel jejich čas, jenom to nevěděli."

"Já chci být taky mrtvý," kvílel sedmiletý hoch.

Kazatel s ním potom seděl a tiše mluvil o jeho rodičích, o jejich dobrotě, o jejich životech. Nestora na chvíli opusti-la úzkost a otupující pocit osamělosti a on usnul.

Včera v noci kazatel i přes plameny a kulky unikl z kos-telíka. A utekl se schovat. Nestor ho šel najít, říci mu, že všechno už je v pořádku a že se může zase bezpečně vrátit domů.

Potom uviděl těla, mouchy bzučely kolem strašlivých ran. Nestor se přinutil sesednout a přiblížit se k mrtvolám. Na čele mu vyrazil pot a pouštní vánek ho studil na kůži. Nedokázal se na ně podívat přímo, a tak se jal pátrat v půdě po stopách.

Jeden kůň mířil zpátky k Poutníkovu Údolí, pak se obrátil a vydal se ven do divočiny. Nestor se odvážil rychle po-hlédnout na mrtvé muže, i když se mu z toho obracel za-ludek. Žádného z nich neznal. Důležitější bylo, že žádný z nich nebyl kazatel.

Nestor znovu nasedl a vydal se za osamělým jezdcem.

* * *

Když Nestor Garrity vjel do městečka, veda černého hřebce, na hlavní ulici Poutníkova Údolí bylo plno lidí. Bylo skoro poledne a děti vycházely ze dvou škol a mířily do polí, aby snědly obědy, které jim jejich matky zabalily. Krá-my a tři městské jídelny byly otevřené a na bezmračné ob-loze svítilo slunce.

Ale o půl míle dál na sever stále k blankytu lině stoupal kouř. Nestor mezi začernalými trámy viděl stát Beth McAdamovou, zatímco se v troskách pohybovali funebráci a sbírali ohořelá těla Vlčáků. Nestor se nijak netěšil na to, že Beth bude muset sdělit novinky. Když byl Nestor malý, byla ředitelkou nižší školy, a žádný žáček se nikdy nerado-val, když ho poslali do její pracovny. Nestor se zazubil, když si vzpomenu na den, kdy se popral s Charliem Willsem. Roztrhli je od sebe a potom odvedli za paní McAdamovou. Ona stála před svým stolem a poklepávala si na prsty tři stopy dlouhou rákoskou.

"Kolik bys měl dostat, Nestore?" zeptala se ho.

"Já se prát nezačal," namítl hoch.

"To není odpověď na mou otázku."

Nestor se nad tím chvíli zamyslel. "Čtyři," řekl.

"Proč čtyři?"

"Prát se na dvoře jsou čtyři rány," prohlásil. "To je pra-vidlo."

"Copak jsi ale nepraštil pana Carstairse, když tě odtrhl tady od chudáka Charlieho?"

"To bylo omylem," bránil se Nestor.

"Takový chyby jsou drahý, chlapče. Bude to šest pro tebe a čtyři pro Charlieho. Připadá ti to spravedlivý?"

"Když je vám třináct, nic není spravedlivý," opáčil Nes-tor. Ale přijal šest ran, tři na každou ruku, a nevydal ani hlásku. Teď pomalu dojel k ohořelým troskám kostelíčka a hře-bec jeho kaštanovou kobytku pokorně následoval. Beth McAdamová stála s rukama položenýma na kyprých bo-cích a dívala se směrem ke zdi. Plavé vlasy měla spletené do copu, ale pár pramínků seji z něj uvolnilo a povlávalo jí ve větru kolem tváře. Při zvuku blížícího se koně se obrátila a s bezvýraznou tváří vzhledla k Nestorovi. Mladík sesedl a sundal si klobouk.

"Našel jsem ty útočníky," řekl. "Byli všichni mrtví."

"To jsem čekala," odušila Beth. "Kde je kazatel?"

"Není po něm ani stopy. Jeho kůň zamířil na východ a já ho chytil. Na sedle byla krev. Sledoval jsem stopy a našel známky po vlčích a medvědech, ale jeho jsem nenašel."

"On není mrtvý, Nestore," řekla. "To bych musela vědět. Cítila bych to tady," vykládala a zaťatou pěstí se udeřila do prsou.

"Jak se mu podařilo zabít pět mužů? Byli všichni ozbro-jeň. Všechno zabijáci. Totiž, nikdy jsem neviděl, že by ka-zatel nosil zbraň."

"Pět mužů říkáš?" opáčila Beth a otázku pominula. "Po-dle těch, kdo viděli ten masakr, jich kolem kostela bylo víc než dvacet. Ale taky bych řekla, že někteří byli z naší vlast-ní... milující... osady."

Nestor se nijak netoužil dostat do hádky. Přítomnost Vlčáků v kostele byla těžko správná a nebylo žádným pře-kvapením, že mládenci se rozjařili. Přesto, kdyby neodvola-li křížáky kvůli nájezdu lupičů na statek Shema Jacksona, k žádnému násilí by nebylo došlo.

"Chcete, abych udělal ještě něco, paní McAdamová?"

Zavrtěla hlavou. "Byla to pustá vražda," pravila. "Nic menšího."

"Nemůžete zavraždit Vlčáky," vyhrkl Nestor bez pře-mýšlení. "Totiž, oni nejsou lidi, ne? Jsou to zvířata."

Beth v očích zaplál hněv, ale jenom si odfrkla a otočila se k němu zády. "Děkuju ti, Nestore, za pomoc. Ale předpo-kládám, že máš své vlastní povinnosti, tak tě nebudu dál zdržovat."

Nestorovi se ulevilo. Otočil se a nasedl. "Co chcete, abych udělal s tím hřebcem?" zavolal.

"Dej ho křížákům. Nebyl náš a já ho nechci." Nestor odjel ke kamenným kasárnám na jihu městečka, sesedl a přivázal oba koně k zábradlí venku. Dveře byly otevřené a u hrubého stolu seděl kapitán Leon Evans.

"Dobrý ráno, pane," pozdravil Nestor.

Evans vzhledl a zazubil se. Byl vysoký, širokoplecí, s po-hotovým úsměvem. "Pořád ještě se chceš zapsat, chlap-če?"

"Ano, pane."

"A čteš si v bibli?"

"To čtu, pane. Každý den."

"Zapišu tě ke zkouškám hned příští měsíc. Jestli projdeš, udělám z tebe kadeta."

"Projdu, pane. Slibuju."

"Jseš dobrej mládenec, Nestore. Vidím, že jsi našel hřeb-ce. Nějaký stopy po kazateli?"

"Ne, pane. Ale zabil pět z těch lumpů."

Úsměv se kapitánu Evansovi vytratil z tváře. "Vážně? Proboha!" Potřásl hlavou. "Jak se říká, člověka nesmíš sou-dit

podle jeho kabátu. Poznal jsi některýho z těch mrtvejch?"

"Ani jednoho, pane. Ale tři z nich měli ustřelený obličej. Vypadá to, že prostě sjel dolů z kopce a poslal je do pe-kel a odjel. Pět chlapů!"

"Šest," opravil ho kapitán. "Ráno jsem prohlížel kostel a byla tam mrtvola. Vypadá to, že když oheň zuřil nejvíc, kazateli se podařilo vzadu prorazit. Čekal tam jeden chlap. Kazatel ho musel překvapit, došlo k boji a kazateli se podařilo sebrat tomu chlapovi zbraň. Pak ho zabil a sebral jeho koně. Jack Shale říká, že viděl kazatele odjíždět z města. Říkal, že mu hořel kabát i vlasy."

Nestor se zachvěl. "Kdo by si to byl pomyslel?" prohodil. "Všechna jeho kázání byla o lásce boží a odpuštění. Pak za-střelí šest lumpů. Kdo by si to byl pomyslel?"

"Já ano, chlapče," ozval se ode dveří hlas a Nestor se otočil a viděl, jak dovnitř pomalu vchází starý prorok. Opíral se o dvě hole a dlouhá bílá brada mu visela až na prsa. Daniel Cade se doploužil k sedadlu u zdi. Když si sedal na židli, ztěžka dýchal.

Kapitán Evans vstal, nalil do pohárku vodu a podal pro-rokovi. Cade mu poděkoval.

Nestor couvl k zadní stěně, ale oči neustále upíral na sta-říčkého, věhlasného muže, jenž upíjel vodu. Daniel Cade, bývalý bandita, z něhož se stal prorok, který ve velké válce zahnal Pekelníky. Všichni věděli, že ke starci promlouvá Bůh, a Nestorovi rodiče byli jen dva z mnoha, které Cadeovi bandité zachránili, když se obrátili proti mocnému pekelnickému vojsku.

"Kdo vypálil kostel?" zeptal se Cade a hlas měl stále sil-ný a pevný, v podivném protikladu k artritickému a křeh-kému tělu.

"Byli to nájezdníci, nebyli z Poutníkova Údolí," sdělil mu kapitán.

"Všichni ne," opravil ho Cade. "V tom davu byli i lidi z města. Viděli tam Shema Jacksona. A tohle mě zneklid-ňuje - protože nebyl snad tohle důvod, proč tu křižáci ne-byli, aby chránili kostel? Nezavolali vás na Jacksonovic sta-tek?"

"Jo, zavolali," řekl kapitán. "Lupiči mu ukradli část stá-da a on nás přijel upozornit."

"A pak zůstal, aby se díval na to vraždění. Zvláštní."

"Já vypálení kostela neschvaluju, pane," řekl kapitán. "Ale nesmíte zapomínat, že kazateli bylo řečeno - opako-vaně - že Vlčáci nejsou v Poutníkově Údolí vítáni. Nejsou to tvorové boží, nebyli stvoření k jeho obrazu, ani to nejsou skutečný stvoření. Jsou to ďáblová zvířata. Nemají v kostele místo, ani v domech slušných lidí. Kazatel všechna varování pomínil. Bylo nevyhnutelný, že dojde k nějaký... tragédii. Můžu jenom doufat, že je kazatel pořád ještě naživu. Bylo by smutný... kdyby dobrý člověk - i když svedený z cesty - umřel." "Oh, já bych řekl, že je naživu," prohlásil Cade. "Takže vy proti lidem z města, který těm nájezdníkům pomáhali, nic nepodniknete?"

"Já nevěřím, že by jim někdo pomáhal. Jenom se na ně dívali."

Cade kývl. "Nepřipadá vám zvláštní, že se muži, co ne-jsou z Poutníkova Údolí, rozhodli přijet a proříznout náš vřed?"

"Cesty boží jsou nevyzpytatelný," opáčil Evans, "jak sám velmi dobře víte, pane. Ale řeknete mi, proč vás nepřekva-pilo, že se kazatel popral se šesti ozbrojenými muži a zničil je? Máte stejné jméno a povídá se, že je váš synovec, nebo to byl kdysi jeden z vašich mužů v pekelnický válce? Jestli je tohle pravda, tak musel být vážné hodně mladý."

Cade se neusmál, ale Nestor v jeho očích zahlédl záblesk veselí. "On je starší, než vypadá, kapitáne, a ne, nikdy nebyl jedním z mých mužů. A taky není můj synovec - i přes to jméno." Se zachřčením se prorok zvedl na nohy. Kapitán Evans ho chytil za paži a Nestor se rozběhl, aby mu podal hole.

"Jsem v pořádku. Neobskakujte mě!"

Pomalů a velmi důstojně stařec odešel z místnosti a vy-lezl na kozlík malé bryčky. Evans a Nestor se za ním dívali, když Cade plácl opratěmi.

"Velký muž," utrousil Evans. "Legenda. Znal Jeruzaléma. Jezdil s ním, říkají někteří."

"Já slyšel, že on byl Jeruzalémán," podotkl Nestor.

Evans potřásl hlavou. "Já to slyšel taky. Ale není to prav-da. Můj táta znal chlapa, co bojoval s Cadem. Byl to bandi-ta, zabiják. Ale Bůh ho osvitil."

* * *

Diákon stál na širokém balkonu a v ranním vánku mu povlával stříbřitě bílý vous. Ze své vyvýšené vyhlídky se s láskou díval přes vysoké hradby a do životem kypících ulic Jednoty. Nad ním se po blankytné obloze nemotorně ploužil dvouplošník, mířící na východ k hornickým osa-dám, s nákladem dopisů a možná i nových bartátů, které pomalu nahrazovaly velké stříbrné mince, které horníci do-stávali dřív.

Město prosperovalo. Zločinů bylo pomalu a ženy mohly chodit beze strachu, dokonce i v noci, po dobře osvětle-ných ulicích.

"Udělal jsem, co jsem mohl," zašeptal stařec.

"Co to bylo, diákone?" zeptal se štíhlý muž s kulatými ra-meny a chomáčky bílých vlasů.

"Jen tu mluvím sám se sebou, Geoffrey. To není dobrý znamení." Otočil se a vrátil se z balkonu do pracovny. "Kde jsme to byli?"

Hubený mužík zvedl list papíru a strčil do něj nos. "Je tu petice žádající milost pro Camerona Sikese. Snad si vzpo-mínáte, to je ten chlap, který našel manželku v posteli se sousedem. Oba je zastřelil. Zítřka má viset."

Stařec zavrtěl hlavou. "Cítím s ním, Geoffrey, ale nesmíš dělat výjimky. Ti, kdo vraždí, musí zemřít. Co dál?"

"Apoštol Saul by vás rád viděl, než se vydá do Poutniko-va Údolí."

"Mám odpoledne volno?"

Geoffrey se poradil s černým, v kůži vázaným diářem. "Od půl čtvrté do pěti nemáte nic. Mám to zařídít?"

"Ano. Pořád nevím, proč požádal o tohle místo. Třeba ho už město unavilo. Nebo třeba on unavil město. Co dál?"

Půl hodiny oba muži probírali denní záležitosti, až nako-nec diákon vyhlásil přestávku a vyrazil do velké knihovny za pracovní. U dveří stály ozbrojené strážé a diákon si se smutkem vzpomněl na mladého muže, který se tu přede dvěma roky schoval. Pod klenbou výstřel zaduněl jako hrom a kulka diákona zasáhla do boku nad pravou kyčlí a srazila ho na podlahu. Útočník zaječel a rozběhl se rozlehlou místností, při běhu střelil. Kulky se odrážely od ka-menné podlahy. Diákon se převálil a vytáhl z kapsy malou dvourannou pistoli. Když se mládenec přiblížil, stařec vy-pálil a kulka vraha zasáhla nad kořenem nosu. Mladík chví-li jen stál a revolver mu vypadl z ruky. Pak klesl na kolena a nakonec přepadl na tvář.

Diákon si při té vzpomínce povzdechl. Den předtím po-věsili chlapcova otce poté, co zastřelil jiného muže při hád-ce nad kartami.

Od té doby knihovnu a obecní budovy hlídaly ozbrojené strážé.

Diákon se posadil k dlouhému dubovému stolu a při če-kání na tu ženu hleděl na řady polic. Šedesát osm tisíc knih, či zlomků knih, opatřených odkazy. Poslední pozůstatky historie lidstva. Byly tu romány, učebnice, filozofické svaz-ky, manuály s návody, deníky a svazky básní. A kam jsme se to dostali, pomyslel si. Zničený svět, zparchantělý vědou a znepokojovaný magií. Myšlenky měl chmurné a zasmuš-lé, mysl unavenou. Nikdo nemá pravdu pokaždé, říkal si. Můžeš se řídit pouze svým srdcem. Strážný uvedl tu ženu dál. Přes vysoký věk pořád chodila s rovnými zády a v její tváři byly stopy její bývalé krásy stále jasně patrné.

"Vítejte, milostpaní Mastersová," pozdravil ji diákon vstávaje. "Boží požehnání vám i vaší rodině." Vlasy měla stříbrné a světlo, dopadající sem zdobenými oblouky vitrá-ží, jí v nich vytvářelo měkké červené a zlaté skvrny. Oči mě-la modré a překvapivě jasné. Mírně se usmála, přijala jeho ruku a pak se posadila naproti němu.

"I vám přeji boží požehnání, diákone," pravila. "A věřím, že vám dovolí brzy poznat soucit."

"Doufejme," řekl. "Tak co je nového?"

"Sny zůstávají stejné, pouze jsou silnější," odpověděla. "Betsy viděla muže s karmínovou tváří a černými proužky. Měl rudé oči. Kolem něj ležely tisíce mrtvých a on se kou-pal v krvi dětí. Samantě se také zdálo o démonovi z jiného světa. Když se probudila, byla hysterická a tvrdila, že na nás bude vypuštěn ďábel. Co to znamená? Jsou to symbolické vize?"

"Ne," řekl jí diákon smutně. "Šelma existuje."

Žena si povzdechla. "Mně se v poslední době taky zdají sny. Viděla jsem velkého vlka, chodícího po dvou. Na rukou měl duté drápy a já viděla, jak je vrazil do těla jednoho mu-že, viděla jsem, jak z něj vysává krev. Šelma a vlk jsou spoje-ní, že?" Diákon kývl, ale neodpověděl. "A vy víte mnohem víc, než mi říkáte."

"Zdálo se ještě někomu o vlčích?" zeptal se nevšímaje si její poznámky.

"Alice měla vidění s vlky, diákone," oznámila mu milost-paní Mastersová. "Říká, že viděla, jak tábor Vlčáků zalévá karmínové světlo. Ti tvorečci se začali svíjet a křičet. Pak se změnili, staly se z nich bestie jako ty v mých snech."

"Potřebuju vědět kdy" zabručel diákon. "A kde." Z kap-sy vytáhl malý zlatý kámen, který převrátil v prstech.

"Měl byste jeho sílu použít na sebe," řekla žena přísně. "Víte, že vám selhává srdce."

"Už tak jsem žil až moc dlouho. Ne, uchovám jeho sílu pro šelmu. Tohle je poslední z nich, víte. Moje zásobička. Svět bude brzy muset zapomenout na kouzla a znovu se soustředit na vědu a objevy." Jeho výraz se změnil. "Jestli to přežije."

"On přežije, diákone," ujistila jej. "Bůh musí být silnější než kterýkoliv démon."

"Jestli On chce, aby přežil. My lidé jsme zemi rozhodně neproměnili v zahradu, vidíte?"

Milostpaní Mastersová zavrtěla hlavou a unaveně se usmála. "A přesto tu stále jsou dobří lidé, i když víme, že stezka zla nabízí mnohé odměny. Nepoddávejte se zoufal-ství, diákone. Jestli šelma přijde, budou tu lidé, kteří proti ní budou bojovat. Třeba další Jeruzaléman. Nebo Daniel Cade," "Přijde chvíle, přijde muž," promluvil diákon se suchým uchechtnutím.

Milostpaní Mastersová vstala. "Vrátím se zpátky ke svým snicím. Co jim mám od vás vyřídit?"

"Ať si zapamatují krajinu a roční doby. Až to přijde, bu-du tam muset být, abych s tím mohl bojovat. A taky budu potřebovat pomoc." Vstal, napřáhl ruku a ona mu s ní krát-ce potřásla. "Neřekla jste mi nic o vašich vlastních snech, milostpaní."

"Moje moc během let slábne. Ale ano, viděla jsem šelmu. Bojím se, že nebudete dost silný, abyste se jí mohl postavit."

Diákon pokrčil rameny. "V životě jsem vybojoval mnoho bitev. Pořád jsem tady."

"Teď jste ale dost starý. My jsme staří. Síly ochabují, diákone. Všechno jednou pomine... dokonce i pověsti."

Povzdechl si. "Odvedla jste tady úžasnou práci," prohlá-sil. "Všechny tyhle zlomky ztracené civilizace. Rád bych si myslel, že po mé smrti sem budou lidé přicházet a učit se z toho nejlepšího, co nám předkové zanechali."

"Neměňte předmět hovoru," napomenula ho.

"Chcete, abych ušetřil muže, který zabil svou ženu a její-ho milence?"

"Ovšem - a vy pořád měníte téma,"

"Proč bych ho měl ušetřit?"

"Protože o to žádám, diákone," řekla prostě.

"Chápu. Žádné morální námitky, žádné příklady z bible, žádné odvolávání se na mé lepší já?"

Zavrtěla hlavou a on se usmál. "No dobře, bude žít."

"Jste zvláštní člověk, diákone. A pořád se vyhýbáte té-matu. Kdysi jste se mohl šelmě postavit. Teď už ne."

Diákon se zazubil a mrkl na ni. "Ještě vás třeba překva-pím," prohodil.

"Tomu ráda věřím. Jste muž plný překvapení."

* * *

Shannowovi se zdálo o moři, o lodních trámech, sténají-cích téměř jako lidé, o vlnách jako pohyblivé se hory, buší-cích

do lodního trupu. Probudil se a viděl, že lucerna nad jeho hlavou se na háku mírně pohupuje. Na chvíli jako by se sen a skutečnost spojily. Potom si uvědomil, že leží na voze jedoucím prérií, a vzpomněl si na muže... Jeremiáš?... sta-říčkého, s bílou bradou a pouze jediným dlouhým zubem v horní čelisti. Shannow se pomalu, hodně zhluboka nade-chl a bušení ve spáncích mírně ustoupilo. Se zasténáním se posadil. Levé předloktí a rameno měl obvázané a cítil na-pětí popálené kůže pod obvazy.

Oheň? Pátral v paměti, ale nic nenašel. Nezáleží na tom, říkal si. Paměť se vrátí. Důležité je, že vím, kdo jsem. Jon Shannow. Jeruzaléman.

A přesto... Když ho tato myšlenka zasáhla, pocítil neklid, jako by to jméno bylo... co? Špatné? Ne. Jeho zbraně visely na pelesti postele. Natáhl se a vytáhl jeden revolver. Připa-dal mu v ruce zároveň povědomý i podivně cizí. Uvolnil po-jistku a zlomil zbraň. Bylo vystřeleno dvakrát.

Náhle na chvíli zahlédl muže padajícího z koně, jemuž z hrdla stříká karmínová fontána. Pak vzpomínka zmizela.

Boj s bandity? Ano, tak to muselo být, pomyslel si. Na policii po jeho pravici bylo zrcátko. Sundal ho a prohlížel si ránu na spánku. Modřina už zežloutla a rychle se ztrácela. Šrám byl pokrytý škraloupem zaschlé krve. Vlasy měl ostří-hané nakrátko, ale pořád viděl, kde mu hlavu olízl oheň.

Oheň.

Další blesková vzpomínka! Hoříci fošny a Shannow se vrhá na trámy, zas a znovu, dokud nepovolily. Za nimi jaký-si muž pozvedl revolver. Výstřel ho zasáhl do hlavy jako rá-na kladivem. Pak i tahle vzpomínka zmizela.

Byl v kostele. Proč? Nejspíš poslouchal kázání.

Vstal z postele a viděl, že šaty má úhledně složené na židli u okénka. Ohořelý kabát mu někdo vyčistil a vyspravil černou látkou. Postel byla úzká, ale krásně vyrobená z leštěné borovice, a u okna byly ještě dvě borové židle a stole-ček. Stěny byly namalovány nazeleno, kolem okýnka byla složitá řezba ve tvaru révových lístků a nade dveřmi zvláštní motiv - dva překrývající se trojúhelníky vytvářející hvězdu. Polička s knihami spočívala na opěrách nad postelí. Shannow si přijal opasek s pouzdrý a prohlédl si knihy. Byla tu bible, samozřejmě, a několik románů, ale na konci řady byl velký tenký svazek s vyschlými zažloutlými stránkami. Shannow ho vytáhl a odnesl si ho k oknu. Slunce zapadalo a on jen tak tak rozeznával loupající se zlatá písmenka titulu. Kronika západního odívání od Johna Peacocka. S přehna-nou opatrností obracel stránky. Řecké, římské, byzantské, tudorovské, stuartovské, cromwellovské... Na každé strán-ce byli muži a ženy oblečení v jiných šatech, a na každé stránce byla data. Bylo to úžasné zajímavé. Do vynálezu le-tadla mnoho lidí věřilo, že od smrti Ježíše Krista uplynulo jen tři sta let. Ale lidé cestující v těch velkých plavidlech po obloze to všechno změnili a odsoudili předchozí teorie do prachu dějin. Shannow se zarazil. Jak tohle vím? Vrátil kni-hu na poličku, přešel dozadu, otevřel dvířka a na nejistých nohou sestoupil po třech schůdkách na zem.

Přicházela k němu jakási mladá žena s krátkými světlými vlasy a nesla misku guláše. "Měl byste být ještě v poste-li," plísnila ho. Popravdě řečeno se cítil slabý a bez dechu, a tak se posadil na schůdky vozu a přijal jídlo.

"Děkuji vám, paní." Byla výjimečně hezká, oči měla mo-drozelené a plet' lehce opálenou.

"Už se vám vrací paměť, pane Shannowe?"

"Ne." odpověděl a pustil se do jídla.

"Časem se vrátí." ujistila ho. Zvenčí byl vůz namalován odstíny zelené a červené barvy a z místa, kde seděl, Shan-now viděl deset dalších vozů stejně ozdobených.

"Kam všichni jedete?" zeptal se.

"Kam se nám zlíbí." odpověděla dívka. "Jmenuji se Isis." Napřáhla ruku a Shannow ji přijal. Stisk měla pevný a silný.

"Jste dobrá kuchařka, Isis. Ten guláš je moc dobrý."

Nevšímajíc si poklony se Isis posadila. "Doktor Meredith si myslí, že jste si možná naštlípl lebku. Vzpomínáte si aspoň na něco?"

"Nic, o čem bych se chtěl bavit," utrousil. "Povězte mi o sobě,"

"Moc toho k vykládání není," řekla mu. "Jsme to, co vidí-te, tuláci. Jdeme za sluncem a větrem. V létě tančíme, v zi-mě zmrzáme. Je to dobrý život."

"Má to jisté kouzlo," připustil Shannow. "A to vážně ne-máte žádný cíl?"

Mlčky na něj chvíli hleděla, velké modré oči upírala do jeho. "Život je cesta jen s jediným cílem, pane Shannowe. Nebo to vidíte jinak?"

"Hádat se s Isis se nevyplácí," ozval se Jeremiáš a vyšel zpoza rohu. Shannow vzhlédl starci do prošedivělé tváře.

"Myslím, že je to pravda," řekl vstávaje ze schůdku. Byl trochu roztřesený a slabý, a tak se zachytil okraje vozu.

Zhluboka se nadechl a vydal se na pláň. Jeremiáš se k ně-mu připojil a vzal ho za loket.

"Jste houževnatý muž, pane Shannowe, ale vaše zranění jsou vážná."

"Rány se zahojí, Jeremiáši," Shannow se zadíval k ho-rám. Nejbližší byla posetá hájky jehličnanů, ale za ní se do nekonečné dálky táhly další štíty, modré a nezřetelné. "Je to překrásná země." Slunce se pomalu sklánělo za vrcholky na západě a zalévalo je zlatavým světlem. O kus dál napra-vo Shannow zaostřil pohled na vysokou homoli, pískovec, z něhož jako by vycházela záře.

"Ta se nazývá Chrátová hora," prohodil Jeremiáš. "Ně-kteří lidé říkají, že je to svaté místo, kde žijí staří bohové. Já osobně věřím, že je to místo, kde odpočívají orli, nic víc."

"To jméno jsem ještě neslyšel," řekl mu Shannow.

"Ta ztráta paměti vás musí lekat, ne?" zeptal se Jere-miáš. "Dneska večer ne." odušil Shannow. "Cítím se smířený. V těch vzpomínkách, o kterých mluvíte, je jenom smrt a bolest. A vrátí se až moc brzo, to vím. Zatím se ale můžu s potěšením koukat na západ slunce."

Muži se společně vydali k řece. "Děkuju, že jste mi za-chránil život, Jeremiáši. Jste dobrý člověk. Jak dlouho tak-hle žijete?"

"Asi dvanáct let. Býval jsem krejčí, ale toužil jsem po svo-bodě volné oblohy. Pak přišly sjednotitelské války a život ve městě byl po nich ještě pitvornější. Tak jsem si vyrobil vůz a vydal se do divočiny."

Na řece plavaly kachny a husy a Shannow zahlédl i volské stopy. "Jak dlouho mě ošetřujete?"

"Dvanáct dní. Ostatní si chvíli mysleli, že zemřete. Já jim řekl, že ne. Máte moc jizev. V životě vás již střílili třikrát."

Jednou na boku, jednou do prsou a jednou do zad. Taky máte dvě rány po noži, jednu v noze a druhou v rameni. Jak už jsem říkal, jste pěkně houževnatý. Vy tak snadno ne-umřete."

Shannow se usmál. "Tohle pomyšlení mě vážně uklidňuje. A na tu ránu na boku si vzpomínám." Jel zrovna kraji-nou u Zdi a zahlédl skupinku nájezdníků, vyvlékajících na pláň dvě ženy. Dojel k nim a lotry zabil, ale jednomu se po-dařilo vystřelit tak, že kulka Shannowa škrábla na kyčelní kosti a ven vyletěla v bedrech. Nebýt pomoci člověkoludy Sirrana, jenž ho našel ve vánici, byl by zemřel.

"Teď jste od toho místa celé míle daleko, pane Shannowe. Nač myslíte?"

"Myslel jsem na lva, Jeremiáši."

Výšplhali na břeh a vydali se zpátky k táborovým ohňům v kruhu vozů. Shannow už byl utahaný a požádal Jeremiá-še, aby mu půjčil nějaké pokrývky, aby mohl spát pod širým*

* Pozn. překl. - David Gemmell: Vlk ve stínu a Poslední strážce, vydal Návrat 1998.

nebem. "O tom nechci slyšet, člověče. Vy ještě aspoň den dva zůstanete v posteli, pak se uvidí."

Shannow byl příliš unavený, než aby se hádal, a tak vylezl na vůz. Jeremiáš ho následoval.

Shannow se, plně oblečený, natáhl na úzkou postel. Sta-řec si vzal pár knih a chtěl odejít, ale Shannow na něj zavo-lal:

"Proč jste říkal, že je to nechvalně známé jméno?"

Jeremiáš se obrátil. "To stejné jméno nosil Jeruzaléman. Projížděl touto krajinou asi před dvaceti lety - určitě jste o něm slyšel?"

Shannow zavřel oči.

Dvacet let?

Slyšel, jak se dvířka vozu zavírají, a chvíli tam jen ležel a okénkem vyhlížel na vzdálené hvězdy.

* * *

"Jak se cítíš - a nelži mi!" zeptal se doktor Meredith. Isis se usmála, ale neříkala nic. Napadlo ji, jaké by to bylo, kdyby jen byl Meredith stejně sebevědomý ve svém životě, jako byl při jednání se svými pacienty. Natáhla ruku a po-hladila ho po tváři. Mladý muž se zapýřil. "Pořád čekám na odpověď," řekl a hlas mu změkkl.

"Je překrásná noc," poznamenala Isis, "a já cítím klid a mír."

"To není odpověď," huboval ji.

"Bude muset stačit," prohlásila dívka. "Nechci se sou-středit na svou... slabost. Oba víme, kde moje cesta skončí. A nemůžeme udělat nic, co by tomu zabránilo."

Meredith si povzdechl, sklonil hlavu a do čela mu spadl pramen pískových vlasů. Isis mu je shrnula zpátky. "Jste tak laskavý člověk," řekla mu.

"Bezmocný člověk," dodal smutně. "Znám jméno tvé choroby, stejně jako znám jméno léků, které by ji zvládly."

Hydrokortizon a fluorokortizon. Dokonce vím, jaké množství je třeba brát. Nevím ale, jak se tyto steroidy vyrábějí, ani z čeho."

"Na tom nezáleží," ujistila ho. "Obloha je krásná a já jsem naživu. Mluvme o něčem jiném. Chtěla jsem se vás ze-ptat na našeho... hosta."

Meredithovi potměla tvář. "Co s ním má být? Není to žádný sedlák, to je jisté."

"To já vím," řekla. "Ale proč mu selhala paměť?"

Meredith pokrčil rameny. "To nejspíš způsobila ta rána do hlavy, ale amnézie může mít mnoho příčin, Isis. Abych ti mohl říct víc, musel bych znát přesný původ zranění a udá-losti, které k němu vedly."

Kývla a napadlo ji, že mu prozradí, co zjistila. "Nejdřív," řekla, "mi povězte o Jeruzalémanovi."

Meredith se zasmál, znělo to drsně, a výraz mu ztvrdl. "Díky Bohu, že jsem se s ním nikdy nesetkal. Byl to vraždící divoch, který získal jistou slávu, jež značně přesahovala to, co si zasloužil. A to jen proto, že nám vládne jiný nemilo-srdný divoch, který uctívá násilí. Jon Shannow byl zabiják. Odhlédneme-li od těch směšných rádobynáboženských textů, které teď vydávají, tak to byl tulák, kterého přitaho-valo násilí, jako mouchu přitahuje kravské lejno. Nic nevystavěl, nic nenapsal, nikoho nezplodil. Byl jako vítr va-noucí pouští."

"Bojoval proti Pekelníkům," namítla Isis, "a zničil moc strážců."

"Právě," vyjel Meredith ostře. "Bojoval a ničil. A teď ho považují za jakéhosi zachránce - temného anděla seslané-ho Bohem. Občas přemýšlím, jestli se lidé jako Shannow někdy zbavíme."

"Takže vy ho považujete za špatného?"

Meredith vstal a přiložil pár klacíků na skomírající pla-mínky. Pak se vrátil a posadil se naproti Isis. "To je těžká otázka k zodpovězení. Nikdy nezabíjel pro vlastní zisk. Bo-joval a pobíjel muže, které považoval za bezbožné či zlé. Ale já bych chtěl, Isis, abys pochopila, že to on rozhodoval o tom, kdo je zlý, a on uděloval to, co považoval za sprave-dlnost. V každé civilizované společnosti by mělo být tako-vé chování považováno za odpudivé. Zavádí to preceden-ty, víš, pro další lidi, aby se řídili jeho způsobem uvažování a zabili každého, kdo s nimi nebude souhlasit. Jakmile za-čneme uctívat lidi jako Shannow, jenom otevíráme dveře dalším zabijákům, kteří se chtějí řídit jeho příkladem. Na-příklad lidé jako diákon. Když proti nám Pekelníci vyrazili, on nejenže zničil jejich vojsko, ale i jejich města. Seslal na ně strašlivou zkázu. A proč? Protože se rozhodl, že to jsou zlí lidé. Tisíce obyčejných Pekelníků, sedláků a umělců, by-ly zabity. To byla genocida, vyhlazení celé rasy. Takové je dědictví lidí jako Jon Shannow. Tak mi řekni, co má s tím-hle společného náš host, jak ho nazýváš?"

"Já nevím," zalhala. "Tvrdí, že je Shannow, tak mě na-padlo, jestli by to nemělo nějakou souvislost s jeho... Jak to

nazýváte?"

"Amnézie,"

"Ano, s jeho amnézií. Ptal jste se na událost, která vedla k jeho zranění." Isis zaváhala a v duchu si připravovala svůj příběh. "Díval se, jak vraždí jeho přátele, hrozně je vraždí, některé zastřelili, další uhořeli zaživa. Jeho... domov... ho-řel. On unikl a sebral zbraně, které před mnoha lety odlo-žil. Kdysi to byl válečník, ale rozhodl se, že to je špatné. V bolestech ale vystopoval zabijáky a bojoval s nimi, všech-ny je zabil. Pomůže to?"

Meredith se opřel a potom dlouze vydechl. "Ubožák," řekl. "Bojím se, že jsem ho zřejmě špatně odhadl. Viděl jsem zbraně a považoval jsem ho za banditu nebo nájemně-ho střelce. Ano, to opravdu pomůže, Isis. Mysl umí být vel-mi složitá. Důvěřuji tvému nadání a všechno, co jsi mi řek-la, беру jako pravdu, což znamená, že náš host vytáhl do boje nejen proti ohavnému nepříteli, ale také proti vlastní-mu přesvědčení. Jeho mysl uhnula před hrůzami úzkosti a ztráty a uzavřela se před vzpomínkami. Nazývá se to ochranná amnézie."

"Bylo by moudré, kdybych mu to vysvětlila?" zeptala se Isis.

"Za žádných okolností," odmítl důrazně. "Tohle se myslí tím ochranná. Říct mu to teď by způsobilo naprostý rozvrat osobnosti. Ať se mu paměť vrátí pomalu, svým vlastním tempem. Zajímavé ale je to, jakou si vybral novou totož-nost. Proč Jon Shannow? Jaké měl povolání?"

"Byl to kazatel," sdělila mu Isis.

"Tak to to nejspíš vysvětluje," prohlásil Meredith. "Mí-rumilovný muž přinucený stát se tím, čím opovrhuje. Jakou lepší totožnost by si mohl vybrat, než muže, který budil do-jem, že je věřící, ale ve skutečnosti to byl bojem zakalený zabiják? Dávej na něj dobrý pozor, Isis. Bude potřebovat tu zvláštní péči, kterou mu můžeš poskytnout jediné ty,"

* * *

"Všichni se mýlí a ty máš pravdu. Tohle chceš říct, má-ti?" Když mladý muž vstával od večeře, měl tvář zrudlou hněvem. Došel k oknu, otevřel ho a zahleděl se na zoraná pole. Beth McAdamová se zhluboka nadechla a bojovala o klid.

"Mám pravdu, Samueli. A je mi jedno, co říkají všichni. To, co se tu děje, je rozhodně špatný."

Tehdy se k ní Samuel McAdam otočil. "Tak špatný, jo? Špatný konat boží práci? Ty máš teda dost zvláštní předsta-vy o tom, co je to špatný. Jak se můžeš vzpírat božímu slo-vu?"

Teď se rozzlobila Beth, přimhouřila světle modré oči. "Ty nazýváš vraždu boží prací? Ti Vláci nikdy nikomu neublížili. A neprosili se o to, být takoví, jací jsou. Jen Bůh sám ví, co je stvořilo, ale mají duši, Samueli. Jsou něžní a laskaví."

"Jsou hříchem," hulákal Samuel. "A jak stojí v Knize: Nevneseš hřích do domu svého, abys nebyl proklatý."

"V tomhle dome je jenom jeden hříšník, Samueli. A já ho porodila. Vypadni! Vrať se k tem svejm vrahounskej-m ka-marádům. A vyříd' jim ode mě, že jestli vkročí na můj poze-mek při jednom z těch svejch honů na Vláky, tak je přiví-tám s ohněm a smrtí."

Mladému muži poklesla brada. "Copak ses, matko, úpl-ně pomátla? Ty tady teď mluvíš o zabíjení našich souse-dů."

Beth došla k protější stěně a sundala pekelnickou ruční-ci s dlouhou hlavní. Pak se podívala na svého syna, a neví-děla vysokého širokoplecího muže, jímž se stal, ale malého chlapce, který se kdysi bál tmy a plakal, když zahřmělo. Po-vzdechla si. Teď z něj byl pohledný muž, měl nakrátko za-střížené plavé vlasy a silnou bradu. Ale jako chlapec, jímž kdysi býval, stále se dal snadno vést, byl přirozeně stádní typ.

"Vyříd' jim to, Samueli, přesně jak jsem to řekla. A po-kud někdo z nich jen na chvíli zapochybuje o mým slově, tak ho oprav. První chlap, co bude honit mé přátele, zemře."

"Tebe svedl ďábel," vybuchl Samuel, otočil se a vyrazil ke dveřím. Když Beth uslyšela, že jeho kůň cválá do noci, z kuchyně vyšla malá osůbka a zastavila se za ní. Beth se ob-rátila a přinutila se usmát. Natáhla ruku a pohládila heb-kou srst na jejích ramenou.

"Mrzí mě, že jsi to slyšela, Pakio," povzdechla si Beth. "On byl vždycky tvárnej jako hlína v rukách hrnčáře. Dávala jsem si to za vinu. Byla jsem na něj moc tvrdá. Nikdy jsem ho nenechala vyhrát. Teď je jako třtina, co se ohne v kaž-dým vánku."

Malička Vlice naklonila hlavu na stranu. Obličej me-la téměř lidský, nicméně porostlý srstí a protažený, oči vel-ké a oválné, barvy směsi zlata a jantaru s červenými flíčky. "Kdy se kazatel vrátí?" zeptala se a přes dlouhý jazyk zněla její slova šišlavě.

"To já nevím, Pakio. Možná už nikdy. Tolik se snažil být křesťanem, strpěl všechny ty posměšky a jízlivosti." Beth došla ke stolu a posadila se. Teď to byla štíhlá Pakia, kdo položil ruku s dlouhými prsty ženě na rameno. Beth se na-táhla a položila dlaň na měkkou, teplou ruku. "Milovala jsem ho, víš, když byl ještě skutečnej chlap. Ale přísahám Bohu, svěťce prostě milovat nemůžeš." Potřásla hlavou. "Ať je kde je, musí mu být šoufl. Dvacet let života se obrá-tilo v prach a popel."

"To nebylo promarněné," řekla Pakia, "a není to prach a popel. On nám dal pýchu a ukázal nám skutečnou boží lásku. To není malý dar, Beth."

"Možná jo," ustoupila Beth bez přesvědčení. "Teď mu-síš vyřídít svým lidem, aby zamířili hlouběji do hor. Bojím se, že než skončí měsíc, dojde tu ke strašnému násilí. Mluví se o dalších honech."

"Bůh nás ochrání," prohlásila Pakia.

"Důvěřuj v Boha - ale měj pušku nabitou," prohodila Beth tiše.

"My nemáme pušky," opáčila Pakia.

"To je citát, malička. Znamená to jenom, že... Bůh občas žádá, abychom se o sebe postarali sami."

"Proč nás tolik nenávidí? Copak diákon neřekl, že jsme všichni děti boží?" Byla to prostá otázka a Beth na ni nemě-la odpověď. Položila pušku na stůl, sedla si a zadívala se na Vláčáci. Necelých pět stop na výšku, postavu sice měla lid-skou, avšak záda ohnutá a ruce dlouhé a s trojitými klouby, prsty zakončené tmavými drápy. Celé tělo měla pokryté

stříbrošedou srstí.

"Nemůžu ti říct proč, Pakio, a nevím, proč diakon změnil názor. Sjednotitelé tvrdí, že jste hříchem. Já myslím, že je-nom myslí jiní*. Jenže podle mejch zkušeností lidi nepotřebujou moc velký důvody k nenávisti. Prostě jim to přijde přirozený. Už bys měla jít. A chvíli se nevracej. Za nějakou dobu, až se to tady dole kapku uklidní, zajedu do hor se zá-sobáma."

"Přála bych si, aby tu byl kazatel." řekla Pakia.

"Amen. Ale radši bych tu měla toho chlapa, kterým bejval dřív."

* * *

Nestor spočítal i poslední bankovky a strčil je do papíro-vé obálky, kterou zalepil a přidal na hromádku. Dnes mělo být vyplaceno jedno sto čtyřicet šest dřevorubců a sedm pomocníků a bartátové bankocetle dorazily z Jednoty tepr-ve pozdě v noci. Nestor se ohlédl na ozbrojené strážce venku u otevřených dveří. "Už jsem skončil," zavolal.

Zavřel účetní knihu, vstal a protáhl se. První strážný, bý-valý dřevorubec s kulatými rameny jménem Leamis, vstoupil dovnitř a opřel pušku o dřevěnou stěnu. Nestor přendal obálky s výplatami do plátěného pytle a ten podal Leami-sovi. "Dlouhá noc pro vás mladý," řekl strážný. Nestor kývl. Pálily ho oči a toužil po posteli. "Peníze měly přijít včera rá-no," pravil unaveně. "Mysleli jsme, že došlo k přepadení."

"Jeli tou delší cestou, nahoru přes Sedlo," vysvětloval mu Leamis. "Mysleli si, že je někdo sleduje."

"A sledoval?"

Leamis pokrčil rameny. "Kdo ví? Jenom se povídá, že se v těchhle končinách vyskytuje Laton Duke, a to se pak ni-kdo necítí zrovna v bezpečí. Ale aspoň se sem ty peníze do-staly."

Nestor došel ke dveřím a natáhl si těžký svrchník. Hor-ský vzduch venku byl mrazivý a zvedal se vítr. Za chatrčí stály tři vozy se řetězy na stahování dřeva. Vozkové postá-vali ve skupince a povídali si, zatímco čekali, až budou vyplaceni. Nestor se obrátil k Leamisovi, rozloučil se a vydal se k ohradě, v níž byli koně společnosti. Ze skříňky s vý-stroji vyndal uzdu a ohřál udidlo pod kabátem. Strčit koni do teplé huby studené udidlo byl jistý způsob, jak zvíře nakrknout. Vybral si plavého valacha, nauzdlil ho a vydal se dolů z hory. Projel kolem několika dalších vozů s kládami a dřevařů mířících po své práci.

Když Nestor zahrnul z horské stezky a zamířil dolů k Pout-níkovu Údolí, slunce už jasně svítilo. Daleko na severu viděl předřeplo, ošklivou budovu továrny, kde se vyráběly ma-sové konzervy, které se pak posílaly do rostoucích měst, a o kousek dál na východ, za horskými vrcholky, už začal stoupat kouř z železných hutí - temná spirála, jako vzdále-ný cyklon, špinila oblohu.

Nestor jel dál, kolem rozbité značky s vybledlými písmě-ny, vítající cestující doPo.tn..ov. Údo.í, po..tobyv. 872. Teď v údolí sídlilo přes tři tisíce obyvatel a díky poptávce po sta-vebním dříví pro nové domy budou brzy horské stráně úpl-né holé.

Tiché zadunění ho přimělo přitáhnout plavákovi otěže. Když se ohlédl, uviděl dvoukřídlý létající stroj, neohrabaně se ploužící vzduchem. Byl potažený plátnem, vepředu měl těžký motor a na křídlech a ocasu napevno přidělaná kola. Nestor je nenáviděl, nesnášel hluk a vpád do svých myšle-nek. Když se stroj přiblížil, plavák začal jančit. Nestor rych-le sesedl, pevně popadl otěže a něžně valachovi foukal do nozder. Kůň se začal třást, pak však byl stroj pryč a hluk zmizel za údolím.

Nestor opět nasedl a zamířil k domovu.

Když se blížil k městečku, snažil se Nestor nedívat na ohořelé místo, kde kdysi stával kostelík, ale jeho pohled to stejně přitáhlo. Všechna těla byla odstraněna - a dělní-ci odklízeli poslední zčernalé trámy. Nestor jel dál, nechal plaváka u podkoního společnosti v nájemné stáji a pěšky došel těch posledních pár set yardů do svého bytu nad krá-mem Josiaha Broomeho. Pokojíky byly malé, obývacím pokojem se procházelo do ložnice bez oken. Nestor se svlékl a v obývacím pokoji se posadil k oknu, neboť byl příliš unavený, aby usnul. Bez zá-jmu zvedl knížku, kterou právě studoval. Obal byl z laciné lepenky, titul byl vytištěn rudě: Nový Eliáš od Erskina Wrighta. Křížácké zkoušky budou těžké, to věděl, a měl tak málo času na čtení. Promnul si oči, opřel se a otevřel knihu na označené stránce. Začel se do putování velkého světce.

Usnul v křesle a probudil se asi o tři hodiny později. Zív, vstal a protřel si oči. Z ulice dole zaslechl křik a přistoupil k oknu. Skupinka jezdců zastavila koně a jednomu, které-mu z rány na prsou tekla krev, pomáhali další ze sedla.

Nestor se rychle ohlédl a seběhl na ulici právě včas, aby viděl, jak ke skupince míří kapitán Leon Evans. Křížácký kapitán vypadal ve své šedé košili s dvojitým zapínáním a širokém klobouku jako hrdina. Měl také dva revolvéry, vysoko u pasu, s pažbami otočenými dopředu.

"Ta čubka ho střelila!" hulákal Shem Jackson s tváří zošklivělou vztekem. "Co s tím budete dělat?"

Evans si klekl ke zraněnému. "Doneste ho k doktoru Shiversovi. A pospěšte si s tím, zatraceně, jinak vykrvácí k smrti."

Několik mužů zvedlo sténajícího raněného a od-nesli ho po chodníku kolem Broomeho krámu. Všichni za-čali mluvit najednou, ale Leon Evans zvedl ruku a oni zmlk-li. "Jenom jeden." prohlásil a ukázal na Jacksona. Nestor toho muže, vyhlášeného svou mrzutostí, když byl střizlivý, a násilnickým chováním, když byl opilý, neměl rád.

Jackson si odplívl. "Zahlídli jsme pár Vlčáků na kraji mého pozemku," začal a špinavou rukou si přetřel rty. "A já a chlapci jsme vyjeli za nima. Dojeli jsme k McAdamovic místu, když vona vstane a vystřelí. Jack šel k zemi, pak pod Millerem střelila koně. Co s tím uděláte?"

"Byli jste na jejím pozemku?" chtěl vědět Evans.

"Co to s tím má co společného?" hádal se Jackson. "Ne-můžete jen tak střílet po lidech." "Promluvím s ní." slíbil Evans, "ale odted' se s chlapci držte od Beth McAdamové dál. Je to jasný?"

"My chceme víc než mluvit." brblal Jackson. "Musí se to s ní vyřídit. To je zákon."

Evans se usmál, ale v jeho výrazu žádné veselí nebylo. "Nevykládej mi tu zákony, Sheme." řekl tiše. "Já zákony znám.

Beth McAdamová každého jasně varovala, že ozbrojení muži nemají na jejím pozemku co dělat. Taky dala na vědomí, že zastřelí každého, kdo vstoupí na její pozemek, aby tam lovil vlčáky. Neměli jste tam jezdit. Teď, jak jsem řekl, si s ní promluvíme."

"Jo, vy s ní promluvíte," zasyčel Jackson. "Ale řeknu vám jedno. Ženská neženská, nikdo po mně nevystřelí, aby mu to jen tak prošlo."

Evans si ho nevšímal. "Vraťte se domů," řekl a muži se začali rozcházet. Nestor si však všiml, že mají namířeno do Perleťové nálevny. Popošel dopředu. Kapitán ho zahlédl a přimhouřil tmavé oči.

"Doufám, že tys s nima nebyl," utrousil.

"Ne, pane. Já spal nahoře ve svém pokoji. Jen jsem zaslechl ten zmatek. Nemyslel jsem si, že by paní McAdamová po někom vystřelila."

"Ona je pěkně tvrdá dáma, Nestore. Byla v Poutníkově Údolí jedna z prvních. Bojovala s ještěřmi muži a od ty doby její statek dvakrát přepadli banditi. Pět jich zemřelo v přestřelce asi před deseti lety."

Nestor se zasmál. "Ve škole teda rozhodně byla tvrdá. To si pamatuju."

"Já taky," přitakal Evans. "Jak jde studium?"

"No, pokaždý, když se snažím číst, tak usnu," přiznal Nestor.

"Musíš se to udělat, Nestore. Muž nemůže kráčet po boží stezce, pokud nestuduje boží slovo."

"Jsem trochu zmatený, pane. Bible je tak plná zabíjení a pomsty - těžko poznat, co je správný," "Proto nám Hospodin seslal proroky jako Daniel Cade a Jon Shannow. Musíš studovat jejich slova. Pak se ti skryté stezky odhalí a budou ti jasné. A s násilím si nedělej starosti, Nestore. Celý život je plný násilí. Je tu násilí nemocí, násilí hladu a chudoby. I porod je násilí. Člověk musí tyhle věci pochopit. Nic dobrého nikdy nepřichází snadno."

Nestor byl sice pořád zmatený, ale nechtěl před svým hrdinou vypadat jako trouba. "Ano, pane," řekl tedy.

Evans se usmál a poplácal mladšího muže po rameni. "Diákon posílá koncem měsíce do Poutníkovy Údolí jednoho ze svých apoštolů. Přijď a poslouchej."

"Přijdu, pane. A co uděláte s paní McAdamovou?"

"Je pod velkým napětím, když je kazatel pryč, a s tím oh-něm. Myslím, že se tam zastavím a promluví s ní."

"Samuel říká, že podle něj se jí zmocnil ďábel," pozna-menal Nestor. "Říkal mi, že ho vyhodila z domu a nazvala hříšníkem."

"On je slaboch. To se dětem, co mají silný rodiče, stává často. Ale doufám, že nemá pravdu. Ukáže to čas."

"Je pravda, že Laton Duke a jeho muži jsou někde v oko-lí?" vyzvídal Nestor.

"Jeho gang rozstříleli na dřevu poblíž Pernumu. Takže o tom pochybuju," prohlásil křížák. "Snažili se vyloupit dostavník s bartátama, co mířil k dolům."

"Takže je mrtvý?"

Evans se zasmál. "Nebud' tak zklamaný, chlapče. Byl to bandita."

Nestor zrudl. "Och, já nejsem zklamaný, pane," zalhal. "To jenom, že je... víte... slavný. Taková trochu jako roman-tika."

Evans potřásl hlavou. "Já na zlodějně nikdy neviděl nic romantického. On je chlap, co nemá srdce ani sílu k práci, a tak krade jiným, lepším lidem. Zaměř se na trochu větší hrdiny, než je Laton Duke, Nestore."

"Ano, pane," slíbil mladík.

2

Často se ptáme, jak lze práva jednotlivce dokonale vyvážit s potřebami společnosti. Vezměte si hospodáře, bratři moji. Když zaseje zrno, aby sklídl obilí, ví, že se na ně snesou vrány a zrní sezobou. Příliš mnoho ptáků, a žádná úroda nebude. A tak hospodář sáhne po pušce. To neznamená, že vrány snad nenávidí, ani že vrány jsou špatné.

Diákonova moudrost

Kapitola TV.

*

BETH SE ROZMÁCHLA SEKEROU. SICE TO BYL špatný úder, ale síla švihů zarazila devítiliberní čepel hluboko do dřeva a polínko se čistě rozštíplо. Zpod kůry vylezli brouci a ona je smetla stranou, než zvedla rozštípnutá polínka a přidala je k zásobě na zimu.

Po tváři se jí řinul pot. Otřela si obličej rukávem, opřela sekeru o hromádku dřeva naskládaného u zdi, zvedla ruč-nici a vydala se ke studni. Ohlédlа se na sekeru a pařez, který používalа jako špalek, a představila si kazatele, jak tam stojí, a plynulý půvab jeho pohybu. Povzdechla si.

Kazatel...

Dokonce i ona začala na Jona Shannowa pohlížet jako na muže, kázajícího v Poutníkově Údolí slovo boží, a téměř zapomněla na jeho děsivou minulost. On se však taky hodně změnil. A Beth se trochu zastyděla, že se jí ta změna ne-líbila. Bolelo ji v zádech a toužila po odpočinku. "Nikdy nene-chávej práci rozdělanou," hubovala si. Zvedla měděnou naběračku, nabrala si studenou vodu z vědra a napila se. Pak se vrátila k seceře. Zvuk koňských kopyt na vyprahlé hlině ji přiměl zaklít. Nechala pušku u studny! Pustila seke-ru, obrátila se a rychle přešla otevřené prostranství, aniž se podívala na jezdce. Natáhla se pro pušku a sklonila se. "To nebudeš potřebovat, Beth, drahoušku," ozval se známý hlas.

Clem Steiner přehodil nohu přes sedlovou hrušku a se-skočil na zem. Beth se zešíroka usmála a s napřaženými ru-kama mu vyšla vstříc. "Vypadáš dobře, Cleme," řekla a při-táhla si ho do objetí. Uchopila ho za široká ramena, jemně ho od sebe odstrčila a zadívala se mu do drsné tváře.

Oči měl jiskřivě modré a díky úsměvu stále vypadal jako kluk, i přes prošedivělé skráně a ošlehané vrásky kolem očí a úst. Jeho kabát z černého sukna při jízdě nenachytl příliš mnoho prachu a pod ním měl brokátovou vestu, která se mu nad leštěným černým opaskem s revolverem červeně leskla.

Beth ho znovu objala. "Ty jseš potěšení pro my starý oči," řekla a cítila, jak se jí hlas nezvykle zadrhl dojetím.

"Starý? Bože, Beth, pořád jsi ta nejhezčí ženská, co jsem kdy viděl!"

"Pořád lichotník," zabručela a snažila se zakrýt radost, kterou ucítila.

"Copak by se ti někdo odvážil zalhat, Beth?" Jeho úsměv pohasl. "Přijel jsem, hned jak jsem to uslyšel. Jsou nějaké zprávy?"

Beth zavrtěla hlavou. "Postarej se o koně, Cleme. Udělám ti něco k jídlu." Sebrala pušku a odešla do domu. Poprvé za několik dní si všimla, jak je tu neuklízeno. Jak nechala na podlaze z prken usazovat prach. Náhle se rozzlobila, zapomněla na jídlo a popadla v kuchyni mop a kýbl. "Je tu bi-nec," řekla, když Clem vstoupil. Muž se na ni zazubil.

"Vypadá to tu zabydleně," připustil, odepjal si opasek a přitáhl si židli ke stolu.

Beth se zasmála a odložila mop stranou. "Muž by ženu neměl takhle překvapit - zvlášť po všech těch letech. Čas k tobě byl shovívávej, Cleme. Trochu jsi přibral na váze. Sluší ti to."

"Prožil jsem dobrý život," řekl jí, ale při řeči odvrátil zrak a zadíval se na okno zasazené do šedé kamenné stěny. Usmál se. "Je to tu dobře postavené, Beth. V oknech nahoře jsem viděl střilny a zesílené okenice v přízemí. Jako něja-ká zatracená pevnost. Jenom staré domy teď mají střilny. Lidi si asi myslí, že svět začíná být bezpečnější."

"Jenom hlupáci, Cleme." Pověděla mu o útoku na kostel a o krvavé řezi, která následovala, když si kazatel připjal své zbraně. Clem mlčky poslouchal. Když skončila, vstal a zašel do kuchyně, kde si do hrnečku nalil vodu. Tady byly taky těžké dveře a vedle nich silná závora. Okna byla úzká a okenice posílené železnými pásy.

"V Pernumu to bylo těžké," prohodil. "Většina z nás si myslela, že když už je po válce, prostě se vrátíme k sedlačení a obyčejnému životu. Jenže to tak nefungovalo. Asi bylo hloupé si myslet, že bude, po všem tom zabíjení na severu. A té válce, co smetla Pekelníky. Už jste tu měli přísahance?" Beth zavrtěla hlavou. Clem přešel místnost a stál tam rámován dveřmi. "Není to dobré, Beth. Musíš odpřisáhnout svou víru před třemi svědky. A když to neuděláš... no, přinejlepším přijdeš o půdu."

"Mám za to, že tys tu přísahu složil."

Clem se vrátil ke stolu a sedl si naproti ní. "Mně o to ni-kdy neřekli. Ale asi bych to udělal. Jsou to jenom slova. Tak mi řekni, objevil se někde po tom zabíjení?"

Beth zavrtěla hlavou. "Ale on není mrtvěj, Cleme. Já to vím."

"A zase nosíš zbraně."

Beth kývla. "Zabil šest útočníků - a pak zmizel." "Pro počestné to bude, ošklivý šok, až zjistíš, co je zač. Víš, že mu v Pernumu postavili sochu? Moc se mu ale nepodobá, zvlášť ta mosazná svatozář kolem hlavy."

"Nežertuj o tom, Cleme. Snažil se toho nevšímat, a já myslím, že to byla chyba. Nikdy neřekl a neudělal ani dese-tinu toho, co se o něm tvrdí. A co se tebe toho, jak z něj udělali nového Jana Křtitele... No, mně to připadá jako rouhání.

Tys tam byl, Cleme, když sestoupil Boží meč. Viděls ty stroje na obloze. Ty znáš pravdu."

"Mýlíš se, Beth. Já nic nevím. Jestli diákon tvrdí, že přichází přímo od Boha, kdo jsem já, abych mu odporoval? Ale rozhodně to vypadá, že Bůh při něm stojí. Vyhrál přece sjednotitelskou válku, ne? A když umřel Batik a Pekelníci znovu zaútočili, zařídil, aby je smetli. Desítky a desítky tisíc umřely. A křižáci vyhladili většinu banditů a Masožroutů. Jízda sem mi trvala šest dní, Beth, a nepotřeboval jsem zbraň. Mají školy, nemocnice a nikdo nehladoví. Není to všechno špatný."

"Je tady spousta lidí, co by s tebou souhlasili, Cleme."

"Ty ale ne?"

"Já nemám nic proti školám a tak," řekla, vstávajíc od stolu, a vrátila se s chlebem, sýrem a šrůtkou uzené šunky. "Ale tyhle řeči o pohanech a nevěřících, co je nutný zabít, a vraždění Vlčáků - to je špatný, Cleme. Jasně špatný."

"Co můžu dělat?"

"Najdi ho, Cleme. Přiveď ho domů."

"Ty toho moc nechceš, vid'?" Tohle je velká země, Beth. Jsou tu pouště a hory, co se táhnou bez konce."

"Uděláš to?"

"Můžu se nejdřív najíst?"

* * *

Jeremiáš měl společnost zraněného rád, jenomže na Shannowovi toho bylo hodně, co mu dělalo starosti, takže se se svými starostmi nakonec svěřil doktoru Meredithovi. "Je to velmi uzavřený muž, ale podle mého názoru si pama-tuje mnohem míň, než přiznává. Má v paměti zřejmě vel-kou díru."

"Snažil jsem se vzpomenout na všechno, co jsem kdy o ochranné amnézii četl," řekl mu Meredith. "Trauma, kte-ré utrpěl, bylo tak vážné, že se jeho vědomí stáhlo a vyma-zalo velké oblasti. Dejte mu čas."

Jeremiáš se usmál. "Čas je to, co máme, přáteli."

Meredith kývl, zaklonil se v křesle a zahleděl se na stní-vající se oblohu. Od hor začal váť jemný vánek a on odsud cítil topoly od řeky a trávu ze strání. "Na co myslíte?" ze-ptal se Jeremiáš.

"Je tu nádherně. Tady mi městské zlo připadá tak vzdá-lené a nějak bezvýznamné."

Jeremiáš si povzddechl. "Zlo není nikdy bezvýznamné, doktore."

"Víte, co tím myslím," plísnil ho Meredith. Jeremiáš kývl a oba muži chvíli seděli v přátelském tichu. Přes den se jim cestovalo dobře, vozy projížděly plání a zastavily ve stínu zubatého pohoří. O kousek dál na sever byl malý vodopád a tuláci se utábořili na břehu říčky, která z něj vytékala. Že-ny a děti se procházely lesíkem na svahu, sbíraly suché dříví na večerní ohně a většina mužů se vydala hledat nějaké ma-so. Shannow odpočíval v Jeremiášově voze.

Na dohled se objevila Isis s otepí suchých větví, které ne-chala spadnout Jeremiášovi k nohám. "Nijak by ti neublíži-lo, kdybys občas něco udělal," řekla. Oba muži si všimli, jak vypadá unaveně, i slaboučkého náznaku nachu na lících.

"Stáří má svá práva," řekl jí Jeremiáš s nuceným úsmě-vem.

"Spíš lenost," usoudila. Otočila se k mladému doktorovi s pískovými vlasy. "A jaká je vaše výmluva?" Meredith zrudl a rychle vstal. "Mrzí mě to. Já... nemyslelo mi to. Co chceš, abych udělal?" "Mohl byste pomoci Claře sbírat dřevo. Mohl jste stáhnout a připravit králíky. Mohl byste být na lovu s muži. Dobrý Bože, Meredith, jste jen zbytečný přívaček." Otočila se na patě a odkráčela zpátky k lesu.

"Moc pracuje," prohodil Jeremiáš.

"Je bojovnice, Jeremiáši," odpověděl Meredith smutně. "Ale má pravdu. Trávím moc času ztracený v myšlenkách, snění, chcete-li."

"Někteří muži jsou snílci," odušil Jeremiáš. "Není to špatné. Běžte pomoci Claře. Na nošení dřeva je už v dost vysokém stupni těhotenství."

"Ano... ano, máte pravdu," souhlasil Meredith.

Když znovu osaměl, Jeremiáš naskládal kameny do kruhu a opatrně zapálil oheň. Neslyšel Shannowa přicházet a vzhledl teprve tehdy, když uslyšel vrzání dřeva, jak se muž posadil do Meredithova křesla. "Vypadáte silnější," pozna-menal stařec. "Jak se cítíte?"

"Uzdravuju se," opáčil Shannow.

"A vaše paměť?"

"Je tu někde poblíž město?"

"Proč se ptáte?"

"Dneska jsem cestou zahlídl v dálce kouř."

"Já ho viděl taky," řekl Jeremiáš, "ale s trochou štěstí bu-deme zítra večer už hodně daleko."

"S trochou štěstí?"

"Na tuláky v těchto těžkých dobách nepohlížejí zrovna přátelsky."

"Proč?"

"To se dá jenom těžko říct, pane Shannowe. Možná nám lidé, kteří jsou připoutaní ke konkrétnímu kousku země, závidí naši svobodu. Třeba si myslí, že ohrožujeme pevné základy jejich existence. Zkrátka - já nevím proč. Stejně dobře byste se mě mohl ptát, proč se lidé navzájem zabíjejí nebo proč je pro ně tak snadné nenávidět a tak těžké milovat." "Je to nejspíš otázka teritoria," řekl Shannow. "Když lidé zapustí kořeny, rozhlídnou se kolem a usoudí, že všechno, co vidí, je teď jejich - vysoká, stromy, hory. Vy si přijdete a zabijete pár jelenů a oni to považují za krádež."

"To taky," souhlasil Jeremiáš. "Ale vy jejich názor nesdílíte, pane Shannowe?"

"Já nikdy kořeny nezapustil."

"Jste velice zvláštní člověk, pane. Jste vzdělaný, zdvořilý, a přesto vypadáte jako válečník. Vidím to na vás. Myslím, že jste v podstatě... smrtelně nebezpečný muž, pane Shannowe."

Shannow pomalu kývl a světlemodrýma očima před Jeremiášovým pohledem neuhnul. "Ode mě se nemáte čeho bát, staříku. Nejsem rváč. Nekradu a nelžu."

"Copak jste nebojoval ve válce, pane Shannowe?"

"Nemyslím."

"Většina mužů vašeho věku ve sjednotitelské válce bojovala."

"Povězte mi o ní."

Než mohl starý pán začít, příběhla na dohled Isis. "Jezd-ci!" křičela. "A jsou ozbrojení," Jeremiáš vstal a vyšel mezi vozy. Isis se k němu připojila a kolem se shromáždilo i několik dalších žen a dětí. Doktor Meredith, s náručí plnou suchého dřeva, postával nervózně vedle těhotné ženy a jejich dvou dcerušek. Jeremiáš si zastínil oči proti zapadajícímu slunci a jezdce spočítal. Bylo jich patnáct a všichni měli pušky. V čele jel štíhlý mladý muž s bílými vlasy na ramena. Jezdci přiklusali k vozům a přitáhli otěže. Bělovlasý muž se předklonil a opřel se o sedlovou hrušku.

"Kdo jste?" zeptal se hlasem protknutým opovržením.

"Jsem Jeremiáš, pane. Tohle jsou moji lidé."

Muž se podíval na pomalované vozy a řekl něco tiše jezd-ci po své pravici. "Uznáváte bibli?" zeptal se Bělovlasý a podíval se zpátky na Jeremiáše.

"Ovšem," odpověděl stařec. "Máte přísední papíry?" Muž mluvil měkce, téměř šeplavě.

"Nikdy po nás nikdo nechťel, abychom přísahu složili, pane. Jsme tuláci a málokdy setrváváme ve městě dost dlouho, aby nás zpovídali z viny."

"Teď vás zpovídám já," odušil ten muž. "A nelíbí se mi tvůj tón, stěhovavý. Já jsem Aaron Crane, výběrčí přísah v osadě Čistota. Víš, proč mi tento úřad svěřili?" Jeremiáš zavrtěl hlavou. "Protože mám dar rozpoznat pravdu. Ucí-tím pohana na padesát kroků. A na boží zemi pro takové li-di není místo. Jsou skvrnou na tváři země a rakovinou na těle planety a hříchem v očích božích. Teď mi odříkej žalm 22."

Jeremiáš se zhluboka nadechl. "Já nejsem učenec, pane. Bibli mám ve voze - donesu si ji."

"Jsi pohan!" zavřískl Crane, "a tvůj vůz shoří!" Otočil se v sedle a kývl jezdci. "Udělejte pochodně z jejich tábo-rových ohňů. Spalte vozy." Muži sesedli a s Cranem v čele vykročili.

Jeremiáš se jim postavil do cesty. "Prosím, pane, nedě-lejte..." Jeden z jezdci starce popadl a odhodil ho stranou.

Jeremiáš dopadl těžce, ale snažil se zvednout. Isis se roz-běhla k muži, který ho uhořil, a rozmáchla se pěstí. Jezdec ji snadno odrazil a odstrčil z cesty.

A Jeremiáš se s bezmocným zoufalstvím díval, jak se mu-ži blíží k ohni.

* * *

Aaron Crane cestou k ohni jásal. Tohle byla práce, pro kterou se narodil, učinit zemi svatou a vhodnou pro lid bib-le svaté. Tihle stěhovaví byli chamrad toho nejhoršího zrna, naprosto nechápali požadavky Hospodina. Muži byli líní a přelétaví, ženy o nic lepší než obyčejné děvky. Ohlédl se na plavovlasou ženu, která udeřila Leache. Šaty měla chatrné

a prsa jí napínala vlněnou košili, kterou měla na sobě. Ještě horší než děvka, usoudil a cítil, jak se v něm zvedá hněv. Představil si vůz v plamenech a pohany žebrovníci o slitování. Takoví si ale žádné slitování nezaslouží, rozhodl se. Ať žebrovní před trůnem Všemohoucího. Ano, zemřou, rozhodl. Ale ne děti, samozřejmě, není přece žádný divoch. Leach připravil první pochodeň a podal ji Aaronu Craneovi. "Tímto činem," zařval Crane, "ať je oslaveno jméno Pána našeho!"

"Amen!" připojili muži kolem něj. Crane popošel k prv-nímu červenému vozu... a zastavil se. Na dohled se objevil jakýsi dlouhán. Neřikal nic, jen tam stál a díval se na Cranea. Bělovlasý výběrčí přísah si ho prohlížel a okamžitě si všiml dvou věcí. První byly oči nově přichozího, upřené do jeho vlastních. Druhou bylo to, že muž je ozbrojen. Crane mrkl na dva revoly z zavěšené v pouzdrech na bocích. Jas-ně si uvědomoval, že jeho muži čekají, a náhle nevěděl kudy kam. Nově přichozí neudělal jediný nepřátelský pohyb, ale stál přímo před vozem. Aby ho mohl spálit, musel by se Crane prodrat přes něj.

"Kdo jste?" zeptal se Crane, aby získal trochu času na přemýšlení.

"Rozevírají na mě tlamu jak řvoucí lev, když trhá kořist," ocoťoval muž hlubokým, tichým hlasem.

Crane byl zděšen. Citát byl ze žalmu, který chtěl, aby mu zarecitoval ten starý stěhovavý, ale slova teď jako by byla nabita skrytým významem.

"Ustupte stranou," řekl Crane, "a nesazte se plést do boží práce."

"Máš dvě možnosti, žít, nebo zemřít," prohlásil dlouhán stále tím tichým hlasem, beze sebemenší stopy hněvu ve slovech.

Crane v žaludku cítil děsivou hrůzu. Ten muž ho zabije, Crane to věděl s ledovou jistotou. Jestli se pokusí zapálit vůz, ten muž vytáhne jeden z těch svých revolverů a zastřelí ho. Vyschlo mu v krku. Z pochodně upadl žhavý uhlík a spálil ho na hřbetě ruky, ale Crane se nepohnul... nemohl se pohnout. Za ním stálo patnáct ozbrojených mužů, ale stejně dobře mohli být sto mil daleko, to věděl, protože asi takový by z toho měl užitek. Do očí mu stékal pot.

"Co se děje, Aarone?" křikl Leach.

Crane pustil pochodně a couvl, ruce se mu třáslly. Dlouhán teď kráčet směrem k němu a výběrčí přísah cítil, jak se ho zmocňuje panika.

Obrátil se, rozběhl se ke svému koni a vyškrábal se do sedla. Zatahal za otěže, kopl zvíře a to skoro půl míle běže-lo tryskem. Pak teprve přitáhl otěže a sesedl.

Klekl si na udusanou hlínu, ucítil v ústech žluč a začal zvracet.

* * *

Shannowovi bušilo v hlavě, když kráčet ke skupince mu-žů. Výběrčí přísah odjížděl pryč, ale jeho vojáci zůstali, zmatení a nejistí.

"Váš vůdce je pryč," řekl Shannow. "Máte tu ještě něco na práci?" Pořízek, který podal zapálenou pochodně Craneovi, byl napjatý a Shannow viděl, jak jeho hněv roste. Do-předu však popošel Jeremiáš.

"Musíte mít po tak dlouhé jízdě žízeň," řekl. "Isis, dones tady pánům vodu. Claro, přines z mého vozu hrníčky. Ach, přátelé," pokračoval, "v těchhle těžkých dobách jsou tako-vá nedorozumění příliš častá. Všichni jsme věřící lidé, a co-pak nám bible neříká, abychom milovali své bližní a konali dobro těm, kteří nás nenávidí?"

Isis, s tvářmi zarudlou a rozhněvanou, přinášela měděný džbánec, zatímco těhotná Clara došla ke skupince a rozdávala jezdcům hrníčky.

Pořízek Isis odehnal a upřeně se zahleděl na Shannowa.

"Co jsi to řekl výběrčímu přísah?" zavrčel. "Zeptej se jeho." poradil mu Shannow.

"To teda zatraceně udělám." vybuchl ten muž. Otočil se ke svým druhům, kteří všichni pili. "Jedem!" zařval.

Když odjížděli, Shannow se vrátil k ohni a sesul se do doktorova křesla. Přistoupili k němu Jeremiáš a doktor Meredith.

"Děkuji vám, příteli," řekl Jeremiáš. "Obávám se, že by nás byli všechny zabili."

"Není moudrý tu zůstat přes noc," poznamenal Shan-now. "Oni se vrátí."

* * *

"Jsou mezi námi tací," řekl apoštol Saul a slunce se mu odráželo od dlouhých zlatých vlasů, "kdož přelévají slzy pro tisíce lidí, kteří padli v boji proti nám za velké války. A já vám říkám, bratři, že jsem jedním z nich. Protože ty svedené duše obětovaly své životy pro věc temnoty, věřice přitom, že bojují za světlo."

Ale jak nám praví Hospodin, úzká je cesta a málokdo ji najde. Velká válka však již skončila, bratří. Bylo dosaženo vítězství pro slávu Boha a jeho syna, Ježíše Krista. A vyhráli jste ji vy a zástupy věřících, kteří pevně odolávali satanským činům našich nepřátel, pohanů i Pekelníků."

Ozval se mocný jásot a Nestor Garrity se přistihl, jak si přeje, aby mohl být jedním z těch Kristových vojáků ve vel-kých válkách. Tenkrát však byl ještě malý, chodil na základ-ní školu a žil ve strachu z hrůzu nahánějící Beth McAda-mové. Kolem něj se na Dlouhém palouku shromáždili muži a ženy z Poutníkova Údolí, aby si vyslechli apoštola slo-va. Někteří z přítomných si stále vzpomínali na štíhlý stříbr-ný létající stroj, který před dvaceti lety přelétl Poutníkovo Údolí a přinesl lidem diákona a jeho apoštola. Nestor si přál, aby ho mohl vidět ve vzduchu. Jeho otec ho před osmi lety vzal do Jednoty do velké katedrály uprostřed města. Tady, na podstavci z lesklé oceli, byl umístěn létající stroj. Nestor na tu chvíli do smrti nezapomene.

"Možná to skončilo, přátelé, ale čeká nás další bitva," pokračoval apoštol a jeho slova přitáhla Nestora zpátky do přítomnosti. "Satanovy síly jsou svrženy - ale v zemi stále hrozí nebezpečí. Protože, jak stojí psáno, ďábel je velký podvodník, syn Lucifera. Nenechte se svést, bratři a sestry. Ďábel není ošklivá šelma. Je pohledný a okouzlu-jící a z je-ho slov kape med. A mnozí se od něj nechají oklamat. On je hlasem nespokojených, šeptající vám potmě do ucha. On je ten muž - nebo žena - který mluví proti našemu diákono-vi a jeho svatému poslání přivést tento zmučený svět zpátky k Hospodinu."

Protože nestojí snad psáno, podle jejich činů je souditi budete! } Pak se vás zeptám na tohle, bratři: kdo přinesl pravdu do tohoto neosvíceného světa? Řekněte!" Zvedl ruce a zadíval se dolů z pódia na shromážděný dav.

"Diákon! "křičeli lidé.

"A kdo sestoupil z nebes se slovem božím?"

"DIÁKON!" Nestor, lapený v hypnotickém vzrušení oka-mžiku, vstal a s každou odpovědí máchl pravou pěstí nad hlavou. Hlasy davu se valily jako hromobití a Nestorovi přišlo za těžko dohlédnout mořem mávajících paží na apošto-la. Ale slyšel ho.

"A koho poslal Bůh přes propast času?"

"DIÁKONA!"

Apoštol Saul počkal, dokud řev neutichl, a potom rozho-dil rukama, žádaje o naprosté ticho. "Přátelé, podle jeho činů jste ho soudili. Vystavěl nemocnice a školy a velká města, a vědomosti našich předků znovu využívají děti bo-ží. Máme stroje, které orají půdu, plavíme se po mořích a létáme vzduchem. Máme léky a školené lékaře a zdra-votní sestry. A tato zmučená země opětovně vzkvétá podle učení Hospodina. A On je tady s námi skrze Svého služeb-níka v Jednotě. Všude však číhá hřích, aby nás srazil k zemi. Proto zemí projíždějí výběrčí přísah. Jsou to zahradníci v této nové Rajské zahradě, hledají plevel a rostliny, které nekvetou. Žádná bohabojná rodina se nemusí výběrčích přísah bát. Jen ti svedení satanem by měli poznat hrůzu z odhalení. Stejně jako pouze bandité a ti, co porušují zákony, by se měli bát našich nových křížáků - našich skvělých mladých vojáků, jako je tady náš kapitán Leon Evans."

Nestor jásal z plných plic, ale jeho hlas se ztrácel v oceá-nu zvuku.

Když hluk znovu utichl, apoštol Saul naposledy pozvedl hlas. "Přátelé, Poutníkovo Údolí je první osada, nad níž jsme přelétli, když nás Hospodin seslal z oblohy. A z toho-to důvodu tady bude role výběrčího přísah výjimečná. Diá-kon mě požádal, abych se ujal této role, a já tak učiním, s vaším požehnáním. Modleme se..."

Když byla modlitba završena a odezpíván poslední chva-lozpěv, Nestor se vracel na hlavní ulici Poutníkova Údolí, s davem postupoval jen pomalu. Většina lidí se vracela do-mů, ale několik vybraných, Nestor mezi nimi, dostalo po-zvání na slavnostní přijetí u Poutníkova spočinutí a formál-ní přivítání nového výběrčího přísah. Nestor se cítil zvlášť poctěn, že ho pozvali, i když se jeho úloha omezovala jen na roznášení jídel a nápojů. Tady se tvořily dějiny, a mladý muž skoro nemohl uvěřit, že jeden z devíti apoštolů skuteč-ně bude bydlet - byt' jen na měsíc na dva - mezi lidmi v Poutníkově Údolí. Byla to převeliká čest.

Josiah Broome, který teď Poutníkovo spočinutí vlastnil, čekal vzadu, když Nestor dorazil. Broomemu již bylo hod-ně přes šedesát, byl ho hubený mužik s křehkými kostmi, plešatějící a krátkozraký. Přes své sklony k nabubřelému řečňování byl Broome laskavý člověk a Nestor ho měl rád.

"Jsi to ty, mladý Garrity?" zeptal se Broome a naklonil se k němu blíž.

"Ano, pane." "Hodný kluk. Nahoře vzadu je čistá bílá košile. A nová černá vázanka. Oblíkní si to a pomoz Wallaceovi připravit stoly."

Nestor slíbil, že to udělá, prošel zadní částí hostince a vy-lezl po schodech k pokojům pro sluhy. Když vstoupil do zadního pokoje, Wallace Nash si právě natahoval bílou ko-šili. "Ahoj, Nesi. To je den, co?" prohodil rusovlasý chasník. Byl o dva roky mladší než Nestor a o palec vyšší, takže měl skoro šest stop a tři palce, a hubený byl jako tyčka.

"Vypadáš, že by tě silnej vítr zlomil, Wallace."

Zrzek se zakřenil. "Než to, tak ho předběhnu."

Nestor se zahihňal. Wallace Nash byl nejrychlejší běžec, jakého kdy viděl. Vloni na den vzkříšení, když mu bylo tepr-ve patnáct, Wallace třikrát závodil s chovným hřebcem Edrica Scayse, Ohnivákem, a vyhrál oba krátké běhy, pro-hrál jen závod na dlouhé trati. Byl to skvělý den. Nestor se na něj dobře pamatoval, protože to bylo poprvé, co se opil - zkušenost, kterou si slíbil, že už nikdy nezopakuje.

"Chceš nosit pití, nebo jídlo?" zeptal se Wallace.

"Mně je to jedno," prohlásil Nestor, stáhl si vyrudlou ko-šili a z příhrádky šatníku vyndal čistou bílou.

"Tak nos pití," rozhodl Wallace. "Nemám dneska zrovna pevný ruce. Páni, kdo by uvěřil, že k nám do města přijde apoštol?"

Nestor si natáhl košili a zastrkal ji do černých kalhot. Chvilí si pohrával s vázankou a pak přešel k zrcadlu, aby se podíval, jestli má uzel správně. "Myslíš, že předvede nějaký zázraky?" zeptal se Wallace.

"Jako co?"

"No, hádám, že, že by se mohl pokusit vyvolat kazatele z mrtvých." Zrzek se zasmál.

"To není legrace, Wallace. Kazatel byl dobrý člověk."

"Tak to není, Nesi. Při jednom svým kázání mluvil proti diákonovi. Věřil bys tomu? Přímě tam v kostele. Je div, že ho Bůh nesrazil mrtvého přímě tam na místě." "Jak si vzpomínám-já, tak jenom řekl, že si nemyslí, že by bylo nutný mít výběrčí přísah. To je všechno."

"Chceš snad říct, že apoštol Saul není nutnej?" zeptal se Wallace.

Nestor už chtěl prohodit nějakou nedbalou poznámku, ale pak uviděl ten záblesk ve Wallaceových očích.

"Ovšemže ne, Wallace. Je to velký muž." řekl opatrně. "Tak pojď, měli bychom se dát do práce."

* * *

Večer byl dlouhý, a když Nestor stál u zdi s mosazným podnosem v rukou, cítil, jak ho bolí v zádech. Teď už popí-jelo jen pár lidí a apoštol Saul seděl u ohně s kapitánem Evansem a Danielem Cadem. Starý prorok dorazil pozdě, většina uvítacího výboru již odešla domů, než starý pán vstoupil. Apoštol ho přívětivě přivítal, ale Nestor měl do-jem, že Daniel Cade není ve své kůži.

"Je to pocta, konečně se s vámi setkat," řekl Saul. "Sa-mozřejmě jsem četl o vašich hrdinských činech v boji proti

Pekelníkům za první války. Ohavná doba, vyžadovala muže ze železa - stejně jako jsou zapotřebí dnes. Mrzí mě, že vám pohyb činí takové potíže. Měl byste přijet do Jednoty. Naše nemocnice každý den koná zázraky, díky objevům našich lékařských týmů."

"Myslíte díky Danielovým kamenům," prohodil Cade.

"Jste dobře zpraven, pane. Ano, úlomky byly velmi účinné. Stále hledáme větší kameny."

"Krev a smrt je to jediný, co přinesou," prohlásil Cade. "Stejně jako předtím."

"V rukou bohabojných jsou všechny věci čisté," namítl Saul.

Jak byl Nestor na začátku večírku vzrušený, tak byl nyní unavený a začal se nudit. Brzy po svítání se měl dostavit na místo, kde se kácelo, aby roztřídil požadavky na řezivo a rozdál pracovní příkazy mužům na pile. Pracovat pod strýcem Josephem nebylo zrovna jednoduché a stačilo, aby si Nestor jednou zívln, a už si na konec pracovního dne vy-sloužil hodinovou přednášku.

"Pochopil jsem, že jste znal Jeruzaléma," poznamenal Saul ke Cadeovi. Nestor na únavu okamžitě zapomněl.

"Znal jsem ho," zabručel stařec. "A nikdy jsem od něj neslyšel jediný věštecký slovo. Nemyslím, že by ho potěšilo, kdyby si přečetl, co se o něm dneska vykládá."

"Byl to světec," pravil Saul, aniž dal najevo podráždění, "a slova, která pronesl, byla pečlivě sebrána ze zdrojů po celé zemi. Od lidí, kteří ho znali, kteří ho slyšeli. Považuji to za osobní tragédii, že jsem se s ním nikdy nesetkal."

Cade vážně pokýval hlavou. "No, já se s ním setkal, Saul. Byl to osamělý chlap, zarmoucený a zahořklý, hledal město, o kterém věděl, že nemůže existovat. A co se jeho věštění týče... jak jsem říkal, nikdy jsem nic takového neslyšel. Ale je pravda, že do tohoto světa přivedl vás a diáka-na, když poslal hřmící Boží meč branama času. Všichni víme, že tohle pravda je."

"Cesty Páně jsou někdy nevyzpytatelné," řekl Saul se stísněným úsměvem. "Svět, který jsme opustili, byl žumpou patřící ďáblu. Svět, který jsme našli, měl možnost stát se rájem - jen kdyby se lidé vrátili k Hospodinu. A díky Jeho milosti jsme zvitězili. Povězte mi, pane, proč jste odmítl všechna pozvání k cestě do Jednoty a pocty za svou práci jménem Pána našeho?"

"Já žádný pocty nepotřebuju," odtušil Cade. "Většinu ži-vota po pekelnický válce jsem prožil v Rivervale. Našel jsem si dobrou ženu a vychoval dva velké syny. Oba umřeli v těch vašich válkách. Lisu jsem pochoval vloni na podzim a sem jsem přišel čekat na smrt. Pocty? K čemu jsou?"

Saul pokrčil rameny. "Dobrá námitka od dobrého muže, pane Cade. Teď mi povězte, myslíte si, že Poutníkové Údo-lí je bohabojná společnost?" "Jsou tady dobří lidé, Saule. Někteří jsou lepší než jiní. Nemyslím, že člověka můžete soudit jenom podle toho, že tři jeho přátelé řeknou, že je věřící. Máme tu kolem sedlá-ky, co přišli nedávno a nedokážou si sehnat tři lidi, kteří je budou znát tak dobře. To z nich ale ještě nedělá pohany."

"Také jste tu měli kostel, kde přijímali Vláčky," poukázal Saul. "A kazatele, který jim nabízel slovo boží. To bylo ne-mravné, pane Cade. A bylo třeba, aby přišli lidé zvenku a ukončili to. To vaši společnost neukazuje zrovna v dob-rém světle."

"Co máte proti Vláčkům?" zeptal se Cade.

Saul přimhouřil oči. "Nejsou to skutečná boží stvoření, pane Cade. Ve světě, z něhož pocházím, byla zvířata gene-ticky pozměňována, aby připomínala lidi. To se dělalo z lé-kařských důvodů. Bylo pak možné, aby si člověk s nemoc-ným srdcem nebo plícemi nechal tyto orgány odstranit a nahradit. To byl hřích, pane Cade. Zvířata nemají duši, ne v předsém slova smyslu věčného života. Tito zmutovaní tvorové jsou jako zárodky moru, připomínají nám všem ne-bezpečí a pohromy minulosti. Nesmíme opakovat chyby, které Boha vedly k tomu, že zničil starý svět. Už nikdy. Jsme teď na prahu nového ráje, pane Cade. Ničemu nesmí-me dovolit, aby nás zastavilo v pokroku."

"A to tenhle nový ráj najdem tak, že budem vyhánět lidi z jejich domovů a pobijem Vláčky a každého, kdo s náma nesouhlasí?"

"Ani diákon, ani žádný z jeho apoštolů si nelibuje v zabí-jení, pane Cade. Ale znáte svou bibli. Pán Bůh netoleruje zlo uprostřed svého lidu."

Cade se natáhl pro hole a pomalu, s bolestmi se zvedl na nohy. "A příští válka, Saule? Proti komu bude?"

"Proti bezbožníkům, kdekoliv je najdeme," odpověděl Saul.

"Je pozdě a já jsem unavený," prohlásil Cade. "Přeju dobrou noc." "Bůh vás provázej," odvětil Saul vstávaje.

Cade neodpověděl, ztěžka se opřel o hole a vyrazil ke dveřím. Nestor potlačil zívnutí a už se chtěl zeptat, jestli by mohl odejít, když se Saul obrátil na kapitána Evanse.

"Nebezpečný člověk, kapitáne. Obávám se, že to s ním možná budeme muset vzít zkrátka."

Nestor jen překvapeně zamrkal. V té chvíli Leon Evans vzhlédl a zahlédl ho. Usmál se. "Běž domů, Nestore," řekl, "jinak padneš jako podřatej strom."

Nestor mu poděkoval, poklonil se apoštolovi a vyšel do noci, kde se starý prorok opíral o svou bryčku, neschopen vyšplhat nahoru. Nestor k němu došel a vzal ho za paži. S námahou zpola zvedl Cadea na kozlík. "Děkuju ti, chlap-če," zabručel Cade s tváří zrudlou námahou.

"Bylo mi potěšením, pane."

"Dávej si pozor na slova znějící mosazi a železem, chlap-če," pošeptal mu starý prorok. Pak plácl opratěmi a Nestor se díval, jak bryčka hrkotala do noci.

* * *

Shannow, jenž byl nyní sám, vyčkával mezi skalisky. Koně uvázal asi o padesát kroků dál na sever v malém hájku. Po-hlédl k východu a jenom velmi těžko rozeznával poslední z vozů, které se vydaly dál do hor. Oblouha světlala. Jitro se blížilo.

Shannow se usadil zády ke skále a hleděl k západu. Mož-ná se zmýlil. Možná se ten bělovlasý výběrčí přísah

rozhod-ne, že trestnou výpravu nepodnikne. Doufal v to. Noc byla chladná a on zhluboka dýchal svěží horský vzduch. Byl rád, že je sám, a dovolil svým myšlenkám se zatoulat.

Dvacet let již uběhlo od doby, kdy se jeho jména báli bezbožníci. Dvacet let! Kde jsem byl? přemítal. Jak jsem žil? Bezděčně si začal probírat to, nač si ze svého života vzpomínal, na střelecké souboje a bitvy, městečka a osady. Ano, vzpomínám si na Allion, říkal si, a znovu viděl den, kdy Daniel Cade přivedl své bandity do města. V přestřel-ce, jež následovala, bylo pár Cadeových mužů sestřeleno ze sedel, přičemž Cade sám chytil kulku do kolena. Daniel Cade. Bratr Daniel. Z nějakého důvodu, který Shannow nedo-kázal postihnout, si Bůh Daniela vyvolil, aby vedl válku pro-ti Pekelníkům.

Co ale pak? Hlavou mu táhly rozmazané obrazy, které mizely jako mlha ve větru. Plavovlasá žena, vysoká a silná, a mladý bojovník, bleskově rychlý s revolverem... Cram? Glen?

"Ne," řekl Shannow nahlas. "Clem. Clem Steiner."

Ono se to vrátí, slíbil si. Jen tomu dej čas.

Pak se ozvali koně, pomalu se pohybující tmou, vrzání kůže na sedlech a tichý klapot kopyt na suché pláni. Když se koně přiblížili víc, Shannow vytáhl revolvery a stáhl se dál do skal. Sundal si klobouk se širokou krempou a odvážil se vyhlédnout k západu. Už je viděl, ale ne dost dobře, aby je dokázal přepočítat.

Už nechci zabíjet.

Zamířil vysoko a vystřelil. Několik koní se polekaně vzepjalo, několik dalších se splašilo a vyrazilo pryč. Shannow viděl, jak jeden muž spadl na zem a další seskočil z vyhazu-jícího koně. Jeho směrem bylo vypáleno několik kulek, ale ty zasáhly jen skály a odsvisťely do noci.

Shannow se spustil na břicho a vyhlédl kolem skály. Jezdci sesedli a teď se blížili směrem k němu. Z východu slyšel vzdálenou střelbu.

Vozy! V té chvíli věděl, že tu byly dvě skupiny, a krveprolévání již začalo. Zvedl se v něm hněv.

Rychle se vyškřábal na nohy a vyšel zpoza skály. Nějaký muž se postavil... Shannow ho střelil do prsou. Další se po-hnul po jeho pravici a jeho revolver znovu promluvil.

Shannow kráčel mezi muži a střílel. Ohromeni tím náh-lým útokem se jezdcí otočili a utekli. Muž po Shannowové pravici zasténal, když kolem něj Jeruzaléman procházel. Shannowovi kolem hlavy prolétla kulka, tak blízko, že ji cí-til, a vydávala zvuk jako rozzlobená včela. Shannow se oto-čil a vypálil z obou revolverů. Střelce s puškou to srazilo na zem. Opodál stáli dva koně. Shannow došel k prvnimu a vy-houpl se do sedla. Z podrostu se kdosi zvedl. Shannow ho dvakrát střelil a pak pobodl koně do trysku. Mířil k výcho-du, a jak se kůň řtil plání, dobil si revolvery. Cítil teď silný hněv, hluboký, vroucí vztek, který ho hrozil přemoci. Neu-dělal nic, aby ho udusil.

Vždycky to bylo stejné, silní zloduši týrající slabé, násilí a smrt, chtíč a ničení. Kdy to skončí? uvažoval. Dobrý Bo-že, kdy to skončí?

Měsíc v úplňku zaléval krajinu stříbrem a v dále bylo vi-dět narudlý oheň, jak chytil jeden z vozů. Střelba teď byla řídká, ale aspoň naznačovala, že tuláci stále ještě bojují.

Když se přiblížil ještě víc, uviděl pět mužů klečet za sku-pinou balvanů. Zvedl se jeden střelec s puškou a namířil na vozy. Shannow vypálil, kulka však muže minula a odrazila se od balvanu, takže střelec cukl. Bělovlasý výběrčí přísah se otočil, uviděl Shannowa a rozběhl se pryč. Shannow si ho nevšímal a namířil zbraně na muže s puškou.

"Odložte ty zbraně," nařídil jim. "Udělejte to - nebo chcípnete!"

Tři ze zbývajících čtyř udělali přesně to, co jim přikázal, a pak zvedli ruce, ale ten poslední - pořizek, s nímž mluvil již dříve - náhle otočil pušku a zamířil. Shannow mu pro-hnal kuli mozkem.

"Jeremiáš! To jsem já, Shannow," křikl Jeruzaléman. "Slyšíte mě?"

"Postřelili ho," ozvalo se zavolání v odpověď. "Máme tu zraněné - tři mrtvé, dva těžce zraněné."

Shannow kývl na zajatce a ukázal jim k vozům. Když se tam dostal, rozhlédl se kolem sebe. Těhotná Clara byla mrtvá, měla ustřelenou půlku hlavy. Vedle ní ležel rozložitý muž jménem Chalmers. U Jeremiášova vozu leželo tělíčko dítěte ve vybledlých modrých šatíčkách. Jedna z Clařiných dcerušek. Shannow sesedl a došel k místu, kde vedle zraně-ného Jeremiáše klečel doktor Meredith. Stařec schytl dvě kulky, jednu nahoru do prsou a druhou do stehna. V měsíč-ním světle byl ve tváři šedivý.

"Přežiju to," zašeptal stařec.

Vozy byly postavené zhruba do kruhu a několik koní bylo na zemi. Isis a dva z mužů bojovali, aby uhasili poslední ho-řící vůz. Shannow, s revolvery v rukou, se vrátil k zajatcům, kteří stáli v hloučku uprostřed tábora.

"Měch supí, od ohně mizí olovo, tavič nadarmo přetavuje, zlé se neodloučí."

"Shannowe, ne!" zaječel Jeremiáš. "Nechte je být! Kris-te, člověče, už tak bylo dost zabíjení."

Shannow se zhluboka, pomalu nadechl. "Pomozte uhasit ten oheň," nařídil mužům. Okamžitě ho poslechli a on bez dalšího slova odešel ke koni a nasedl.

"Co to děláte?" křikl Meredith.

Shannow neodpověděl.

* * *

Aaron Crane a ti, co přežili nájezd, přicválali do Čistoty a přitáhli otěže před dlouhou kamennou budovou sněmov-ní síně. Crane, celý uprášený a rozcuchaný, sesedl a vběhl dovnitř. Sín byla plná lidí, probíhala bohoslužba. Na pódiu se Padlock Wheeler dostával doprostřed svého kázání, tý-kajícího se stezky spravedlivých. Když uviděl Cranea, zarazil se a v duchu zasténal, ale nebylo moudré přivolat na se-be hněv výběrčího přísah. Černobradý duchovní se na chvíli odmlčel a nuceně se usmál.

"Vypadáš rozrušené, bratře," řekl. Lidé se začali obra-cet, mezi nimi i kapitán Seth Wheeler a dvanáct křížáků z Čistoty. Crane se narovnal a hubenou rukou si prohrábl dlouhé bílé vlasy.

"Síly ďábla se obrátily proti nám," vyhrkl. "Jezdci Pane byli smeteni."

Shromáždění zalapalo po dechu a několik žen začalo vy-křikovat otázky týkající se osudu jejich manželů, bratrů či synů.

"Ticho!" zařval Padlock Wheeler. "Ať mluví výběrčí přísah."

"Jak všichni dobře víte," začal Crane, "narazili jsme na tlupu těch pohanských tuláků. S nimi byla ďábelská síla, okamžitě jsem rozpoznal moc satana. Snažili jsme se, mar-ně, ji přemoci. Mnoho z nás zemřelo. Pár nás uniklo, i když jen díky zásahu Hospodina. Potřebujeme víc mužů! Žá-dám, aby za těmi ďábly vyjeli křižáci!"

Padlock Wheeler shlédł na svého bratra Setha. Kapitán se zvedl ze svého sedadla. Byl vysoký, štíhlý, s protáhlou tváří a mrzutým výrazem. "Ať ženy odejdou domů," řekl. "Probereme tu, co je potřeba udělat."

"Kde je můj chlapec?" zavískla jedna žena a vrhla se ke Craneovi. "Kde je Lemuel?"

"Bojím se, že zahynul," řekl jí Crane, "ale zemřel, když konal práci boží," Žena se napřáhla, aby Craneovi vytřela políček. Další dvě ženy ji popadly a táhly ji zpátky.

"Tak dost!" zařval Padlock Wheeler. "Toto je dům bo-ží!" Zmatek okamžitě utichl. Ženy pomalu odcházely ze sí-ně a muži se shlukli kolem Cranea.

Dopředu popošel Seth Wheeler. "Povezte nám o tom démonovi," nařídil Craneovi.

"Je v převleku za muže, ale vede ho satan. Je to zabiják. Strašný zabiják!" Crane se zachvěl. "Seslal na mě kouzlo a já musel sebrat všechny síly, abych ho přemohl."

"Kolik je mrtvých?" chtěl vědět kapitán křižáků.

"To nevím. Postupovali jsme na dvou frontách. Ten zabi-ják čekal na východě a zastřelil čtyři muže. Lassitera, Popea, Cartera a Lowrise. Pak dojel na západ a zabil... všech-ny kromě mě. Mně se podařilo vyvážnout."

"Utekl jste?"

"Co jiného jsem mohl dělat?"

Seth Wheeler se rozhlédl po mužích shromážděných v síni. Bylo jich tu asi dvacet plus dvanáct jeho křižáků. "Kolik těch tuláků tam je?"

"Jedenáct vozů," sdělil mu Crane. "Asi tak třicet lidí. Musí být zničeni. Úplně zničeni!"

Padlock Wheeler, stále na pódiu, viděl, jak se dveře do síně otevírají, a dovnitř vstoupil jakýsi dloubán. Na sobě měl upražený černý kabát se záplatou na levém lokti a měl dva revoly s dlouhou hlavní.

"Kde jsou zákonodárci téhle společnosti?" zeptal se. Je-ho hlas, ač nijak silný, se prořízl hovorem uprostřed síně. Crane ho zahlédl a zaječel. "To je přece on! To je ten ďá-bel!" Bělovlasý výběrčí přísah zacouval a vrhl se za řadu la-vic.

"Toto je dům Páně," prohlásil Padlock Wheeler. "Co tu chcete?"

"Spravedlnost," odpověděl cizinec. "Ukrýváte tu vraha žen a děti."

"On tvrdí něco jiného," namítl Padlock. "Tvrdí, že jste posedlý ďablem."

Nově příchozí zavrtěl hlavou. "Dvacet mil odsud pohřbí-vají ženu jménem Clara. Byla těhotná. Ustřelili jí půlku hla-vy. Vedle ní pohřbí jednu z jejich dcer. Ten muž Crane vše-ra přijel z vozům a chtěl slyšet dvaadvacátý žalm. Dal jsem mu na srozuměnou, že ho znám. A také ho znám. On je ale zlý člověk a byl odhodlán k vraždě. Tak mi teď řekněte: Jak ho budete soudit?"

Padlock se podíval za lavice, kde se krčil Crane. Duchov-ní jásal. Celou dobu věřil, že Crane je nebezpečný, a tohle byla příležitost, jak ho svrhnout. Požádá Setha o vyšetření a nepochyboval, že z výběrčího přísah se vyklube narušitel zákona. Ale právě když chtěl promluvit, všiml si, že Crane vytáhl zpoza opasku revolver a natahuje kohoutek.

Ve chvíli ve všude zavládl chaos a zmatek. "Ty lžeš!" zavískl Crane, vstal a namířil revolver. Kulka naštípala dřevo ve dveřích nad cizincovou hlavou. Shromáždění muži se vrhli do úkrytu, ale cizinec klidně vytáhl revolver a jednou vystřelil. Craneovi se rozléta hlava na kusy.

Tělo výběrčího přísah ještě chvíli stálo, černý kabát smá-čela krev a mozková tkáň. Pak se zhroutilo na podlahu.

"Já jsem Jeruzaléman," prohlásil cizinec, "a nikdy ne-lžu."

Vrátil revolver do pouzdra a odešel ze síně.

Jeden po druhém se přihlížející muži zvedali z úkrytu a přicházeli k tělu. Padlock Wheeler, jemuž se třásla kole-na, sešplhával z pódia. Jeho bratr Seth stál nad mrtvolou a kroutil hlavou.

"Co bude teď?" zeptal se Padlock.

"Pošleme zprávu do Jednoty," řekl Seth. "Musejí poslat nového výběrčího přísah."

Padlock uchopil bratra za loket a odvedl ho stranou. "Tvrdil, že je Jon Shannow."

"Slyšel jsem ho. To bylo rouhání! Zítřka vezmu pár chlapů k těm tulákům. Promluvíme si s nimi a zjistíme, co se sku-tečně stalo."

"Crane byl mizera! V nejmenším ho nelituju. Proč je ne-nechal jít si po svých?"

Seth potřásl hlavou. "Tvrdil, že je Jeruzaléman. Vzal jméno světce nadarmo. Všichni to slyšeli. To si zodpoví."

"Nechci, aby kvůli Craneovu zločinu zemřel ještě někdo další. Dokonce ani rouhač ne."

Seth se stísnně usmál. "Já jsem křižák, Páde. Co ode mě čekáš?"

"Kráčej opatrně, bratře. Viděl jsi ho střílet. Byl pod pal-bou, ale klidně namířil a poslal Craneovu duši do pekla. A jestli to, co ten všivák říkal, je pravda - a já nepochybuju, že to pravda je - tak zastřelil značný počet dalších ozbrojených chlapů."

"Nemám na vybranou, Páde. Pokusím se ho chytit živého."

3

V malém koutku zahrady takto promluvil maličký plevel ke květinám, které tam rostly. "Proč," tázal se, "mě chce za-hradník zabit? Copak nemám právo žít? Copak nejsou moje lístky zelené, jako jsou vaše? Je to tak moc, žádat, abych mohl růst a vidět slunce?" Květiny se nad tím zamyslely a rozhodly se, že požádají zahradníka, aby plevel ušetřil. On

poslechl. Den za dnem plevel rostl, sílil stále víc, byl stále vyšší, jeho listy zakryly ostatní rostliny a jeho kořeny se šířily. Jedna po druhé květiny umíraly, až zůstala jen jedna růže. Vzhledla k obrovskému pleveli a zeptala se: "Proč mě chceš zabít? Copak nejsou moje lístky zelené, jako jsou tvoje? Je to tak moc, žádat, abych mohla růst a vidět slunce?"

"Ano, to je moc," odpověděl plevel

Diákonova moudrost

Kapitola VII

*

NEŽ SE SHANNOW VRÁTIL K VOZŮM, CLARU a její dcerku už pohřbili. Jeremiáš ležel na posteli ve voze s obvázaným hrudníkem. Tvář měl hořem a bolestí sinalou. Shannow vylezl na vůz a posadil se ke starému pánovi.

"Zabil jste ho?" zeptal se Jeremiáš.

"Ano. Chtěl jsem to jinak, ale on po mně vystřelil."

"Tím to neskončí, pane Shannowe. I když vám to za vinu nedávám. Vy jste to zlo nevyvolal. Musíte však okamžitě odjet." "Oni se vrátí, budete mě potřebovat."

"Ne. Mluvil jsem s muži, které jste chytil, než jsem je nechal běžet. To Crane je poštal." Jeremiáš si povzdychl.

"Vždycky tu budou muži jako Crane. Naštěstí tu také budou vždycky i muži jako Meredith a muži jako vy. Je to rovnováha, pane Shannowe. Boží rovnováha, chcete-li."

Shannow kývl. "Zlu se bude vždycky dařit tam, kde se mu lidé nepostaví."

"Zlu se daří stejně. Chamtivost, touha, žárlivost. Všichni v sobě neseme semě zla. Někteří jsou silnější a dokážou odolat, ale muži jako Crane budou to semě vyživovat." Je-remiáš se položil na polštář a pohledem spočinul na Shan-nowově hubeném obličejí. "Vy nejste zlý, chlapče. Jdete s Bohem!"

"Mrzí mě to, starce," řekl Shannow vstávaje.

Když byl opět venku, všiml si, že k němu přichází Isis a nese ranec. "Posbírala jsem od mrtvých střelivo a je tam taky trocha jídla," řekla. Shannow jí poděkoval a otočil se k odchodu. "Počkejte!" Podala mu malý váček. "Je tu dva-náct bartátů. Budete potřebovat peníze."

Když Shannow nasedal, Jeremiáš zaslechl vrzání kože-ného sedla, a pak pravidelný dusot kopyt, když vyrazil od vozů. Rány ho hodně bolely, ale stařec plul s bolestí. Bylo mu zle a byl slabší než hřích.

Isis mu přinesla bylinkový čaj, který mu uklidnil žaludek. "Jsem šťastnější, že je pryč," prohodila dívka, "i když se mi líbil."

Seděli tak chvíli v příjemném tichu, pak se k nim připojil Meredith. "Blíží se jezdcí," oznámil jim. "Vypadají jako křižáci." "Přivítejte je a vůdce přiveďte sem," požádal Jeremiáš. Zanedlouho už do vozu šplhal vysoký, zatrpklé se tvářící muž s kulatými rameny a protáhlým obličejem. "Vítejte v mém dome," pozdravil Jeremiáš. Muž kývl, sňal si šedý klobouk se širokou krepou a posadil se k posteli. "Jsem kapitán Seth Wheeler," řekl nově příchozí. "Slyšel jsem, že tu máte muže, který si říká Jon Shannow."

"Nezeptáte se, pane, proč jsou venku čerstvé nasypané rovy a proč tu ležím s kulkou v prsou?"

"Vím proč," zamumlal Wheeler a odvrátil zrak. "Ale to není moje práce, velkomožný pane. Ani to neschvaluju. Jenže mrtví jsou na obou stranách, a muž, který je toho strůjcem, je mezi mrtvými."

"Tak proč honíte Jona Shannowa?"

"Je to rouhač a kacíř. Jeruzaléma - pochválena budiž jeho památka - opustil tento svět před dvaceti lety, odnesl si ho Bůh, jako předtím Eliáše, na ohnivém voze."

"Jestli ho mohl Bůh odnést, což samozřejmě mohl," po-znamenal Jeremiáš opatrně, "tak ho taky mohl přivést zase zpátky."

"O to se s vámi nepřu, velkomožný pane. Já řeknu tohle, jestli se spravedlivý Hospodin rozhodl přivést zpátky Jeru-zaléma, tak by podle mě nedorazil s ohořelými vlasy a v záplatovaném kabátě. Ale dost těch řečí - kterým směrem odjet?"

"S tím vám nepomůžu, pane. Když odjížděl, byl jsem ve voze. Budete si muset promluvit s mými lidmi."

Wheeler vstal a vydal se ke dveřím, ale ještě se obrátil. "Už jsem řekl, že neschvaluju to, co se tady stalo," pravil mírně.

"Ale jedno vám řeknu, stěhovavej. Mám na takový, jako jste vy, stejnej názor jako Crane. Jste skvmnou na tváři boží země. Jak říká diákon: Pro mrchožrouty mezi námi ne-ní místo. Jen pro ty, kteří staví města Páně, jsou vítáni. Do zítřka do večera ať jste pryč z území Čistoty."

* * *

Shannow jel směrem k horám, zahnul k severu. Kůň byl silný, kaštanový valach, ale po noční námaze byl unavený a těžce dýchal. Shannow sesedl a odvedl koně mezi stromy, hledaje jeskyni nebo aspoň skryté místo za větrem. Byla mu zima a byl skleslý na duchu.

Ztráta paměti ho rozčilovala, ale tohle snesl. Hluboko v nyní rozbitých zákoutích paměti ho hryzlo něco jiného. Dneska v noci zabil několik mužů, jenže to pro Jeruzaléma-na nebylo nic nového. Já boj nevyhledával, říkal si. To oni přijeli pátrat po krvi, a taky ji našli. A byla jejich vlastní. Ta-ková je cena za násilí. Nicméně to zabíjení na něm viselo.

Shannow klopýtl, síly ho opouštěly. Rány ještě neměl zcela zahojené, věděl, že takový výstup je pro něho příliš, přesto se však dral dál. Stromy tu teď rostly hustěji a nalevo zahlédl puklinu ve skále. Bude muset stačit, usoudil. Zhlu-boka se nadechl a šel dál. Když se k puklině přiblížil, zahlédl u paty skály, těsně za rozsedlinou, mihotavý odraz ohně.

"Haló, vy tam!" zavolal. V divočině nebylo příliš moudré vstoupit do tábora jenom tak bez pozvání. Všude panoval strach z banditů a náhlý příchod mohl vyděšené poutníky dohnat k palbě.

"Pojď dál," ozvala se odpověď, která se z pukliny vrátila strašidelnou ozvěnou. Shannow odhrnul kabát z pažby pra-vého revolveru, levou rukou vedl koně a blížil se k rozsedlině. Byla úzká jen u vchodu a dál se rozšiřovala do jakési jeskyně trojúhelníkového tvaru. U ohně, nad nímž se na rožni otáčela pečeně, tady seděl stařec s bílou bradou do pasu.

Vzadu byla spoutaná mula. Shannow zavedl koně dozadu, přehodil mu otěže přes hlavu a nechal je courat se po zemi. Pak se připojil k bělobradému starci.

"Vítej u mýho ohně," pozdravil muž hlubokým hlasem. Napřáhl ruku. "Můžeš mi říkat Jaké."

"Jon Shannow."

"Zdravím, pane Shannow. Koukám se tady na tu flákotu a říkám si, tohle je pro tebe moc, Jaké. Teď mi Hospodin poslal hosta na večeri. Jedeš z daleka?"

Shannow zavrtěl hlavou. Padla na něj nesmírná únava a on se zády opřel o skálu a natáhl nohy. Jaké nalil do hrnečku horkou tekutinu a podal ji Shannowovi. "Na, vypij tohle, chlapče. Je to hotovej životabudič a je v tom aspoň tuna cukru."

Shannow usrl. Tekutina byla silná a chutnala hořko-sladce. "Děkuju, Jaké. Tohle je dobrý. Povez mi, my se zná-me?"

"Může bejt, synku, svět je zatracené malý místo. Pobejval jsem tuhle a támhle, Allion, Rivervale, Poutníkovno Údolí, Morový země. Řekni si, já to určitě viděl."

"Rivervale... ano, na to si vzpomínám..." Uviděl překrásnou ženu a malého chlapce. Vzpomínka vybledla jako sen po probuzení, ale jméno přes clonu proklouzlo. "Donna!" vydechl.

"Jseš v pořádku, chlapče?"

"Ty mě znáš, Jaké?"

"Zahlídl jsem tě. Nosíš dost děsivý jméno. Určitě se tak jmenuješ?"

"Určitě."

"Vypadáš kapku mladej - jestli ti nevadí, že to říkám. Kolik je ti... třicet pět... šest?"

"Myslím, že se teď vyspím," prohlásil Shannow a natáhl se k ohni.

Sny měl útržkovité a nervózní. Byl zraněn a pečoval o něj lví muž Širran. Do jeskyně vběhl tvor se šupinatou kůží a zubatým nožem v ruce. Shannow vypálil a tvor se zvrátil dozadu a změnil se v dítě s vykulenýma, vyděšenýma očima.

"Oh Bože, ne! Už ne!" vykřikl Shannow.

Otevřel oči a viděl, že se nad ním sklání Jaké. "Vzbud' se, chlapče. Je to jenom sen." Shannow zasténal a posadil se.

Oheň zhasl a stařec mu podal talíř s nakrájenými plátky studené pečeně. "Najež se trochu. Budeš se cejtít lip."

Shannow si vzal talíř a dal se do jídla. Jaké sundal ze sko-mírajícího ohně konvici a nalil z ní do cínového pohárku. Pak na uhlíky přiložil pár klaciků. Zamihotaly se nové pla-mínky a Shannow se zachvěl. "Brzy se to tady ohřeje." Jaké vstal a odešel dozadu. Vrátil se s pokrývkou, kterou Shannowovi ovinul kolem ra-men.

"Včera v noci ses dostal do přestřelky," prohodil. "Cejtím z tvýho kabátu střelnej prach. Byl to dobrej boj?"

"Jsou vůbec nějaký dobrý boje?" opáčil Shannow.

"Dobrej boj je to tehdy, když umřou ti špatní," prohlásil Jaké.

"Špatní obvykle neumírají sami," namítl Shannow. "Za-bili jednu mladou ženu a její dcerku."

"Smutný časy," souhlasil Jaké.

Maso bylo chutné a Shannow cítil, jak se mu navracejí sí-ly. Odepjal si opasek s revolvery a položil ho vedle sebe, pak si protáhl unavené svaly. Jaké měl pravdu. Teplo z oh-ně se začalo odrážet od stěn jeskyně.

"Co děláš tady v divočině, Jaké?"

"Mám rád samotu - všeobecně řečeno. A je to dobrý místo na řeči o Bohu, nemyslíš? Je to tu čistý a otevřený a vítr odnáší my slova do nebes. Mám za to, že jsi byl s těma stěhovavejma"

"Ano. Dobří lidé."

"To je možný, synku, ale oni nesázejí a nestavějí," podo-tkl Jaké.

"To nedělá ani pták," odušil Shannow.

"Hezký podobenství z bible, pane Shannow, a tyhle de-baty se mi líběj. Ale mylíš se. Pták sezobe spoustu zrníček a pak odletí. Jenže všechna semínka nestráví a upustí je na různých místech. Všechny velký lesy na světě nejspíš zača-ly jako ptačí hovínka."

Shannow se usmál. "Třeba jsou tuláci stejní jako ti ptáci. Třeba šíří semínka vědomostí."

"Tak tohle by bylo skutečné nebezpečný," řekl Jaké a oči se mu ve světle ohně zaleskly. "Existují všechny možný dru-hy vědomostí, pane Shannow. Znával jsem kdysi chlapíka, kterej dokázal poznat všechny druhy jedovatejch bylin, co kde rostly. Chtěl o tom napsat knihu. Je to nebezpečná zna-lost - souhlasíš?"

"Lidi, co by si tu knížku přečetli, by pak poznali, které rostliny nejsou k jídlu," podotkl Shannow.

"Jo, a lidi, co by se chtěli poučit o jedech, by pak věděli, jakýma rostlinama nakrmit své nepřátele."

"Napsal tu knížku?"

"Ne. Padl ve sjednotitelský válce. Nechal po sobě vdovu a pět dětí. Tys v té válce nebojoval?"

"Ne. Aspoň si to nemyslím."

Jaké se na něj podíval pozorněji.

"Máš potíže si vzpomenout?"

"Na něco," přiznal Shannow.

"Jako na co?"

"Na posledních dvacet let."

"Viděl jsem už pár zranění hlavy. Občas se to stává. Tak co budeš dělat?"

"Počkám. Hospodin mi mou minulost ukáže, až bude chtít a bude připravený."

"Můžu něco udělat?"

"Pověz mi o diákonovi a jeho válce."

Stařec se uchechtl. "To je dost velké požadavek, chlap-če, na jednu noc u ohně." Opřel se a natáhl si nohy. "Už za-čínám bejt moc starej na spaní na kamenech," utrousil. "No, takže, kde mám začít? Diákon." Hlasitě si odfrkl a na

chvíli se zamyslel. "Jestli jsi ten, za kterýho se prohlašuješ, pane Shannow, tak jsi to byl ty, kdo diákona přivedl do to-hohle světa. On a jeho bratři byli v letadle, co vzlétlo v den Armageddonu. Tak se dostal do pasti, uvízl v tenatech síly, co chytila i Boží meč. Ty jsi je vypustil, když jsi poslal meč do minulosti, aby zničil Atlantidu." Shannow zavřel oči. Vzpomínka byla rozmazaná, ale viděl meč visící na obloze a otevírající se časovou bránu. A ještě něco jiného... tvář překrásné černošky. Nenapadlo ho žádné jméno, ale slyšel její hlas: "Je to raketa, Shannowe. Strašná zbraň ničení a smrti." Ať se snažil jak chtěl, Shan-now z minulosti nedokázal vytáhnout víc. "Pokračuj," vy-bídl Jakea.

"Diákon a jeho muži přistáli poblíž Rivervale. Bylo to ja-ko druhý příchod Kristův. Nikdo na světě nevěděl o zkáze a rozkladu, co zamořovaly starý města, o vrazích, co se plí-žili ulicema, o chtíči a zpustlosti panující všude. Svět, tvrdil, byl bezbožnej. Hříchy Sodomy a Gomory byly ve starým světě stonásobně zmnožené. Brzy se z diákona stala uctíva-na postava. Jeho moc rychle rostla. Tvrdil, že tento novej svět nikdy nesmí opakovat chyby starýho. Že v bibli jsou zá-rodky budoucího blahobytu lidstva. Byli taci, co měli ná-mítky, tvrdili, že jeho plány jsou urážkou pro jejich osobní svobodu a volnost. To vedlo k velký válce a druhý pekelnický válce. Ale diákon vyhrál obě. Teď vládne v Jednotě a povídá se, že má v plánu postavit novej Jeruzalém." Jaké se odmlčel a přiložil na oheň. "Víc už ti moc říct nemůžu, chlapče."

"A Jeruzalém?" zeptal se Shannow.

Jaké se zazubil. "No, ty, jestli to teda jseš ty, jsi byl znovuzrozenej Jan Křtitel, nebo možná Eliáš, nebo oba dva do-hromady. Tys byl herold, co ohlásil novej příchod božího slova na svět. Teda do té doby, než si tě odnesl Bůh v ohni-vým kočáře do novýho světa, kterej potřeboval tvý nadání. Pořád si na nic nevzpomínáš?"

"Na nic o ohnivým kočáře," procedil zachmuřeně Shan-now. "Já jenom vím, kdo jsem. Jak jsem se sem dostal, nebo kde jsem posledních dvacet let byl, to je mi záhadou. Ale mám pocit, že jsem žil pod jiným jménem a nepoužíval jsem zbraně. Možná jsem byl sedlák. Prostě nevím. Ale já to zjis-tím, Jaké. Už teď se mi vrací útržky. Jednou se mi to vrátí všechno."

"Řekls někomu, kdo jsi?" Shannow kývl. "Zabil jsem chlapa v osadě Čistota. Tam jsem jim to řekl."

"Půjdu po tobě. Teď jseš svatá osoba, legenda. Budou tvrdit, žeš vzal Jeruzalémovo jméno nadarmo. Já osobně si myslím, že by se zachovali moudře, kdyby tě nechali na pokoji. Takhle to ale nebude. Vlastně by v tom všem mohla bejt hrozná ironie."

"A jak to?"

"Diákon má kolem sebe skupinku mužů. Jeden z nich - Saul - vytvořil oddíl jezdců, co si říkají jeruzalémští jezdci. Putují zemí jako soudci a zákonodárci. Uměj to se zbraněma a jsou vybíraní z těch nejlepších - nebo možná nejhor-ších - křižáků. Jsou smrtelně nebezpečný, pane Shannow. Třeba je teď pošlou za tebou." Jaké se zasmál a pohodil hlavou.

"Zřejmě ti to připadá docela zábavný," řekl Shannow. "To proto, že mi nevěříš?"

"Právě naopak, připadá mi to zábavný, protože já ti vě-řím."

* * *

Nestor Garrity pozorně zamířil. Revolver sebou škubl a kámen, který Nestor položil na balvan, se otrásl, jak kulka prolétla vzduchem nad ním. Ten zvuk se v klidném hor-ském vzduchu hlasitě rozléhal a ze stromu po Nestorové le-vici slétla káň, překvapená tím náhlým hlukem. Nestor se stydlivě rozhlédl kolem sebe. Nikdo však poblíž nebyl a on znovu zamířil. Tentokrát vyrazil úlomky z balvanu, nízko a napravo od kamínku. Tiše zaklel a pak rozzlobeně vypálil poslední čtyři střely.

Kámen zůstal nedotčen. Nestor se posadil, zlomil revol-ver a do komor nasázal šest dalších nábojů. Stály ho osm-náct bartátů, skoro celou měsíční mzdu u dřevařské spo-lečnosti, a pan Bartholomew ho ujišť-oval, že to jsou dobré, rovně létající kousky, vyrobené ve staré pekelnické továrně u Babylonu.

"Jsou tak dobrý, jako je dělali Pekelníci?" zeptal se ho Nestor.

Stařík pokrčil rameny. "Asi jo," řekl.

Nestor se už chtěl vrátit a dožadovat se vrácení peněz.

Vrátil revolver do pouzdra, rozbalil si obložený chleba, který si koupil u paní Broomeové, a vyndal svou bibli. Pak zaslechl blížícího se koně a obrátil se. Uviděl, jak přes hře-ben přejíždí jezdec. Byl vysoký, pohledný, tmavé vlasy měl protkané stříbrem a na sobě měl černý kabát a červenou brokátovou vestu. U pasu měl v leštěném koženém pouzdře revolver s poniklovanou pažbou.

Jezdec kousek od chasníka přitáhl otěže a sesedl. "Ty budeš Nestor Garrity?" zeptal se.

"Ano, pane."

"Clem Steiner. Paní McAdamová mi radila, abych si s te-bou promluvil."

"Ohledně čeho, pane?"

"O kazateli. Požádala mě, abych ho našel."

"Obávám se, že je mrtvej, pane Steinere. Koukal jsem se pořádně. Viděl jsem krev a vlčí stopy."

Steiner se zazubil. "Neznáš toho muže tak dobře jako já, Nestore. On je toho druhu, co neumírá zrovna snadno." Nestor si všiml, jak Steiner přenesl pohled na balvan po-škrábaný od kulek. "Cvičils?"

"Ano, pane. Ale bojím se, že to s boucháčkou moc ne-umím. Nejbezpečnější místo v horách je ten kámen tám-hle."

Jediným plyným pohybem jako by revolver Steinerovi skočil do ruky. Při prvním výstřelu kamínek vyskočil pár stop do vzduchu, druhý ho rozdrtil na prášek. Steiner revol-verem zatočil a vrátil ho do pouzdra. "Odpusť, Nestore, ni-kdy nemůžu odolat, abych se nepředváděl. Je to ošklivý zlo-zvyk. A teď ke kazateli, nebyly poblíž nějaké další stopy?"

Nestora ta ukázka střeleckého umění ohromila a musel se nejdřív sebrat. "Ne, pane. Alespoň ne žádnýho člově-ka."

"Jakékoliv jiné stopy?"

"Ne... no, ano. Na východě byly stopy po vozech. Vel-kých. Myslím, že to byli tuláci. Ale ty stopy byly čerstvý, mě-ly ostrý okraje."

"Kam měli namířeno?" zeptal se Steiner.

"Na východ."

"Je tam nějaké město?"

"Jo, je tam nová osada, jmenuje se Čistota. Řídí to tam Padlock Wheeler. Kdysi byl jedním z diakonovejch generálů. Já tam nikdy... nikdy jsem tam nebyl."

Steiner došel k balvanu, vybral další kamínek a položil ho nahoru. Vrátil se k Nestorovi a řekl: "Kouknem se, jak střílíš." Nestor se dlouze, zhluboka nadechl a přál si, aby měl ku-řáž odmítnout. Vytáhl revolver, natáhl kohoutek a zacílil podél hlavně. "Počkej," zarazil ho Steiner. "Naklániš hlavu a díváš se levým okem."

"Pravý nemám tak dobrý," přiznal Nestor.

"Dej to pryč." Nestor uvolnil kohoutek a vrátil zbraň do pouzdra. "Dobrá, teď namíř prst na moje sedlo."

"Cože?"

"Prostě ukaž na moje sedlo. Udělej to!" Nestor zrudl, ale zvedl pravou ruku a ukázal. "Teď ukaž na ten strom napra-vo. Dobře."

"Ukazování mi nikdy potíže nedělalo, pane Steinere. To střelení u mě selhává."

Steiner se zasmál. "Ne, Nestore. Právě to, že málo uka-zuješ, tě zradí. Takže, tentokrát vytáhni zbraň, natáhni a ukaž na ten kámen. Nemíř. Prostě tas a vystřel."

Nestor věděl, co se stane, a z celého srdce si přál, aby se dnes rozhodl zůstat doma. Poslušně vytáhl revolver s dlou-hou hlavní, ukázal na kámen a téměř zároveň vystřelil, jak se chtěl zoufale dostat přes trapný okamžik a skoncovat s tím.

Kámen se rozletěl.

"Páni!" vykřikl Nestor. "Zatraceně, já to dokázal!"

"Ano," souhlasil Steiner. "To je jeden kámen, co už ni-kdy nebude ohrožovat nevinné lidi."

Steiner došel ke svému koni a Nestor si uvědomil, že ten muž chce odjet. "Počkejte!" zavolal. "Nedáte si se mnou oběd? Mám nějaký chleby a pár perníčků. Není to moc, ale jste vítanej."

Když jedli, Nestor vyprávěl o své touze stát se křížákem a možná dokonce jednou i jeruzalémským jezdcem. Stei-ner zdvořile naslouchal a ve výraze se mu neobjevil nej-menší náznak posměchu. Nestor mluvil mnohem déle, než kdy předtím hovořil s jedním člověkem, až se nakonec od-mlčel. "Je, to je mi líto, pane Steinere. Myslím, že jsem vás skoro unudil k smrti. To jenom, že mě ještě nikdy nikdo takhle neposlouchal."

"Mám rád ctižádost, synku, je to dobrá věc. Když člověk něco opravdu moc chce, obvykle to dostane, když na tom pracuje a má dost velkou smůlu."

"Smůlu?" podívil se Nestor.

Steiner kývl. "Většinou je sen lepší než skutečnost. Lituj každého, komu se splní všechny jeho sny, Nestore."

"Vám se to povedlo, pane?"

"Určitě." Steiner se najednou zatvářil sklíčeně a Nestor změnil téma.

"Byl jste někdy křížák, pane Steinere?" zeptal se. "Já ještě nikdy neviděl nikoho tak dobře střílet."

"Ne, křížák ne."

"Ani... bandita?"

Steiner se zasmál. "To jsem mohl být, synku, ale nebyl. Měl jsem štěstí. Měl jsem ale zvláštní touhu. Chtěl jsem být člověkem, co zabije Jeruzaléma."

Nestorovi spadla brada. "To je strašná věc." "Teď ano. Ale tenkrát to byl jenom chlap s velkým jmé-nem. Pracoval jsem pro Edrika Scayse, a on mě varoval, abych si přál něco jiného. Já řekl: 'Neexistuje způsob, jak by mě mohl porazit, pane Scayse.' Viš, co mi na to odpověděl? Řekl mi: 'On by tě neporazil, Cleme, on by tě zabil.' Měl pravdu. Rozbili formu, když dělali Shannowa. Je to ten nej-nebezpečnější chlap, co jsem kdy poznal."

"Vy jste ho znal? Páni, vy ale máte štěstí, pane Steinere."

"Štěstí rozhodně hrálo v mém životě velkou roli," připus-til Steiner. "A teď už bych měl jet."

"Jedete hledat kazatele?"

"Já ho najdu, synku," odvětil Clem a zvedl se ze země. V té chvíli Nestor věděl, po čem touží. Věděl to s jistotou, jakou ještě nikdy nepoznal.

"Mohl bych jet s váma, pane Steinere? Totiž, jestli vám to nebude vadit."

"Máš zde skvělou práci, chlapče, usedlý život. Tohle mu-že chvíli trvat."

"Mně je to jedno. Od ty doby, co naši umřeli, pracuju pro strýce. Ale myslím, že od vás bych se mohl naučit víc, pane Steinere, než se kdy naučím od něj. A z počítání bartátů a srážení mzdy za proměškaný hodiny se mi už dělá špatně."

Unavuje mě počítat dříví a vypisovat objednávky. Necháte mě jet s sebou?"

"Pojeď do města koupit nějaké zásoby, Nestore. Budeš potřebovat nějakou pokrývku a teplý kabát. Puška by se ta-ky hodila."

"Ano, pane," řekl Nestor šťastně. "Pušku mám. To ostat-ní seženu u pana Broomeho."

"Kolik je ti, synku?"

"Sedmnáct, pane."

Clem Steiner se usmál. "Vzpomínám si, jaké to bylo, když mi bylo sedmnáct. Tak jedem."

* * *

Josiah Broome natáhl bosé nohy k ohni a snažil se sou-středit na hřejivé plameny a zároveň ignorovat neustálý proud slov, linoucí se z kuchyně. Nebylo to snadné. Elsa Broomeová nebyla žena, kterou by bylo možné ignorovat. Broome hleděl do ohně a hlavou se mu honily neveselé myšlenky. Za starých časů pomáhal vybudovat Poutniko-vo Údolí a potom byl jedním z vůdců, když se po vpádu z Atlantidy město přestavovalo. Josiah Broome přežil útok šupinatých

ještěřích válečníků známých jako Dlouhé nože a snažil se svou nepatrnou troškou přispět k tomu, aby z Poutníkovy Údolí bylo slušné místo pro rodiny, které se tu usazovaly.

Ošklivil si násilníky, pijáky a rváče, kteří kdysi zalidňovali tento kraj. A opovrhoval muže jako Jon Shannow, jehož představa spravedlnosti byla zabít každého, kdo mu zkřížil cestu. Ted', v těchto osvěcených časech, byl Jon Shannow považován za světce - božího člověka. Elsa drmolila dál a Broome zachytil kadenci na konci vety. "Je mi líto, dra-houšku, neslyšel jsem tě," řekl.

Elsa Broomeová pronesla své mohutné tělo dveřmi. "Ptala jsem se, jestli souhlasíš, že bychom měli apoštola Saula pozvat na rožnění?"

"Ano, drahá. Cokoliv myslíš."

"Jenom jsem tuhle říkala vdově Scayseové..." Slova se va-lila dál, když se stáhla do kuchyně, a Broome je vypudil z hlavy. Jon Shannow, světec.

Kazatel se tomu vysmál. Broome si vzpomínal na ten po-slední společný večer v malé sakristii za kaplí.

* * *

"Není to důležité, Josiahu," řekl Jon Cade. "Na tom, čím jsem dřív býval, teď nezáleží. Důležité je, že by se boží slovo nemělo komolit. Kniha hovoří o lásce, stejně jako o soudu. A mě nikdo nepřesvědčí, že Vlčákům musí být tato láska odepřena."

"Já s tebou docela souhlasím, kazateli. Vlastně si ze všech lidí tebe považuju nejvíc. Ty ses obrátil zády k cestám násilí a v posledních letech předvedl velkou kuráž. Jsi pro mě inspi-rací. Ale lidi z Poutníkovy Údolí svádí to diákonovo nové učení. A já se o tebe i o kostel bojím. Nemohl bys Vlčákům kázat mimo město? Copak by to nezahnalo hněv?"

"To asi zahnalo," souhlasil Cade. "Ale kdybych to udělal, bylo by to, jako kdybych nevědomým a zaujatým přiznával, že mají právo odmítnout mé kongregaci bohoslužbu v kostele. To nemůžu dopustit. Proč je pro ne tak těžké uvidět prav-du? Vlčáci nechťeli být takoví, jací jsou, to připouští dokonce i diákon. A nejsou o nic horší než kterákoliv jiná rasa."

"Já nevím, co si myslí diákon. Ale četl jsem slova toho je-ho apoštola Saula, a on tvrdí, že nejsou boží stvoření, a tudíž jsou stvoření ďábla. Čistá země, tvrdí on, vyžaduje čisté lidi."

Cade kývl. "s tím souhlasím a diákon v minulosti pro-nesl hodně dobrého. Vážím si ho. Přišel ze světa, který zešlel, zpustl a byl plný chtiče, korupce a nemoci těla i ducha. A on chce z tohoto světa udělat lepší místo. Nikdo ale nezná líp než já nebezpečí života podle železných pravidel."

"No tak, příteli, ty už podle těchto pravidel přece nežiješ. Tohle je jenom dům. Jestli Bohu - pokud Bůh je - záleží na Vlčácích, tak se o ně postará i v horách stejně dobře jako ta-dy. Obávám se, že jinak dojde k násilí."

"Tak nastavíme druhou tvář, Josiahu. Mírná odpověď od-vrací hněv. Neviděl jsi v poslední době Beth?"

"Přišla do krámu s Bejkem Kováčem a dvěma svými jezd-ci. Vypadá dobře, Jone. Je to škoda, že jste to vy dva nedali dohromady - skvěle jste se k sobě hodili."

Cade se lítostivě usmál. "Ona byla zamilovaná do Jeruza-lémána, ne do kazatele. Bylo to pro ni těžké - zvlášť když se objevili banditi a já neudělal nic, abych je zastavil. Řekla mi, že už nejsem chlap." "To muselo bolet."

Cafá kývl "Poznal jsem horší bolest, Josiahu. Kdysi dáv-no jsem zabil dítě. Napadli mne, všude kolem byli ozbrojeni muži. Čtyři jsem zabil a potom jsem za sebou cosi zaslechl, otočil jsem se a vystřelil. Byl to jenom malý kluk, hrál si ven-ku. Doteď mě straší. Co z něj mohlo být? Doktor? Duchov-ní? Milující otec a manžel? Ale ano, ztráta Beth pro mě byla těžká rána."

"Muselo tě to při tom útoku lákat vytáhnout zbraně."

"Ani jednou. Občas se mi zdává, že zase jedu s revolvery u boku. Pak se probouzím zalitý studeným potem." Cade vstal a došel k truhle na druhé straně místnosti. Otevřel ji a vyndal opasek se zbraněmi. "Zbraně Hromotvůrce."

Broo-me vstal a došel ke kazateli.

"Vypadají stejně jako vždycky."

"Ano. Občas v noci tu sedím a čistím je. Pomáhá mi to si uvědomit, čím jsem kdysi býval. A čím se, díky Bohu, už ni-kdy nestanu."

* * *

"Tys neslyšel ani slovo z toho, co jsem říkala," reptala Elsa Broomeová a vrátila se do obývacího pokoje.

"Co to bylo, lásco?"

"Co je to s tebou? Ptala jsem se, jestli budeš svědčit při-sahu ty McAdamovic ženský."

"Ovšem. Beth je stará přítelkyně."

"Pche! Jenom dělá potíže, a všem nám bude líp, jestli ji pošlou z Údolí."

"A v čem dělá potíže, drahoušku?"

"Copak ti měkne mozek?" vybuchla Elsa Broomeová. "Střílela na chlapy, co honili Vlčáky. Mluví proti diákonovi a dokonce i její vlastní syn tvrdí, že ji svedl satan. Ta ženská je ostuda."

„Je to dobrá křesťanka, Elso. Stejně jako ty." "Tohle, považuju za urážku," odsekla Elsa Broomeová a množství podbradků se jí přímo třáslo. "Musíš víst ob-chod, a podle mě lidi nebudou moc nadšený, když uvidí, že podporuješ takovou ženskou. Přijdeš o obchody, lidi bu-dou chodit za Ezrou Feardem, uvidíš. A já nechápu, proč bys za ni měl skládat přísahu ty. Ať si najde někoho jinýho, komu nevadí, že se mu budou lidi smát."

Broome obrátil pozornost zpátky k ohni.

"A ještě jedna věc..." začala Elsa Broomeová.

Její manžel však neposlouchal. Myslel na pět mrtvých útočníků na cestě a na zmučenou duši muže, který je zabil.

4

Svět nepotřebuje víc charismatických lidí. Nepotřebuje víc intelektuálů. Ne, on nepotřebuje víc starostlivých lidí. On

vo-lá po dalších světcích.

Diákonova moudrost Kapitola II.

*

SETH WHEELER SI PŘITÁHL POKRÝVKU AŽ

k uším a opřel si hlavu o sedlo. Noční vzduch byl studený a už tomu byly dva roky, co naposledy spal pod širákem. Pokrývka byla tenká. Buď to, nebo stárnu, pomyslel si. Ne, to ta zatracená pokrývka. Posadil se a cestou k ohni si držel pokrývku u těla. Oheň teď hořel nízko, jenom plamínky nad uhlíky. Zůstaly jenom čtyři klacky a ty by si normálně nechali na ráno. Seth se nervózně ohlédl na své spící druhy a přiložil na oheň. Ten okamžitě ožil a Seth se zachvěl, když ucítil teplo. Bože, skoro již zapomněl, jak úžasné je být v teple.

Na noční obloze nebylo ani mráčku a jinovatka posypala trávu krystalky stříbřité běli. Závan větru rozhodil popel Sethovi na boty. Podíval se na klacky. Proč musejí hořet tak zatraceně rychle?

Takhle vysoko v horách bylo suchého dřeva pomalu a je-ho muži nasbírali jen to, co leželo poblíž. Seth měl dvě možnosti. Vrátit se do studených pokrývek nebo nasbírat další dřevo. S tichou kletbou vstal, překročil spící tělo a vydal se k řídkému lesu. Při pátrání po vrahovi jeli dlouho. Jeho stopy našli brzy a sledovali je do hor. Jenže pak pronásledovatelé stopu dvakrát ztratili a následovaly čtyři dny marného hledání. Potom se vydali po špatné stopě a narazili na starce s mu-lou. Byl to dost podivný starý hlupák, pomyslel si Seth. Měl zvláštní oči, jako by do vás viděl. "Honíme jednoho muže," řekl mu Seth. "Jsme křižáci z Čistoty."

"Já vím," odušil stařík. "Strávil jsem noc támhle v ty jes-kyni zrovínka s chlápem, co hledáte."

"Kudy se dal?"

"Na sever. Do divočiny."

"Najdeme ho," prohlásil Seth.

"Doufej, že ne, synku. Připadáte mi jako dobrý chlapi. Je to škoda, když takoví lidi umírají."

"On je váš přítel, tenhle ten muž?" vyzvídal Seth. Stařec zakroutil hlavou.

"Jenom jsme se včera večír potkali. Ale řek bych, že se mi líbil. Měli byste bejt opatrný, křižáku. Muži jako on ti nedají druhou šanci." Stařec se na ně zazubil a bez dalšího slo-va odjel.

Křižákům docházelo jídlo a zima byla i přes den stále větší, ale nakonec zabijákovu stopu přece jen našli. Zítra ho dostanou.

Seth sebral náruč klacků a silnou ulomenou větev a vydal se zpět k ohni. Vzadu na krku ucítil něco studeného a ješ-tě studenější hlas pravil. "Děláte chybu, která povede k vaší smrti."

Křižák ztěžka polkl. Roztrásl se mu nohy a hlaveň pisto-le byla na jeho kůži jako led. Seth však nebyl žádný zbabě-lec, takže se sebral.

"Jste rouhač a vrah." řekl.

"Odved'te své muže zpátky do Čistoty." řekl ten studený hlas. "Nechci nikoho z vás zabít. Ale jestli, až se rozední, budete na my stopě, žádný z vás již svou rodinu neuvidí. Kdybych chtěl, mohl jsem dneska v noci přijít do vašeho tá-bora a všechny vás zabít. Ted' běžte."

Hlaveň se stáhla. Seth zamrkal, jak mu do očí stekl pot. Zvláštní, že mu vůbec nebyla zima. Udělal krok, pak další. Potom pustil dřevo, odhodil pokrývku, tasil revolver a oto-čil se.

Nikdo tam nebyl.

Asi minutu zůstal, kde byl. Znovu ucítil v kostech zimu. Vrátil zbraň do pouzdra, posbíral popadané klacky a vrátil se k ohni, na který přiložil, až byly plameny příliš horké, aby se dalo sedět blízko. Vrátil se do pokrývek a vzpomněl si na Elizabeth a své syny, Joshe a Padá.

Jeden z jeho druhů se probudil s výkřikem. "Zvony pe-kelný, Sethe, to se nás snažíš všechny upálit?" Okraj jeho pokrývky už doutnal. Muž plamínky utloukl dlaní.

Rozruch probudil ostatní.

"Jedeme domů." prohlásil Seth. "Nemáme jídlo a za támhle tím hřebenem začíná divočina."

"Jseš v pořádku, Sethe?" zeptal se Sam Drew, Wheelerův poručík.

"Jo. Ale tenhle chlap je pro nás moc velký sousto, chlap-ci. Dejte na my slova. Pošleme zprávu apoštolovi Saulovi do Poutníkovy Údolí. Může poslat jeruzalémský jezdec. Ať to s ním vyřídí oni."

"Tohle se ti nepodobá, Sethe. Proč jsi změnil názor?"

"Je to legrační, Same. Před chvílí mi byla zima a mě to našťvalo. Ted' mi to připadá skvělý. Říká mi to, že jsem na-živu. A docela rád bych tak zůstal."

* * *

Již se takřka blížila půlnoc a hlavní ulice Poutníkovy Údolí byla skoro opuštěná, když pětice jezdců dojela na pozemek za domem křižáků. První z nich, vysoký, široko-plecí, s dlouhým jezdeckým kabátem s vyztuženými rameny, sesedl a obrátil se k ostatním. "Dejte je do stáje a pak si odpočítejte." řekl.

Sundal si kožený klobouk se širokou krempou, vyšel po třech schůdcích na verandu a zaklepal na přední dveře.

Otevřela mu jakási mladá žena v dlouhých bílých šatech. Udělala pukrle.

"Boží pozdravení, bratře," řekla. "Vy asi budete Jacob Moon?"

"Jo. Kde je apoštol?"

"Šel byste, prosím, za mnou, pane?"

Tmavovlasá žena prošla chodbou a pak otevřela dveře napravo. Moon prošel kolem ní do pracovny, kde v širokém koženém křesle seděl apoštol Saul a četl si ve velké bibli se zlatou ořizkou. Odložil knihu, vstal a usmál se na ženu. "To bude všechno, Ruth. Můžeš jít," Ruth znovu předvedla pu-krle a zavřela dveře. "Boží pozdravení, Jacobe."

"Mor na tyhle náboženský kecý," opáčil Moon. "Už tak je dost špatný, že to musím říkat, když jsou kolem lidí. Ať mě

čert vezme, jestli to budu snášet i v soukromí!"

Saul se zasmál. "Jsi příliš netrpělivý, Jacobe. To je velká chyba u muže, který chce vládnout."

"Já nechci vládnout," odušil dlouhán. "Já jenom chci bejt bohatej. Ten starej trouba je mrtvej - jak jsi nařídil."

Saulův úsměv pohasl a v očích se mu nebezpečné za-blesklo. "Vybral jsem si tě, protože máš nadání. Ale po-chop jedno, Jacobe, jestli pro mě začneš být nebezpečný, tak tě nechám odstranit. A nic není nebezpečnější, než si pouštět pusy na špacír."

Na dlouhána ta hrozba asi neudělala dojem. Odhodil klobouk na podlahu, sundal si svrchník a přehodil ho přes opěradlo křesla. Odepjal si opasek se zbraněmi, posadil se a natáhl si nohy. "Máš tu něco k pití? Byla to žízňivá jízda." Saul nalil do sklenice červené víno a podal je muži. Moon víno vypil jediným douškem a natáhl sklenici, aby mu druhý muž dolil. "Pověz mi o tom!" dožadoval se Saul. Moon pokrčil rameny. "Bylo to, jak jsi říkal. Jel sám do svého srubu v horách a já čekal dvacet dní a pořád jsem ho sledoval. Pak přijel z Čistoty jezdec. Uviděl staříka a odjel. Druhej den ráno jsem ho střelil zezadu do hlavy. Tělo jsem zakopal v podhůří. Nikdo ho nenajde."

"Jsi si jistý, že to byl on?"

"Hádám, že to moh bejt archanděl Gabriel," ohrnul pysk Moon. "Jasně že to byl on. Můžeš odpočívat v klidu, Saule, diákon je mrtvej. Otázkou je, koho potřebuješ zabít teď?"

Saul se vrátil do svého křesla. "Dneska nikoho, Jacobe. Ale přijdou potíže, tím jsem si jistý. Na západě je kus slušné půdy, ukazuje se, že by tam mohlo být docela dost stříbra - možná i zlato. Chlap, kterému to patří, se jmenuje Izmael Kováč. Taky je tam statek, kde je podle mě slušné ložisko ropy. Ten patří ženě jménem Beth McAdamová. Oběma bude odmítnuta přísaha. Pak pozemky získáme legálně."

"Tak proč jsi nás sem volal? Tohle vypadá, že je všechno v čajku."

Saul usrkl víno. Pak: "Je tu jedna komplikace, Jacobe."

"To obvykle bejvá."

"Vypálení kostela. Byl tam kazatel, který to přežil. Honi-lo ho pět chlapů a on je zabil. Včera jsem dlouho mluvil s jedním místním, který kazatele zná - zná ho už přes dva-cet let."

"Zkrat' to, Saule. Já nepotřebuju dárkový balení."

"Myslím, že potřebuješ. Kazatel sem přišel před dvaceti lety těsně po pozhnaném příchodu našeho drahého svatě-ho diákona. Byl to mladík, tak dvacet. Ale ten místní mi vy-právil zajímavý příběh. Tvrdil, že kazatel byl ve skutečnosti mnohem starší a že své mládí získal skrze Danielův kámen ve věži."

"To mi připadá, že byl buď ožralej, nebo idiot," odfrkl si Moon, dopil víno a natáhl se pro karafu.

"Není ani jedno. A já vím, že v té věži Danielův kámen byl, protože jsme se tam s diákonem před patnácti lety vydali. Viděli jsme, co z něj zbylo, jeho síla je pryč. Byl obrov-ský, Jacobe, dost velký, aby udržel letadla a lodě ve stázi po stovky let. No, a ten muž, který sebral poslední kapky moci, aby se znovu stal mladíkem, byl Jon Shannow."

Moon ztuhl. "Musíš si dělat legraci!"

"Vůbec ne, Jacobe. Jeruzaléman. Ten jediný a pravý. Nový Eliáš."

"A ty myslíš, že ten kazatel byl Jon Shannow? Proč by, k čertu, zůstával v takový všivý díře, jestli to byl Jeruzalé-man? Mohl bejt bohatej, jak se mu ani nesnilo."

"Já jeho důvody neznám, ale věřím, že je to pravda. Od-jel odsud a pobil naše kamarády a teď je někde tam ven-ku." Saul mávl rukou k oknu.

Moon vzhlédl. "Ježíši, člověče, nemohl by strčit lišku do kurníku? Mohl by ten diákonův mýtus rovnou zarazit, do-kázat, že je to nabubřelej starej mluvk a lhář."

"To nemyslím," namítl Saul. "Jeruzaléman je teď sám příliš součástí mýtu. Lidé by čekali, že uvidí svatozář. Ne, tohle je jenom jedna část toho problému. Za prvé, nechce-me, aby byl diákon zdiskreditován - protože já jsem jeho dědic. A já za sebou chci mít království sjednocené, jako bylo za něj. Ale za druhé, Beth McAdamová byla kdysi mi-lenkou toho muže. Docela dobře by k sobě ještě pořád mohli něco cítit. Když se jí zbavíme nebo ji zabijeme, ne-chci, aby po mně šel někdo jako Jon Shannow."

"A co s tím chlapem, co zná pravdu?"

"No, to je jiná záležitost. V téhle chvíli je pro mě užiteč-ný, jenomže slíbil, že za deset dní bude svědčit přísahu Beth McAdamová. Noc před přísahou ho zabiješ."

"Má hezkou ženu?"

Saul se rozesmál. "Hezká? Elsa Broomeová? Ta vypadá jako tlustá svině, kterou nacpali do šatů."

"Tlustá, jo? Já je rád tlustý," odušil Jacob Moon.

* * *

Doktora Mereditha cizí stařík neuvěřitelně rozčiloval. Jeremiáš, na druhou stranu, vypadal pobaveně, ale on taky každý věděl, že Jeremiáš dobré diskuse miluje. Dokonce i Isis fascinovaně poslouchala.

"Jak můžete něco namítat proti rozvoji rozumu nebo vě-dy?" naléhal doktor.

"Snadno," odušil Jaké. "Před pár stoletíma jeden muž ve starým Řecku přišel s teorií, že veškerá hmota, jedno jak velká, od planety až po kámen, je složená z malíčkových čas-teček. Nejmenší z nich se jmenují atomy, což je řecky nedě-litelný. Jak už to chodí a člověk je, jak je, tak prostě musel rozříznout nedělitelný. A koukněte, kde jsme! Člověk je lo-vec, zvíře, co zabíjí. Predátor. Každý pokrok, který udělá, je nakonec spojený s ničením, ať už fyzickým, nebo morálním."

"A co medicína?" trval na svém doktor Meredith. "Lidé před pádem udělali úžasné pokroky v léčení nemocí."

"Ano, to udělali," řekl Jaké, "a pustili se rovnou do gene-tického inženýrství, aby se části zvířat daly používat pro transplantaci u lidí. Tak vznikli Vlčáci a další zmutovaní tvorové, co chodí po téhle planetě. Tak došlo k obrovské-mu nárůstu počtů chemických zbraní, bakterií a morových zárodků, které naházeli do toho, co bývalo Atlantikem, a ny-ní

to otravuje rozlehlé části naší současné pevniny."

Jaké vstal, došel k sudu s vodou a naplnil si hrnek. "Vše se to dá ukázat na jednom příkladu," prohlásil. "Kristus li-dem řekl, aby se navzájem milovali a konali dobro i těm, co je nenávidí. Tvrdil, že všichni lidi jsou si bratři a že bychom svý bližní měli milovat jako sebe samý. Za pár set let se již lidi hádali, co to znamená. Pak kvůli tomu vedli války a za-bíjeli se navzájem, aby dokázali, že jejich způsob milování bližního svého je ten nejlepší."

Jeremiáš se zasmál nahlas. "A, Jaké," vyprskl, "vy to tedy se slovy rozhodně umíte. Vy a diákon máte hodně společného." "Jo," řekl Jaké. "On ve svý slonovinový věži a já na svý mule. My víme, jak to ve světě chodí, diákon a já."

"Diákon je špatný," řekl Meredith. "Jednoduše a jasně."

Jaké potřásl hlavou. "Nic v tomhle Bohem zapomenutým světě není jednoduchý a jasný. Kromě smrti. To je jedi-ná jistá věc, která je zaručená. Všichni umřeme. Kromě to-ho je to jenom moře složitostí. S vaším názorem na diákona bych ale nesouhlasil. Je to jenom muž, co rád vidí namalo-vaný jasný čáry. Byl jsem v Jednotě, když byl hlavním soud-cem. Podle mě vynesl pár dobrehch rozsudků."

"Aha," ohrnul nos Meredith. "Jako veřejná vražda. Táh-nout člověka ulicemi, aby ho popravili před očima rodiny."

"Kapku jste to překroutil," podotkl Jaké. "Mluvíte tu o zločinci, co byl potrestanej na místě svýho zločinu. Podle mě to zas tak špatný není. Lidi aspoň vidí, jak je vykonávaná spravedlnost."

"To není spravedlnost," vybuchl Meredith. "To je bar-barství!"

"Tohle jsou barbarský časy, doktore. Můžete ale namí-tat, že to nakonec skončí u ceny. Jakou cenu přikládáme ži-votu? Diákon říká, že za jeho časů mohl vrah chodit po uli-cích už za pár let po vraždě, občas i dřív. Občas mohl být propuštěnej dokonce i hromadnej vrah. Takže cena, kte-rou přikládali lidskému životu, byla asi dva roky. Za těch dnů byl život hrozně laciný. S diákonom aspoň vrah ví, že dostane to stejný, co jeho oběť. Nic víc, nic máh."

"A co když se tribunál zmýlí?" zeptal se Meredith. "Co když odsoudí nevinného?"

"Co s tím?" opáčil Jaké. "Je to smutný, to určitě, ale chy-by se přece stávají, ne? Neznamená to, že je systém špatnej. Doktor jednou řekl jednomu muži, co jsem znal, že moc ztloustl a musí cvičit. Začal držet dietu a uměl. Co máme dělat? Povzbuzovat každého, aby ztloustl, čistě pro případ, že nějaký další břicháč má slabý srdce?"

"To je příšerný názor!" Jaké se zazubil a do hovoru se vložil Jeremiáš. "A co od-puštění. Jaké? Copak Kristus nemluvil také o tomhle?"

"No, můžete člověku odpustit - a stejně ho pověsíte."

"Tohle je moc!" zasyčel doktor Meredith, vstal od ohně a vyrazil ke svému vozu.

"To všechno berete tak prostě, Jaké?" zeptala se Isis. "Copak je pro vás všechno černobílé? Opravdu?"

Stařec se na ni zadíval a jeho úsměv pohasl. "Nic není prostý, Isis, ať se snažíme, jak chceme, abychom to takový udělali. Kéž by bylo. Mladý doktor Meredith se nemýlí. Ži-vot je největší dar, a každý muž i žena mají nekonečné mož-nosti být dobří, nebo zlí. Občas obojí." Noční vánek zesílil a rodmýchal plameny v ohništi. Jaké se zachvěl a přitáhl si starý ovčínový kabát těsněji k ramenům. "Ale podle mě se otázka ve skutečnosti týká zaměření. Aby společnost uspě-la, musí mít silný pravidla, aby ochránila slabý, zároveň ale musí inspirovat silný. Souhlasíš?"

"Ovšem" přitakala Isis.

"Á, teď však začínají složitosti. V přírodě slabí umírají a silní přežívají. Takže když chráníme slabý, těm se daří a rostou ve společnosti jako plevel, potřebují chránit pořád víc, až je nakonec slabejch o tolik víc než silnejch, že -v demokracii - vládnou a tvoří zákony, který podporují další slabost. Společnost je chorá a umírá, pomalu se roz-padá, jak zasívá semena vlastní zkázy."

"Jak definujete slabost, Jaké?" zeptal se Jeremiáš. "Mys-líte tím nemoc, nebo kulhání?"

Jaké se zasmál. "Jak jsem říkal, tady začínají komplikace. Existují lidi, co jsou slabí na těle, ale silní na duchu. Jsou ta-cí, co mají tělesnou sílu lva, ale uvnitř jsou zbabělí a slabí. Nakonec ale společnost bude soudit svý lidi jenom podle jejich schopnosti zásobovat společnost tím, co potřebuje, aby rostla a byla úspěšná."

"Á!" vydechl Jeremiáš. "Jenže tím se dostáváme ke sta-rým lidem, co pro společnost pracovali, ale teď už nemůžou.

Stanou se slabými a tudíž, podle vašich argumentů, k ničě-mu. Odporujete sám sobě, starý pane. V silné společnosti by pro vás nebylo místo."

"Tak to není." řekl Jaké. "Protože jestli jsem dobře pra-coval a nahromadil nějaký úspory, tak budu používat svý peníze k tomu, že si budu kupovat jídlo a peníze a tím dál pomáhat společnosti. Protože zaplatím krejčímu za kabát a tím mu umožním vydělat si peníze. Pořád přispívám."

"Co ale, když nebudete mít žádné úspory?" zeptala se Isis.

"Pak, podle my vlastní definice, bych byl hlupák - a tu-díž k ničemu."

"Malujete tady drsný obraz, Jaké," řekl Jeremiáš.

"Svět je drsný místo. Ale věřte mi, přátelé, pořád je mnohem máh drsnej než ten, co za sebou nechal diákon. Jak jsem říkal, všechno se stává mořem složitostí. Tam venku ale pod božími hvězdami pořád najdete jednoduchost. Vy tuláci to chápete. Honíte vysokou a divoký ovce, abyste se najedli, a cestujete do měst, abyste si práci vydělali bartáty, se kterými si platíte životní styl, co jste si vybrali. Když do-jde vysoká, hladovíte. Prostý. A kdyby mezi váma byl ně-kdo, kdo by odmítal lovit nebo nemohl lovit a pracovat, vy-hnali byste ho."

"To ne!" vyhrkla Isis. "Podporovali bychom ho."

"Jak dlouho?" zeptal se Jaké. "A co kdyby nebyl sám, ale byli by takový tři, pět nebo pětadvacet? Přežijete jen tak dlouho, dokud pracujete společně. Společnost se nijak neliší, dítě."

"Nechybí vám ale něco, Jaké, ve všech těch vašich rovni-cích?" trvala na svém Isis. "Člověk je, a s tím souhlasím, lo-vící, zabíjející zvíře. Je ale také schopen lásky, soucitu, nesobeckosti. Společnost přece určitě musí zahrnovat i tyto hodnoty."

"Jsi moudrá žena, Isis," řekl jí Jaké, "ale tvoje poznámka taky vynechává lidské hříchy - jako náchylnost ke zlu. Někteří muži - i ženy - jsou prostě čistě zlí. Soucit ani nesobeckost by vůbec nepochopili. Zabili by vás pro kus žvance nebo jenom proto, že by se jim zrovna zachtělo. Když dojde na základy, může společnost prospívat jen tak dlouho, po-kud jsou všichni ochotni pracovat pro prospěch celku. Slo-vo slabý je jen krytí - možná parazit by byl lepší popis. Jen-že já taky neznám všechny odpovědi. Ani diákon je nezná."

"Povězte mi, Jaké," řekla Isis, "i když přijmu všechny ar-gumenty, které jste zatím nanesl, co to zabíjení Pekelníků? Diákonovo vojsko povraždilo všechny muže, ženy i děti do posledního. Byly jich tisíce. To byli všichni slabí, Jaké? Byla snad nemluvnata, která zavraždili, zlá?"

Jaké zavrtěl hlavou a úsměv mu zmizel z tváře. "Ne, hol-ka, oni nebyli zlí. Diákon se podle mě zmejlil. Ale na jeho obranu musím říct, že to byl konec strašlivý války a všude bouřily vášně. K Babylonu se stáhly dvě armády..." Odml-čel se a zahleděl se do ohně.

"Vy jste tam byl?" šeptl Jeremiáš.

"Byl jsem tam. Nešel jsem dovnitř, když město padlo. Ale slyšel jsem to. Ten křik! Diákon ho slyšel taky. Utek ze svého stanu a přešel hradby a těla mrtvých obránců. To vraždění se nedalo nijak zarazit. Když se rozednilo, diákon klopýtal městem a oči měl zarudlý od pláče. A každé chlap v celém božím vojsku se cejtíl zahanbenej. Bylo ale po vál-ce, to jo. A Pekelníci nás už nikdy nenapadnou."

Jeremiáš se předklonil a položil Jakeovi ruku na rameno. "Myslím, že vy si od toho dne taky nesete jizvy."

Jaké kývl. "Takový, co se nikdá nezahojí," řekl smutně.

* * *

Shannow sjel z kopce do údolí. Byla tady zoraná pole a stromy zasázené do řad jako větrolamy. Po pravici, asi půl míle daleko, stál statek, dům z kulatiny s břidlicovou střechou. Za dvouposchoďovým domem byla ohrada a za ní stodola. Celá scéna dýchala mírem. Shannow se otočil v sedle a ohlédl se. Za ním se vysoko zvedaly hory a po pro-následovatelích nebylo ani památky.

Kůň byl unavený a šel co noha nohu mne. "Už to není moc daleko, chlapče," řekl jezdec.

Shannow dojel k ohradě a sesedl. Dveře do domu se otevřely a na dvorek vyšla postarší žena. Vysoká, hubená, oce-lově šedé vlasy měla stažené do pevného drdolu, vyšla jezd-ci vstříc s puškou, pravou ruku měla položenou na nabíjecí páce s prstem na spoušti,

"Jestli jseš bandita, tak si dej pozor," varovala ho. "Tady nepovoluju žádnéj brajgl. A touhle flintou dokážu zlikvido-vat komára na padesát kroků."

Shannow se usmál. "I když možná nevypadám úplně sva-tě, madam, tak nejsem rváč ani bandita. Byl bych ale vděčný za trochu vody a ocenil bych, kdybyste mi dovolila nechat tu na den odpočinout koně. Nasekám dříví nebo udělám, co si řeknete."

Oči měla jasné, obličej samou vrásku a kvality vydělané kůže. Hlasitě se odfrkla a jeho úsměv neopětovala. "Nikdy jsem žádnýho chlapa nezahnala vo hladu," prohlásila. "Odsedlejte si to zvíře a pojd'te dál. Ty kvéry ale můžete nechat venku na háčku přede dveřma. Vevnitř vám k ničemu ne-budou." S tím se otočila a zašla zpátky do domu. Shannow odsedlal koně a zavedl ho do ohrady.

Přední dveře vedly do dlouhého obdélníkového pokoje, elegantně vybaveného vyřezávanými dřevěnými křesly, slo-žitým skládacím stolem a pohodlnou pohovkou potaženou koňskou kůží. Dokonce i poličky na stěnách byly rozmách-le zdobené vyřezávanými borovicemi. Jak žádala, Shannow zavěsil zbraně na háček a došel ke křeslu před prázdným krbem. Krk a záda ho od jízdy bolely a on se vděčně uvele-bil v křesle.

"Vidím, že se umíte zařídit jako doma," prohodila žena cestou z kuchyně a na stolek vedle něj položila podnos. Na talířích z jemného porcelánu ležela skýva chleba a klínek sýra.

"Máte překrásný dům, madam."

"Jo, Zeb to se dřevem a tak docela dobře uměl. A neří-kejte mi madam. Jmenuju se Wheelerová. Zerah Wheele-rová."

"Svítání," prohodil Shannow.

"Cože?"

"Žena, která mě vychovala, se jmenovala Zerah. V jed-nom ze starých jazyků to znamená svítání. V hebrejštině, myslím."

Zerah se posadila naproti němu. "To se mně docela lí-bí." usoudila. "Míříte do Domanga?"

"Jak je to daleko?" zeptal se Shannow.

"Asi tři dni na západ - když je správný počasí, a to tou-hle roční dobou obvykle bejvá."

"Možná." Shannow si ukousl chleba, ale byl na jídlo sko-ro příliš unavený.

Zerah Wheelerová mu podala hrneček studené vody. "Jedete dlouho?" zeptala se.

"Ano. Celý život." Opřel se v křesle a zavřel oči,

"Neusněte mi tady!" vyjela drsně. "Jste celej vod prachu. Jděte ven a do stodoly. Je tam koryto na vodu a tam ze sebe můžete smejt ten pot, po cestě pěkně smrdíte. Jestli se vzbudíte dost brzo, budou tu vajíčka a slanina. Jestli ne, bu-de to okoralej chleba. Vzadu je plot, co můžete ráno spra-vit, jestli vám teda nevadí jídlo si vodpracovat."

Shannow vstal. "Velice vám děkuji, Zerah Wheelerová. Kéž Bůh požehná vašemu domu."

"Máte jméno, mladý muži?" zeptala se stará paní, když došel ke dveřím a přehodil si přes rameno opasek se zbraněmi.

"Jon." řekl a vyšel do soumraku.

Ve stodole bylo teplo a on usnul na nastlané slámě. Zdá-lo se mu hodně snů, ale chaoticky se míchaly. Viděl sám sebe v malém kostelíku a pak na lodi uvízlé na hoře. Před oči-ma se mu míhaly obličej a v hlavě mu tančila jména.

Probudil se za rozbřesku a umyl se ve studené vodě. Na-šel skříňku s nástroji, spravil rozbítý plot a pak vyměnil několik tašek, které sklouzly ze šikmé střechy přístavku na dřevo. Zásoba dříví na zimu byla malá, ale byla tam pila a sekera a

on se dal do přípravy polínek. Pracoval asi hodi-nu, když ho Zerah Wheelerová zavolala ke snídani.

"Mám ráda chlapy, který věděl, jak pracovat," prohodila, když si sedal ke stolu. "Měla jsem tři syny a ani jeden z nich nebyl žádný lenoch. Jak jste přišel k ty ráně na hla-vě?"

"Střelili mě," sdělil jí a nandal si na talíř smažená vejčka a slaninu.

"Kdo?"

"To nevím. Nevzpomínám si na to."

"Řekla bych, že jste jim to oplatil," řekla Zerah Wheelerová. "Nevypadáte jako někdo, kdo se nechá napadnout a nemilosrdně jim to neoplatí."

"Kde máte syny?" opáčil Shannow.

"Jeden umřel ve sjednotitelský válce. Seth a Padlock jsou za kopcem v Čistotě. Seth je teď křížák. Hodí se to k němu, je to chlap, co má rád pořádek. Projíždíte tudy?"

"Ano."

"Víte, je to zvláštní. Jsem si jistá, že jsem vás už někde vi-děla. Jenom si nemůžu vzpomenout kde."

"Jestli vás to napadne, moc rád bych si to poslechl," řekl Shannow. Dojedl snídani, pomohl staré paní uklidit nádobí a pak se vrátil do dřevníku. Práce to byla namáhavá, ale příjemná, a on zhluboka vdechoval svěží horský vzduch. Po poledni vyšla Zerah Wheelerová a přinesla mu hrnek hor-kého sladkého bylinkového čaje.

"Přemýšlela jsem," prohodila, "a nakonec jste to nebyl vy. Byl to jeden chlap ještě v Allionu, kde jsem vyrůstala. Byl to zabíječ banditu jménem Shannow. Vy se mu trochu podobáte. Nejste tak vysoký ani nemáte tak široký ramena. Ale máte stejný rysy ve tváři. Chcete si nechat ty fousy?"

"Ne. Ale nemám břitvu."

"Až doděláte tuhle práci, tak přijďte dovnitř. Pořád mám Zebovu břitvu na holení. Můžete si ji vzít."

5

Byl jeden vlk, který zabíjel jehňata, kozy a husy. Jednoho dne přišel vlka navštívit svatý muž a řekl mu: "Můj synu, jsi hříšné zvíře a daleko od Boha." Vlk se nad tím na chvíli za-myslel a uvědomil si, že muž má pravdu. Zeptal se, jak by mohl přijít blíže k nebi. Svatý muž mu řekl, aby změnil své způsoby a modlil se. Vlk tak učinil a stal se známým pro svou čistotu a sladké modlitby. Jedno léto se vlk procházel po břehu řeky, když se mu začala posmívat jedna husa. Vlk se obrá-til a skočil a jediným stiskem svých strašlivých čelistí husu zabil. Opodál stála ovce a zeptala se: "Proč jsi ji zabil?"

A vlk odpověděl: "Husa by se neměla vysmívat svatému vlkovi."

Diákonova moudrost

Kapitola XI.

*

SHANNOW HLEDĚL DO OVÁLNÉHO ZRCADLA

a setřel si z brady zbytek mýdla. Bez prošetřivé bradky vy-padal mladší, ale pohled na čistě oholenou tvář nepřinesl žádné nové vzpomínky. Zklamaně ustoupil, očistil břitvu a vrátil ji do vyřezávané dřevěné krabičky.

Byl unavený. Cesta horami byla dlouhá a těžká, protože neznal krajinu. Jakmile se přesvědčil, že pronásledování skončilo, musel si najít cestu mezi štíty. Vyzkoušel nejednu stezku, ale některé končily ve slepých kaňonech nebo vedly nahoru na zrádné hřebeny, kde se mohly bezpečně procházet jen tlustorohé ovce nebo v horách chování soumaří. Obyvatelé měst neměli vůbec představu o tom, jak je divo-čina rozlehlá, o nekonečných horách, hřebenech a pahor-cích táhnoucích se do nekonečna i dál. Shannow cestou na-razil na zetlelé pozůstatky vozu, v němž byl stále ještě naložen nábytek a kousky ke stavbě domu. Bylo to ve sle-pém kaňonu, nízko u úpatí dlouhého svahu. Nedaleko vozu našel lebku a úlomky stehenní kosti. Tihle lidé se také sna-žili dostat přes hory, a našli jen osamělý, neoznačený hrob pod volnou oblohou.

Když se vrátil do obývacího pokoje, Zerah Wheelerová si ho zblízka prohlédla. "Nejsi sice zrovna krasavec," pozna-menala, "ale mlíko by se z tvého obličej taký nesrazilo. Sedni si ke stolu, přinesu něco k obědu. Studenou šunku a cibulky."

Zatímco čekal, Shannow se rozhlížel kolem sebe. Každý kousek nábytku byl s láskou vyřezán a domov díky tomu dý-chal klidem a mírem. Stála tu rohová skříň s dvířky, do nichž byly vloženy tabulky skla zalité do olova, s překrásné malovanými a glazovanými malíčkými šálky a podšálky na poličkách. Shannow ke skříni došel a nahlédl dovnitř. Ze-rah ho tam zahlédla, když se vrátila s jídlem.

"Zeb je našel na nějaký lodi v poušti. Krásný, že jo?"

"Nádhera," souhlasil Shannow.

"Von měl krásný věci rád, ten můj Zeb."

"Kdy zemřel?"

"Je to už víc jak dvacet let. Seděli jsme na pohovce a kou-kali se na západ slunce. Bylo léto, a to jsme vždycky vynesli pohovku na verandu. On se vopřel, dal mi ruku kolem těla a opřel si hlavu o my rameno. „Překrásná noc, řekl. A pak prostě umřel." Zerah si odkašlala. "Radši by ses měl pustit do ty šunky, Jone. Nechci se tady úplně rozbrečet. Povez mi něco o sobě."

"Moc toho není," řekl. "Byl jsem zraněný, našli mě nějakí tuláci. Znáám svoje jméno, ale jinak skoro nic. Umím jezdit, umím střílet a znám svou bibli. Kromě toho..." pokrčil ra-meny Shannow a zakročil do šunky.

"Možná máš někde ženu a děti." poznamenala stará pa-ní. "Napadlo tě to?"

"To nemyslím, madam." Ale když mluvila, zahlédl v duchu nakrátko plavovlasou ženu a dvě děti, chlapce a děv-čátko... Samuel? Mary? Ano, to znělo správné. Nebyly to však jeho děti. To věděl.

"Tak nač si vzpomínáš ohledně toho, jak jsi přišel k tomu zranění?" zeptala se.

"Byl tam oheň, Byl jsem... v pasti. Dostal jsem se ven." Potřásl hlavou. "Střelba. Vzpomínám si, že jsem jel do hor. Myslím, že jsem našel muže, co zapálili..."

Styděli se, že spáchali takový hřích.

"Tys je zabil?"

"Myslím, že ano." Dojedl a začal vstávat.

"Zůstaň sedět," zarazila ho Zerah. "Mám v troubě pár koláčů. Je to už dlouho, co jsem pekla koláče, takže možná nebudou nijak zvlášť skvělé. Ale uvidíme."

V prachu jeho mysl leželo tolik krátkých vzpomínek, ja-ko perly bez šňůrky, která by je držela pohromadě. Zerah se vrátila s koláči. Byly měkké a vláčné, s ovocnou nádivkou.

Shannow se zasmál. "Zmýlila jste se, milostpaní Wheele-rová. Jsou skvělé."

Usmála se a zatvářila se zamyšleně. "Kdyby ses chtěl chvilku zdržet, budeš vítanej," řekla. "Pán Bůh ví, že tady potřebuju pomoc,"

"To je vážně laskavé," řekl Shannow vida její osamělost, "ale musím zjistit, odkud jsem přišel. Myslím, že tady se mi to nevrátí. Ale jestli smím, tak bych tu pár dní zůstal."

"Potok, co napájí mou zeleninovou zahrádku, je ucpanej. Mohlo by se to vykopat," prohlásila Zerah vstávajíc a odnesla talíře. "Bude mi potěšením," sdělil jí Shannow.

* * *

Když nad hory vykouklo slunce, apoštol Saul vstal ze ši-roké postele. Jedna ze sester se zavrtěla, druhá dál spala hlubokým spánkem. Saul vstal a přehodil si přes ramena svůj hábit. Na stolku u postele ležel zlatý kámen. Saul ho zvedl a rychle vyšel z místnosti.

Jakmile se vrátil do svých pokojů, postavil se před vysoké oválné zrcadlo a prohlížel si svůj pohledný obličej s hrana-tou bradou a záplavou zlatých vlasů, které mu visely na ši-roká ramena. Byla to hodně daleká cesta od toho plešatějícího, hubeného Saula Wilkinse se svěšenými rameny, který před dvaceti lety přistál s diákonem. Jenže on Saul na toho muže už skoro zapomněl. Teď si pozorně prohlížel sla-bounké vrásky kolem očí, téměř neznatelnou síť, značící stárnutí, na tvářích a hrdle. Podíval se na kámen zvící min-ce ve své dlani a viděl, že teď zbývají jen čtyři tenoučké čár-ky zlata v černi. Včera jich tam bylo pět.

Ty sestry za to nestály, usoudil. Pod vlivem Danielova ka-mene poslušně splnily každé jeho přání a dělaly věci, které by je zahanbily do hloubi duše, kdyby si na ně vzpomněly. Vzbudit v nich zhýralost a pak jim odstranit vzpomínky na ni ho stálo pětinu jeho mód. Teď, za rozbřesku, to vypada-lo jako plýtvání.

"Čert tě vem, diákone!" zasyčel. Zvedl se v něm hněv. Ten starý hlupák věděl, kde Danielovy kameny leží. Ano, měl jich ve svém paláci v Jednotě dvacítku schovanou. Pou-žíval je však pro sebe? Ne. Jaký blb mohl mít takovou moc a neudržovat své tělo mladé a kypící zdravím? Bylo to ne-spravedlivé. Kde by byl beze mě? pomyslel si Saul. Kdo vy-tvořil jeruzalémské jezdcy a vedl konečný útok na kopec Fairfax? Já! Kdo zorganizoval knihu a zákony? Já! Kdo vy-tvořil legendu o velkém diákonovi a učinil jeho sny skuteč-ností? Já. Vždycky já. A co mi za to dal on? Jeden mrňavý kamínek. Z okna viděl na zčernalý kus země, kde stával kostel, a ten pohled jeho hněv utišil.

"Sežeň mi kazatele z Poutníkova Údolí," řekl diákon.

"Proč?"

"Víš, on je opravdu velmi zvláštní muž, Saule. Vlčáci si ho váží."

"Jsou to jenom zvířata. Zmutovaný zvířata!"

"Mají lidské geny. A neznamena-jí žádnou hrozbu. Dlou-ho a pilně jsem se za ně modlil, Saule, a pokaždé, když se modlím, vidím ohnivé sloupy. Věřím, že by Vlčáci mohli žít v zemi za nimi. Věřím, že tam je chce Bůh mít."

"A ty zmocniš tohoto kazatele k tomu, aby je vedl?"

"Ano. My dva jsme teď jediní, kteří ještě zbyli, Saule. Myslím, že tenhle mladý muž má k vedení nadání."

"Co to má znamenat, diákone? Já jsem tvůj dědic, to dobře víš."

Diákon zavrtěl hlavou. "Miluji tě, Saule, jako syna. Ale ty nejsi muž, který by měl vést lid. Ty se držíš přístrojů a touhy ve svém srdci. Podívej se na sebe? Kde je Saul Wilkins teď? Kde je ten mužíček, co miloval Boha? Použil jsi kameny na sebe."

"A proč ne? S nimi můžu být nesmrtelní, diákone. Proč bychom neměli žít věčně, vládnout věčně?"

"My nejsme bohové, Saule. A já jsem unavený. Sežeň mi kazatele."

Saul se podíval na ohořelé dřevo a ožehlou hlinu. Věděl diákon, že ten anonymní polykač bible byl Jeruzaléman? Saul o tom pochyboval. Jediný muž na téhle nové zemi, kte-rý mohl zničit mýtus o diákonovi.

No, ten mýtus teď jenom poroste, když jsi mrtvej, ty sta-rej parchante!

Saul by byl rád tu vraždu viděl, chvíli, kdy kulka zasáhla cíl. Rád bych věděl, pomyslel si, jaká poslední myšlenka ti proletěla hlavou, diákone. Byla to modlitba? Pokud ano, tak jsi ji dokončil v nebi. Jak dlouho, přemítal, ještě potrvá, než si církev uvědomí, že blahoslavený diákon se už nevrá-tí? Dalších deset dní? Dvacet?

Pak pošlou pro mě, protože já jsem poslední z lidí, co přišli časovou bránou.

První tři apoštolové zemřeli dávno před sjednotitelskými válkami, zabilo je záření a zhoubné chemikálie, kterých byl vzduch tohoto nového světa plný. Pak našel diákon kameny a rozdál je osmi přeživším, dal každému jeden, aby posílily jejich těla proti jedům v atmosféře. Jeden každému! V Sau-lovi se zvedl hněv, ale on ho potlačil. Ten svůj rychle spotře-boval, nejenže posílil své tělo, ale taky ho zkrášlil. A proč ne? Dva-ačtyřicet let žil s ošklivou tváří a malým, pokrouceným tělem. Copak si nezasloužil nový život? Copak nebyl jedním z vyvolených?

Pak začala válka. S Alanem dostali velení nad dvěma od-díly jeruzalémských jezdců. Na kopci Fairfax došlo k obra-tu. Ale Alan tam zahynul, kousek pod vrcholkem ho roz-stříleli na kusy. Saul první našel umírajícího.

"Pomoz mi!" šeptal Alan. Dvě kulky mu rozdrtily páteř, roztrhly opasek a oddělily ho od těla. Alan měl svůj kámen ve

váčku. Saul ho vytáhl. Byl téměř celý zlatý, jen s vlasový-mi černými proužky. Na uzdravení Alana by se nejspíš vypotřeboval celý. Rány byly vlastně příliš vážné, aby mu bylo možné zachránit život. Saul si strčil kámen do kapsy a odešel. Když se o hodinu později vrátil, byl Alan mrtev.

O měsíc později se Saul setkal s Jacobem Moonem, sta-rým, prošedivělým bývalým lupičem. Ten muž byl zabiják a Saul okamžitě pochopil, jakou má takový muž cenu. Tím, že mu vrátil mládí, si udělal spojence, který ho dovede až na vrchol moci.

Moon pozabíjel ostatní, jednoho po druhém. A Saul se-sbíral kameny moci. Většinou v nich moc kouzel nezbývalo. Pak už zůstal jen diákon...

Saul se oblékl a sešel do přízemí. Moon seděl u stolu se snídání a dojídal šunku s vejci. "Měl jsi příjemnou noc, bratře Saule," zazubil se po-t'ouchle Moon. "Takovej rámus!"

"Jaké jsou zprávy o kazateli, Jacobe?"

Moon pokrčil rameny. "Trpělivost. Poslal jsem chlapy propátrat kraj kvůli novinkám. Taky jsem poslal Witchella do Domanga. Najdem ho."

"Je to nebezpečný chlap."

"On ani neví, že po něm někdo jde. Bude neopatrnej."

Saul si nalil hrnek mléka a právě se napil, když ze dvora zaslechl kroky koně. Přistoupil k oknu a zahlédl vysokého, širokoplecího muže s hranatě zastřiženým vousem v dlou-hém kabátě. Muž sesedl a vydal se k domu. Saul přešel ke dveřím a otevřel je.

"Boží pozdravení, bratře," pravil.

Muž kývl. "Boží pozdravení i vám, bratře, a požehnání na tento hezký dům. Jsem Padlock Wheeler z Čistoty. Vy budete apoštol Saul, co?"

"Pojď dál, bratře." vyzval ho Saul a ustoupil stranou. Vzpomínal si na Wheelera jako na diákonova oblíbeného generála, byl to pedant, pořád v sedle, a štvál své muže až na hranici vyčerpání i dál. Muži za ním šli, protože od nich nechtěl nic, co nedával sám. Po válce, vzpomněl si Saul, se Wheeler vrátil na své hospodářství a stal se kazatelem. Ten muž teď vypadal starší a ve vousu po stranách brady měl dva jasné bílé prameny. Wheeler si sundal klobouk s plo-chou střechou a vstoupil do jídelny.

"Vypadáte jinak, než když jsme se naposled viděli, pa-ne," poznamenal Padlock Wheeler. "Byl jste hubenější, jak si vzpomínám, a měl jste míň vlasů. Dokonce i obličej má-te... pravidelnější."

Saula to podráždilo. Neměl rád, když mu někdo připo-mínal muže, jímž kdysi býval - muže, jímž by se mohl stát znovu, jestli ztratí moc kamenů.

"Co tě přivádí tak daleko?" zeptal se a podařilo se mu zůstat zdvořilý. "Našeho výběrčího přísah zastřelili," vykládal Wheeler. "Byl to všivěj darebák a svůj osud si podle všeho zasloužil. Jenomže muž, který ho zastřelil, je rouhač a kacír. Odpuť, pane, že promluví neomaleně, ale on tvrdil, že je Jeruza-léman."

Moon vstal. "Vy jste ho chytili?"

Wheeler pohlédl na Moona a neřikal nic, jen muže zva-žoval. "Tohle je jeruzalémský jezdec Jacob Moon," sdělil mu Saul.

Wheeler kývl, ale tmavé oči ještě chvíli upíral na Moona. Nakonec promluvil. "Ne, nechtyli jsme ho. Naši křižáci ho sledovali, ale ztratili ho v horách. Zřejmě mířil někam do divočiny u Domanga."

Saul potřásl hlavou a zatvářil se smutně. "Přinášíš hroz-né zprávy, bratře Wheelere. Ale jsem si jistý, že bratr Moon bude vědět, co dělat."

"To taky vím," řekl Jacob Moon.

* * *

Existovalo mnoho věcí, které dvanáctiletý Oswald Han-kin nevěděl, ale jedním si byl jistý: Žádný Bůh není.

"Mám hlad, Ozi," řekla jeho sestřička Ester. "Kdy už pů-jdeme domů?"

Oz dal šestileté holčičce ruku kolem ramen. "Teď ticho, snažím se myslet."

Co jí měl říct? Dívala se, jak jim zastřelili otce, kulky se mu zarazily do hlavy a prsou, z těla mu tekla krev. Oz zavřel oči před tou vzpomínkou, ale ta mu uvízla před duchovním okem, bezútesná a drsná a strašlivě surová.

S Ester si hráli ve vysoké trávě, když k jejich domu přije-lo sedm jezdců. Nic nevarovalo před tím, že bude následo-vat vražda. Obloha byla bez mráčku, slunce jasně svítilo a teprve ráno jim táta četl ze staré, v kůži vázané knížky se zlatou ořízkou. Příběh o Lancelotovi a Guineveře. Oz se z nějakého důvodu rozhodl zůstat v trávě, i když Ester chtěla vyběhnout a podívat se, co tu ti jezdci chtějí. Otec vyšel ven, aby je přivítal. Měl na sobě bílou košili a je-ho dlouhé plavé vlasy byly ve slunečním světle úplně zlaté.

"Řekli jsme ti to jednou," prohlásil vedoucí jezdec, plešoun s černou bradkou a kníry. "Nebudem kolem Domanga trp-t žádný pohany."

"A jakým právem mě nazýváte pohanem?" opáčil Ozův otec. "Nepodvoluji se vaší autoritě, nenechám se od vás soudit. Jel jsem daleko, abych koupil tuto půdu, a tam, od-kud pocházím, mě všichni znají jako člověka, který miluje církev. Jak tedy mohu být vinen?"

"Upozornili jsme tě, abys vodjel," prohlásil jezdec. "Ná-sledky padaj na tvou hlavu, pohane."

"Vypadněte z mé půdy!"

To byla poslední slova, která jeho otec pronesl. Vedoucí jezdec vytáhl revolver a vystřelil, kulka zasáhla neozbrojeného muže do prsou. Otec se zapotácel dozadu. Pak začali střílet všichni jezdci.

"Najděte ty štěňata," křikl vedoucí jezdec.

Ester byla příliš zděšená, aby plakala, ale Oswald ji mu-sel doslova odtáhnout dál do trávy. Kus cesty se plazili, pak zahrnuli k borovicím a nahoru horskou stezkou do staré jes-kyně. Byla tam zima, a tak se choulili k sobě, aby se trochu

zahřáli.

Co budu dělat? uvažoval Oz. Kam můžeme jít?

"Mám hlad, Ozi," řekla Ester znovu. Rozplakala se. Oz ji objal a políbil do vlásků. "Kde je tatínek?"

"Je mrtvý, Ester. Zabili ho."

"Kdy pro nás přijde?"

"Je mrtvý," zopakoval Oz unaveně. "No tak, kousek popojdeme. Bude ti tepleji a zapomeneš na hlad."

Vzal Esterku za ruku, došel k ústí jeskyně a vyhlédl ven. Na horské stezce se nic nehýbalo, Oz dával pozor, zda nezaslechne koně. Nic. Nic, jen ve stromoví šeptal vítr. Vedl Ester a vydal se k východu, pryč od domova.

Matka jim zemřela ještě v Jednotě rok po tom, co se na-rodila Ester. Oz si na ni moc nepamatoval, jen že měla červené vlasy a široký, šťastný úsměv. Jedinou jasnou vzpo-mínku měl na piknik u jezera, do kterého spadl a spolykal spoustu vody. Jeho máma se vrhla do vody pro něj a vytáhla ho zpátky na břeh. Vzpomínal si na její rezavé vlasy, mokré, kapala z nich voda, a zelené oči měla naplněné láskou a starostí.

Když zemřela, hodně se naplakal a ptal se tatínka, proč ji Bůh zabil.

"Bůh ji nezabil, synku. To rakovina."

"On má přece dělat zázraky," namítal sedmiletý Oswald.

"To taky dělá, Ozi. Ale jsou to Jeho zázraky. To On si vy-bírá. Každý jednou umře. Jednoho dne zemřu i já. Není správné dávat Bohu vinu za něčí smrt. Spíš bychom mu asi měli děkovat za dar života, který máme."

Oz svého otce zbožňoval a nedostatek víry nedával znát.

Dneska ale poznal pravdu. Žádný Bůh není - a jeho táta byl mrtvý. Zavražděný.

Ester zakopla o vyčnívající kořen, ale Oz ji držel za ruku a vytáhl ji. Znovu se rozplakala a odmítla jít dál. Oz se s ní posadil na kmen padlého stromu. Takhle daleko v horách ještě nikdy nebyl a neměl ponětí, kam stezka vede. Stejně tak netušil, kam jít. Ti vrahové po nich budou vzadu pátrat.

Po chvíli se Esterka uklidnila a tak šli dál, dorazili ke strmému chodníčku, který vedl dolů do údolí. V dálce Oz rozeznal dům a stodolu. Zastavil se a hleděl na dům.

Co když tam bydlí ten vousatý vrah? Nebo některý z ostat-ních?

"Mám vážně hrozný hlad, Ozi," zařňukala Ester.

Oz se zhluboka nadechl. "Tak půjdem támhle dolů," prohlásil.

* * *

Zerah Wheelerová seděla v křesle u ohně a myslela na své syny. Ne jako na muže, ale jako na děti, jimiž kdysi byli. Oz Hankin a Esterka teď spali v široké posteli, kterou Zeb vyrobil před více než čtyřiceti lety, jejich bolest a ztrátu zahallil požehnaný spánek. Zerah si povzddechla, když si vzpo-mněla na Zachariáše. Pro ni to bylo vždycky rozesmáté dítě, s hlavou plnou neplech a rozpustilosti, které nedokázalo zarazit sebevíc hubování. Seth a Padlock byli vždycky tak vážní. Právě jako já, pomyslela si - dívali se na svět cy-nickýma, podezíravýma očima, vždycky byli ve střehu a po-zorní. Zak ale ne. Ten se radoval ze slunce i ze sněhu a díval se na svět očima rozšířenýma úžasem nad krásou toho všeho.

Zerah si odfrkla a odkašlala si. "Věřils jim?" zeptala se své-ho záhadného hosta.

Ten vážně kývl. "Děti umějí lhát," řekl, "ale ne tentokrát. Viděly to, co viděly."

"Souhlasím," řekla Zerah. "Staly se svědky vraždy. Bu-deš muset zajet do Domanga a oznámit to křížákům. Bylo to jejich území. Já ohlídlám děti tady."

Jon chvíli mlčel. "Jste dobrá žena, milostpaní Wheelero-vá. Ale co když sem přijedou, až budu pryč?"

Zerah se šedé oči ledově zaleskly. "Synku, já jsem vyhlá-šená žena. Našlo se pár takovejch, co chtěli získat výhodu.

Pohřbila jsem je támhle vzadu. Nedělej si kvůliiva tyhle starý holce starosti." Vysvětlila mu, jak se dostat do Domanga, a poradila mu, po kterých značkách by se měl cestou dívat.

"Tak já pojedu hned," prohlásil vstávaje z křesla. "Děku-ju za jídlo."

"Nemusíš bejt pořád tak formální, Jone," řekla mu. "Do-cela bych ocenila, kdybys mi přestal říkat milostpaní a začal používat my křestní jméno."

Tehdy se usmál a byl to hezký pohled, protože pak jeho oči působily méně studené. "Jak si přeješ... Zerah. Dobrou noc. Zerah vstala a vyšla ke dveřím, dívala se, jak si z háčku bere opasek se zbraněmi a kráčí k ohradě. A nikoliv popr-vé ji napadlo, kdo to asi je. Obrátila se zpátky do domu a zhasla jednu lampu. Olej pomalu docházel a brzy bude muset zajet do Domanga pro zásoby. Bývaly doby, kdy sta-tek uživil tři nádeníky, když se po pastvinách na jihu toulala stáda dobytka. Ale ty časy už byly pryč, stejně jako skot. Teď Zerah Wheelerová žila z toho, že na plácku za domem pěstovala zeleninu a chovala pár prasat a spousty slepic.

Dvakrát do roka ji navštěvoval Padlock, dorazil s vozem naloženým krabicemi, konzervami s broskvemi vyráběnými v Jednotě, pytlíky s moukou, solí a cukrem a - ze všeho nejdrahocennějším zbožím - knihami. Většinou to byly biblické studie, vydávané Diákonovým nakladatelstvím, ale občas se objevily i poklady starého světa. Jednu knihu četla snad dvacetkrát a každou větu vychutnávala stále dokola. Byl to první díl trilogie. Pád si to neuvědomil, když pro ni knížku kupoval. Pro něj to byl prostě jenom starý svazek, který by se mohl líbit mámě. A jí se líbil. Nejdřív ji trochu rozčílilo, že nikde nebylo ani stopy po dalších dílech z řady. Ale za posledních sedm let příběh pořád promýšlela a vy-mýšlela si vlastní konce. To jí za dlouhých a osamělých ve-čerů poskytovalo nezměrné potěšení.

Zaslechla z ložnice tichý vzlykot a rychle si šla k holčičce sednout na postel. Esterka plakala ze spaní. "Tiše, maličká, všechno je v pořádku. Vše je v pořádku," broukala a hladi-la ji po kaštanových vláscích. "Vše je v pořádku, vše je v po-rádku." zamumlala Ester a začala si cucat paleček. Zerah na cucání palců u dětí moc nevěřila, ale na napominání exis-toval vhodný čas a místo, a teď nebylo ani to, ani ono.

"Vždycky jsem chtěla holčičku," zašeptala Zerah a stále hladila dítě po hlavičce. Pak si všimla, že Oswald je vzhůru, oči měl vytřeštěné a vylekané. "Pojď si se mnou vypít sklín-ku mlíka." vyběhla ho. "Vždycky si jednu před spaním dá-vám."

Pojď potichu, abys neprobudil tady Esterku." Oswald ťapkal za ní. Byl to silný hoch, připomínal jí Setha, měl vážné oči a pevnou bradu. Zerah z kameninové-ho krajáče nalila mléko do dvou sklenic a jednu podala Oswaldovi, který se přikrčil u skomírajícího ohně.

"Nemůžeš spát, chlapče?"

Kývl. "Zdalo se mi o tatínkovi. Chodil po domě a volal nás. Ale byl celý pokrytý krví a už neměl obličej."

"Už jsem zažila pěkně tvrdý čas, Ozi. Ale tady jsi v bezpečí."

"Přijdou si pro nás. Vy je nedokážete zastavit."

Zerah se nuceně zasmála. "Já a moje Betty je zastavíme, Ozi. Na to se spolehni." Došla k ohni a zvedla z držáku dlouhou ručnici. "Vystřelí čtyřikrát a každá kulka je tlustší než tvůj palec. A povím ti malý tajemství - s touhle flintou jsem nechybila celejch sedmáct let."

"Jich bylo víc než čtyři." namítl Oz.

"Jsem ráda, že o tom mluvíš, Ozi," řekla, odložila pušku a došla ke krásně vyřezávanému přiborníku se zásuvkami. Z něj vytáhla malý poniklovaný revolver a krabičku nábojů. "Tady tenhle revolver patřil mému synovi, Zakovi. Je sice malej, ale člověka zastaví. Vyrobili ho Pekelníci před třiceti rokama." Natáhla kohoutek na první záraz, do bubínku na-strkala pět nábojů, načež uvolnila kohoutek nad prázdnou komorou. "Tohle ti dám, Ozi. Není to na hraní. Tohle je zbraň. Zabíjí lidi. Budeš si s ní hrát a nejspíš zabiješ sestřičku. Jsi dost velkej chlap, abys to zvládl?"

"Ano, milostpaní Wheelerová. Myslím, že jsem dost vel-ký chlap."

"Vůbec jsem o tom nepochybovala. My dva se teď posta-ráme o Esterku. A zařídíme, aby bylo spravedlnosti učině-ný zadost. Můj člověk, Jon, teď jede do Domanga ohlásit..." Zaváhala, když viděla úzkostný výraz v jeho očích. "Ohlásit zločin křížákům."

Oswald teď zkrřivil tvářičku a zaleskly se mu oči. "Ten pán, co první střelil tatínka, byl křížák," řekl. Zerah kleslo srdce, ale dál se tvářila vyrovnaně. "My to zvládnem, Ozi, uvidíš, jestli ne. Teď bys měl jít spát. Potřebuju, abys byl odpočatej a měl ráno jasný oko. Ten revolver si dej k posteli."

Chlapec odešel a Zerah se vrátila k zásuvkám. Ze třetí vytáhla pouzdro a opasek a pak revolver s krátkou hlavní.

Nějakou dobu pak zbraň čistila. A potom ji nabila.

* * *

Přes nebezpečí Shannow rád jezdil v noci. Vzduch byl svěží a čistý a svět spal. Měsíční světlo stromům propůjčo-valo mihotavý třpyt a každý kámen se stříbrně leskl. Shan-now jel pomalu, nechal koně, aby si sám vybíral, kudy pů-jde.

Ztráta paměti už ho nerozčilovala. Buď se mu minulost vrátí, nebo taky ne. Teď mu dělalo starosti, jaké problémy může taková ztráta způsobit Jeruzalémovi. Kdyby se mu jasně na dohled objevil jeho nejhorší nepřítel za posledních dvacet let, Shannow se obával, že by nebezpečí nepoznal.

Pak tu byla otázka stárnutí. Podle Jeremiáše projížděl Jeruzalém Morovými zeměmi před dvaceti lety, a tehdy to byl muž kolem čtyřicítky. To by mu teď mělo být něco ko-lem šedesáti. A přesto měl Shannow vlasy pořád tmavé a plet' téměř bez vrásek.

Jel skoro tři hodiny, pak se utábořil v dolíku. Nikde po-blíž nebyla voda a Shannow se nenamáhal zapalovat oheň, jen si sedl zády ke stromu a kolem ramen si přehodil po-krývku. Rána na hlavě ho už nebolela, ale jizva lechtala.

Seděl tam v měsíčním světle a v duchu sledoval svůj ži-vot, dával si dohromady zlomečky tak, jak k němu přichá-zely. Já jsem Jon Shannow.

Potom mu z paměti vyskočil obličej, hubená hranatá tvář se zapadlýma, přemýšlivýma očima. A s ním přišlo jméno.

Varey. Varey Shannow. Jako klíč zapadající hladce do zámku znovu uviděl zabíječe banditů, který mladíka vzal pod svá ochranná křídla. Vzal jsem si jeho jméno, když ho za-vraždili. A pak mu do myšlenek vklouzlo jeho vlastní jmé-no. Cade. Jon Cade. To jméno mu padlo jako voda na vy-prahlý jazyk.

Svět zešilel, všude kazatelé mluvili o Armageddonu. Ale jestli byl Armageddon skutečný, tak někde musel existovat nový Jeruzalém. Nový Jon Shannow se ho vydal hledat. Cesta to byla dlouhá, plná nebezpečí. Varey Shannow ho naučil, aby nikdy neustupoval před zlem.

"Postav se mu, kde ho najdeš, Jone. Protože když s ním li-dé přestanou bojovat, bude jenom prospívat."

Shannow zavřel oči a vzpomínal na rozhovory kolem mnoha táborových ohňů. "Jsi silný muž, Jone, a máš skvě-lou koordinaci ruky a oka. Jsi rychlý, ale pod palbou si za-chovááš chladnou hlavu. Využij svých schopností, Jone.

Ta-hle země je plná banditu, mužů, kteří budou lhát, krást a zabíjet pro vlastní zisk. S nimi musíme bojovat. Protože oni jsou špatní." Shannow se při té vzpomínce usmál. "Říká-va-lo se, že nedokážeš zastavit muže, který jde dál a ví, že je v právu. To prostě není pravda, Jone. Kulka zastaví každého. Tohle ale není podstatné. Vyhrát není podstatné. Kdyby člo-věk bojoval jen tehdy, když si myslí, že má šanci vyhrát, tak by ho zlo pokaždé porazilo. Bandita spolíhá na to, že když přij-e-de se svými muži a všichni jsou po zuby ozbrojení, oběť se -když si uvědomí, že nemá šanci - prostě vzdá. Věř mi, Jone, to je chvíle, kdy je nejlepší vyjít a začít střilet."

Těsně před tím osudovým dnem, když oba muži přijeli do toho malého městečka, obrátil se Varey Shannow na mládence po svém boku. "Lidé o mně budou říkat spoustu věcí, až tu nebudu. Mohli by říkat, že jsem se moc rychle roz-čilil. Mohli by říkat, že jsem nebyl moc bystrý. Ale nikdo ni-kdy nebude moct říct, že jsem ublížil ženě, ukradl něco nebo zalhal nebo couvl tvář v tvář zlu. To není špatný epitaf, co, Jone?"

Varey Shannowa zabili v rozpuku sil, ze zadu ho střelili zločinci, kteří se báli, že po nich jde.

Jon Shannow otevřel oči a vzhlédl ke hvězdám. "Byl jsi dobrý chlap, Varey," pronesl.

"Mluvit sám se sebou je prej jistá známka šílenství," po-dotkl Jaké, "a já doufám, že nevystřelíš." Shannow uvolnil kohoutek a vrátil zbraň do pouzdra. Při prvním zvuku tasil a natáhl kohoutek jediným rychlým, plyným pohybem. Přes svou rychlou reakci ho podráždilo, že se stařík dokázal přiblížit, aniž by ho zaslechl.

"Když se někdo takhle plíží k táboru, může přijít ke smrtelnému úrazu," poznamenal.

"To je sice pravda, chlapče. Ale já si spočítal, že ty nejseš zrovna ten typ, co střílí dřív, než se koukne." Jaké došel na-proti Shannowovi a dřep si. "Studenej tábor. Čekáš nějaký potíže?"

"Potíže mají ve zvyku se objevit, když je čekáš nejmenší," podotkl Shannow.

"Jestli to nejní svatá pravda." Starci se v měsíčním světle leskl plnovous stříbrem. Shodil si ovčínový svrchník a tiše hvízdal, načež do tábora přiklusala jeho mula. Jaké ji rychle odsedlal, sundal stočenou pokrývku a poplácal zvíře po zadku. Mula pooděšla a zastavila se vedle Shannowova koně. "Je to poslušná holka," řekl Jaké s láskou.

"Jak jsi mě našel?"

"Nenašel. Mula musela ucejtít tvýho hřebce. Míříš do Domanga?"

Shannow kývl, ale neřikal nic. "Posledních pár dní je to tam samá činnost," pokračoval Jaké. "Jezdci se sjíždějí ze všech stran. Tvrdí chlapi, aspoň na pohled. Slyšels někdy o Jacobovi Moonovi?"

"Ne."

"Jeruzalémskej jezdec. Zabil čtrnáct chlapů, co jsem slyšel. Uhodneš, po kom se ptá?"

"Kdo jsi. Jaké?" "Jenom obyčejnej stařík, synku. Nic zvláštního. Mám za to, že tě tenhle Moon nezajímá."

"V této chvíli mě víc zajímáš ty. Odkud jsi?"

Jaké se zasmál. "To je různý. Párkrát jsem byl na druhý straně hor. Myslíš, že po tobě jdu?"

Shannow pohodil hlavou. "Možná. Možná ne. Ale po něčem jdeš určitě, Jaké."

"Nic, s čím by sis ty musel dělat starosti, synku." Roztrásl pokrývku, ovinul si ji kolem ramen a natáhl se na zem.

"Mi-mochodem, ti tuláci, cos jim pomohl - ti máj taky namíře-no do Domanga. Nejspíš je uvidíš."

"Ty se hodně nacestuješ, dědo." poznamenal Shannow a zavřel oči.

* * *

Shannow se probudil za úsvitu a zjistil, že stařec je pryč. Posadil se a zív. Ještě nikdy nepoznal nikoho, kdo by se uměl pohybovat tak tiše jako Jaké. Osedlal koně a vyjel na širokou pláň. Po levici měl nějaké trosky, obrovské kamen-né sloupy, zcela rozbité a popadané, a koňská kopyta cva-kala na zbytcích široké kamenné silnice. Město asi kdysi muselo být ohromné, usoudil Shannow, táhlo se několik mil k západu.

Na svých cestách už viděl hodně podobných, studené ka-menné epitafy slávě, jež kdysi bývala Atlantidou.

Tehdy se vynořila další vzpomínka, na muže se zlatým vousem a očima barvy čisté letní oblohy.

Pendarrik. Král.

A naprosto jasně si vzpomněl na den, kdy Boží meč roze-rval závoj času. Přitáhl koni otěže a zadíval se na trosky no-výma očima.

"Zničil jsem tě," řekl nahlas.

Pendarrik, vládce Atlantidy, otevřel časové brány a Shan-now je zavřel tím, že průchodem poslal raketu. Svět se převrátil, přes kontinent se s řevem převalily přílivové vlny. Ze skrytých hlubin se vynořila slova Amazigy Archerové.

"Ty už nejsi Jeruzalémanem, Shannowe. Teď jsi Armageddonmanem!"

Shannow se obrátil zády k prastarému městu a zamířil k jihozápadu. Zanedlouho zahlédl Hankinovic dům. Ven-ku žádné tělo neleželo, ale v prachu na dvoře byla čerstvá krev. Když dojel blíž, vyšel z domu vysoký muž s pískovým plnovousem a ručnicí.

"Co tu chcete?" zeptal se.

"Nic, příteli. Jsem na cestě do Domanga a napadlo mě, že poprosím o trochu vody, jestli vám to nevadí." Shannow druhého muže za oknem neviděl, ale zahlédl za záclonou hlaveň pušky.

"No, tak si raději pospěšte. My tady nemáme rádi stěho-vavý."

"Tak je to? Když jsem se tu stavěl naposled, bydlel tu muž se dvěma dětmi. On se odstěhoval?"

Dlouhán přimhouřil oči. "Jo," prohlásil nakonec. "Vodstěhoval se."

"Takže ta půda teď patří vám?"

"Ne, mně jenom řekli, abych to tu pohlídal. Teď se napij-te a jed'te,"

Shannow sesedl a dovedl koně ke korytu u studny. Povo-lil podpínku a zašel dozadu, kde stál muž. "Je to hezký mís-to," poznamenal. "Chlap by tady mohl vychovávat děti a ni-kdy by ho neunavil pohled na hory."

Střelec s pískovými vlasy si odplivl. "Jedno místo je stej-ný jako jiný."

"A kam se odstěhoval... můj přítel s dětmi?"

"Vo tom já nic nevím," zavrčel střelec a byl stále neklid-nější.

Shannow se podíval na zem a na skvrny v prachu. "Zabí-jeli jsme vepře," pospíšil si střelec. Druhý muž vyšel z do-mu. Byl mohutný, s býčí šíjí a svalnatými rameny. "Kdo to, k čertu, je, Bene?" zeptal se s pravou rukou po-loženou na pažbě revolveru v pouzdře.

"Cizinec jede do Domanga. Jenom chtěl napojit koně."

"No, to už jste udělal," řekl ten druhý Shannowovi. "Teď zmizte."

Shannow chvíli mlčky stál a snažil se udržet hněv na uz-dě. V domě se už nic nehýbalo a on usoudil, že tyhle dva tu nechali, aby hlídali majetek. Celý svůj život potkával takové muže - tvrdé, kruté zabijáky, kteří neměli nejmenší ponětí o lásce či soucitu. "Zúčastnil se někdo z vás ty vraždy?" ze-ptal se tiše.

"Cože?" vyjel ten s ručnicí a vyvalil oči. Býčí šíje udělal krok dopředu a hmátl po revolveru. Shannow muže střelil do hlavy. Ten chvíli stál, oči vytřeštěné, a pak se zhroutil na zkrvavenou zem. Jeruzaléman otočil revolver a černé oko hlavně se zastavilo těsně před dlouhánovým nosem.

"Ježíši Kriste!" vydechl muž, pustil pušku a zvedl ruce.

"Odpovězte mi na otázku," řekl Shannow. "Máte podíl na vraždě velkomožného pána Hankina?"

"Ne... já nestřílel, přísahám Bohu. To ti vostatní."

"Kdo vedl vrahy?"

"Jack Dillon. Ale Hankin neměl žádný potvrzení vo při-saze a nikdo by nevstal a nezaručil se za něj. Byl to zákon. Řekli mu, ať vedejde, voň si to na sebe přivolal sám. Kdyby prostě vedešel, nic z toho by se nestalo. Chápete?"

"A tenhle Dillon si teď dělá nároky na majetek?"

"Ne. To se drží pro Jacoba Moona. Prosím, nezabijete mě, že ne?" Muž padl na kolena a rozplakal se.

"Copak velkomožný pán Hankin plakal a prosil?" zeptal se Shannow. Věděl, že by měl tohoto muže zabít. Víc než to, věděl, že starý Jon Shannow by to udělal bez váhání. Teď však jen vrátil revolver do pouzdra a došel ke svému koni.

"Ty všivej zmetku!" zavřískl muž a Shannow se otočil a viděl, že chlap sebral pušku a míří na něho. "Ty parchante! Myslíš, že jseš tak tvrdej? Myslíš, že sem můžeš jen tak přijet a dělat si, co se ti zlíbí? Uvidíme, jak tvrdej budeš s olovem v břiše."

Shannow ladně ustoupil doprava a zároveň hmátl po pažbě. Kulka z ručnice proletěla zleva kolem něj a roztrhla mu kabát. Shannow vystřelil a dloubán se převrátil dozadu a zbraň mu vylétla z rukou. Muž dopadl tvrdě, zachrčel, cukl nohou a znehybněl.

"Stal se z tebe trouba, Shannowe," pronesl Jeruzaléman nahlas.

Směrem na východ se rozkládala rozlehlá a prázdná pla-nina, suchá, tráva tady byla žlutohnědá. Shannow viděl, ku-dy kdysi tekly řeky a potoky, ale ty už dávno vyschly, vypa-řily se ve spalujícím žáru slunce. Po hodině jízdy zahlédl z pouště, táhnoucí se až k obzoru a dál, trčet rozbitý kýl lo-di, ponurý důkaz, že zde kdysi bývalo dno oceánu.

Shannow zahnul podél okraje pouště a po další hodině začal dlouhý výstup nahoru do pahorkatiny. Tady rostly ze-lené stromy a tráva a široká, hodně používaná cesta zahý-bala dolů ke vzdálenému městu Domangu.

* * *

Slunce stálo vysoko na obloze a Clem se těšil z volnosti při jízdě. Meg byla laskavá žena a skvělá manželka, jenom-že on se na ranči v Pernumu cítil jako v pasti. Při tomhle pomýšlení se cítil provinile. Život na ranči mu přinesl vše, o čem si myslel, že od života chce: bezpečí, postavení a lás-ku. Tak proč to nestačilo? Když mu před pěti lety kobylky sežraly celou úrodu, byl by mohl pracovat dál, dřít se do úmoru celé dlouhé hodiny, kdy bylo světlo. Kupci ve městě ho všichni měli rádi a byli by mu prodloužili úvěr. On místo toho utekl a dal se na zboj.

První loupež byla snadná: dva muži vezli do Pernumu ná-klad bartátů. Clem je přepadl ze zálohy na horské cestě a prvního střelil do ramene. Druhý odhodil zbraň. Ten den vydělal dvanáct tisíc.

Pak už šlo všechno šejdrem. Polovinu peněz poslal do Pernumu bankéři, který měl hypotéku na jeho statek. Zby-tek dostala Meg.

Od té chvíle už nebylo nic snadné.

"Jaký byl?" zeptal se Nestor a ta slova přerušila proud Clemových myšlenek. Byli necelou hodinu jízdy od osady Čistota a Clem už viděl, jak k modré obloze líně stoupá kouř z tavných továren.

"Cože, mládenče? Říkals něco?"

"Jeruzaléman. Jaký byl?"

Clem se nad tou otázkou zamyslel. "Byl hrozivý, Nestore. Velice hrozivý. Nepředvídatelný a nebezpečný. Poutníko-vo Údolí bylo tenkrát nová osada. Nebyl žádný diákon, žád-ná přirozeně sjednocená vláda. Osadníci prostě vyrazili na nezmapované území a vybudovali si statky. Následovali kupci a brzo se objevila i města. My se zastavili v Poutníko-vě Údolí těsně před Velkou zdí. To teda bylo něco."

"Viděl jsem ji," řekl Nestor. "Ale co Jon Shannow?"

Clem se zasmál. "Bože, chlapče, miluju mládež. Tu zeď postavili před dvanácti tisíci lety a za ní stálo město, kde se muži měnili ve lvy. A na obloze jasně zářil Boží meč. Byla to pekelná věc, Nestore. No, a v té době vypustili demony z já-my pekelné, chodící Hadí lidi."

"Ty jsem viděl taky," podotkl Nestor. "Jednoho mají v Jednotě na výstavě. A pár koster."

"Ty jsem viděl taky," opičil se Clem, stále podrážděnější tím vyrušováním. "Co ale nevíš, je, že král těchhle démonů poslal tři zvláštní muže, aby zabili Shannowa. Byli to velcí válečníci, neohrožení a s pistolí rychlí jako blesk. Shannow zabil prvního, ale druhí dva unesli milostpaní McAdamo-vou a odvedli ji tam, kde na obloze visel meč."

"Proč unesli paní ředitelovou?"

"Boží krev, synku, budeš poslouchat?" "Promiňte, pane."

"Beth unesli, protože byla Shannowovi blízká. Chtěli ho k sobě přilákat. A právě to se jim povedlo. Netrvalo ale dlouho, a už si přáli, aby ne. Já byl zraněný, ale stejně jsem je sledoval. Dorazil jsem na scénu těsně po tom, co se jim Shannow vzdal. Najednou se všude střílelo. Já dostal jed-noho, ale ten nejlepší stál proti Jeruzalémanovi. Shannow tam jenom tak stál, jako by mu na ničem nezáleželo - byl klidný, schopný. A pak bylo po všem. Povím ti, chlapče, ne-chtěl bych stát proti němu."

"To byl tak rychlej?"

"Oh, to nebylo rychlostí. Já jsem rychlejší, než on kdy byl. To je sebejistotou. Zvláštní chlap - drží se na železných řetězech." Mrkl na Nestora. "Viš, proč nenávidí bandity a vrahy?" Chlapec zavrtěl hlavou. "Protože v hloubi duše je právě takový. Zabíjác od přírody. Viš, když dojde na zabí-jení, většina lidí zaváhá. Myslím, že to je vcelku dobře. Ži-vot je vzácný a nechceš ho vzít někomu jen tak z rozmaru. Totiž, dokonce i bandita se může změnit. Podívej se na Da-niela Cadea. Neexistoval odpornější vrahoun než on, ale pak uviděl světlo, chlapče. A bojoval s Pekelníky. Takže, jak jsem říkal, život je vzácný. Ale Shannow? Zkřížíš mu cestu a zemřeš. Tak je to prosté. Proto se ho banditi bojí. Jedná s nimi tak, jak oni jednájí s ostatními."

"Mluvíte o něm, jako kdyby byl naživu. Ale on není, ne? Už před spoustou let odešel do nebe."

Clem zaváhal, nechtěl se dělit o tajemství, které zachová-val dvacet let. "Pro mě žije," prohlásil. "Neviděl jsem ho umírat a ani jsem nikdy neviděl žádný ohnivý kočár. Ale vi-děl jsem ho zkrotit divoké město. Něco podobného jsi v ži-vote neviděl."

"Kéž by," povzdechl si Nestor. "Hrozně rád bych se s ním setkal - aspoň jednou."

Clem se znovu zasmál. "Kdyby přání byly ryby, chudák by nehladověl. Jak dlouho znáš kazatele?" "Celej život. Tichej muž. Kdysi bydlel s milostpaní Mc-Adamovou, jenomže ona ho vyhodila. Pak měl malej do-mek za kostelem. Měl dobrý kázání... vždycky vás v kostele udržel vzhůru. No, dokud dovnitř nezačal pouštět Vláčky. Pak tam většina lidí přestala chodit. Kdyby byl silnější, tak by ty Vláčky vykopal ven. Potom by ještě pořád měl kostel."

"Co s tím má společného síla?"

"No, každej ve městě už toho měl plný zuby, a taky mu to řekli. Hádám, že on ale neměl odvahu říct Vláčkům, aby odešli. Někteří lidi se prostě nikomu nepostaví."

"To asi ne," připustil Clem. "Měl jsi ho rád?"

Nestor pokrčil rameny. "Ani rád, ani nerad. Většinou jsem ho litoval. Shem Jackson ho jednou praštil, srazil ho do bláta. Kazatel prostě vstal a šel svou cestou. Tehdy jsem se za něj styděl. Pořád nemůžu uvěřit, jak postřílel všechny ty útočníky. Hádám, že je musel překvapit."

"Muž plný překvapení," souhlasil Clem.

6

Zlo bude zvedat hlavu pořád, vynoří se jako pěna na hladí-ně. Protože zlý člověk se bude snažit ovládnout ostatní. Všechny vlády v dějinách zažily, jak se k moci dostali zlí lidé. Jak potom zajistíme, aby byla vláda zla navždy vyhnána z té-to nové země? Nemůžeme. Můžeme jen usilovat o svatost a hledat, každý sám, vůli boží. A můžeme se modlit, aby tu, až se zlo pozvedne, byli muži, ano, a ženy, kteří se mu postaví.

Diákonova moudrost

Kapitola XXII.

*

ISIS STÁLA PŘED STOLEM A HLEDĚLA NA KŘÍ-žáka. Snažila se udržet na uzdě hněv. Muž měl malá, jasná očka a jeho obličej jí připadal jako výstavní ukázka krutosti a nadutosti. "Nemáte důvod zavřít našeho doktora," řekla.

"Až se sem dostane výběrčí přísah, tak uvidíme, co je správný," odsekl. "My tady stěhovavý nemáme v lásce.

Ne-máme v Domangu rádi zloděje a ulejšváky."

"My nejsme zloději, pane. Přišli jsme do města hledat práci. Já jsem švadlena, náš vůdce Jeremiáš je krejčí a dok-tor Meredith je ranhojič."

"No, teď je to vězeň."

"A z čeho je obviněný?"

"Ze žebroty. A teď mazej - nebo ti taky najdu nějakou hezkou celu." Očima ji přešel po těle. "Možná by se ti to lí-bilo," zaslíntal. "O tom pochybuju," pronesl kdosi chladným, hlubokým hlasem, a když se Isis obrátila, stál ve dveřích Jon Shannow. Vstoupil dovnitř, beze slova prošel kolem ní a zastavil se před širokým stolem. "Jsem tu, abych ohlásil vraždu," řekl.

Křížák se na židli opřel a sepal ruce za hlavou. "Vraždu, říkáš? Kde a kdy?"

"Asi tři hodiny jízdy na severovýchod odsud. Muž jmé-nem Hankin. Zastřelila ho skupinka jezdců."

Isis viděla změnu v křížákově výrazu. Muž se prudce na-rovnal. "Jak víš, že to byla vražda?" zeptal se. "Viděls to?"

"Jeho děti to viděly," sdělil mu Shannow.

"A kde jsou teď?"

"V bezpečí," odpověděl Shannow.

"Tys viděl tělo?"

"Ne. Ale těm dětem věřím."

Muž se odmlčel, ale prsty pravé ruky začal nervózně po-t'ukávat na desku stolu. "Tak dobře," řekl nakonec, "tohle bude muset počkat, než se vrátí kapitán - někdy dneska odpoledne. Co kdyby sis šel dát něco k jídlu a vrátil se pozdějc?"

"Nuže dobrá." Shannow se otočil a odešel z kanceláře. Isis ho následovala.

"Počkejte!" zavolala, když vyšel na dřevěný chodník. "Mají tady doktora Mereditha!"

"Bylo by pro vás lepší, kdybyste se mi vyhýbala," řekl jí Shannow. "Je tady zlo a já ho k sobě přitáhnou."

Isis už chtěla odpovědět, ale on přešel širokou ulici a za-mířil k jídelně na druhé straně.

"Ty toho chlapa znáš?" zeptal se křížák a došel k ní.

"Ne," popřela to Isis. "Před pár dny přijel k našim vo-zům, to je všechno."

"No, tak se od něj drž dál. Von znamená potíže."

"Ano, to udělám," řekla Isis.

* * *

V malé jídelně se Shannow posadil zády ke zdi. Byli tu další tři hosté. Plešatějící hubeňour, který už dojedl a teď si četl v knize, podsaditý mladý horník s levou rukou na pásce a štíhlý černoch, který držel hrníček s horkým bakerem. Shannow pustil první dva z hlavy a soustředil se na mladé-ho černocha. Měl na sobě kabát z tmavošedého sukna a pod ním bílou košili a Shannow viděl lakovanou pažbu re-volveru v ramenním pouzdře na levé straně.

K Shannowovu stolu přistoupila vysoká černoška. "Dnes máme dobrý stejky, čerstvý vajíčka a chleba rovnou z pe-ce," oznámila mu. "Jinak je to, co je napsané na tabuli."

Shannow se podíval na tabuli a křídou naškrábaná jídla a nápoje. "Dám si chleba a sýr a trochu teplého mlíka, prosím."

"Chcete do mlíka med?" zeptala se žena.

"To by bylo milý."

Jak odcházela, Shannow se v duchu vrátil k setkání v kanceláři. Reakce toho křížáka nebyly správné. Když se Shannow zmínil o vraždě, nebyl překvapený, a hlavně se staral o to, kde jsou děti a jestli Shannow viděl tělo. Když se číšnice

vrátila s hrnkem oslazeného mléka, Shannow jí po-děkoval a tiše se zeptal: "Tady někde je muž, který se jme-nuje Jack Dillon. Jak ho poznám?"

"Lepší bude, když nepoznáte," odpověděla žena a ode-šla. Když procházela kolem stolu, u něhož seděl štíhlý čer-noch, všiml si Shannow, jak se sklonila a cosi muži pošepta-la. Černoch kývl, vstal a došel k Shannowovu stolu. Obrátil židli a sedl si naproti Jeruzalémanovi.

"Dillon je velký, plešatý a nosí hustý plnovous." prohlásil návštěvník. "Pomůže to?"

"Kde ho najdu?"

"Jestli ho hledáte, příteli, tak on si najde vás. Chcete pro něj pracovat, vidíte?"

"Proč si to myslíš?"

"Znám takové, jako jste vy." řekl černoch. "Predátory." "Jestli je to tak," utrousil Shannow s kratičkým úsmě-vem, "tak není pro tebe nebezpečný mě urážet?"

Muž se zasmál. "Celý život je plný nebezpečí, příteli. Ale v dané situaci, myslím, žádné riziko není. Protože jste si vši-ml, že jsem ozbrojený - a jsem k vám čelem." Tmavé oči se mu leskly a bylo až příliš zřejmé, že Shannowem opovrhuje. "Co řeknete na tohle?"

"Hlupák řekne všechno, co má na srdci, ale moudrý muž si to nechá pro sebe," řekl mu Shannow. "Dávej si pozor, chlapče, dělat ukvapená rozhodnutí může být osudný."

"Vy mě nazýváte hlupákem?" Černoch teď držel ruku nad lakovanou pažbou revolveru, který měl pod vestou.

"Já jenom říkám, co je zřejmé," odtušil Shannow, "a když budeš pozorně poslouchat, uslyšíš zvuk natahovaného ko-houtku." Zpod stolu zaznělo dvojité cvaknutí natahované-ho kohoutku. "Zřejmě velmi dychtíš vyvolat potíže, mladý muži," pokračoval Shannow. "Je možné, že tě poslali, abys mě zabil?"

"Mě nikdo neposlal. Já jenom opovrhují takovými, jako jste vy," odpověděl černoch.

"Mladí si vždycky dělají závěry rychle. Znal jsi jistýho farmáře jménem Hankin?"

"Znám ho. Chlapi jako vy ho nutili odejít. Nemohl najít tři lidi, co by za něj složili přísahu."

"Zavraždili ho," řekl Shannow. "Zastřelili. Jeho děti ho-nili jako zvířata. Čekám tu na kapitána křížáků. Pak vy-plním stížnost proti Jacku Dillonovi."

Černoch se předklonil a lokty se opřel o stůl. "Vy o Dil-lonovi opravdu nic nevíte, co?"

"Vím, že on - a další muži - chladnokrevně zastřelili neozbrojeného člověka. A dohlídnu na to, aby byl pohnaný před spravedlnost."

Černoch si povzdechl. "Hádám, že jsem se ve vás asi zmýlil, příteli. Ale nejsem jediný, kdo se chová hloupě. Myslím, že byste měl rovnou odjet - rychle a daleko." "Proč bych to měl dělat?"

Černoch se předklonil. "Jack Dillon je kapitánem křížá-ků. Minulý měsíc ho jmenoval sám apoštol Saul."

"Co je tohle za osadu?" podivil se Shannow. "Copak tu nejsou žádný poctivý lidi?"

Černoch se zasmál. "Kde jste to žil, příteli? Kdo promlu-ví proti pomazanému křížákovi? Je jich čtyřicet - navíc Ja-cob Moon a jeho jezdcí. Proti nim nikdo nepůjde."

Shannow se odmlčel a černoch slyšel příjemný zvuk, když jeho společník zajistil svou zbraň. "Jmenuji se Archer. Gareth Archer." Napřáhl ruku.

"Nechej mě, chlapče. Musím přemýšlet."

Archer odešel a číšnice se vrátila s druhým hrnkem sla-zeného mléka. Tentokrát se usmála. Shannow se díval z ok-na na hlavní ulici osady. Za domy na západě viděl v dálce na úbočí kopce štoly a za nimi stoupal kouř z hutí a tová-ren. Tolik špíny a temnoty ze sazí a kouře.

Ze vzpomínek spontánně vyskočil obličej, štíhlý muž středních let, plešatějící, s ostrými rysy a vlahýma hnědýma očima.

"Je to pokrok, kazateli. Od chvíle, kdy přistála letadla a my zjistili, čím jsme kdysi byli, věci se změnily. Letadla při-vezla inženýry a chirurgy, lidi se všemožnými schopnostmi a znalostmi. Většina z nich do roka zemřela, ale předali nám hodně vědomostí. Znovu stavíme. Brzy budeme mít dobré nemocnice a skvělé školy a továrny, které dokážou vyrobit stroje, co nám pomůžou orat zemi a sklízet úrodu. Pak při-jdou silnice a města na těch silnicích. Bude to ráj."

"Ráj postavený na chrlení kouře a odporně páchnoucích sazích? Vidím, že kolem konzervárny zahynuly všechny stro-my a v Malé řece už nejsou žádné ryby."

Shannow usrl sladkého mléka a snažil se k tomu obličej-jí přiřadit jméno. Brown? Bream? Pak mu to došlo. Broo-me. Josiah Broome. A s ním se objevil další obličej, ženský, se silnými rysy, obklopený vlasy žlutými jako pšenice. Beth. Ta vzpomínka ho zasáhla do srdce jako nůž.

"Ježíši Kriste! Bejvals chlap. Teď necháš chamrad' jako Shem Jackson, aby tě praštil před lidma. Srazil tě na zem! Boží zuby, Jone, co se to z tebe stalo?"

"Ta rána ho snížila víc než mě. Já už se zabíjením skonco-val, Beth. Skoncoval jsem s násilím. Copak nechápeš, že mu-sí existovat lepší způsob, jak by měli lidi žít?"

"Já chápu jenom to, že tě tady už nechci. Prostě tě nechci!"

Klapot kopyt Shannowa vytrhl ze zamyšlení, když se před kanceláři křížáků objevila čtveřice jezdců. Shannow vstal, nechal na stole půlstříbrník a vyšel ke dveřím.

Připojil se k němu Gareth Archer. "Nebudte hlupák, člověče! Dillon je střelec k pohledání a ti s ním taky nejsou žádní andělé."

"Budeš-li v čase soužení liknavý, budeš se svou silou v úz-kých," řekl Shannow. Vyšel ven, přešel po dřevěném chod-níku a po třech nízkých schůdkách sestoupil na ulici.

"Jacku Dilloně!" zavolal. Čtyři muži sesedli a nejvyšší z nich, s tmavými vousy a rozložitou postavou, se otočil k Shannowovi.

"Kdo mě chce?" opáčil. Lidé, kteří chodili po ulici, se za-stavovali a dívali se na dvojici.

"Jsem Jon Shannow a označuji tě za vraha a banditu." Shannow slyšel, jak se lidé v davu ostře nadechli, a všiml si, jak vousáč zrudl.

Dillon zamrkal a olízl si rty, pak se však trochu vzpama-toval a získal něco ze svého chvastounství. "Cože? To je bl-bost!"

Shannow pomalu vykročil k němu a jeho hlas se nesl k přihlížejícím. "Zastřelil jsi farmáře jménem Hankin, chladnokrevně jsi ho zavraždil. Pak jsi honil jeho děti. Jak odpovíš na toto vrahu?"

"Tobě se já zodpovídat nebudu!" Kolohnátovi sjela ruka k pažbě a dav se rozprchl. Dillon tasil první a kulka Shannowovi prolétla těsně kolem tváře. Jeho vlastní zbraně za-duněly v odpověď a Dillon, zasažen do prsou a do břicha, se zapotácel a vystřelil do země. Na Shannowa vystřelil dal-ší muž, kulka však letěla moc vysoko a stranou. Shannow zamířil pravým revolverem a střelil muže do prsou. Ten přepadl přes zábradlí a znehybněl. Druzí dva křižáci stáli jako přimrazení. Dillon byl na kolenou a vestu mu smáčela krev.

Shannow došel k místu, kde čekal umírající. "Kdož jámu kopá, sám do ní padá, a kdož kámen valí, bude jím sám za-valen."

"Kdo... jsi?" Dillon přepadl na bok, ale bolestí naplněné oči dál upíral na muže, který ho zabil.

"Já jsem odplata," oznámil mu Shannow. Odkopl jeho revolver a rozhlédl se po davu. "Dovolili jste, aby se tu daři-lo zlu," pravil, "a ta hanba padá na vás na všechny." Všiml si, jak zleva přichází Gareth Archer a vede jeho koně.

Aniž by spustil zbývající dva křižáky z očí, Shannow na-sedl.

"Hodinu jedte na jihovýchod," šeptl mu Archer, "a pak u soutoku potoků zahněte na západ."

"Ona je tam?"

Archer byl zděšen, ale kývl. "Vy jste to věděl?"

"Viděl jsem ji v tobě," odvětil Shannow.

Obrátil koně a pomalu vyjel z městečka.

* * *

Amaziga Archerová na něj čekala u potoka. Černoška se od chvíle, kdy ji Shannow viděl naposled, změnila jen málo, stejně jako jej, ani jí se uplynulá desetiletí příliš nedotkla. Vlasy měla stále černé jako uhel, tvář bez vrásek a mandlo-vé oči tmavé a lesklé. Měla na sobě šedou pracovní košili a koženou jezdeckou sukni. Přijela na grošovaném vala-chovi, který měl v kohoutku dobře šestnáct pěstí. "Pojď za mnou," nařídila mu a zamířila nahoru přes kamení, její kůň se chvíli brodil mělkým potokem. Vodou jeli skoro půl hodiny, než obrátila valacha doprava a pobídla ho do příkrého břehu.

Shannow ji následoval a jeho kůň se drápal do blátivého svahu.

"Uvidí, kde jsme vyjeli z vody," poznamenal. "Zkušného stopaře naše cesta neoklame. Ten potok není dost rych-lý a otisky kopyt budou vidět ještě hezkých pár dní."

"Toje mi jasné, Shannowe," odpověděla. "Měj mě aspoň trochu ve vážnosti. Tu hodinu, než jsi dorazil, jsem strávila tím, že jsem jezdila vodou sem a tam a na břeh vylezla aspoň sedmkrát. Navíc tam, kam jedeme, nás nemůže žádný člověk - až na jednoho - vysledovat."

Bez dalšího slova jela dál, mířila k vysoké skalní stěně. Půda tu byla tvrdá, a když se Shannow podíval dolů, viděl, že jedou po starobylé silnici dlážděné žulovými deskami.

"Tohle bývala silnice do Sipparu," vysvětlila mu černoška, "jednoho z největších akkadských měst. Akkadští byli potomci atlantské říše a prosperovali před tisíciroky let."

Před nimi se táhla řada pobořených budov a za nimi byl kruh z velkých kamenů. Amaziga Archerová projela ruina-mi a sesedla uprostřed kruhu. Shannow sesedl také. "Co teď?" chtěl vědět.

"Teď půjdeme domů," sdělila mu. - Z hluboké kapsy u košile vytáhla malý zlatý kámen. Vzduchem proletělo fia-lové světlo a Shannowův kůň se vzepjal, ale Shannow ho rychle uklidnil. Světlo pohaslo. Za kruhem teď byla dvou-poschoďová budova z červených cihel a omítnutých klád, se šikmou střechou z černé břidlice. Před domkem stál křiklavě pomalovaný a velmi složitý kočár. Kolem dokola měl okna a spočíval na čtyřech tlustých černých kolech.

"Tohle je můj domov," pravila žena chladně, když si Shannow ještě obhlížel scénu. "Ráda bych řekla, že jsi tu ví-tán - ale to nejsi. Za domem je ohrada. Koně pusť tam. Udělám něco k jídlu." Hodila mu otěže svého grošáka a zašla do domu. Shannow odvedl koně dozadu, odsedlal je a pustil je do ohrady. Pak se vrátil před dům a lehce zakle-pal na dřevo. "Proboha." vyjela černoška, "tady nemusíš být tak útlocitný."

Shannow vstoupil a uviděl ten nejúžasnější pokoj. Byl tu tlustý šedý vlněný koberec ode zdi ke zdi, na něm stála čtyři čalouněná křesla a pohovka potažená měkkou černou kůží. Ze stropu visela zvláštní skleněná lampa, nebyla větší než sklenička na víno, a z ní vycházelo světlo tak jasné, že když se do něj zadíval, začaly ho bolet oči. V kamenném krbu plápolal oheň, ale uhlíky, i když žhnuly, nehořely. Na stole u protější zdi byla jakási zvláštní vymyšlenost, krabice, na třech stranách šedá, ale strana otočená k židli byla černá. Zezadu vedly dráty dolů k malému kvadriku zasazenému do zdi.

"Co je to za místo?" zeptal se Shannow.

"Moje pracovna." sdělila mu Amaziga. "Měl by ses cítit poctěný, Shannowe. Jsi teprve třetí muž, který ji vidí. První byl můj druhý manžel, druhý můj syn Gareth."

"Znovu ses vdala. To je dobře."

"Co ty o tom víš?" vyštěkla. "Můj první manžel umřel kvůli tobě. On byl má životní láska, Shannowe. Nemyslím, že bys to pochopil, co? A kvůli tobě a tvé šílené víře byl můj domov zničen a já ztratila svého prvního syna. Nemyslela jsem, že bys mi mohl ještě víc ublížit. A přesto tady stojíš, v životní velikosti. Nový Eliáš, nikdo menší, a tvoje pokřive-né hodnoty zabalili do zákonů toho tvého bizarního nového světa."

"Tak proto jsi mě sem přivedla, paní?" zeptal se tiše. "Abys na mě mohla hodit všechny lidský hříchy? Tvýho manžela

zabil zlý člověk. Ale tvoji lidé zemřeli, protože šli za Sarentem, a on stál za pekelnickou válkou. To on, ne já, změnil Danielovy kameny v krev a přivodil zkázu strážců. Jenže tohle všechno ty ostatně víš. Takže pokud mi nechceš hodit na krk každou bouřku a sucho, každej mor a hladomor, tak mi, prosím, řekni, proč jsi požádala svého syna, aby mě za tebou dovedl."

Amaziga zavřela krásné oči, zhluboka se nadechla a po-malu vydechla. "Posad' se, Shannowe," řekla nakonec klid-nějším tónem. "Udělám kávu, pak si promluvíme," Došla k příborníku u protější stěny a vyndala barevný balíček. Shannow se díval, jak hází obsah - maličké tmavé pecičky - do skleněného džbánu. Stiskla vypínač a džbán zavířil a rozdrtil pecičky na prášek. Ten pak nasypala do papíro-vého obalu, který postavila na další, větší džbáněk. Když si všimla, že ji pozoruje, poprvé se usmála. "Tenhle nápoj je oblíbený ve zdejším světě," vysvětlila mu. "Možná ti bude víc chutnat s mlékem a cukrem. Chvilku to potrvá."

"Kde to jsme?" zeptal se Shannow.

"V Arizoně," řekla, z čehož nebyl o nic moudřejší.

Přešla přes pokoj a posadila se naproti němu. "Mrzí mě," řekla, "že jsem na tebe křičela. A vím, že to není úplně tvoje vina. Ale stejně, kdyby ses nezapletl do života mého prvního manžela, byl by pořád naživu a Luke taky. A ne-můžu zapomenout, že jsem viděla, jak jsi zničil celý svět - možná dva světy. Miliony a miliony lidí. Jenomže Beth mě-la pravdu. Tys nechtěl odpálit Boží meč. Dokonce jsi ani pořádně nevěděl, co to je." Do džbánu začala probublávat horká voda a Amaziga vstala a došla ke stolu. "Já nejsem věřící, Shannowe. Jestli existuje Bůh, tak je vrtošivý a zlo-myslný a já s ním nechci mít nic společného. Takže jsem zjistila, že tě nemám ráda kvůli příliš mnoha věcem, než abych to dokázala zvládnout."

Bublání ze džbánu náhle utichlo a Amaziga nalila do dvou zdobených šálků tmavou tekutinu. Jeden šálek podala Shannowovi, který si nejistě přičichl k obsahu. Když usrl, chutnalo to ostře a hořce, podobně jako baker, ale mělo to výraznější chuť. "Donesu cukr," řekla Amaziga.

Oslazená se tekutina téměř dala pít. "Pověz mi, co ode mě chceš, paní," vyzval ji Shannow a odložil šálek. "Jsi si tak jistý, že něco chceš?"

Kývl. "Netoužím po další vzteklé hádce, ale už jsem vě-děl, že mnou opovrhneš. Nejednou jsi mi to dala jasně na-jevo. Takže to, že jsem tady, znamená, že mě potřebuješ. Otázka zní, nač?"

"Třeba jenom proto, abych ti zachránila život."

Shannow zavrtěl hlavou. "Ne, paní. Pohrdáš mnou a vším, za čím podle tebe stojím. Proč bys mě zachraňovala?"

"Tak dobrá!" štekla černoška. "Něco tu je."

"Řekni to, a jestli to bude možný, pokusím se o to."

Přejela si rukou přes obličej a odvrátila zrak. "Slibuješ tak snadno," poznamenala tichým hlasem.

"A svoje sliby držím, paní. Já nelžu."

"Já vím!" vyjela hlasitěji. "Ty jsi Jeruzaléman! Oh, kriste-pane..."

"Prostě mi pověz, co chceš," pobízela ji Shannow.

"Řeknu ti, co od tebe potřebuji, Shannowe. Budeš si myslet, že jsem se zbláznila, ale musíš mě vyslechnout. Sli-buješ?"

Kývl a ona chvíli mlčela, pak se mu ale podívala do očí. "Tak dobrá. Chci, abys přivedl Sama zpátky."

Mlčky na ni zíral.

"Není to tak bláznivé, jak to zní," pokračovala Amaziga. "V tom mi věř, Shannowe. Minulost, přítomnost a budouc-nost existují pohromadě a my je můžeme navštěvovat. To už víš, protože Pendarrikovy legie překročily klenbu času, aby vpadly do tvé země. Překročily dvanáct tisíc let. Dá se to provést."

"Ale Sam je mrtvej, ženská!"

"Copak dokážeš myslet jenom rovně?" vybuchla. "Dej-me tomu, že by ses vrátil do minulosti a zabránil jim, aby ho zabili."

"Já to ale neudělal. Nerozumím pravidlům za téměř cestama, ale vím, že Sam Archer umřel - protože to se sta-lo."

Kdybych se vrátil a změnil to, tak by se to už stalo a my bychom se o tom teď nebavili," Amaziga se náhle zasmála a zatleskala. "Výborně, Shan-nowe. Aspoň trochu představitosti! Dobře. Tak pomysli na tohle: Kdybych se já vrátila do minulosti a zastřelila tvého otce dřív, než potkal tvou matku, a pak se vrátila sem, byla bych sama? Přestal bys existovat?"

"To by se dalo očekávat," řekl.

"Ne," prohlásila vítězoslavně. "Ty bys byl pořád tady. To je velký objev."

"A jak bych tady mohl být, kdybych neměl otce?"

"Spolu s tím naším existuje nekonečný počet vesmírů, možná dokonce v tom samém prostoru. Nekonečný. Jinými slovy, bezpočet. Jsou zde tisíce Jonů Shannowů, možná mi-liony. Když procházíme starými branami, vstupujeme do pa-ralelních vesmírů. Některé jsou stejné jako ty naše, jiné se maličko liší. S nekonečným počtem to znamená, že coko-liv, co hlava vymyslí, musí někde jinde existovat. Sam Ar-cher nezemřel v Castlemine. Chápeš už, co říkám?"

"Slyším tvoje slova, paní. Pochopení je ale něco zhola jiného,"

"Mysli na to jako na zrníčka písku v poušti. Ani dvě ne-jsou tak úplně stejná. Šance, že najdeš dvě naprosto shodná zrnka je, řekněme, sto milionů ku jedné. Počet zrnek je však v tomto případě omezený. Může jich být tak třicet trilionů. Ale dejme tomu, že počet zrnek není nijak omezený. Pak by jedna ku sto milionům byl jen malý rozdíl. A v pojmech ne-konečna bude taky nekonečný počet stejných zrnek. To je v mnohovesmíru životní fakt. Já to vím. Viděla jsem to." Shannow dopil kávu. "Takže tu říkáš, že na nějakém svě-tě, někde, je nějaký Sam Archer, který čeká na to, až půjde do Castlemine? Ano?"

"Přesně."

"Tak proč nezajdeš zpátky sama a nenajdeš si ho? Proč musíš posílat posla?"

Amaziga došla ke džbánu a dolila šálky. Tentokrát Shan-now usrkával nápoj vděčně. Černoška se posadila a v koženém křesle se opřela. "Já se tam vrátila," řekla, "a našla jsem Sama a přivedla ho domů. Žili jsme spolu skoro rok." "On umřel?"

Zavrtěla hlavou. "Udělala jsem chybu. Všechno jsem mu řekla, a jednou ráno byl pryč, pátral po tom, co nazýval svůj vlastní život. Nevěděl ale, že už pod srdcem nosím Garetha. Třeba by kvůli tomu změnil názor. Nevím. Ale tentokrát to udělám správně, Shannowe. S tvou pomocí."

"Tvému synovi musí být kolem dvaceti. Jak to, že čekala tak dlouho, než to zkusíš znovu?"

Amaziga si povzddechla. "Je mu osmnáct. Dva roky mi trvalo Sama znovu najít, a i pak jsem měla štěstí. Posledních deset let jsem strávila výzkumem, studovala jsem jasnovidectví a mystiku. Došlo mi, že jasnovidci nevidí budoucnost, protože ta ještě neexistuje. Oni jenom zahlédnou útržky jiných identických světů - proto jsou některá jejich vidění tak absurdně mylná. Vidí budoucnost, která existuje na jiném světě, a předpovídají, co se stane tady. Změnit možné budoucnosti však můžou všechny možné události. Nakonec jsem našla muže, který měl neuvěřitelnou moc. Žil na místě zvaném Sedona - v jedné z nejkrásnějších ze-mí, co jsem kdy viděla, v nádherné poušti se tam zvedají červené skalní veze. Nějakou dobu jsem žila s ním. Použila jsem své kameny Sipstrassi, abych zkopírovala jeho moc a vtiskla ji do přístroje." Vstala a došla k té krabici s černým předkem na stole u zdi. "Tohle přístroje. Pripomíná počítač, ale je velmi zvláštní." Amaziga zmáčkla knoflík a obrazovka se probudila, objevil se obličej hezkého muže s rudozlatými vlasy a překvapivě modrými očima.

"Vítej doma, Amazigo," řeklo to tichým, vládným a ne-konečně lidským hlasem. "Vidím, že jsi našla muže, které-ho jsi hledala,"

"Ano, Lucasi. Tohle je Jon Shannow,"

Shannow vstal a došel ke krabici. "Tys tam toho muže strčila?" zeptal se zděšeně. "Ne, muže ne. Ten je mrtvý. Byla jsem pryč na výzku-mech a on se zhroutil s infarktem. Lucas je uměle vytvořený, obsahuje všechny mužovy vzpomínky. Je ale taky něco jiného. Je si vědom svých vlastních práv. Funguje jako časoskop, využívá jak sílu Sipstrassi, tak kouzla starých bran. Díky jeho nadání můžeme vidět paralelní světy. Ukaž mu to, Lucasi."

"Co byste chtěl vidět, pane Shannowe?" zeptal se Lucas.

Chtěl říci Jeruzalém, ale nemohl. Shannow zaváhal. "Ty rozhodni," řekl přístroji.

Obličej zmizel a Shannow uviděl město na kopci s velkým chrámem uprostřed. Obloha byla tmavomodrá a slunce svítilo nesnesitelně jasně. Před chrámem stál muž, měl pozvednuté ruce a jeho slovům naslouchalo velké shromáždění. Byl oblečený ve zlaté zbroji a na hlavě měl leštěnou přilbicí. Z přístroje vycházely zvuky, jazyk Shannow neznal, ale muž ve zbroji měl tichý a melodický hlas. Ozval se Lucas: "Ten muž je Šalomoun a zasvěcuje velký chrám v Jeruzalémě." Scéna zmizela a okamžitě ji nahradila další. Tentokrát bylo město v troskách a nad rozbitými kameny stál zahloubaný muž s tmavým vousem. Opět promluvil Lucas: "Toto je assyrský král. Zničil město. Šalomoun padl ve velké bitvě. Jak vidíte, není tu žádný chrám. V tomto světě neuspěl. Přejete si vidět další možnosti?"

"Ne," řekl Shannow. "Ukaž mi toho Sama Archera, kterýho chceš, abych našel."

Obraz se zamihotal a Shannow uviděl horské úbočí a sbírku stanů. Několik lidí sbíralo dříví. Jeden z nich byl onen vysoký širokoplecí muž, na něhož se tak dobře pama-toval. Sam Archer, archeolog a strážce. Měl přes rameno pušku a stál na okraji útesu, z něhož shlížel na pláň. Na té pláni stálo vojsko.

"Den po této události," řekl Lucas, "se do hor nahnulo vojsko a všechny pobilo."

"Co je to za válku?" "Pekelnická. Pekelníci zvítězili a teď dobíjejí poslední zbytky poraženého vojska."

Scéna se opět změnila, byl tu zpátky hezký obličej s čistými modrými očima. "Existuju na tom světě?" chtěl vědět Shannow.

"Byl jste tam, jako sedlák. Zabili vás při prvním vpádu. Sam Archer vás nezná."

"Kdo vládne Pekelníkům? Sarento? Welby?"

"Ani jeden. Vládne Krvavý kámen."

"Někdo ho ale musí řídit, ne?"

"Ne, Shannowe," ozvala se Amaziga. "V tomto světě krvavý kámen žije. Sarento ho do sebe vtáhl a tím vytvořil démona s ohromnou silou. Tisíce lidí od té doby zemřely, aby nakrmily Krvavý kámen."

"Je možný ho zabít?"

"Ne," řekl Lucas. "Odolá kulkám a dokáže kolem sebe vytvořit pole o nesmírné síle. Boží meč by ho dokázal zničit, ale v tomhle světě žádná raketa nečeká."

"Krvavý kámen není tvůj problém, Shannowe," vložila se do hovoru Amaziga. "Já jenom chci, abys zachránil Sama a přivedl ho zpátky. Uděláš to?"

"Mám problém," řekl jí.

"Ano, s pamětí. S tím ti můžu pomoci. Ale pouze pokud se vrátíš."

"Proč čekat?"

Černoška zaváhala, než odpověděla. "Povím ti pravdu a žádám tě, abys to přijal. Kdybych ti vrátila paměť, nebyl bys ten stejný muž. A muž, kterým ses stal - i když je pro mě mnohem přijatelnější - by měl menší naději na úspěch. Budeš mi v tomhle věřit?"

Shannow se mlčky posadil a světlé oči upřel do jejích tmavých. "Ty potřebuješ Shannowa zabijáka."

"Ano," šeptla.

Kývl. "To snižuje nás oba."

"Já vím," odpověděla se sklopenými očima.

* * *

Hlavní ulice Čistoty překypovala lidmi, když do města vjeli Nestor a Clem. Horníci, které v kapsách páčila týdenní

výplata, mířili do krčem a heren, zatímco místní kráčeli po dřevěných chodnicích do restaurací a jídelen. Krámky a obchody byly stále ještě otevřené, i když se už dávno setmělo, a ulicí procházeli tři lampáři se žebříky a dlouhými tyčemi. Za nimi dvojitá řada obrovských olejových luceren vydávala žlutavé světlo, díky němuž se bláto na hlavní ulici lesklo, jako kdyby bylo posypané zlatem.

Nestor v Čistotě ještě nikdy nebyl, i když slyšel, že stříbrné doly přinesly zdejší lidem velký blahobyt. Vzduch páchl kouřem a sirou a ulicí se nesla hudba, nesourodá a břeškná, jak o posluchače soupeřily různé melodie.

"Dáme si něco k pití," křikl Clem. "Mám pocit, jako bych měl v krku půl pouště." Nestor kývl v odpověď a zastavili před velkou nálevnou se zdobenými okny, v nichž byly ta-bulky zasazené do olova. K zábradlí bylo přivázáno asi dva-cet koní a Nestor měl potíže najít místo, kde by mohli ne-chat svá zvířata. Clem podlehl zábradlí a vstoupil do baru. Uvnitř byly hrací stoly a dlouhý barový pult, který obsluhovalo pět barmanů. Muzikanti hráli na žestě a doprovázel je pianista. Kolem celé místnosti se v poschodí táhl ochoz a Nestor si všiml, že tam ruku v ruce s horníky či místními muži chodí křiklavě oblečené ženy. Takové chování nebylo morální, a jeho překvapilo, že diákonovo město toleruje takové chování.

Clem se protáhl k baru a objednal dvě piva. Nestorovi pivo nechutnalo, ale když k němu barman přisunul sklenici, neřekl nic.

Hluk v baru byl ohlušující a Nestor popíjel ve stíněném mlčení. Jaké potěšení, přemítal, mohou muži nacházet na takových místech? - Došel ke karetnímu stolu, kde muži postrkovali bartátové bankovky doprostřed stolu. Zakroutil hlavou. Proč pracovat celý týden, a pak za jedinou noc všechny peníze vyhodit? Nerozuměl tomu.

Nestor se obrátil - a srazil se s rozložitým mužem, který si nesl pintu piva. Tekutina muži vyspěchla na košili a sklenice mu vypadla z ruky a rozbila se na slámu posypané po-dlaze.

"Ty nemotornej holomku!" zařval muž.

"Mrzí mě to. Dovolte, koupím vám další." Nestora do obličeje zasáhla pěst a srazila ho dozadu na karetní stůl, který se převrátil a bartáty se rozsypaly po podlaze. Nestor se překulil a snažil se postavit, ale jak se mu točila hlava, upadl zase na všechny čtyři. Muž ho nakopl do boku a Nestor se odkulil, ale narazil na nohu od stolu. Útočník sáhl do-lů a vytáhl ho za klopý kabátu.

"To stačí," slyšel Nestor říkat Clema Steinera.

Muž se rozhlédl kolem sebe. "Bude to stačit, až řeknu já. Ale ne dřív," odsekl útočník.

"Pusť ho, nebo tě zabiju," varoval ho Clem.

Hudba ustala, už když dostal Nestor první ránu, ale teď bylo ticho téměř nesnesitelné. Muž Nestora pomalu pustil a odstrčil ho. Obrátil se ke Clemovi a ruku držel nad paž-bou revolveru u pasu. "Ty že mě zabiješ, smradochu? Víš, kdo já jsem?"

"Vím, že jseš tlust'och rychlejší jako nemocná želva," pro-hlásil Clem s nevzrušeným úsměvem. "Takže než se poku-síš sáhnout po tom kvěru, měl bych zavolat ty kamarády, co máš, aby se postavili vedle tebe."

Muž zaklel a hrábl po zbrani, ale ve chvíli, kdy se jeho ru-ka sevřela kolem pažby, zjistil, že hledí do hlavně Clemova poniklovaného revolveru. Clem popošel dopředu, až mohl opřít hlavě mužů o čelo. "Jak se mohl někdo tak pomaleji dožít toho, že je tak ošklivější?" zeptal se. Když domluvil, na-kročil a vrazil muži koleno do rozkroku. Muž se se zasténá-ním předklonil a Clem ho revolverem tvrdě praštil zezadu do krku. Muž dopadl na břicho a znehybněl.

"Přátelské místo," poznamenal Clem klidně a vrátil re-volver do pouzdra. "Už jsi tu ze sebe přestal dělat kašpara, Nestore?"

Chlapec zasmušile přikývl. "Tak se půjdem někam na-jíst," navrhl Clem a poplácal mladšího muže po rameni.

Nestor se zapotácel, stále se mu trochu točila hlava, a Clem ho chytil. "Bože, chlapče, s tebou jsou ale potíže."

Přistoupil k nim jakýsi postarší pán. "Synku, přijmi ma-lou radu a odjed' z Čistoty. Sachs na tu nakládačku jen tak nezapomene. Bude tě hledat."

"Kde je nejlepší jídelna ve městě?" opáčil Clem.

"U malý Marie. Dva bloky na jih. Napravo."

"No, až se probudí, tak mu řekni, kam jsem šel. A řekni mu, ať si přinese vlastní lopatu. Pohřbím ho tam, kam do-padne."

Clem vyvedl Nestora z baru a zpola ho vyndal do sedla. "Drž se tam, chlapče," nakázal mu. "Ta bolest přejde."

"Ano; pane," zamumlal Nestor. Clem nasedl taky a vedl Nestora na sever. "Nejedem špatným směrem, pane?"

Clem se jenom uchechtl. O pár bloků dál narazili v ulici na malou hospůdku s namalovaným znamením, na němž stálo "Jednotelský restaurant". "To bude stačit," utrousil Clem. "Jak se cítíš?"

"Jako kdyby přeže mě přeběhl kůň."

"To přežiješ. Pojďme jíst."

V restaurantu se pyšnili jen pěti stoly a pouze jediný byl obsazený. Hostem byl vysoký muž v šedé pracovní košili křížáku. Clem pověsil klobouk na věšák u dveří a došel ke stolu. Přistoupila k němu štíhlá servírka s medovými vlasy.

"Máme stejky. Máme kuře. Máme šunku. Vyberte si."

"Už chápu, proč je ta jídelna tak oblíbená," poznamenal Clem. "Doufám, že jídlo je teplejší než přijetí."

"To nezjistíte, dokud si nevyberete," prohlásila žena be-ze změny výrazu. "Máme stejky. Máme kuře. Máme šunku."

"Dám si stejk a vajíčka. On taky. Ten stejk středně pro-pečený."

"Ehm, já radši hodně udělanej," odvážil se Nestor.

"Je mladý, ale poučí se," vložil se do toho Clem. "Dva středně propečené."

"Máme zdejší víno. Máme pivo. Máme bakera. Vyberte si."

"Jaké je to víno?" Žena zvedla obočí. "Zapomeňte, že jsem se ptal. Dáme si pivo."

Když odešla, Nestor se předklonil. "Co je tohle za mės-to?" zeptal se Clema. "Viděl jste, co dělali v ty krčmě? Ha-zard,

obcování s... s..." mladý muž se zakoktal.

Clem se zasmál. "Myslíš se ženskými? Á, Nestore, ještě se musíš hodně učit, chlapče."

"Ale to je proti diákonovým zákonům."

"Jsou jisté věci, proti kterým zákony nic nezmůžeš," řekl Clem a jeho úsměv pohasl. "Většina mužů potřebuje čas od času ženskou společnost. V hornické společnosti, kde je tak dvacet mužů na jednu ženu, prostě není dost žen, aby to stačilo pro všechny. Takový stav vede k potížím, Nestore. Dobrá děvka dokáže udržet klid."

"Tvůj přítel je moudrý muž," ozval se křížák, odsunul židli a došel k jejich stolu. Byl vysoký, s ohnutými rameny a svěšenými kníry. "Vítejte do Čistoty, chlapci," řekl. "Jsem Seth Wheeler, místní kapitán křížáků."

"To jsou první příjemná slova, co jsme tu slyšeli," řekl Clem a napřáhl ruku.

Wheeler mu jí potřásl a přitáhl si židli. "Na návštěvě?" zeptal se.

"Jen projíždíme," řekl mu Clem, než stačil Nestor otevřít pusu.

Wheeler kývl. "Nesud" nás příliš tvrdě, mladý muži," ob-rátil se k Nestorovi. "Tvůj přítel má pravdu. Jakmile se ote-vřely stříbrný doly, objevili se tu všelijací lumpové a asi čtyři tisíce horníků. Tvrdí chlapi. Nejdřív jsme se snažili dodržet zákony ohledně hazardu a tak. Ale ono se to stejně dělo dál. Dělníky obírali šejdíři a podvodníci. To vedlo k zabíje-ní. Tak jsme zde otevřeli herny a snažíme se, aby se v nich nepodvádělo. Není to dokonalý, ale děláme, co se dá, aby-chom tu udrželi klid. Není to snadný."

"Ale co zákon?" zeptal se Nestor.

Wheeler se unaveně usmál. "Mohl bych vydat zákon, který říká, že člověk může dejchat jenom o neděli. Myslíš, že by ho poslouchali? Lidi dodržují jedině ty zákony, se kterými souhlasej nebo který dokážou prosadit chlapi jako já. Dokážu zařídit, aby se horníci a darebáci drželi stranou od místních. To dokážu. Ale Jednota potřebuje stříbro, a tohle je největší naleziště ze všech. Takže jsme od apošto-la Saula dostali zvláštní dispens a můžeme víst naše... ba-ry." Bylo zřejmé, že Wheelerovi se tato situace nelíbí, ale Clemovi připadal jako slušný člověk. "Tak kam máte namí-řeno?" zeptal se křížák Nestora.

"Někoho hledáme."

"Někoho konkrétního?"

"Ano, pane. Kazatele z Poutníkova Údolí."

"Jona Cadea? Slyšel jsem, že ho zabili v tom kostele, co vypálili."

"Tys ho znal?" zeptal se Clem.

"Nikdy jsem se s ním nesetkal, ale povídá se, že se přá-te-lil s Vlčákama - dokonce je měl v kostele. Není divu, že hořelo. Takže je živý, myslíte?"

"Ano, pane, myslíme si to," řekl Nestor. "Zabil několik útočníků, ale byl vážně zraněný."

"No, tady nebyl, synku. O tom vás můžu ujistit. No, stejně mi dejte jeho popis a já ho nechám kolovat."

"Má asi šest stop dva palce, tmavé vlasy - trochu proše-divělý na spáncích. A má na sobě černej kabát a bílou koši-li, černý kalhoty a boty. Má takovej jako hubenej obličej a zapadlý oči a moc se neusmívá. Řekl bych, že má tak pět-třicet, možná trochu víc." "Ta rána, co ho zasáhla," vyptával se Wheeler mírně, "bylo to na spánku... tady?" dodal a poklepal si na pravý spánek.

"Ano, pane. Myslím, že jo. Někdo ho viděl odjíždět a tvr-dil, že mu z hlavy tekla krev."

"Jak to víš, když jsi ho neviděl?" ozval se Clem.

"Oh, viděl jsem muže, co odpovídá vašemu popisu. Co mi o něm ještě můžete říct?"

"Je to tichej člověk," řekl Nestor, "a nemá rád násilí,"

"Nepovídej? No, na muže, co ho nemá rád, se mu moc nevyhej-bá. Zastřelil našeho výběrčího přísah. Přímou v kos-tele. Musím připustit, že Crane - ten mrtvej - byl odpornej malej skřet, ale to není důležitý. Taky se předtím zapletl do přestřelky, když Crane a pár dalších chlapů napadli sku-pinu tuláků. Umřelo přitom několik mužů - a jedna žena. Myslím, že to zranění muselo vašemu kazateli narušit myš-lení, synku. Nevěřil bys, kdo tvrdil, že je."

"Kdo?" zeptal se Nestor.

"Jeruzaléman."

Nestorovi spadla brada a on rychle mrkl na Clema. Starší muž se tvářil nezúčastněně. Wheeler se opřel. "Tebe to asi vůbec nepřekvapilo, příteli."

Clem pokrčil rameny. "Zranění hlavy můžou být velmi ošidná," poznamenal. "Soudím, že jste ho nechytli."

"Nee. Upřímně řečeno, doufám, že ani nechytíme. Je to vážně nemocnej člověk. A vyprovokovali ho. Jedno vám ale povím, rozhodně to umí s pistolí. To je překvapivý nadání pro kazatele, co nemá rád násilí."

"Je to muž plný překvapení," přitakal Clem.

* * *

Jacob Moon myslel na jiné, mnohem důležitější záleži-tosti, když se smrtelně zraněný muž v bolestech plazil přes dvůr, jak se snažil dosáhnout na zbraň, kterou předtím upustil. Zvažoval své vyhlídky. Apoštol Saul s ním zacházel slušně, vrátil mu mládí a hojně ho zásoboval bohatstvím a ženami. Jeho dny však mýjely.

Saul si dojisty myslel, že dokáže zaujmout diákonovo místo, ale Moon věděl, že to se nestane. Přes všechno své chvastounství a ochotu zabít kvůli moci byl Saul slaboch. Ostatní si toho zjevně nevšimli. Jenomže je taky oslepovala diákonova záře, a tak neviděli chyby u muže, který stál po jeho boku. Postavme se tomu čelem, pomyslel si Moon, Saul vrhá zatraceně slabý stín.

Zraněný zasténal. Už byl blízko zbraně. Moon počkal, až sevře ruku kolem pažby, a pak ho dvakrát střelil do zad.

Po-slední kulka přerušila páteř těsně nad bedry a muži teď ne-byly nohy k ničemu. Umírající muž, s revolverem v ruce, se snažil převalit na záda, aby mohl zamířit na svého vraha. Nedokázal to. Nohy teď pro něj znamenaly přítěž.

Moon popošel doprava. "Tady, Kováči," řekl. "Zkus tu-hle stranu."

Zraněný Bejk Kováč se poslušně vzepřel na zemi a díky mocným pažím se nakonec dokázal obrátit natolik, aby na vysokého vraha viděl. Třesoucími se prsty Bejk natáhl ko-houtek. Moon táhl a vystřelil - kulka vletěla Kováčovi do hlavy těsně nad kořenem nosu.

"Bože, to ale byla zábava," prohodil jeden ze dvou jeru-zalémských jezdců, kteří Moona doprovázeli.

"Tím to ale nekončí," řekl Moon. "Vy se, hoši, vraťte do Poutníkova Údolí a ohlaste útok na Kovačovic statek.

Mů-žete říct, že pronásleduju zabijáky. Jestli mě budete potře-bovat, budu v Domangu. A Jede," zavolal, když se jezdci otočili ke koním.

"Ano, pane, Jacobe?"

"Neměl jsem čas vyřídít to s tím kramářem. Zařídíte to."

"Kdy?"

"Za dva dny," nakazoval mu Moon. "Noc před skládá-ním přísah." Když muži odjeli, Moon překročil mrtvolu a vstoupil do domu. Stěny z kulatiny byly dobře postavené a úhledné spojené, hliněná podlaha pevně udusaná a umetená. Bejk Kováč do ní vykreslil řadu ornamentů, aby to tady bylo útulnější. Na stěnách nebyly žádné obrázky a nábytek byl všecek ručně dělaný. Moon si přitáhl židli a posadil se. Na staré železné peci ještě stál rendlík bakera a pobublával. Moon se natáhl, nalil si do hrnku a v duchu se vrátil k pro-blému se Saulem.

Apoštol měl pravdu. Půda byla klíčem k bohatství. Ale proč se o ní dělit? Většina toho, co získali, byla již teď na Moonovo jméno. Až bude Saul mrtvý, budu dvojnásob bo-hatý, pomyslel si.

Ze stínu vyšla černobílá kočka a oťela se Moonovi o no-hu. Pak mu vyskočila do klína a začala příst. Moon ji hladil po hlavičce a zvířátko se vděčně stočilo do klubíčka a před-lo stále hlasitěji.

Teď bylo otázkou, kdy ho zabít.

Moon hladil kočku a zjistil, že jeho vnitřní napětí opadá. Vzpomněl si na větu ze Starého zákona. Něco o tom, že na všechno je vhodná doba, že je čas sít a čas sklízet, čas žít a čas umírat. To znělo správně.

Saulův čas však ještě nenadešel...

Nejdřív tu byl Jeruzaléman. Pak ta ženská, Beth McAda-mová.

Moon dopil baker, vstal a kočka dopadla na všechny čty-ři na podlahu. Když vycházel z domu, kočka ho následovala a s mňoukáním se zastavila ve dveřích.

Moon se obrátil a jediným plyným pohybem namířil a vystřelil. Znovu nabil, nasedl a vyrazil směrem k Do-mangu.

7

Lidé říkají, že už nežijeme ve věku zázraků. Není tomu tak. Jenom jsme ztratili schopnost je vidět.

Diákonova moudrost

Úvod

*

JOSIAH BROOME ODLOŽIL BIBLI. NIKDY NE-był věřící, ne v úplném slova smyslu, ale cenil si těch částí Nového zákona, které pojednávaly o lásce a odpuštění. Vždycky se divil, jak můžou lidé začít tak rychle nenávidět a tak pomalu se zamilovat. Nakonec však usoudil, že to prv-ní je mnohem snazší.

Elsa odešla na večer pryč, na kroužek studia bible, který se scházel každý pátek v domě milostpaní Baileyové na okraji města, těsně za schůzovním domem, a Josiah Broo-me si užíval nepřírozeného ticha. Páteční noc pro něj zna-menala oázu klidu v jeho útulném domku. Vrátil bibli na poličku, zašel do kuchyně a nalil do konvice vodu. Jeden hrneček bakera před spaním, hodně oslazený medem, byl jediný přepych, který si pátečního večera dopřával. Odnese si ho na zápraží a bude popíjet a pozorovat hvězdy.

Zítra složí přísahu za Beth McAdamovou a Elsa mu bu-de celý večer nadávat. Dneska večer si však užije ticha.

Konvice začala poskakovat. Sebral z kolíku na stěně hadr, omotal ho kolem ouška konvice a zvedl ji z kamen. Nalil te-kutinu do hrnku, přidal práškový baker a tři plné lžice medu. Když nápoj rozmíchal, zaslechl zaklepání na přední dveře. Vyušení ho rozcílilo, ale odnesl si nápoj přes kuchy-ni do obývacího pokoje. "Dále!" zavolal, protože dveře se nikdy nezamykaly.

Dovnitř se protáhl Daniel Cade, ztěžka se opíral o hole a tvář měl zarudlou námahou. Josiah Broome si pospíšil k němu, uchopil proroka za ruku a dovedl ho k hlubokému křeslu. Cade se vděčně posadil a hole odložil na podlahu.

Opřel si hlavu o opěrku a párkrát se zhluboka nadechl. Broome položil hrnek s bakerem na stůl hostovi po ruce.

"Vypijte to, pane," vybídl proroka. "Pomůže vám to nabrat sílu." Pospíšil si zpátky do kuchyně, udělal druhý hrnek a vrátil se k ohni. Cade začal dýchat klidněji, ale vypadal unaveně, strhaně, pod očima měl temné kruhy a ohnivou červeň na jeho lících nahradila nezdravá bledost.

"Já už jsem vyřízenej, synku," zasípal.

"Co vás přivádí do mého domu, pane... ne že byste tu ne-był vítaný, chápejte!"

Cade se usmál. Roztřesenou rukou zvedl hrnek bakera a usrkl. "Bože, to je ale sladký!" vydechl.

"Můžu vám udělat jiný," nabídl se Broome.

Cade zavrtěl hlavou. "Bude to dobrý, synku. Přišel jsem si promluvit, ne pít. Všiml jste si těch novejších lidí tady?"

Broome přikývl. Do Poutníkova Údolí dorazila za po-slední týden více než dvacítká jezdců, všechno to byli tvrdí muži, po zuby ozbrojení. "Jeruzalémští jezdci," řekl. "Slou-ží diákonovi."

Cade zavrčel. "Spíš Saulovi. Nelíbí se mi to, Broome. Znáš takový, jako jsou oni. Boží krev, já jsem takovej, jako oni.

Banditi, dejte na my slova. Nevím, jakou hru to ten Saul hraje, ale nelíbí se mi to, Broome."

"Slyšel jsem, že je Jacob Moon zavolal po vraždě toho chudáka Bejka Kováče," řekl Broome.

Cade přimhouřil světlé oči. "Ano," řekl tiše. "Ten muž, za kterého jste měli ty a Beth složit přísahu. Ted' se do Bejkova domu nastěhovali dva z těch samejch jeruzalémskejšch jezdců. Něco je tu špatně. Ale nikdo to nevidí."

"Co tím myslíte?"

"Začalo to vypálením kostela. Proč u toho nebyl žádný z křížáků? A jak ti žháři věděli, že tam nebude nikdo, kdo by se jim postavil? Kolem toho domu bylo aspoň dvacet maskovanejšch vrahů, ale jenom pět jich odjelo z města. To-ho mrtvýho chlapa před kostelem odnesli, takže nám zbejvá čtrnáct pohřešovanejšch z toho útoku. Zvláštní je, že přesně tolik křížáků vyjelo vyšetřit ten údajnej útok na sta-tek Shema Jacksona."

"Snad nenaznačujete...?"

"Naznačuju, že v Poutníkově Údolí začíná něco pěkně smrdět."

"Myslím... omluvte, prosím, mou přímou... že přeháníte. Mluvil jsem s apoštolem Saulem a on mě ujistil, že Jacob Moon a jeho jezdcí brzy zajistí bandity, kteří zabili chudáka Bejka. Tihle muži byli pečlivě vybráni pro své schopnosti a svou obětavost, jako jsou i křížáci. Znal jsem Leona Evanse ještě jako malého kluka. Nemůžu uvěřit, že by se zúčastnil takové... takové hrozné záležitosti."

"Máš větší víru než já," řekl Cade unaveně. "Něco se děje a mně se to nelíbí. A nelíbí se mi tenhle Saul - nechápu, co na něm diákon vidí, až na to, že je to jedinej apoštol, co ještě vydržel."

"Jsem si jistý, že je to skvělý muž. Mnohokrát jsem s ním hovořil a vždy mi připadal zdvořilý a starostlivý," prohlásil Broome a začínal se cítit nepříjemně. "Zná celé Písmo sva-té z paměti a dny tráví na modlitbách a stykem s Hospodinem. Cade se uchechtl. "No tak, Broome, do těchhle starejšch očí nemusíte házet písek. Vy nejste křesťan - i když k to-mu máte zatraceně blíž než většina ostatních. Ale to je ted' vedlejší. Jon mi říkal, že jste jedním z těch mála, co znají je-ho minulost. Věřil vám... a já budu taky. Zítřej pojeď do Jednoty. Pokusím se dostat k diákonovi a zjistit, co se to tu, k čertu, děje."

"Proč jste přišel za mnou?"

"Myslím, že Saul ví, co k němu cejtím, a moh by se mi po-kusit zabránit dostat se do hlavního města. Jestli to ne-zvládnou, Broome, chci, abyste řekl Jonniemu, co jsem tu povídal. Rozumíte?"

"Ale... ale on je mrtvý. Ztratil se v poušti."

"On nejní mrtvej. Copak neposloucháte klepy? Chlap, co tvrdil, že je Jeruzaléman, zastřelil výběřčího přísah z Čis-toty. On nejní mrtvej, Broome. Zatraceně, on znova žije! A vrátí se."

Ve dveřích se něco pohnulo a Broome vzhlédl a uviděl tam stát vysokého, širokoplecího muže se zbraní v ruce. "Co tu chcete?" zeptal se vstávaje.

"Řekli mi, že tě mám zabít," prohodil ten muž přívětive, "ale nikdo zatraceně neřikal nic vo tomhle starým dědkovi. Jenže rozkaz je rozkaz." Střelec se usmál. Vystřelil a Broome to hodilo o zeď. Ztěžka padal a hrudí mu projela bo-lest.

Narazil na stolek u křesla. Ten se převrátil a starý pán cítil, jak ho do zad udeřil hrnek s bakerem. Do košile se mu vsákla horká tekutina. I přes bolest zůstal při vědomí a vzhlédl k muži, který ho střelil.

"Proč?" zeptal se, hlas měl jasný.

Střelec pokrčil rameny. "Já se na nic neptám," řekl.

"Já taky ne," ozval se Daniel Cade. Broome zalétl pohle-dem ke starému prorokovi. Jeho hlas zněl jinak, chladněji než hrob. Střelec otočil revolver - ale opozdil se a Cade ho dvakrát střelil do prsou. Muž spadl na dveře a snažil se zvednout svou zbraň, ale ta vystřelila do země. Znovu se se-sul a revolver mu vypadl z prstů.

"Ty... máš... bejt... člověk boží," zachrčel střelec a vykaš-lal krev.

"Amen," řekl Cade. Znovu zvedl revolver a jeho třetí kulka muži projela do lebky. "Shnij v pekle," prohlásil prorok. Broome se vyškřábal na kolena, na košili měl krev a le-vá ruka mu bezvládně visela u boku.

"Tak pojď, Jede." křikl kdosi zvenku, "co tě, k čertu, zdr-želo?"

"Jestli můžete chodit, Broome," zašeptal Cade, "tak vám radím, abyste vypad zadem. Najdete tam mou bryčku. Jeď-te za Beth McAdamovou."

"A co vy?"

"Už běžte, synku. Ted' není čas na řeči." Cade zlomil re-volver a cpal do bubínku další náboje. Broome vstal, zapo-tácel se, a pak vycouval přes kuchyni. Sklo v předním okně se rozbilo a jakýsi chlap rozhrnoval záclony. Cade ho stře-lil. Do dveří skočil další střelec a Broome ho viděl dvakrát vystřelit, obě kulky zasáhly proroka. Cadeho zbraň zaduně-la a střelec odlétl dozadu a na stěnu za ním vystříkla krev.

Broome se těžce vypotácel do noci a vytáhl se na Cadeho bryčku. Zdravou rukou popadl opratě, vykopl brzdu a plácl opratěmi koně přes zadek. Zvíře se napřelo do postroje a bryčka nabrala rychlost.

Za ním se ozval jakýsi měkký zvuk, pak další. Broome poznal nárazy kulek do dřeva a sehnul se. Pak se dostal z dostřelu a bryčka se řítila do noci.

* * *

"Rád bych věděl, co se to tu děje," řekl Nestor Garrity Clemu Steinerovi, když byli oba muži opět sami. Clem od-vrátil zrak a zakrojil do svého stejku. "Kdo je to? Dooprav-dy?" naléhal Nestor.

Clem odstrčil talíř a kapesníkem si otřel ústa. "Je, kdo tvrdí, že je."

"Jeruzaléman? To není možný! Já ho znám! Je to kaza-tel, proboha!"

"Časy se mění, Nestore. Lidi se mění. On bojoval s Dlou-hými noži a měl toho dost. Mysli na to, chlapče. Byl smutný, zahořklý, hledal neexistující město. Pak poslal Boží meč skrze čas a zničil svět. Možná dva světy. Byl zamilovaný do Beth. Chtěl jiný život. Poslední zbytky moci Danielova ka-mene mu vrátily mládí. Byl to nový začátek. Pokud já vím, tak když se vrátil od Zdi, poznali ho jenom dva lidi, Josiah Broome a Edric Scayse. Scayse si to tajemství vzal s sebou do hrobu - a Broome? To je mírumilovný muž a snílek. Lí-bilo se mu to, čím se Shannow snažil stát. To je všechno, Nestore."

"Ale co knihy? Co kočár do nebe? To jsou všechno lži?"

"Většinou," řekl mu Clem a suše se usmál. "Jenže ony jsou všechny pověsti takové, synku. Pamatuju si to špatně. Většinou to neděláme schválně. Vezmi si, například, mě. Když jsem byl kluk, měl jsem učitele, který mi říkal, že ze mě bude bandita nebo rváč. Vyhodil mě ze školy a rodičům řekl, že ve mně není nic dobrého. Teď mám tři tisíce akrů a je ze mě bohatý, vlivný muž. Vloni jsem toho učitele viděl, přestěhoval se do Pernumu. Víš, co řekl? Cleme, já vždycky věděl, že je v tobě semínko velikosti. A nelhal. Chápeš?"

Mladý muž zavrtěl hlavou. "Ničemu z toho nerozumím. Všechno je to postavený na lžích. Diákon, všechno. Všechno jsou lži! Celá bible jsou kecy. Všechno to studování. Lži!"

"Hej, synku! Nehaž to všechno na jednu hromadu!" va-roval ho Clem. "Všichni potřebujem hrdiny - a Shannow byl... je... dobrý člověk. Nezáleží na tom, co o něm píšou jiní lidi, on vždycky dělal to, co považoval za správné, a nikdy by jen neprošel kolem a nedopustil, aby zlo prosadilo svou. A některé věci, které udělal, se popřít nedají. Bojoval s Pe-kelníky a zničil strážce, kteří stáli za celou válkou. Nestore, on je dobrý člověk, není to jeho chyba, že se ostatní - za-měření na politiku - rozhodli brát jeho jméno nadarmo."

"Chci jít domů," prohlásil Nestor. "Tohle už nechci."

"Jistě, synku," řekl Clem. "To chápu." Clem zaplatil za jídlo a vstal. Nestor se taky zvedl, hrbil se a v očích měl vzdálený pohled. Clem s chlapcem soucítí. Železná kopyta reality rozdupala jeho sny na prach. "Jde-me," řekl starší muž a společně vyšli na ulici. Zazněl výstřel a ze sloupku vedle Clemovy hlavy vyletěly třísky. Clem se shýbl, tasil a vrhl se kupředu. Na dohled se objevil muž s puškou a Clem vypálil. Jeho kulka muže zasáhla do ramene a otočila ho. Zasaženému vypadla puška z rukou. Nestor tam stál jako přimražený, pak uviděl toho muže z baru.

Sachs mířil revolverem Clemovi na záda. Nestor bez přemýšlení vytáhl zbraň a stiskl spoušť, kulka se Sachsovi zara-zila do prsou. V Nestorovi se náhle vzedmul všechny jeho hněv a on popošel ke zraněnému a vystřelil znovu. A zno-vu. Každá kulka si našla cíl a Sachse to hodilo na zeď domu.

"Ty parchantel!" ječel Nestor, dál natahoval kohoutek, ještě i poté, co už byla zbraň prázdná a nehybný rádoby-vrah mu ležel mrtvý u nohou. Došel k němu Clem a jemně mu revolver sebral. Nestor brečel, celý se otřásal hlubokými, křečovitými vzlyky. "Všechno jsou to lži!" vyhrkl.

"Já vím," řekl Clem.

Objevil se Seth Wheeler s revolverem s dlouhou hlavní v ruce. "Co se to tu, do Hádů, děje?" zeptal se Clema.

"Předtím jsme se s... ním... pohádali," odpověděl Clem a ukázal na mrtvolu. "Když jsme vyšli z jídelny, začal po nás střílet. Tam vzadu je chlap se zničeným ramenem. Hádám, že ten vám poví víc."

"No," utrousil Wheeler, "je zatraceně jistý, že Sachs už nám nic neřekne. Vy hoši byste měli se mnou zajít do kan-celáře. Musím napsat hlášení pro městský radní."

"Byl to zatracený hlupák," prohlásil Clem hořce. "Umřel kvůli rozlitému pivu."

"Zabil lidi pro mň, co si vzpomínám," zamručel Whee-ler. "Ale nikdy se to nedokázalo."

Později, když Seth Wheeler přepečlivě sepsal své hláše-ní, odložil pero a vzhledl k Nestorovi. Mladík byl strašidelně bílý a v očích měl vzdálený pohled. "Jseš v pořádku, syn-ku?" zeptal se křížák. Nestor mlčky kývl a Wheeler se na něj zadíval pozorněji. "Hádám, žeš ještě nikdy nezažil pře-střelku, co?" Nestor jen civěl do podlahy. Wheeler obrátil svou pozornost na Clema. "Myslím, že byste měli oba odjet. Sachs nebyl zrovna oblíbenej, ale má kamarády od piva. Tvrdý chlapy. Mohli by se cejit zavázaný... no... však víš,"

Clem kývl. "Stejně jsme chtěli ráno odjet. Teď je ale stej-né dobrá chvíle jako každá jiná."

Wheeler přikývl. "Mám za to, že pojedete na Domingo. Tam vašeho přítele viděli naposled."

"Asi ano," souhlasil Clem.

"Tak bych bral jako laskavost, kdybyste se zastavili u my mámy a koukli se, jak se jí vede. Má statek těsně za horama. Dejte se po silnici na Domingo a nemůžete to minout. Je to starej dům v údolí východně od cesty. Ona vám udělá něco k jídlu a nechá vás přespat."

"Máme něco vyřídít?"

Wheeler pokrčil rameny a chlapecky se zakřenil. "Je-nom jí řekněte, že Seth a Pád jsou v pořádku a že se staví-me koncem léta."

Wheeler zvedl Nestorův prázdný revolver a otevřel šup-lík, odkud vyndal krabičku s náboji. Rychle revolver nabíj a podal ho Nestorovi. "Prázdná zbraň není nikomu k ničemu." poznamenal. "A ty si klidně můžeš vzít tohle," dodal a hodil krabičku Clemovi.

"Možná by bylo lepší, kdyby byly všechny zbraně prázdné," poznamenal Clem a napřáhl se, aby si mohl s křížákem potřást rukou.

"Amen," řekl Seth Wheeler.

* * *

Shannow ležel v ložnici pro hosty, byl vzhůru a hleděl ok-nem na jasné hvězdy. S Amazigou rozmlouvali do časných hodin, pak ho zavedla do tohohle zvláštního pokoje. Postel měla kovovou konstrukci a silnou žíněnku, ale místo pokrý-vek tu byla jediná, prachovým peřím nacpaná peřina. Ved-le postele stál malý stolek se zvláštní lampou, která vydá-vala jasné světlo bez oleje. Rozsvěcovala se a zhasínala něčím, co vypadalo jako knoflík připevněný ke spodku. Vedle lampy byla malá krabička, na které nejdřív svítila čís-la 03:14. Když se Shannow podíval podruhé, číslice se změnily na 03:21. Shannow se na to díval a brzy poznal, že se čísla mění v pravidelných intervalech. Časové zařízení! Slezl z postele, nahý došel k oknu a otevřel ho. Noční vzduch byl svěží, ale ne studený. Skutečně, venku bylo mno-hem tepleji než uvnitř. Ze stěny u postele se ozvalo bzuče-ní. Do stěny byla zasazena kovová mřížka a Shannow k ní došel. Z otvoru foukal studený vzduch.

Shannow přešel pokojem a prošel do druhé místnosti, kterou mu Amaziga ukázala. Vstoupil do vysoké skleněné

krabice a otočil malé ocelové kolečko, jak mu to černoška předvedla. Z talířku nahoře začala proudit studená voda. Shannow si vzal kostku mýdla a začal si z těla smývat prach po cestě. Ale voda byla pořád teplejší, až musel nakonec vyskočit z krabice, jak byla horká. Klekl si a zkoumal kolečko. Byly na něm namalované šipky, které ukazovaly na dva barevné kroužky, jeden modrý a druhý červený. Barevné kroužky se opakovaly na kohoutcích nad umyvadlem vedle skleněné krabice. Shannow oba stiskl. Jednou tekla horká, podruhé studená voda.

Vrátil se ke sprše a otočil kovové kolečko zpátky k modré. Pára se postupně vytratila a voda se ochladila. Shannow se spokojeně vrátil do krabice a spláchl si z těla mýdlo.

Osvěžen se vytřel dosucha a vrátil se do postele. Bzučení nad hlavou se stále ozývalo a jeho ten zvuk rozčiloval, jako by se utábořil u úlu. Postavil se na postel a zahleděl se na otvor, hledal nějaký způsob, jak ho zavřít. Byla tam páčka, a právě když ji chtěl stisknout, zaslechl z otvoru ozvěnu Lucasova hlasu, "...příliš nebezpečný, Amazigo. Už teď skoro zničil jeden svět. Proč podstupovat takové riziko?"

Shannow černoščinu odpověď nezaslechl, ale Lucas ji rychle přerušil. "Nic, jak víš, není jisté. Pravděpodobnost je ale příliš vysoká. Dovol, ukážu ti údaje."

Shannow slezl z postele, došel ke dveřím, otevřel je a vyšel na chodbu vyloženou kobercem. Teď byly hlasy jasnější a slyšel i Amazigu pravděpodobnost je příliš vysoká, ale taková musí být. Bude ale vysoká bez ohledu na to, co udělám. Sarento se stal krvavým kamenem, a s moci, kterou mu to propůjčuje, a s jeho výjimečnou inteligencí v podstatě musí brány dřív nebo později objevit. Není to tak?"

"Tohle není podstatné." odpověděl muž-stroj rozumným tónem. "Tvoje činy tu pravděpodobnost ale zvýší."

"O maličko," namítla Amaziga.

"A co Shannow? Pro něj je to velké riziko. Při tomhle tvém hledání by mohl zemřít."

"To pro kulturu planety bude těžko větší ztráta," ohrnula nos Amaziga. "Je to zabiják, násilník. Kdežto záchrana Sa-ma bude znamenat tolik. On byl... je... vědec a humanista. Společně bychom mohli zabránit tomu, aby se tento svět převrátil. Chápeš? Alespoň na téhle verzi země bychom mohli zabránit apokalypse. Už to samo o sobě stojí za to, riskovat Shannowův život."

Jeruzalémán se vrátil do svého pokoje a lehl si.

V drsných slovech, která vyslechl, byla pravda. Odněkud z hloubi paměti se mu vynořila slova Josiaha Broomeho.

"Bojím se pomyslet na lidi, kteří vzhlížejí k mužům jako Jon Shannow. Co ti dávají světu? Nic, to vám povídám."

Jeho zbraně visely přes opěradlo křesla. Zbraně Hromotvůrce.

Jaký mír kdy přinesly? přemítal. Co dobrého jsi kdy vy-konal?

Nebyla to otázka, na kterou by znal odpověď, a tak usnul neklidným spánkem.

* * *

"Lehni si a odpočívej," řekl mu kdosi, ale Josiah Broome nemohl poslechnout. Rameno ho velmi bolelo a v prstech levé ruky mu bolestivě tepalo. Ve vlnách ho přepadala ne-volnost a zpod zavřených víček se mu tlačily slzy a stékaly mu po hubených tvářích. Otevřel oči a uviděl jakéhosi star-ce s dlouhou bílou bradkou.

"Postřelili mě," vyhrkl. "Postřelili mě!" Už když to říkal, uvědomil si, jak hloupě to asi musí znít. Ten muž přece mu-sel vědět, že je postřelený. Broome cítil obvaz kolem hrud-níku a přes rameno. "Mrzí mě to," řekl Broome s pláčem a nevěděl, zač se vlastně omlouvá. Rána zabořila a on za-sténal.

"Kulka se odrazila od žebra," vysvětloval mu ten stařec klidně, "a pak zlomila klíční kost, než se zaryla pod lopatku. Je to ošklivý - ale ne smrtelný." Broome ucítil jeho teplou ruku na čele. "Teď klidně odpočívej, to ti povídám. Pro-mluvíme si ráno."

Broome se zhluboka nadechl. "Proč to udělali?" zeptal se. "Já přece nemám nepřátele."

"Jestli je to pravda," utrousil stařík suchým hlasem, "tak tě aspoň jeden z tvech přátel nemá zrovna v lásce."

Josiahovi Broomemu tento vtip unikl a on odplul do ner-vózního, neklidného spánku, prošpikovaného zvlášť ohav-nými nočními můrami. Přes hořící poušť ho honili jezdci s ohnivýma očima. Pořád po něm stříleli a každá kulka skončila v jeho křehkém těle. Jenže on nezemřel a bolest to byla strašná. Náhle se probudil a z rány mu do těla vystřeli-la nová vlna bolesti. Broome vykřikl a stařec byl okamžitě u něj. "Asi by sis měl sednout, synku," řekl. "Ukaž, pomůžu ti," Starý pán byl silnější, než vypadal, a Broomeho zvedl do sedu a opřel ho o stěnu jeskyně. Hořel tady malý ohýnek a nad ním se v začernalém hrnci vařilo maso. "Jak jsem se sem dostal?" zeptal se Broome. "Spadls z bryčky, synku. Měls štěstí - kolo tě těsně mi-nulo."

"Kdo jste?"

"Můžeš mi říkat Jaké."

Broome se na muže pozorně zadíval. Bylo na něm cosi známého, ale nemohl přijít na spojitost. "Já jsem Josiah Broome. Povězte, neznáme se, Jaké?"

"Teď už jo, Josiahu Broome." Jaké došel k ohni a dlou-hou dřevěnou lžící zamíchal vývarem. "Hezky se to dělá," poznamenal.

Broome se slabě pousmál. "Vypadáte jako jeden z pro-roků," poznamenal. "Mojžíš. Měl jsem kdysi knížku a tam byl obrázek Mojžíše, jak rozděluje Rudé moře. Vy vypadá-te úplně jako on,"

"No, Mojžíš teda nejsem," prohlásil Jaké. Když si sundá-val kabát, Broome uviděl pažby dvou revolverů v pouz-drech, které měl starý pán u pasu. Jaké vzhlédl. "Poznals někoho z nich?"

"Myslím, že ano... ale hrozně nerad bych měl pravdu."

"Jeruzalémští jezdci?"

Broome byl překvapen. "Jak jste to věděl?"

"Sledovali tě a našli bryčku. Potom tě stopovali zpátky. Slyšel jsem je mluvit. Byli nepřítelny vzteky, to ti teda po-vím."

"Oni vás... neviděli?"

"Nikdo mě neuvidí, když nechci já," sdělil mu Jaké. "Mám prostě takový nadání. Taky určitě rád uslyšíš, že vím trochu něco o léčení. Kam jsi měl namířeno?"

"Namířeno?"

"Včera v noci, v ty bryčce?"

"Oh, to bylo vozítko Daniela Cadea. On... dobrý Bože..."

"Co se děje?"

Broome si povzdechl. "Včera v noci ho zabili. Zachránil mi život, když zastřelil toho... toho vraha. Ale byli tam další. Vříteli se do domu a zabíjeli ho," Jaké pokývl. "Daniel vzal nejmní dva s sebou. Tvrdý chlap." Zasmál se. "Tenhle život vezdejší nikdo nikdy ne-chce opustit, synku, ale starej Daniel - kdyby měl možnost - by se dral o příležitost bojovat proti bezbožníkům."

"Vy jste ho znal?"

"Za starejch Časů," přiznal Jaké. "To nebyl chlap, co bys mu jen tak vlezl do cesty."

"Byl to bandita a zabiják," prohlásil Broome vážně. "Bez-cenná chátra. Ale uviděl světlo."

Jaké se zasmál, zvučně a vesele. "To teda byl, velkomožnej pane Broome. Opravdickej zázrak jako na cestě do Damašku."

"Vy se mu vysmíváte?" zeptal se Broome, zatímco Jaké nandával jídlo do dřevěné misky, kterou pak podal zraně-nému.

"Nevysmívám se, synku. Ale ani nesoudím. Už ne. To je pro mladý. Ted' to sněž. Pomůže to nahradit trochu tekutin, cos ztratil."

"Musím dát zprávu Else," řekl Broome. "Bude si dělat starosti."

"To určitě bude," souhlasil Jaké. "Z toho, co jsem slyšel od těch jezdců, si myslí, žeš zabil proroka ty."

"Cože?"

"Tak se to povídá, synku. Našli ho mrtvýho ve tvým do-mě, a když šli jeruzalémští jezdci zjistit, co to je za střelbu, zastřelili dva z nich. Jseš nebezpečnej chlap."

"Ale tomu nikdo neuvěří. Já byl celý život proti násilí."

"Divil by ses, čemu lidi uvěří. Ted' to dojez."

"Vrátím se," vyhrkl náhle Broome. "Zajdu za apoštolem Saulem. Ten mě zná. Má dar rozpoznat pravdu. On mě vy-slechne."

Jaké zakroutil hlavou. "Ty se neučíš moc rychle, vid', Broome?"

* * *

Muž zvaný Jaké seděl mlčky v ústí jeskyně, zraněný za ním sténal ze spánku. Sám byl unavený, ale neměl čas užívat si požeňnání temného, bezesného spánku. Zabijáci byli po-řád někde venku a větší zlo čekalo, až bude moci pronik-nout do tohoto zmučeného světa. Jaké cítil, jak na něj padá velký smutek. Protřel si oči, vstal a protáhl si unavené nohy. Trochu nalevo, na plácku, zvedla mula hlavu a ohlédla se na něj. Nad hlavou mu přeletěla sova, naklonila se a otoči-la, hledajíc nějakého hlodavce k večeři. Jaké se zhluboka nadechl horského vzduchu, znovu se posadil a natáhl dlou-hé nohy před sebe.

V duchu se zatoulal do dávné minulosti, ale zůstával při-tom ve střehu, prohlížel okraj lesa, zda se tam něco nepo-hne. Nebylo příliš pravděpodobné, že by se zabijáci blížili, budou někde utáboření na noc čekat, až budou moci ráno sledovat stopy. Jaké vytáhl revolver a nepřítomně roztočil bubínek. Jak je to dlouho, cos střílel? uvažoval. Osmatřicet let? Čtyřicet?

Vrátil revolver do pouzdra, strčil ruku do hluboké kapsy ovčínového kabátu a vytáhl malý zlatý kámen. S jeho moci mohl být znovu mladý. Ohnul koleno a cítil, jak ho v artritidou prolezlém kloubu píchlo. Použij kámen, ty starej hlu-páku, říkal si.

Ale neudělal to. Blížila se doba, kdy bude jeho moc po-třeba, a pak bude muset posloužit mnohem důležitějšímu účelu než napravit věkem obroušený kloub.

Mohl jsem zabránit tomu zlu? pomyslel si. Asi ano, kdy-bych jen věděl jak.

Jenže já to nevěděl - a nevím. Můžu s ním jenom bojo-vat, až dorazí.

Jestli budeš mít čas!

Od posledního záchvatu ochromující bolesti v prsou, tu-pého bolení v pravém bicepsu a bodavých jehliček v koneč-cích prstů uplynulo již několik týdnů. Měl tenkrát použít kámen, ale neudělal to. Proti moci, která přicházela, by dokonce ani tenhle čistý a dokonalý úlomek Sipstrassi nemu-sel stačit.

Noc byla chladná. Josiah Broome už spal klidněji, když Jaké tiše zašel zpátky do jeskyně a přiložil pár klacíků na skomírající oheň. Broome měl tvář vlhkou potem a šedivou bolestí a šokem.

Jsi dobrý člověk, Broome, pomyslel si Jaké. Svět si za-slouží víc takových jako ty, s tou tvou nenávistí k násilí a ví-rou v nekonečnou ušlechtilost člověka. Vrátil se na své strážné stanoviště a cítil stále větší smutek. Vzhlédl k same-tové obloze a litostivě se usmál. "Co na nás vidíš, Pane?" zeptal se. "Nic nestavíme a vše ničíme. Zabíjíme a mučíme. Na každého člověka, jako je Broome, jsou stovky Jacobů Moona a dvacítky Saulů." Potrásl hlavou. "Ubohý Saul." zašeptal. "Zacházej s ním mírně, až ho příště uvidíš, Pane, protože to kdysi byl dobrý a bohabojný muž."

Byl?

Jaké si pamatoval plešatějšího, shrbeného mužička, kte-rý řídil kostelní finance a organizoval dobročinné slavnosti a shromáždění, vybírání peněz a večírky. I tehdy měl pár chybiček, ale ovládal se. Tam mu pomáhala příroda, po-myslel si Jaké, protože byl malý a ošklivý. Ted' ale ne! Měl jsem si toho všimnout, říkal si Jaké, když použil kámen na sebe, aby ze sebe udělal zlatovlasého krasavce. Tenkrát jsem to měl zarazit. Ale neudělal jsem to. Vlastně jsem byl rád, že Saul Wilkins nakonec našel tvar, který mu přinesl štěstí.

Jenomže ta radost byla jen přechodná a Saul začal vyhle-dávat tělesné požitky, které mu jeho život, jeho ošklivost a

jeho víra tak dlouho odpíraly.

"Nemůžu ho nenávidět, Pane." řekl Jaké. "Prostě to v so-bě nemám. A je to moje vina, že dostal do rukou takovou moc. Snažil jsem se vytvořit svatý svět - a neuspěl jsem." Jaké přestal mluvit sám k sobě a zaposlouchal se. Vál mír-ný vánek, šeptal v listoví nedalekých stromů. Jaké zavřel oči a pomalu, dlouze se nadechl nosem. Byla tu cítit tráva - a ještě něco jiného.

"Pojď ven, malá Pakio," řekl, "protože vím, že tam jseš,"

"Odkud znáš moje jméno?" ozval se z podrostu tichý hlásek.

"Jsem starý a znám spoustu věcí. Pojď ven a sedni si ke mně."

Malička Vlčice vylezla, nervózně se došourala k jesky-ni a sedla si asi deset kroků od starce. Srst jí v měsíčním světle stříbrně zářila a tmavýma očima pátrala v ošlehané tváři a bílém vousu. "Jsou v lese muži se zbraněmi. Našli stopu tvoji muly. Budou tady s prvním světlem."

"Já vím," promluvil tiše. "Je od tebe hezký, žes mě vyhle-dala."

"Beth poprosila mě, abych našla velkomožného pána Broomeho. Cítím krev."

"Je uvnitř... spí. Přivedu ho k Beth. BĚŽ a vyříd' jí to."

"Znám tvůj pach," pronesla tiše, "ale neznám tebe."

"Víš ale, že mi můžeš věřit, malička. Ne?"

Vlčice kývla. "Čtu ve tvém srdci. Není laskavé, ale ty nelžeš."

Jaké se usmál. "Bohužel máš pravdu. Nejsem laskavěj člověk. Až to vyřídíš u Beth, chci, aby ses vrátila ke svým li-dem. Řekni jim, ať se odsud co nejrychleji odstěhují. Při-chází zlo, který tuhle zemi zničí jako stepní požár. Vlčáci se musej dostat hodně daleko."

"Náš svatý nám to řekl," podotkla Pakia. "Šelma přichází ze země za Zdí. Prolévač krve, Ničitel duší. Ale my nemů-žeme opustit naši přítelkyni Beth,"

"Občas," řekl Jaké smutně, "ta nejlepší věc, co mužem udělat, je opustit svý přátele. Šelma má velkou moc, Pakio.

Nejhorší z toho ale je moc změnit to, co je dobrý, v to, co je špatný. Vyříd' vašemu svatému, že šelma umí obrátit srdce k temnotě a způsobit, že přítel rozerve hrdlo vlastnímu bratrovi. Tohle umí. A brzy přijde." "A kdo mám vyřídít, že řekl taková slova?" zeptala se Pakia. "Vyříd' mu, že to jsou slova diákona."

* * *

Clem Steiner si dělal kvůli mladíkovi starosti. Nestor to-ho od odjezdu z Čistoty moc nenamluvil a představa pro-následování mu zřejmě vůbec nedělala starosti. Clem dva-krát uhnul ze stezky a studoval měsíčním světlem zalitou krajinu, ale po pronásledovatelích nebylo nikde ani stopy. Nestor jel se sklopenou hlavou, zřejmě zcela ztracen v myš-lenkách, a Clem se nesnažil porušit ticho, dokud se neutábořili v přirozeném dolíku, kde zahořel také malý ohýnek. Nestor seděl zády k tlusté borovici, s koleny přitáženými k bradě.

"To nebyla tvoje chyba, chlapče," poznamenal Clem, kte-rý špatně pochopil chlapcova muka. "On šel po nás." Nes-tor kývl, ale nepromluvil, a Clem si povzddechl. "Mluv se mnou, synku. Pořád to rozebírat není k ničemu."

Nestor vzhlédl. "Copak vy jste nikdy ničemu nevěřil, velkomožnej pane Steinere?"

"Věřím v nevyhnutelnost smrti."

"Jo." utrousil Nestor a odvrátil zrak. Clem v duchu za-klel.

"Klidně mi to řekni, Nestore. Já nikdy neuměl moc há-dat."

"Co mám říct? Všechno je to na houby." Nestor se za-smál. "Já tomu všemu věřil, víte. Ježíši, já byl blbej! Diáko-na poslal Bůh a Jeruzaléman byl prorok jako v bibli. Byli jsme Bohem vyvolenej lid! Celej život jsem žil v ryzi lži. Co-pak tohle nepřebije vše?" Nestor si vzal pokrývku a rozložil si ji na zem.

Clem chvíli mlčel a sbíral si myšlenky, než promluvil. "Jestli potřebuješ slyšet nějakou moudrost, Nestore, tak tabořiš se špatným člověkem. Já už jsem moc starý, abych si pamatoval, jaké to je být mladý. Když jsem byl ve tvém vě-ku, tak jsem chtěl být známý jako největší pistolník ve zná-mém světě. Na Bohu nebo dějinách mi ani za mák nezáleže-lo. O ničem jsem nikdy moc nepřemýšlel - snad jen o tom, jak být ještě o trochu rychlejší. Takže ti nemůžu poradit. To ale neznamená, že nevím, že se mylíš. Svět změnit nedoká-žeš, synku. Vždycky tu budou hadi. Ty můžeš jenom žít svůj život tak, abys cítil, že je to správně."

"A co pravda?" zeptal se Nestor a zatvářil se rozzlobeně.

"Pravda? Co to, k čertu, je pravda? Narodili jsme se, ži-jeme a umřeme. Všechno ostatní je jen otázka názoru."

Nestor zavrtěl hlavou. "Vý to nechápete, že? Lidi jako vy to asi nikdy nepochopí."

Ta slova Clema zabořila, ale snažil se svůj hněv spolk-nout. "Možná bys mi mohl říct, co jsou lidi jako já, chlap-če."

"Jo, to udělám. Všechny vaše sny byly vždycky sobecký. Nejrychlejší pistolník. Udělat si jméno zabitím Jeruzaléma-na. Mít půdu a být bohatej. Tak proč by vám mělo záležet na tom, že se z diákona vyklube podvodník nebo že lhali stovkám děcek, jako jsem já? Pro vás to nic neznamená, co? Chováte se stejně jako vostatní. Lhal jste mi. Neřekl jste mi, že kazatel je Shannow - dokud jste nemusel."

"Nevkládej svou víru do princů, Nestore," řekl Clem a až příliš jasně si uvědomoval pravdivost chlapcových slov.

"Co má tohle znamenat?"

Clem si povzddechl. "Byl tu jeden stařík, co pracoval pro Edrika Scayse. Pořád četl staré knížky - některé byly je-nom ve zlomcích. Tu větu mi řekl on. A je to pravda, ale stejně to pořád děláme. Povstane nějaký vůdce a my přís-a-háme při Bohu, že je to ten nejlepší chlap od doby, kdy Je-žíš chodil po vodě. Není to tak. Protože on je člověk, a člo-věk dělá chyby a my mu to nemůžeme odpustit. Diákona já neznám, ale spousta z toho, co udělal, je dobrá. A možná skutečně věří, že Shannow je Jan Křtitel. Mne to připadá, že spousta rádobysvatých se nechá svist na scestí. Musí to být tvrdé. Podíváš se na oblohu a řekneš: Pane, mám za-hnout doprava, nebo doleva? Pak uvidíš nalevo letět ptáka a vezmeš to jako znamení. Diákon a jeho lidi uvízli v čase na tři sta let. Jeruzaléman je propustil. Možná ho opravdu poslal Bůh, já

prostě nevím. Jenže, Nestore, ono taky to, co všechno nevíme, by dohromady pokrylo tyhle hory. Já chci ale říct, že pravda - ať už je to zatraceně cokoliv - neexistuje mimo člověka. Existuje v lidském srdci. Jon Shannow nikdy nezalhal. Nikdy netvrdil, že je něco jiného než to, co byl. Celý život bojoval na obranu světla. Tváří v tvář zlu ni-kdy necouvl. Nezáleželo na tom, co lidi říkali, že je správné. A neexistuje žádný živý člověk, který by dokázal jeho víru nahodit. Protože on ani špetku té víry nepřepustil lidem. Byla jeho, jenom jeho. Rozumíš? A co se pravdy týče, ne-jednou jsem se ho na to zeptal. Řekl jsem: "Dejme tomu, že všechno to, v co věříte, je jenom prach ve větru? Dejme to-mu, že to není pravda, jak byste se cítil?" On jenom pokrčil rameny a usmál se. Víš, co mi na to odpověděl: "Zatraceně by na tom nezáleželo - protože by to tak mělo být."

"A já mám jako tohle pochopit?" vybuchl Nestor. "Já je-dině vím, že mě celej život učili věřit něčemu, co si jenom vymysleli lidi. A nehodlám se nechat oblbnout znova. Diá-konem ani váma ne. Zítra pojedu domů. Vy můžete jet tře-ba do horoucích pekel!"

Nestor si lehl zády k ohni. Clem měl zvláštní pocit, byl unavený a rozhodl se nechat celou záležitost plavat. Zítra si promluví znovu.

Lidi jako vy to nikdy nepochopí!

Chlapec byl bystrý, o tom nebylo pochyb. Za ta léta si Clem sehnal tlupu lupičů a jejich nájezdy byly odvážné a do-konale provedené. Vzušující časy! A přesto některé muže zabili či zmrazčili - většinou to byli dobří chlapi. Clem si vzpomněl na prvního z nich, mladého strážce výplat, který, proti celé té přesile, odmítl odložit pušku. Místo toho vy-střelil a kulka Clema škrábla na rameni a zabila muže za ním. Strážce šel k zemi v salvě. Jedna kulka vyšla i z Clemovy zbraně. Ten mladík ho teď strašil. Dělal jen svou práci, vydělával si poctivou mzdu.

Lidi jako vy to nikdy nepochopí!

Clem si povzdychl. Ty chceš znát lidi jako já, chlapče? Slabé, ovládané svými touhami, a přesto bez síly cílevědomosti, aby pracovali na jejich splnění?

Když přišla ta úkladná léčka a do gangu se zaryly kulky, Clem pobídl koně přes vysoký útes a spadl z výšky sta stop do zuřícího proudu. Přežil tam, kde všichni jeho muži ze-mřeli. Neměl kam jít, a tak zamířil zpět k Poutníkovu Udo-lí, kde ti, kteří si na něj ještě vzpomenou, si ho budou pa-matovat jako zdvořilého mladíka jménem Clem Steiner, ne jako banditu, který jezdil pod jménem Laton Duke. Jakým právem kážeš tomu klukovi? přemítal. Jak jsi mu mohl říct, aby svůj život žil tak, jak to považuje za správné? Kdys to udělal ty, Cleme?

A co mu ty nakradené peníze přinesly? Hezkou červe-nou vestu, poniklovaný revolver a několik set holek bez tvá-ří v nevěstincích v desítkách bezejmenných městeček. Och ano, Cleme, jsi opravdu skvělý učitel!

Sebral hrst klacíků a naklonil se nad oheň. Země se zachvěla a do vzduchu vyletěly uhlíky. Spoutaní koně zařičeli strachem a na svahu nad nimi se utřhl balvan, kutálel se a odrážel dolů do údolí. Nestor se zvedl na kolena a snažil se vstát, ale země se pod ním pohnula a jeho to srazilo zpát-ky. V dolíku zazářilo jasné světlo. Clem vzhlédl. Na obloze visely dva měsíce, jeden v úplňku, jeden srpek. Nestor to uviděl taky.

V úbočí kopce se objevila zubatá puklina a spolkla stro-my. Pak se úplněk vytratil a na krajinu se sneslo přízračné ticho. "Co se děje?" zeptal se Nestor. Clem se posadil a na oheň úplně zapomněl. Dokázal mys-let jenom na to, kdy naposled něco podobného viděl a cítil, jak se pod ním chvěje půda, když byla na zem vypuštěna hrůza ještěřích válečníků.

Nestor se doškrábal k němu a popadl ho za loket. "Co se děje?" zeptal se znovu.

"Někdo právě otevřel dveře," řekl Clem tiše.

8

Dva moudří muži a jeden hlupák šli lesem, když na ně vy-skočil vzteklý lev. První moudrý muž odhadl velikost útočící-ho lva na přibližně osm stop od nosu po špičku ocasu. Druhý moudrý muž si všiml, že šelma nadlehčuje levou přední no-hu, což ukazuje na to, že je zchromlý a tudíž, protože měl hlad, musel se stát lidožroutem. Když se šelma postavila na zadní, hlupák ji zastřelil. On ale taky neměl rozum.

Diákonova moudrost

Kapitola XIV.

*

SHANNOW SE PROBUDIL ČASNĚ A HLEDAL své šaty. Byly pryč, místo nich však našel černé kalhoty ze silného kepru a smetanově bílou košili z tlusté vlny. Vedle stály jeho boty. Rychle se oblékl, připjal si opasek se zbra-němi a vyšel do obývacího pokoje. Amaziga tam nebyla, ale přístroj byl zapnutý a na obrazovce svítil klidný, hezký obli-čej rusovlasého Lucase.

"Dobré ráno," řekl obličej. "Amaziga odjela do města koupit zásoby. Měla by se tak za hodinu vrátit. Je tam káva, budete-li chtít, a nějaké vložky." Shannow se podezíravě zadíval na kávovar a rozhodl se, že počká.

"Chtěl byste si poslechnout nějakou hudbu?" zeptal se Lucas. "Mám po ruce přes čtyři tisíce melodií."

"Ne, děkuju." Shannow se posadil do širokého ušáku. "Je tady zima," utrousil. "Upravím klimatizaci," řekl Lucas. Tiché vrčení ustalo a ve chvíli se v místnosti oteplilo. "Nevadí vám moje společ-nost?" otázal se Lucas. "Mohu odstranit tento obraz a ne-chat obrazovku prázdnou, jestli chcete. Mně na tom nezá-leží. Amaziga ho vytvořila a připadá jí milý, ale já chápu, jak to může člověka z jiného času zneklidňovat."

"Ano," souhlasil Shannow, "je to zneklidňující. Ty jsi duch?"

"Zajímavá otázka. Člověk, kopii jehož paměti a myšlen-kových vzorů teď mám, je mrtev. Tudíž jsem kopie - chcete-li - jeho nejnaternějšího bytí, kterou lze vidět, již ale ne-ní možné se dotknout. Řekl bych, že moje doporučení jako ducha jsou značná. Ale protože jsme koexistovali, on a já, jsem tudíž spíš jeho mozkové dvojče."

Shannow se usmál. "Jestli chceš, abych tě pochopil, Lucasi, budeš nejspíš muset mluvit pomaleji. Pověz mi, jsi spo-kojený?"

"Spokojenost je slovo, které umím popsat, ale to ještě neznamená, že mu rozumím. Nemám pocit nespokojenosti.

Vzpomínky Lucase člověka obsahují mnoho příkladů jeho nespokojenosti, avšak nedotýkají se mne, když je vyvolám. Myslím, že odpověďmi na takové otázky bude Amaziga vy-bavena lépe. To ona mě vytvořila. Myslím, že se rozhodla omezit přísun informací, aby tak eliminovala zbytečné emocionální představy. Láska, nenávisť, testosterony pohá-něné chování, strach, žárlivost, pýcha, hněv - to jsou věci, které přístroji ani nepomohou, ani pro něj nejsou užitečné. Chápete?"

"Myslím, že jo," řekl mu Shannow. "Pověz mi o Krvavém kameni a o světě, do kterého mám vstoupit."

"Co byste si přál znát?"

"Začni na začátku. Obvykle dokážu příběhy takhle sle-dovat líp."

"Začátek? Nuže dobrá. Ve svém vlastním světě jste před mnoha lety bojoval s vůdcem strážců Sarentem, zničil jste ho v katakombách pod horou, na níž ležela rozbitá loď. Ve světě, do kterého vás Amaziga zavede, žádný Jon Shannow nebyl. Sarento vládl. Ale pak ho zasáhla ochromující, nevy-léčitelná choroba. Jelikož zkazil balvan Sipstrassi a vytvořil z něj obrovský krvavý kámen, nemohl se již spolehnout, že ho vyléčí. Všude pátral po čistém kameni Sipstrassi, který by vyléčil jeho rakovinu. Čas byl proti němu a on se ve svém zoufalství obrátil na krvavý kámen. Ten nemohl léčit, ale mohl přetvářet. Sarento do sebe natáhl jeho sílu, spojil se s kamenem, chcete-li. Žilami mu proudila energie, která ho změnila. Kůže mu zčervenala, objevily se na ní černé prouž-ky. Jeho moc rostla. Rakovina se smrškla a ztratila se. Ne-bylo cesty zpátky, ta změna byla nevratná. Už neudržel jid-lo a nápoje. To jediné, co ho mohlo nakrmit, bylo obsaženo v krvi. Životní síla živých tvorů. Hladověl po ní. Toužil po ní. Strážci viděli, čím se stal, a obrátili se proti němu, ale on je zničil, protože teď se stal živým krvavým kamenem s ne-smírnou silou. Když byli strážci pobiti či uprchli, potřebo-val potravu, a tak se vydal do zemí Pekelníků. Znáte jejich víru, pane Shannowe. Uctívají ďábla. Jakého lepšího ďábla mohli najít? Došel do Babylonu a Abaddonovi sebral trůn. A krmil se. Jak se krmil! Studoval jste někdy starověké dě-jiny, pane Shannowe?"

"Ne."

"Ale bibli znáte?"

"To opravdu znám."

"Tak si jistě vzpomenete na příběhy o Molochovi, bohu, který se krmil dušemi upalovaných. Občané měst, v nichž byl Moloch uctíván, nosili své prvorozené k hranicím a há-zeli je živé do žhavých hlubin. Všechno pro Molocha. Pe-kelníci tohle dělají pro Sarenta. Jenom tu nejsou plameny. Děti zabijí a Sarento se nejdřív vykoupé v krvi obětí. Každý občan u sebe má malý krvavý kámen - ďábelské semě. To jsou zkažené kameny Sipstrassi, jejich čistá moc je dávno vypotřebovaná. Ty jsou krmeny krví a tudíž získávají jiný druh moci. Už nedokážou léčit rány ani vytvářet jídlo. Mís-to toho dávají svým vlastníkům sílu a rychlost, přičemž se krmí lidskými pud-y. Rozzlobený člověk, vlastníci krvavý ká-men, se rozzuří, až se z něj stane psychopat. Početné touhy se stávají chťicem a potřebou. Jsou to ohavná stvoření. A přesto díky nim dokáže Sarento ovládat lid, zvětšovat je-jich touhy a žádostivost, omezit jejich schopnost soucitit a milovat. Vládne státu založenému na nenávisti a sobectví. Konejte dle své vůle je jediným zákonem. S každým dnem však roste jeho spotřeba krve. Proto válka, v níž se zemí že-nou jeho legie. A před nimi jdou požírači. Zmutoval Vlčá-ky, takže běhají rychleji a zabíjejí bez milosti. Už se nepo-třebuje koupat v krvi, pane Shannowe. Pokaždé, když se požírač nakrmí, dostane se výživa do krvavého kamene, který má vložený v lebce. Ten pošle získanou moc Sarento-vi, největšímu krvavému kameni,

Samuel Archer je - ve chvíli, kdy se do příběhu dostane-te vy - jedním z několika málo vzbouřenců, co ještě zůstali naživu. Ale je se svými lidmi lapen na vysocině v obklíčení. Požírači se k nim brzy dostanou."

Shannow vstal a protáhl se. "Včera v noci jste se s Amazigou bavili o pravděpodobnosti. Mohl bys mi to vysvětlit - tak, abych to pochopil?"

"Těžko, ale pokusím se. Je to otázka matematiky. Existu-jí dveře, jimiž můžeme projít přes to, co bylo považováno za časový práh. Ve skutečnosti ale nepřekračujeme čas. Exis-tují miliony světů. Nekonečný počet. Ve světě Krvavého ka-mene o branách ještě nikdo neví. Tím, že jednu otevřeme, zvýšíme matematickou pravděpodobnost, že náš čin upo-zorní Krvavý kámen na jejich existenci. Zatím rozumíte?"

"Zatím jo."

"Takže, tím, že zachráníme Sama Archera, riskujeme, že Krvavý kámen objeví existenci dalších světů. A to by byla katastrofa nesmírných rozměrů. Víte něco o kolibřících, pa-ne Shannowe?" "Jsou malí." odvětil Jeruzaléman.

"Ano," souhlasil přístroj. "Jsou malí a mají úžasně rychlý metabolismus. Nejmenší váží necelou desetinu unce. Mají největší energetický výdej na jednotku hmotnosti ze všech teplokrevných živočichů - a aby přežili, musí každý den požířit polovinu své tělesné hmotnosti nektaru. Šedesát chodů denně, pane Shannowe, jenom aby přežili. Jelikož potřebují dostatek zásob potravy, jsou nesmírně agresivní při obraně svého teritoria. Krvavý kámen je stejný. Potře-buje se krmít, žije, aby se krmil. Každou sekundu své exis-tence trpí ohromným hladem. A ten je neukojitelný, pane Shannowe. Neukojitelný a v konečném důsledku nezasta-vitelný. Každý svět, který najde, nakonec sežere."

"A podle tebe záchra-na Sama Archera za tohle riziko nestojí," uzavřel Shannow.

"Ne, to si nemyslím. A vy taky ne. Amaziga poukázala na to, že Sarento je muž s vysokou inteligencí, a tuto intelligen-ci teď posílila moc zkaženého Sipstrassi. Amaziga tvrdí, snad správně, že brány objeví bez ohledu na to, co my pod-nikneme. Tudíž umíněně trvá na tom, aby toto pátrání po-kráčovalo. Já se ale obávám, že se nechává ovládat citem, a ne rozumem. Proč jí pomáháte?"

"Ona by šla i beze mě. Možná je to z my strany pýcha, ale myslím, že se mnou má přece jen větší naději na úspěch. Kdy vyřážíme?"

"Jakmile se Amaziga vrátí. Máte, doufám, revolvery na-bité?"

"Ano."

"Dobrá. Obávám se, že budou potřeba."

Zvenčí se ozval řev rozzlobených lvů a Shannow vstal z křesla a namířil pravý revolver na dveře. "To je jen Ama-ziga," řekl Lucas, ale Jeruzaléman už mířil na práh. Tam zahlédl jasně červené vozítko na čtyřech kolech. Zahrnulo po uježděné stezce a zastavilo před domem v oblaku pra-chu a hluku. Hluk se ztišil a pak ustal docela. Amaziga otevřela boční dvířka a vystoupila. "Pomoz mi s těmi krabicemi, Shannowe!" zavolala, přešla za vozítko a otevřela další dvířka. Tahle se zvedla nahoru a Shannow se díval, jak se černoška naklání dovnitř. Vrátil revolver do pouzdra a vydal se k ní. Z vozítka vycházel zvláštní, nepříjemný zápach, ostrý a jedovatý. Shannowa z toho začalo pálit v nose.

Amaziga k sobě přitahovala jakousi velikánskou krabici a Shannow se naklonil, aby jí pomohl. "Opatrně. Je těžká," varovala ho. Shannow krabici zvedl a obrátil se k domu, šťastný, že se zbaví výparů z vozítka. Uvnitř položil krabici na stůl a počkal na černošku.

Ozval se Lucasův hlas: "Mohlo by vás zajímat, pane Shannowe, že vaše reflexy jsou o pět celých sedm desetin procenta nad normálem."

"Cože?"

"Rychlost, s jakou jste tasil zbraň, ukazuje, že jste rych-lejší než průměrný muž." vysvětloval Lucas.

Vstoupila Amaziga a vedle první postavila druhou těž-kou krabici. "Je tam ještě jedna," sdělila Shannowovi, který pro ni neochotně došel. Tahle krabice byla lehčí, a jelikož na stole už nebylo místo, Shannow ji postavil vedle na zem.

"Spal jsi dobře?" zeptala se ho Amaziga. Kývl. Žena na sobě měla měkkou košili s dlouhými rukávy bez límečku. Byla tmavomodrá a na prsou měla namalovaného skákají-cího černocho.

"To je Sam?" zeptal se.

Amaziga se rozverně zasmála. "Ne, to je hráč košíkové. Sportovec na tomto světě." Znovu se zasmála. "Vysvětlím ti to později," řekla. "Teď ale vybalíme nákup." Podívala se na číselník na svém zápěstí a obrátila se k Lucasovi. "Šest a půl hodiny, ano?"

"Odpovídající odhad," odpověděl přístroj.

Amaziga vytáhla z kapsy malý zavírací nůž a vysunula če-pel. Rychle nožem přejela přes vršek krabice a pak ho položila na stůl. Otevřela víko a vytáhla čistou hranatou čer-nou zbraň, která měla, aspoň podle Shannowa, tvar písme-ne T. Následovaly další zbraně, dvě automatické pistole a dvanáct zásobníků s municí. Zahodila prázdnou krabici a otevřela druhou, odkud vytáhla pušku s krátkou pažbou a dvěma hlavními. "Tohle je pro tebe, Shannowe," řekla. "Myslím, že se ti to bude líbit," Shannowovi se to nelíbilo, ale neřekl nic, když vedle zbraně pokládala krabičky s ná-boji.

Nechal ji, aby vybalila poslední krabici, došel ke dveřím a zadíval se na krajinu. Slunce stálo vysoko na obloze a bylo vedro. Nad předkem vozítka se z horka chvěl vzduch. Nale-vo zahlédl na velkém kaktusu jakýsi pohyb. Přimhouřil oči a zadíval se na otvor ve kmeni. Objevila se maličká žluto-hnědá sovička a zase zmizela v otvoru. Shannow odhadl, že ptáček má na výšku asi šest palců a rozpětí asi čtrnáct pal-ců. Ještě nikdy neviděl tak malou sovu.

Došla k němu Amaziga a podala mu tu ošklivou pušku se zkrácenou pistolovou pažbou. "Je to brokovnice a má šest nábojů," vykládala. "Ovládá se posuvným podpažbím pod hlavní. Zkus trefit ten kaktus."

"Je tam hnízdo," namítl Shannow.

"Já žádné hnízdo nevidím."

"Malá sovička - tam v ty díře. Půjdem dál." Shannow poodešel. Pouštní slunce stálo vysoko na obloze a páliło. O kus dál napravo zahlédl Shannow něco, co mohlo být malé jezírko, ale spíš to byla fáta morgána. Ukázal to Ama-zize.

"Tam nic není," řekla. "V minulém století tam zemřely stovky osadníků, když s unavenými voly zamířily do údolí, protože si myslely, že tam najdou vodu. Je to tvrdá země."

"Je to jedna z nejzelenějších pouští, co jsem kdy viděl," poznamenal Shannow.

"Většina rostlin tady dokáže přežít až pět měsíců bez deště. Takže co támhleto saguaro? Vidíš nějaká hnízda?"

Shannow si její ironie nevšímal. Zvedl zbraň a od pasu namířil na menší válcovitý kaktus opodál. Stiskl spoušť a kaktus se rozletěl na kousky. Zvuk výstřelu ještě několik sekund visel ve vzduchu. "Je to bizarní," poznamenal Jeru-zaléman.

"Klidně by to člověku utrhlo ruku."

"Myslela bych si, že si to zamiluješ," ucedila Amaziga,

"Tys mě nikdy nechápala, ženská, a nikdy nepochopíš."

Ta slova nepřenesl v hněvu, ale Amaziga zareagovala, ja-ko kdyby ji uhodil. "Já tě chápu docela dobře!" vybuchla. "A nebudu probírat to, co si myslím, s takovými, jako jsi ty." Otočila se, namířila svou vlastní zavalitou zbraň na saguaro a stiskla spoušť. Ze zbraně vyletěla hromová stěna zvuku a Shannowa zasypaly lesklé mosazné nábojnice. Saguaro se opile naklonilo na bok, v jeho silném kmeni byly do polovi-ny vidět díry po kulkách. Pak kaktus spadl na písek.

Shannow se obrátil a zamířil k domu. Slyšel, jak Amaziga do zbraně vrazila další zásobník, a druhá salva následovali první. V domě hodil brokovnici na stůl.

"Nač to střílela?" zeptal se přístroj.

"Na vysoký kaktus."

"Saguaro," sdělil mu přístroj. "Kolik větví měl?"

"Dvě."

"Trvá osmdesát let, než saguaro vyrostе větev. A necelou sekundu ji zničit."

"To je lítost?" zeptal se Shannow.

"Je to postřeh," odpověděl přístroj. "Ten pták, co jste ho viděl, se jmenuje kulíšek trpasličí. Jsou tady celkem hojní.

Poušť je domovem pro mnoho zajímavých ptáků. Ten muž, Lucas, strávil jejich studiem mnoho času. Jeho oblíbený byl datel zlatý. Ten nejspíš vydlabal to hnízdo, kterou teď obý-vá kulíšek."

Shannow neřikal nic, jen očima zabloudil k brokovnici. Byla to ohavná zbraň.

"Budete ji potřebovat," podotkl Lucas.

"Ty čteš myšlenky?" "Ovšem. Amaziga mě vytvořila kvůli mým jasnovideckým schopnostem. Požírači jsou silní

tvorové. Jen střela do srdce z velkorážní pušky či pistole je zastaví. Lebky mají silné a vašim zbraním odolají. Jakou mají ráži? Třicet osm?"

"Ano."

"Amaziga vám zakoupila čtyřiačtyřicetky. Smith and Wesson, dvojčinné. Jsou v té krabici na podlaze." Shannow si klekl a krabici otevřel. Zbraně měly dlouhou hlaveň a na-modralý kovový lesk, pažby byly bílé a hladké. Shannow je zvedl a potěškal kvůli váze a rovnováze. "Každá váží těsně pod dvě a půl libry," oznámil mu Lucas. "Hlavně jsou dlouhé sedm palců. Na stole jsou tři krabičky nábojů."

Shannow revolvery nabíl a vyšel do slunce. Viděl, že se Amaziga vrací k domu. Na plotě asi třicet kroků od Jeruzaléma visel jakýsi malý pytlík. Amaziga k němu došla, vyndala čtyři prázdné plechovky a ty nastavěla nahoru na plot asi dvě stopy od sebe. Ustoupila stranou a zavolala na Shannowa, ať zbraně vyzkouší.

Shannow zvedl pravačku. Revolver zaduněl a jedna plechovka zmizela. Zvedl levačku, ale tentokrát minul. "Dej je blíž k sobě," nařídil Amazize. Ta poslechla a on znovu vystrčil. Plechovka nalevo sletěla z plotu. "Další plechovky," křikl. Dobil revolvery a počkal, než nastavěla ještě šest plechovek.

Tentokrát střelil rychle, levou a pravou. Všechny cíle sletěly z plotu.

"Co si o nich myslíš?" zeptala se Amaziga a přistoupila blíž.

"Skvělý zbraně. Tahle trochu zanáší nalevo. Ale půjde to."

"Prodávác mě ujistil, že zastaví i útočícího nosorožce... velmi velké zvíře." dodala, když si všimla, jak zmateně se zatvářil.

Pokusil se vsunout revolvery do pouzder, ale byly příliš velké. "S tím si nelam hlavu." řekla mu Amaziga. "Vybrala jsem ti v Rawhide pouzdra." Zasmála se, ale Shannow její vtip nepochopil. Když se vrátili do domu, Amaziga rozbali-la hnědý balíček a podala Shannowovi černý, ručně vyrobený opasek se dvěma pouzdry. Kůže byla silná a velmi kvalitní, přezka z leštěné mosazi. Kolem dokola byla poutka plná nábojů. "Je to moc hezký," řekl a obtočil si opasek kolem boků. "Ano, moc hezký. Děkuju, paní."

Černoška kývla. "Padnou ti, Shannowe. Teď tě musím znovu opustit. Vrátime se za soumraku. Lucas ti zatím dá instrukce."

"Vrátime se?" podivil se Shannow.

"Ano, jedu pro Garetha. On pojede s námi."

Bez dalšího slova odešla z domu. Shannow se za ní díval, jak kráčí ke kruhu kamenů. Žádný záblesk se nekonal, prostě vybledla a ztratila se z dohledu.

Shannow se vrátil dovnitř a zadíval se na klidnou, vyrovnanou tvář na obrazovce. "Co myslela tím, že mi dáš instrukce?"

"Ukážu vám cestu, kterou pojedete, a územní značky, které si musíte zapamatovat. Posadte se, pane Shannowe, a dívejte se."

Obrazovka zablikala a Shannow hleděl na pohoří hustě porostlé borovicemi.

* * *

Jacob Moon se díval, jak pomalované vozy pomalu odjíždějí z dohledu. Ta vysoká štíhlá plavovláska jela na posledním z nich. Moon se naklonil a odplivl si. Jindy by si byl vybral odměnu za to, že osvobodil toho mladíka s pískovými vlasy... Mereditha? A odměnou by byla ta žena, Isis. Jacob Moon měl své ženy raději tlusté, ale na té holce bylo něco, co ho vzrušilo. A věděl velice dobře, co to je. Nevinnost a křehká něha. Napadlo ho, jestli nemá souchotiny, proto-že pleť měla nepřírozeně bledou, a taky si všiml, že měla potíže vylézt na vůz. Jacob Moon se soustředil na důležitější věci.

V pohřebním ústavu leželo Dillonovo tělo a Jeruzaléman si volně jezdil někde po horách. Stopaři ho sledovali, ale ztratili stopu v poušti. Shannow a jeho společník vjeli na koních do kamenného kruhu - a zmizeli. Moon se zachvěl. Mohl být ten muž anděl? Mohla být celá ta ubohá biblická pohádka nakonec pravda? Ne. Nemohl tomu uvěřit.

Existuje-li Bůh, tak proč mě nesrazil k zemi? Kriste Ježíši, zabil jsem na to dost lidí! Bůh byl ale dost rychlý, aby srazil Jenny, a ta nikdy nikomu nepřeložila stéblo přes cestu.

Všechno je to náhoda, říkal si. Hazardní hra.

Silní přežívají, slabí umírají.

Kecy! Všichni jednou umřeme.

Městečko bylo dneska nepřírozeně tiché. Ta přestřelka včera všechny polekala. Pravda, Dillon se všichni báli, ale víc než to, byl plný života. Uřvaný, silný, chlap jako býk, vyzařující sílu a sebejistotu. A přesto ho ve chvíliče sundal cizinec, který se postavil na ulici a vyjmenoval jeho hříchy.

Jacob Moon dorazil do Domanga tři hodiny po střelbě, když se lovci zrovna vrátili. Pak dorazil jezdec z Hankinovic farmy. Další dva muži mrtví. Jeruzaléman? Nejspíš, po-myslel si Moon.

Přesto, dřív nebo později, dostane toho Shannowa na mušku. Pak bude problém vyřešen.

Moon se usmál a vzpomněl si na tu ženu. Dillonova krev se ještě pořádně nevsákla do prachu ulice a ona došla do kanceláře křížáků a obrátila se na něj. "Řekli mi, pane, že jste jeruzalémský jezdec." Moon kývl a přivřenými očima přejížděl po jejím štíhlém těle. "Jmenuji se Isis. Přišla jsem sem žádat spravedlnost, pane. Náš doktor, Meredith, byl nespravedlivě uvězněn. Propustil byste ho?"

Moon se zaklonil v židli a mrkl na podsaditého křížáka stojícího u stojanu se zbraněmi. Ten si odkašlal. "Jsou to stěhovaví" řekl. "Přišli sem žebrot..." "To není pravda," skočila mu do řeči Isis. "Doktor Meredith jenom postavil ceduli, na níž stálo, že je lékař, a zval k sobě lidi."

"My už doktora máme," štěkl křížák.

"Pusťte ho," řekl Moon. Křížák chvíli mlčel, pak z háčku vedle stojanu zvedl kroužek s klíči a prošel dozadu.

"Děkuji vám, pane," řekla Isis. "Jste dobrý člověk."

Moon se tehdy usmál, nic však neřikal. Když křížák přivedl Mereditha - vysokého mladíka s pískovými vlasy a slabošským obličejem - Moon vzhlédl. Napadlo ho, jestli jsou s dívkou milenci, a jen tak mimochodem si je představitel v intimní situaci. "Znali Dillonova vraha," poznamenal křížák. "To je fakt."

Moon se podíval na ženu. "Byl zraněný," vysvětlovala. "Našli jsme ho, když byl blízko smrti, a ošetřili jsme ho. Pak, později, když nás napadli, bojoval s útočníky." Moon kývl, ale nic neřikal. "Potom zabil výběrčího přísah z Čisto-ty. A pak odjel. Nevím kam."

"Řekl svoje jméno?" zeptal se Moon.

"Ano. Říkal, že je Jon Shannow. Náš vůdce Jeremiáš si myslí, že ho popletla ta rána do hlavy. Na nic si nevzpomínal, víte. Nedokázal si vzpomenout, kdo ho střelil, ani proč. Jeremiáš si myslí, že prostě našel útočiště v totožnosti Jeruzaléma."

Muž s pískovými vlasy přistoupil k Isis a položil jí ruku kolem ramen. To Moona podráždilo, ale stále mlčel. "Mysl je velmi složitá," řekl Meredith. "Je pravděpodobné, že má vzpomínky z dětství plné příběhů o Shannowovi. Teď, když má amnézii, tak se mysl snaží ty vzpomínky nějak poskládat dohromady. Proto věří, že je slavný Jeruzaléma."

"Takže," prohodil Moon tiše, "si nevzpomíná, odkud je?"

"Ne," odpověděla Isis. "Připadal mi jako osamělý muž. Až ho najdete, budete s ním zacházet s porozuměním?"

"Na to se můžete spolehnout," slíbil Jacob Moon.

* * *

Shannow se díval na obrazovku, zaznamenával si v duchu značky a poslouchal, když mu Lucas vyprávěl o zemi Krvavého kamene. Terén byl Shannowovi většinou neznámý, ale občas, v dálce, zahlédl horu ve tvaru, který v jeho paměti jako by rozezněl souhlasnou strunu.

"Musíte si pamatovat, pane Shannowe, že tohle je svět, který zešlel. Ti učedníci, kteří jdou za Krvavým kamenem, získávají veliké dary, ale většinu lidí čeká jen smrt, aby nasýtili jeho hlad. Na nalezení Sama Archera nebudeme mít moc času. Džíp nás dostane na den cesty od něj. Pak bude-me mít snad dalších čtyřicet hodin, abychom ho zachránili."

"Džíp?" podivil se Shannow.

"To vozidlo venku. Může se pohybovat rychlostí asi šedesát mil za hodinu i v těžkém terénu. A žádný požirač ani jezdec ho nedohoní."

Shannow chvíli neřikal nic. Pak: "Vidíš hodně míst a hodně lidí."

"Ano, mám rozsáhlé soubory," souhlasil Lucas.

"Tak mi ukaž Jona Shannowa."

"Amaziga si nepřeje, abyste viděl svou minulost, pane Shannowe."

"Přání ty dámy tu nejsou podstatný. Já tě žádám, abys mi ukázal mě."

"Co byste chtěl vidět?"

"Vím, kdo jsem byl před dvaceti lety, když jsem bojoval s ještěřmi lidmi a poslal Boží meč bránou, aby zničil Atlantidu. Co se ale stalo potom? Jak jsem ty roky využil? A proč jsem pořád poměrně mladej?"

"Počkejte chvíli," řekl Lucas. "Shromáždím informace." Shannow okamžitě pocítil něco, co již dávno zapomněl, a překvapilo ho to. Stáhl se mu žaludek a srdce se mu prudce rozbušilo. V té chvíli jako by se po něm z hloubi jeho mysli sáply bezejmenné hrůzy. Shannow si s děsivou jistotou uvědomil, že to nechce vědět. V ústech mu vyschlo a dýchal příliš rychle, takže se mu zatočila hlava. Zatoužil zastavit přístroj, nařídil mu, aby mlčel. "Nebudu zbabělec," zašeptal. Sevřel lenochy křesla a seděl zpráma, když se obrazovka zamihotala a on uviděl sám sebe na skalní věži, kdy se Boží meč hnal oblohou. Muž na skále se svezl, černostříbrný vous mu ztmavl. "To," ozval se Lucasův hlas, "je ta chvíle, kdy jste znovu získal mládí. Poslední zbytky moci Sipstrassi prosáklly věži a zregenerovaly stárnoucí tkáň." Scéna se přesunula do Poutníkova Údolí a Shannow se díval, jak kazatel Jon Shannow dává své první kázání, naslouchal slovům a zprávě plné naděje a míru. A Beth McAdamová seděla v první řadě a oči zářící láskou upírala na mluvčího. Jeruzaléma přepadl smutek... smutek z lásky, žal ze ztráty milované osoby. Jeho láska k Beth se vyřinula z podvědomí a málem mu z ní puklo srdce. Přinutil se dívat dál na obrazovku, díval se, jak mýjeji léta, viděl, jak ho srazil Shem Jackson, a znovu pocítil tu otupující hanbu, která pocházela z toho, že měl sílu odejít. Znovu, slyšel, jak se mu ten muž opovržlivě směje za zády.

Nakonec uviděl vypálení kostela a vraždění Vláčků. - "Dost," řekl tiše. "Už nechci nic vidět."

"Vzpomněl jste si?" zeptal se přístroj.

"Vzpomněl."

"Jste muž plný extrémů, pane Shannowe, a máte velkou vnitřní sílu. Nedokážete jít zlatou střední cestou a nikdy jste se nenaucil dělat kompromisy. Stal se z vás kazatel a kázal jste o lásce a pochopení - jako o laskavosti prokazované bližnímu. Nemohl jste být násilník a přitom kázat takové dogma, tudíž jste odložil své zbraně a žil podle toho, co jste kázal. Využíval jste stejné železné sebeovládání, které jste používal jako lovec banditů."

"Ale byl to podvod," řekl Shannow. "Žil jsem ve lži." "O tom pochybuji. Dal jste do toho všechno, co jste mohl - dokonce jste díky tomu ztratil i ženu, kterou jste miloval. To je oddanost, jakou většina lidí nezná. Jenomže i železo se dá zlomit. Když ti útočníci vypálili kostel, železo povolilo. Pronásledoval jste je a zabil. Mysl je velmi citlivá záležitost, pane Shannowe. Přes všechny své záměry a odhodlání jste zradil všechno, za čím jste těch dvacet let stál. Takže mysl, v sebeobraně, hodila vzpomínky na ty roky do krabice a zavřela ji. Otázkou je, když se teď krabice otevřela, kdo vlastně jste? Jste Jon Cade, kazatel a člověk boží, nebo jste Jon Shannow, neohrožený zabiják?"

Shannow otázku ignoroval a vstal. "Děkuji ti, Lucasi. Moc jsi mi pomohl."

"Bylo mi potěšením, pane Shannowe."

Venku se začínalo stmívat, pouštní žár ustupoval. Shan-now vyšel k ohradě, vyšplhal se na ni a díval se, jak čtveřice koní okusuje trávu. Stáli po dvojicích, vždy nosem k ocasu toho druhého, čímž si chránili hlavy před hejny much, které je obklopovaly.

Shannow vytáhl jeden z těch revolverů s dlouhou na-modralou hlavní.

Otázkou je, když se teď krabice otevřela, kdo jste? Jste Jon Cade, kazatel a člověk boží, nebo jste Jon Shannow, neohro-žený zabiják?

* * *

Když Nestor Garrity a Clem Steiner přijížděli k Čistotě a Jon Shannow stál sám v ulicích Domanga, apoštol Saul pobízel unaveného koně směrem k troskám města.

V Saulovi vřel potlačovaný vztek. Především večera se k němu donesla zpráva, že diákon přežil Moonův útok, že muž, kterého jeruzalémský jezdec zabil v horách, byl Geoffrey, diákonův tajemník. V řadě v Jednotě to vřelo. Diákon se ztratil. Ztratil! Bože můj, říkal si Saul, co když ví, že jsem to byl já?

Do pravé nohy ho štípl komár a Saul ho rozzlobeně plácl. Plácnutí poplašilo koně. Saul zaklel. Panovalo nesnesitelné horko a přes kalhoty mu pronikal pálicí koňský pot. Žáda ho po hodinách strávených v sedle bolela a starobylé město jako by nebylo o nic blíž. Znovu zaklel.

Diákon žije! Josiah Broome žije! Jon Shannow žije! Vše přišlo nazmar, před očima se mu rozmotávala všechna léta pečlivého plánování.

Vždycky jsem byl prokletý, pomyslel si, když si vzpomněl na dětství v Chicagu, na posměšky, kterých se mu dostávalo od spolužáků kvůli malé výšce a kunimu obličejí, na vý-směch dívek, které by se za nic na světě nenechaly vidět se "záprtkem jako ty". A v jeho práci se vždycky našli tací, kteří uspěli, přeskočili ho v postupu, muži a ženy, kteří byli mnohem méně nadaní než on. Vždycky to byl Saul Wilkins, koho přehlédli. Skrček Saul.

A nebylo to proto, že by nehrál s sebou. Přisával se k těm nad sebou, smál se jejich vtípům, podporoval jejich snahy a tvrdě pracoval, aby se všem vyrovnal. Přesto se mu nikdy nedostalo uznání, po němž prahl.

A teď se to dělo zas, tentokrát vysokému, pohlednému, zlatovlasému apoštolu Saulovi. Přehlížený diákonem, po-prvé ve svém životě plánoval velkou hru. A prohrával.

Jako nakonec vždycky neuspěl...

Ne, vždy ne, pomyslel si. Byla tu ta úžasná chvíle ve svato-stánku, když objevil Boha. Na severu ho vyhodili z práce a Saul se přestěhoval na Floridu. Jednoho pozdního čtvrt-tečního odpoledne, koncem února, jel po mezistátní dálnici 1-4 West a zastavil na kávu u stánku s rychlým občerstve-ním. Tam parkoval přivěs a několik mladých lidí rozdávalo letáčky. Jakási dívka jeden nabídla Saulovi. Bylo to pozvání na církevní piknik, pořádaný příští neděli poblíž Kissimmee. Úsměv té dívky byl zářivý a ona ho oslovila "bratře". Té neděle se Saul zúčastnil pikniku asi se třemi stovkami dalších lidí. Bavil se a kázání tlustého pastora v něm roze-znělo souhlasnou strunu, protože kladlo důraz na pokorné a ponížené. Pro ně byla boží láska velmi důležitá.

Saul neměl přátele a odložené peníze docházely, a tak se připojil k malé kongregaci. Byla to nejšťastnější doba jeho života - zvláště poté, co dorazil diákon a jmenoval ho kos-telním pokladníkem na plný úvazek. Pro tu funkci byl určen Jason, prahl po ní - a on byl vysoký a pohledný. Saul byl přesvědčen, že ho znovu přeskočí. Ale ne. Diákon si ho za-volal a klidně mu nabídl to místo. Jason, zahořklý a pomstychtivý, církev opustil.

Dobré dny. Skvělé dny, uvědomil si Saul.

Potom přišel ten osudný let a konec světa, který znal. A i potom ho čekaly radosti, dar Sipstrassi, krásné tělo a nekonečný zástup žen.

To vše jsem měl, pomyslel si Saul. Ale moc Sipstrassi do-cházela, diákon stárl a brzy to všechno skončí. Bez Sip-strassi tu zase bude skrček Saul Wilkins, plešatý a shrbený, zírající na svět slzícíma očima. Kdo mě bude brát vážně? Co budu dělat?

Odpověď byla prostá. Stát se v tomto novém světě bohá-čem. Převzít kontrolu jako ti tvrdí, nelitostní muži ve sta-rém světě. Kontrolu nad zemí a zdroji, naftou, stříbrem, zlatem. A zatím pátrat po Sipstrassi.

Diákon našel svou zásobu brzy po příchodu. Vyjel do di-vočiny a vrátil se s pytlíkem Sipstrassi.

Och, Bože, pomyslel si Saul, muselo jich být aspoň třicet. Saul se ho zeptal, kde je našel.

"Na cestách." odpověděl diákon s úsměvem.

Potom, vloni, přišel do Jednoty jakýsi muž, který tvrdil, že diákona zná. Uvedli ho hned do Saulovy kanceláře. Byl to starý prospektor, jenž prohlašoval, že diákona potkal při svých toulkách v zemi za Zdí. "Ale kde přesně?" vyptával se Saul. "Poblíž Poutníkovy Údolí - víte," vykládal stařík, "kde Hospodin nechal přistát váš létající stroj."

Někde tady v okolí diákon objevil kameny moci.

Musí jich tu být víc! Prosím, Bože, ať jich je víc!

S dostatečným množstvím Sipstrassi mohl pořád získat moc. Jen pět kamínků! Tři. Dobrý Bože, pomoz mi je najít!

Už byl dost blízko, aby viděl vysokánské kamenné slou-py, které bývaly součástí jižní brány atlantského města. Je-den byl vyšší než druhý, měl skoro šedesát stop na výšku. Kdysi je spojoval architráv, ale ten dávno spadl na dláždění a rozbil se na kousky.

Saul na chvíli zapomněl na své poslání a prohlížel si míle a míle toho, co kdysi bývalo nádherným městem. Byly tu so-chy vyvedené v mramoru, většinou skácené a rozbité, ale některé ještě stály na podstavcích, kamenné oči hleděly na tohoto posledního z vetřelců, který se díval na jejich tiché hoře. Saul jel dál, kopyta jeho koně klapala na dláždění v ulicích a ten zvuk se tu strašidelně rozléhal.

Diákon mu vykládal, že kdysi dávno žil v Atlantidě jeden král, Pendarrik se jmenoval. To on přivedl svůj lid do zkázy, kdy se země převrátila a říše se utopila pod přílivovou vl-nou olbřímích rozměrů.

Saul pobídl unaveného koně do dlouhého kopce, smě-rem k paláci s mnoha věžičkami. Kůň teď namáhavě funěl,

slabiny měl pokryté bílou pěnou. Na vrcholku kopce Saul sesedl a přivázal ubohé zvíře na slunci. Kůň stál se svěše-nou hlavou. Saul si nevšímal nesnázi svého nebohého zvíře-te a vstoupil do paláce. Podlaha byla pokrytá tlustou vrst-vou prachu, který kdysi byl bahnem. Poblíž oken, kde vítr prach odvál, Saul na podlaze viděl stopy po složité mozaice v tmavomodrých a červených barvách. Nebyl tu žádný ná-bytek, ani stopa po dřevě. To bylo dávno zničeno - nejspíš se rozpadlo na prach. Byly tu však sochy válečníků v korysech a přilbách, které Saulovi připomněly obrázky řeckých vojáků při bojích o Tróju. Prošel mnoha dveřními otvory, až nakonec dorazil do rozlehlé síně, uprostřed níž byl kruh nádherně opracova-ných kamenných kvádrů postavených na výšku. Prach byl všude, a jak šel Saul dál, zvedal se kolem něj, usazoval se mu v hrdle a nutil ho ke kašli.

Pomalou všechno prohledal, ale kromě zlatého jílce ob-řadní dýky, který si strčil do kapsy kabátu, nic nenašel. Vrá-til se ke koni a napil se z čutory. Odsud byl na starobylé město ještě působivější pohled. Trosky se táhly všemi smě-ry, kam až oko dohlédlo.

Přepadlo ho zoufalství. I kdyby tu ty kameny byly, jak by je našel?

Pak dostal nápad, brilantní ve své jednoduchosti, a kdy-by to byl tušil, tak Saul Wilkins došel k závěru, který v mi-nulosti unikl tisícům brilantních lidí. Olízl si rty a snažil se ovládnout rostoucí vzrušení.

Moc Sipstrassi zvládne cokoliv! Nebylo by tedy možné použít kámen jako magnet, přivolat další kameny a přitáh-nout je k tomu, který měl, nebo se jím aspoň nechat dovést k místu, kde jsou schovány ostatní kameny?

Saul zalovil v kapse a vytáhl čistý kámen. Zbývaly již jen tři zlatá vlákénka. Bude to stačit? A kde by měl vyzkoušet svou teorii?

Kameny byly příliš mocné, aby je po městě vlastnilo víc li-dí. Přístup k nim měli určitě jenom boháči - a člověk, kte-rý vlastnil tenhle palác, musel být skutečně bohatý.

Kruhová síň byla uprostřed centrální budovy. To je mís-to, kde začít, pomyslel si Saul. Rychle se vrátil skrze prázd-ný palác a došel doprostřed kamenného kruhu. Tady se zarazil. Jak tu moc použít? Mysli, člověče!

Pevně sevřel kámen v pěsti, představil si celý zlatý Sip-strassi a snažil se ho přimět, aby k němu přišel. Nic se ne-stalo.

Kámen v jeho pěsti se nezahřál, jak se to stávalo, když z něj byla čerpána síla. Co nemohl vědět, bylo to, že v téhle starobylé ruině žádné Sipstrassi nezůstaly. Zesílil stisk. Do dlaně se mu zařízł malý ostrý roh kamene. Saul zaklel a ote-vřel dlaň. Tekl mu po ní pramínek krve a dotkl se kamene. Jasně žlutá vlákénka ztmavla a v nejasném světle získala ru-dozlatou barvu.

Ted' však byl kámen teplý. Saul to zkusil znovu. Zvedl pěst a nutil kámen vyhledat své druhy. A nový krvavý ká-men poslechl, vyslal svou moc bránou v kruhu.

Vzduch kolem něho naplnilo fialové světlo. Saul jásal. Fungovalo to! Světlo oslepujivě vzpláło, a když se vytratilo, uviděl zvláštní scénu. Asi o třicet kroků dál seděl na obrov-ském zlatém trůně mocný muž a hleděl přímo na Saula. Muž měl tmavočervenou pleť a zdálo se, že ji má zdobenou tenkými černými čarami. Saul se ohlédl přes rameno. Za ním bylo všechno, jak být mělo, kamenný kruh a prachem pokrytý sál. Před ním však byl tenhle zvláštní muž.

"Kdo jsi?" zeptal se tetovaný zvučným, hlubokým hla-sem.

"Saul Wilkins."

"Saul... Wilkins," zopakoval ten divný muž. "Přečtu si tvoje myšlenky, Saule Wilkinsi." Saul cítil, jak se mu do hla-vy vkrádá zvláštní teplo, proudí mu celým tělem. Když to konečně ustoupilo, cítil se sám a ztracený. "Nepotřebuji tě, Saule Wilkinsi," řekl tetovaný. "Potřebuji Jacoba Moona.

Před Saulem se zvedla jakási postava a zakryla mu vý-hled. Měl zlomek sekundy, aby si všiml hladké šedé srsti, krvavé rudých očí a vyceněných zažloutlých tesáků. Neměl ani čas vykřiknout. Do hrudi se mu zaryly drápy a kolem hlavy se mu sevřely ty strašlivé zuby.

9

Moudrý muž a hlupák se ztratili v poušti. Jeden o životě v poušti nic nevěděl a brzy začal být zmatený a měl žízeň. Ten druhý v poušti vyrostl. Věděl, že člověk často najde vodu, když kope na nejnižším místě na vnějším okraji ohybu vy-schlého řečiště. Tohle udělal a oba se napili.

Ten, který našel vodu, řekl svému společníkovi: "Který z nás dvou je ted' ten moudrý?"

"Já," řekl ten druhý. "Protože jsem tě vzal s sebou do pouš-tě, kdežto ty ses rozhodl cestovat s hlupákem."

Diákonova moudrost

Kapitola VI.

*

AMAZIGA SE SETKALA SE SYNEM NA KŘIŽO-vatce před Domangem. Když přijel a zamával, usmála se. Byl to pohledný muž, štihlejší než jeho otec, ale s přiroze-ným půvabem a sebedůvěrou, které plnily její srdce pýchou.

"Je v bezpečí?" zeptal se Gareth a naklonil se ze sedla, aby ji mohl políbit na tvář.

"Ano. A připravený."

"Mělas ho vidět, máti, vyšel na ulici a volal Dillona. Ohromné!"

"Je to zabiják. Divoch," stekla Amaziga, kterou Garethův obdiv podráždil.

Gareth pokrčil rameny. "Dillon byl divoch. Ted' je mrtvý. Nečekáš, že pro něj budu truchlit, že ne?" "Ne. Ale taky nečekám, že můj syn bude uctívat jako hr-dinu chlapa, jako je Jon Shannow. Jenomže ty jsi taky zvláštní chlapec, Garethe. Proč, se svým vzděláním v mo-derním světě, ses rozhodl žít právě tady?"

"Je to vzrušující."

Amaziga zakroutila rozčileně hlavou a otočila koně. "Ne-ní moc času," řekla. "Měli bychom jet."

Rychle dojeli zpět ke kamennému kruhu. Amaziga zved-la kámen a kolem zapláło fialové světlo.

Objevil se dům a oba jezdci zajeli přímo k ohradě. Když se přiblížili, seděl na plotě Shannow. Vzhledl a kývl na při-vítanou. Amaziga seskočila a otevřela branku do ohrady. "Odsedlej koně," nakázala Garethovi. "Já zatím naložím

džíp."

"Žádnej džíp," řekl Shannow a slezl z ohrady.

"Cože?"

"Pojedem na koních."

"Ten džíp je třikrát rychlejší než koně. Nic ve světě Krva-vého kamene ho nedohoní."

"I tak, nebudem ho brát," trval na svém Jeruzaléman.

Amaziga tentokrát vztek neovládla. "Kdo si k čertu mys-líš, že jsi? Tady velím já, a ty uděláš, co řeknu."

Shannow zavrtěl hlavou. "Ne," promluvil tiše, "ty tady nevelíš. Jestli chceš, abych tě doprovázel, tak osedlej čer-stvý koně. Jinak buď tak laskavá a vrať mě do světa, co znám."

Amaziga spolkla hněvivou odpověď. Nebyla hloupá, sly-šela ocel v jeho hlase a rychle změnila taktiku. "Poslouchej, Shannowe, já vím, že nechápeš, jak funguje... motorové vo-zidlo, ale věř mi. S ním budeme mnohem bezpečnější než na koni. A naše výprava je příliš důležitá, abychom zbyteč-ně riskovali."

Shannow přistoupil blíž a zadíval se jí do tmavohnědých očí. "Celej tenhle podnik je zbytečný riziko," poznamenal chladně, "a nebyť toho, že jsem ti dal svý slovo, tak bych bez váhání odešel. Pochop ale tohle, ženská. Já povedu a ty a tvůj syn mě budete poslouchat. Budete poslouchat bez otázek... a to začne teď. Vyberte si koně."

Než mohla Amaziga odpovědět, promluvil Gareth. "Mů-žu si nechat tuhle kobylku, pane Shannowe?" zeptal se. "Je vytrvalá a není unavená."

Shannow přejel plavou klisnu očima a kývl. "Jak chceš," řekl a bez dalšího slova odešel, zamířil do otevřené pouště.

Amaziga se prudce otočila k synovi. "Jak ses mohl přidat na jeho stranu?"

"Proč si držet psa, co si štěká jen sám pro sebe?" opáčil Gareth a sesedl. "Ty tvrdíš, že je divoch a zabiják. Všech-no, co o Jeruzalémanovi vím, ukazuje, že dokáže přežít. Ano, je tvrdý a nelítostný, ale tam, kam jedeme, budeme ta-kového muže potřebovat. Není to neuctivé, máti. Jsi skvělý vědec a úžasná společnice k večeri. Tohle je ale výprava, na které já budu radši poslouchat chlapa. Okay?"

Amaziga zakryla svůj hněv a nuceně se usmála. "S tím džípem se mýlí."

"Já stejně radši pojedu na koni," podotkl Gareth.

Amaziga zašla do domu a do svého pokoje. Ze skříně u zdi vyndala popruh, na kterém byly připevněné malé stří-brné a černé krabičky. Přehodila si popruh přes rameno a připjala si ho k černému koženému opasku. Do první kra-bičky, kterou měla na levém boku, zapojila dva kabely. Druhý konec kabelů spojila s druhou krabičkou, kterou si připnula dozadu na opasek vedle koženého pouzdra se čtyřmi zásobníky munice pro devítirannou berettu, kterou měla u boku. Vrátila se do obývacího pokoje a vyndala ze zásuvky pod počítačem další kabely. První připojila zezadu k přístroji a pak k malé krabičce, kterou měla u pasu.

"Jsi rozzlobená," poznamenal Lucas.

"Baterie by měly vydržet asi pět dní. Dost dlouho, mys-lím," řekla nevšímajíc si otázky. "Jsi připravený na pře-nos?"

"Ano. Samozřejmě si uvědomuješ, že do přenosného přístroje nemohu přenést všechny své soubory? Budu mít omezenou kapacitu."

"Líbí se mi tvoje společnost," řekla se širokým úsměvem. "Takže, jsi připravený?"

"Ovšem. A nezapojila jsi mikrofon."

"Je to jako bydlit se staropanenskou tetou," utrousila Amaziga a přehodila si kolem krku sluchátka. Přenos sou-borů nezabral ani dvě minuty. Nasadila si sluchátka a vysu-nula zakřivenou páčku mikrofonu. "Slyšíš mě?" zeptala se.

"Nelíbí se mi, když nic nevidím," ozval se Lucasův hlas, znějící jako z velké dálky.

Amaziga upravila hlasitost. "Jedna věc po druhé, srdíč-ko," řekla. Kamera z optických vláken byla navržena tak, aby hladce zapadla do černé čelenky a kabely ji spojila se řadou malých baterií, uchycených v ramenním popruhu. Nasadila si čelenku na hlavu a zapojila baterie.

"Lepší," řekl Lucas. "Otoč hlavou doleva a doprava." Amaziga poslechla. "Výborné. Teď mi řekni, proč se zlo-bíš?"

"Proč bych ti měla vykládat něco, co už víš?"

"Gareth měl pravdu," podotkl Lucas. "Shannow umí přežít. Je to necvičený jasnovidce. Má dar vytušit nebezpe-čí dřív, než se objeví."

"Znám jeho schopnosti, Lucasi. Proto ho využívám."

"Podívej se dolů," vyzval ji Lucas.

"Cože? Proč?"

"Chci vidět tvoje nohy."

Amaziga se zasmála a sklonila hlavu. "Aha," řekl Lucas. "Myslel jsem si to. Tenisky. Měla by sis vzít pohorky."

"Už tak jsem po pás v drátech a kabelech. Tenisky jsou pohodlné. Maž ještě nějaké požadavky?"

"Bylo by hezké, kdybys zašla k tomu saguaru, kde hnízdí kulíšek trpasličí. Kamera na střeše se neotočí dost daleko, abych se mohl pořádně podívat." "Až se vrátíme," slíbila mu. "Prozatím bych chtěla, aby ses soustředil na zemi Krvavého kamene - jestli ti to nedělá příliš velké potíže. Musíš znovu promyslet cestu a místo a čas vstupu. Bez džípu to bude trvat zatraceně déle."

"Já džípy nikdy neměl rád." podotkl Lucas.

* * *

Josiah Broome se probudil a viděl, že stařec čistí dva re-volvery s dlouhou hlavní. Broome mu projela hrudí bolest a on zasténal.

Jaké vzhledl. "Přes to, jak se cejtíš, jseš naživu, Josiahu," poznamenal.

"To nebyl sen?" šeptl Broome.

"To teda rozhodně nebyl. Snažili se tě zabít jeruzalémský jezdci a zastřelili přitom Daniela Cadea. Teď tě hledají. Řekli

jin, aby tě odpráskli, jak tě jen zahlídnou." Broome se snažil posadit. Přemáhala ho nevolnost. "Teď radši nic nedělej, Josiahu," naléhal Jaké. "Ztratils spoustu krve. Jen klidně a pomalu. Na..." Jaké odložil revolver a zvedl z uhlí-ků kotlík, z něhož se kouřilo. Nalil do plecháčku a ten po-dal Broomemu, který ho vzal do levé ruky. Stařec se vrátil na místo, zvedl revolver, vyházel nábojnice a nabíl.

"Co budu dělat?" zeptal se Broome. "Kdo mi uvěří?"

"To je jedno, synku," řekl Jaké. "V tom mi věř."

"Jak to můžete říct?" zeptal se Broome ohromeně. Jaké vrátil revolvery do ramenních pouzder a sáhl pro ručnici s krátkou hlavní, kterou taky začal nabíjet, z boku dovnitř mačkal jeden náboj za druhým. Když dokončil, vsunul je-den náboj do komory a odložil zbraň stranou.

"Už dost brzy," řekl tichým hlasem, "lidi na všechno to-hle střelení zapomenou. Budou mít spoustu práce s tím, aby vůbec zůstali naživu. A s tím, co přichází, to nebude snad-ný. Byl jsi přítom, když přišly Dlouhé nože. To ale bylo voj-sko, vojáci. Byli disciplinovaní. Jenže ta hrůza, která se na nás vrhne, se skoro nedá pochopit. Proto jsem tady, Josiahu. Abych s tím bojoval."

Josiah Broome ničemu z toho nerozuměl. Dokázal mys-let jenom na ty strašné včerejší události, na vraždu Daniela Cadea a bolestný útěk do noci. Přemýšlel, jestli snad stařík není blázen. Vypadal ale rozumně. Bolest v hrudi se ztlumi-la do tupého bodání a na prsou ho studil noční větřík. Za-chvěl se. Obvazy kolem hubeného hrudníku byly pokryté zaschlou krví a při každém pohybu pravé paže se mu dělalo zle od žaludku.

"Kdo jste?" zeptal se starého pána.

"Já jsem diákon." řekl Jaké, vyprázdnil kotlík a strčil ho do rozměrného pytle.

Broome na chvíli zapomněl na veškerou bolest a zíral na muže s nepokrytým ohromením. "To nemůžete být." bylo vše, nač se zmohl při pohledu na prodřené kalhoty a ošoupané boty, rozedraný ovčínový kabát a zčuchané, bílé vlasy a vousy bez lesku.

Jaké se usmál. "Nesud' podle vzhledu, synku. Jsem, kdo říkám, že jsem. Teď tě musíme dostat k Beth McAdamový.

Potřebuju si s tou dámou promluvit." Jaké si hodil pytel na ramena, zvedl ručnici, došel k Broomemu a zdvihl ho na nohy. Zabalil ho do pokrývky a pomohl mu ven, kde stála spoutaná mula. "Ty pojedeš, já povedu," řekl stařec.

Broo-me se s námahou vydrápal do sedla.

Mezi stromy se rozlehlo strašidelné zavytí. Odpovědělo mu další odněkud z východu... a pak další.

Broome si toho všiml, ale ve srovnání s bolestí v hrudi a bušením v hlavě mu to nepřipadalo až tak důležité. Pak z dálky zaslechl dva výstřely, následované pronikavým zaje-čením plným hrůzy, a v sedle sebou trhl. "Co to bylo?" ze-ptal se. Jaké neodpověděl. Sundal mule z předních nohou pou-ta, do levé ruky uchopil otěže a vydal se na dlouhý sestup do zalesněného údolí.

* * *

Diákon postupoval opatrně, vedl mulu a často se ohlížel na zraněného. Broome teď chvílemi blouznil a muž zvaný Jaké mu musel přivázat zápěstí k sedlové hrušce. Den byl jasný a panovalo bezvětří. Diákon za to byl vděčný. Pytel byl těžký, stejně jako puška, a on byl k smrti unavený. Se-stup do údolí byl pomalý a on se často zastavoval, naslou-chal a prohlížel les.

Po horách se teď kradla smrt a on věděl, že požírači jsou rychlí a smrtelně nebezpeční. Bude mít jen málo času zamí-řit. Čas od času se diákon podíval na mulu. Byla mazaná a zachytila by jejich pach mnohem dřív než on. Teď právě kráčela klidně, hlavu měla skloněnou, uši zvednuté a spo-kojeně ho následovala.

S trochou štěstí se do západu slunce dostanou na farmu Beth McAdamová. Co ale pak?

Jak porazit krvavého boha?

Diákon nevěděl. Co však věděl, bylo to, že bolest v prsou zesílila a že jeho staré a unavené tělo funguje již na hranici svých možností. Poprvé za celá léta ho to svádělo použít ká-men na sebe, omladit stařícké svaly, napravit časem poni-čené srdce.

Bylo by tak skvělé cítit se zase mladý, plný energie a cílevědomosti, naplněný vážní a vírou mládí. A rychlostí, uvě-domil si. To mohlo být životně důležité.

Mula se náhle zastavila a strhla diákona zpátky. Otočil se a viděl, že zvedla hlavu a oči má vykulené strachem. Shodil si pytel z ramen, zvedl pušku a couvl, takže stál mule vedle hlavy. "To je v pořádku, holka," řekl tichým, uklidňujícím hlasem. "Jen klid!"

Všiml si, že se zvedl východní vítr. Mula zachytila pach lidovlků. Diákon nechal pytel ležet na zemi, vyškrábal se do sedla za Broomeho a pobodl mulu do běhu. Zvíře žádné další pobízení nepotřebovalo a vyrazilo ze svahu krkolomnou rychlostí. Když se Broome zhoupł doleva, diákon ho zachytil a narovnal.

Mula se řítíla dál. Když se vpravo od stezky zvedl šedý stín, diákon zvedl pušku jednou rukou jako pistoli a vystře-lil, kulka zasáhla bestii vysoko do ramene a otočila ji. Pak byla mula z dosahu, na rovině, a hnala se údolím.

* * *

Bránou prošli o půlnoci, vzduch byl chladný a nad nimi se třeptily hvězdy, a o několik sekund později se vynořili do jasného slunečného podzimního rána. Kamenný kruh, do něhož se dostali, byl téměř zcela zarostlý hustými křovina-mi, takže museli sesednout a prodrat se na volné prostran-ství asi o padesát yardů dál nalevo.

Amaziga tiše promluvila do mikrofonu. Shannow ji ne-slyšel, ale viděl, jak zvedá ruku s časovacím zařízením na zápěstí a upravuje ho. Všimla si, že ji pozoruje. "Lucas říká, že je tři čtvrtě na devět ráno a máme dva dny, abychom se dostali do Mardiských hor, kde se Sam se svými lidmi drží. Je to odsud dvaatřicet mil, ale většinou po rovině."

Shannow pokývl a vyšvihl se do sedla. Gareth ho dojel. "Jsem vám vděčný, pane Shannowe," řekl. "Ne každý den dostane člověk příležitost přivést svého otce zpět z říše mrtvých."

"Jak jsem to pochopil," podotkl Shannow, "tak není tvůj otec, jenom muž, co má stejný jméno a obličej."

"A stejnou genetickou stavbu. Proč jste přišel?"

Shannow si otázky nevšímal a vyjel k severu, Amaziga s Garethem se zařadili za něj. Jeli rychle celý den a zastavili se, jenom aby snědli studený oběd. Okolní krajina byla pus-tá a prázdná, vzdálené modré hory jako by se vůbec nepři-bližovaly. Dvakrát projeli kolem prázdných domů, a když se začalo stmívat, Shannow v dáli zahlédl shluk budov, kte-ré kdysi tvořily městečko na východních svazích úzkého údolí. Nebylo tu živé duše, nikde se nesvítilo, nikde se nic nehýbalo.

Když začalo světla ubývat, Shannow odbočil ze stezky do borového hájku, hledaje místo k táboření. Půda prudce stoupala a před nimi se od severu k jihu táhlo čelo útesu. Přes čedičovou skálu spadl malý vodopád a paprsky zapa-dajícího slunce vrhaly do spršky vody a zčeřeného proudu plynoucího dolů na pláň duhu.

Shannow sesedl a uvolnil podpínku. "Mohli bychom ujet ještě aspoň pět mil," řekla Amaziga, ale on si jí nevšímal. Bystrýma očima zahlédl v podrostu asi šedesát yardů za vo-dopády záblesk červení. Nechal koně stát s otěžemi přeho-zenými přes hlavu, překročil úzký potok a vylezl do srážného břehu na druhé straně. Gareth ho následoval. "Ježíši Kriste!" zašeptal Gareth, když uviděl rozdrčené trosky červeného dříví.

"Neber Jeho jméno nadarmo," napomenul ho Shannow. "Nemám rád klení." - Džíp ležel na střeše, která byla pokroucená a zprohýbaná. Jedna dvířka byla utržená a Shan-now v červeném laku i tenké oceli pod ním viděl stopy drá-pů. Vzhlédl. Potrhané a polámané listí a větve na útesu nad džípem ukazovaly, že auto spadlo z vrcholku skály a několi-krát se odrazilo od ostrých skalních výčnělků, než přistálo tady. Shannow se sehnul, odtáhl haluzi a nahlédl dovnitř. Gareth si k němu klekl.

V džípu leželo rozdrčené, pokroucené tělo. Vidět byla jen paže, zpola utržená. Paže byla černá a krví nasáklý ru-káv košile byl olivově zelený s tenkým šedým proučkem. Gareth měl na sobě stejnou košili. "To jsem já," vyhrkl Ga-reth. "To jsem já!"

Shannow vstal a obešel vrak z druhé strany. Podíval se dolů a našel v měkké prsti otisky obrovských tlap a čůrek zaschlé krve vedoucí do podrostu. Shannow vytáhl revol-ver, natáhl kohoutek a sledoval stopu asi dvacet yardů, kde našel zbytky příšerné hostiny. Nalevo ležela malá krabička, celá zkroucená, a vedly z ní potrhané kabely. Shannow po-volil kohoutek, vrátil revolver do pouzdra, zvedl zakrváče-nou krabičku a vrátil se k místu, kde stále ještě stál Gareth nad tělem.

"Půjdem," řekl Jeruzaléman.

"Musíme ho pohřbít."

"Ne."

"Nemůžu ho tady jenom tak nechat!"

Když Shannow v hlase mladého muže uslyšel trýzeň, při-stoupil k němu a položil mu ruku na rameno. "Kolem toho vozidla jsou kromě stop po požiračích taky otisky kopyt. Kdyby se některý z těch jezdců vrátil a zjistil, že jsou mrtvo-ly pohřbený, poznali by, že tudy projel někdo jiný. Chápeš? Musíme je nechat, tak jak jsou."

Gareth kývl, pak prudce zvedl hlavu. "Mrtvolý? Je tu přece jenom jedna, ne?"

Shannow zavrtěl hlavou a ukázal Garethovi zakrvácenou krabičku. "Tomu nerozumím..." zašeptal mladý muž.

"Tvoje matka bude," řekl Shannow, když k nim došla Amaziga. Jeruzaléman se díval, jak s nehybnou tváří pro-hlíží džíp. Pak zahlédla krabičku, stejnou jako ta, co měla připnutou k opasku, a tmavé oči upřela do Shannowových.

"Kde je její tělo?" zeptala se.

"Moc z něj nezůstalo. Požirači žijí podle svého jména. Zbyl kus hlavy, dost, aby se dala poznat."

"Je bezpečné tu zůstat?"

"V téhle zemi není nikde bezpečno, paní. Ale nabízí se tu úkryt na noc."

"Předpokládám, že dvojče tvého těla tady neleží, Shan-nowe."

"Ne."

Amaziga kývla. "Takže se rozhodla vyrazit bez tebe - očividně to byla chyba, za kterou draze zaplatila."

Černoška se otočila a vrátila se ke koním, zatímco Ga-reth přistoupil k Shannowovi. "Tohle je nejbliž, co se kdy přiblíží k tomu, aby řekla, že jste s tím džípem měl prav-du." poznamenal mladík a pokusil se o úsměv. "Jste moud-rý muž, pane Shannowe."

Jeruzaléman zavrtěl hlavou. "Moudrý muž byl ten Jon Shannow, co s nima necestoval."

* * *

Gareth si vzal první hlídku, kolem ramen měl ovinutou tlustou pokrývku, protože vál studený vítr. Seděl na silné větvi, která se musela ulomit při nějaké nedávné bouři. Po-hled na tělo v džípu ho vyvedl z míry víc, tolik, jako ještě nic v jeho mladém životě. Toho mrtvého muže znal lépe než kohokoliv jiného, chápal jeho naděje, sny a obavy, které choval či kterými trpěl. A nemohl si pomoci, aby ho nena-padlo, co asi tak mohlo prolétnout hlavou jeho dvojníka, když džíp padal z útesu. Zoufalství? Hrůza? Hněv? Přežil ten pád? Dostali se k němu požirači a roztrhali bezmocné tělo zažíva?

Mladý černochoch se zachvěl a podíval se směrem k místu, kde pod rozložitým jilmem klidně spal Shannow. Garethu Archerovi tohle pátrání připadalo jako dobrodružství, dal-ší vzrušující zážitek v jeho bohatém, plném mladém životě. Vyhledka na nebezpečí byla vzrušující. Ale uvidět vlastní mrtvolu? Smrt byla něco, co se stávalo jiným lidem... ne je-mu. Nervózně pohlédl k rozbitému džípu.

Noc byla chladná a on si všiml, že se mu třesou ruce. Po-díval se na hodinky. Ještě dvě hodiny, než vzbudí matku. Jí se zřejmě tragédie, která potkala jejich dvojníky, nedotkla, a Gareth jí na chvíli její klid záviděl. Amaziga si rozložila pokrývku, sundala krabičky a sluchátka a podala je synovi. "Lucas má kameru i pro infračervené spektrum" řekla. "Nenechávej to ale zapnuté dlouho, musíme šetřit baterie. Dvě minuty každou půlhodinu by měly stačit." Teď zřejmě také spala. Gareth stiskl tlačítko na krabičce. "Máš starosti," zašep-tal Lucasův hlas, ve sluchátcích zněl slabě a vzdáleně. Ga-reth si nasadil mikrofon.

"Co vidíš?" zeptal se a pomalu otáčel hlavou, aby maličká kamera na čelence zabrala pláň dole.

"Pohni hlavou doprava - asi o palec," nakazoval Lucas.

"Co tam je?" Garethovi se rozbušilo srdce a vytáhl z ramenního pouzdra pistoli Desert Eagle.

"Krásná skvrnitá sova," řekl Lucas. "Právě kamera za-chytila nějakou malou ještěrku." Gareth zaklel. "Na pláni není nic, co by ti muselo dělat starosti," plísnil ho přístroj. "Uklidni se."

"Tobě se to snadno řekne, Lucasi. Tys neviděl vlastní mrtvolu."

"Ve skutečnosti viděl. Viděl jsem, jak se původní Lucas hroutí s infarktem. Nicméně to není důležité. Tvůj současný tep je jedno sto třicet tři stahů za minutu. To se velice blíží panice, Gareth. Několikrát se pomalu, zhluboka na-dechni."

"Je to o sto třiatřicet tepů za minutu víc, než má ten chu-dák v džípu," vyštěkl mladý muž. "A není to panika. Já ještě v životě nezpanikařil. Teď s tím rozhodně nebudu začínat."

Kdosi mu sáhl na rameno a Gareth se vymrštil na nohy. "Jedno sto šedesát pět," zaslechl Lucasův šepot. Otočil se a uviděl za sebou stát klidnou Amazigu.

"Řekla jsem, používej ten přístroj," sdělila mu, "ne začni se s ním hádat." Napřáhla ruku. "Dej mi Lucase a pak si můžeš jít lehnout."

"Ještě mám dvě hodiny."

"Já nejsem unavená. Teď udělej, co říkám," Gareth se rozpačitě pousmál a opatrně si sundal čelenku a krabičky.

Amaziga odložila uzi a připnula si přístroj k ramennímu popruhu. Gareth došel ke své pokrývce a lehl si. Do boku se mu zaryl desert eagle, takže pistoli vytáhl a položil vedle sebe. Amaziga přístroj vypnula, došla na kraj lesa a zadívala se na měsíčním světlem zalitou krajinu. Nikde se nic nehýbalo a kromě šustění listů nad ní nebylo nic slyšet. Počkala, než Gareth usne, a pak přebrodila potok, prošla kolem zniče-ného džípu a pokračovala až na scénu hostiny. Tělo - ne-bo to, co z něj zbylo - bylo na tři části. Hlava a krk se opí-raly o balvan, obličej - našťestí - byl odvrácený. Amaziga zapnula přístroj.

"Co hledáme?" zeptal se Lucas.

"Mám s sebou kámen Sipstrassi. Už v něm nezbývá moc síly. Ona by měla mít stejný kámen. Prohlédni zem."

Pomalou otáčela hlavou. "Vidíš něco?"

"Ne. Nic zajímavého. Přejdi nalevo... ne... pomaleji. Mě-la ho v kapse u kalhot, nebo u košile?"

"U kalhot."

"Z nohou toho moc nezbylo. Třeba jedna z těch šelem kámen spolkla."

"Prostě hledej dál!" štěkla Amaziga.

"Dobrá. Přejdi napravo... Amazigo." Z tónu jeho hlasu ji zamrazilo.

"Ano?"

"Doufám, že ta zbraň, co držíš, je nabitá a připravená. Přibližně patnáct metrů od tebe napravo je jedna bestie. Má asi osm stop na výšku..." Amaziga odjista uzi a otočila se. Když se mohutný šedý tvor vyřítil směrem k ní, vystřeli-la, dlouhý, dunivý řev roztrávil noční ticho. Kulky se zaryly do šedé hrudi a z ran začala tryskat krev, ale tvor útočil dál. Amaziga pevněji stiskla spoušť a vyprázdnila dlouhý zásob-ník. Požírače to srazilo dozadu a roztrhlo mu to hrudní koš. "Amaziga!" vykřikl Lucas. "Jsou tu dvě další!"

Uzi bylo prázdné a Amaziga se snažila vytáhnout od pa-su berettu. Ještě ji pořádně nedržela, když bestie zaútočily. A ona věděla, že je příliš pomalá...

"K zemi, ženská!" zařval Shannow. Amaziga se vrhla do-prava. Zadunění Shannowova revolveru následovalo pronikavé zavytí prvního požírače, kterého to odhodilo doza-du s ustřelenou půlkou hlavy. Druhý se kousek od Amazigy otočil a vyrazil přímo k vysokému muži na kraji lesa. Shan-now jednou vystřelil. Tvor zpomalil. Druhá kulka mu skon-čila v lebce a Amazigu zalila krev a mozek.

Shannow popošel kousek dopředu s namířenými zbra-němi.

Amaziga otáčela hlavou. "Je jich tu víc?" zeptala se šep-tem Lucase. Žádná odpověď se neozvala a ona si všimla, že z pravé krabičky je vytažený kabel. Tiše zaklela a znovu ho zapojila.

"Jsi v pořádku?" zeptal se Lucas.

"Ano. Co vidíš?" zeptala se Amaziga a pomalu se otočila kolem dokola.

"Asi čtyři kilometry na sever jsou jezdcí, míří směrem od nás. Žádné bestie nevidím. Ale ten útes je vysoký. Výš by mohly být další. Smím ti navrhnout, aby sis znovu nabila zbraň?"

Amaziga přístroj vypnula a na nejistých nohou se posta-vila. Shannow jí podal uzi a mezitím přiběhl Gareth s auto-matickou pistolí Desert Eagle v ruce.

"Děkuju, Shannowe," řekla Amaziga. "Dostal ses sem velmi rychle."

"Byl jsem tady celou dobu," sdělil jí. "Šel jsem za tebou přes potok."

"Proč?"

Pokrčil rameny. "Měl jsem divný pocit. A teď, jestli mě omluvíš, nechám tě hlídat."

"A krucinál," vydechl Gareth s pohledem upřeným na tři mrtvé šelmy. "Ti jsou ale velcí!"

"A mrtví," poukázal Shannow, než odešel.

Gareth došel k Amazize, která zacvakávala plný zásob-ník do svého uzi. "Ježíši, on je jako ledovec..." Zarazil se a Amaziga viděla, že mu pohled padl na hlavu té druhé Amazigy. "Och, můj Bože! Ježíši Kriste!" Jeho matka ho vzala za loket a odvedla ho pryč. "Já jsem živá, Gareth. Ty taky. Toho se drž! Slyšíš mě?"

Kývl. "Slyším tě. Ale kristepane..."

"Žádné ale, synu! Oni jsou mrtví - my nejsme. Přišli za-chránit Sama. Neuspěli. My uspějeme. Rozumíš?"

Gareth se dlouze, zhluboka nadechl. "Nenechám tě pad-nout, máti. V tom se na mě můžeš spolehnout."

"To já vím. Teď ale běž a vyspi se trochu. Já budu hlí-dat."

* * *

Samuel Archer nebyl nábožensky založený člověk. Už dávno usoudil, že jestli existuje Bůh, tak je buď zlomyslný, nebo neschopný. Možná obojí. A přesto teď Sam stál na vrcholku kopce a modlil se. Ne za sebe, i když zůstat naživu, by bylo velmi příjemné, ale za poslední z těch, kteří ho následovali do války proti Krvavému kameni a ještě zůstali naživu. Za ním byly zbytky povstalců, dvacet dva celkem včetně žen. Před a pod nimi na pláni byla pekelnická elita. Dvě stě válečníků, jejichž schopnosti posilovalo ďábelské semě, které měli zapuštěné do čela. Zabijáci do jednoho! Sam se rozhlédl kolem sebe. Vzbouřenci si pro místo po-sledního boje vybrali dobré místo, vysoko nad plání, kde okraj lesa a hustý podrost vytvářely skvělou palisádu. Pekelníci budou muset útočit do prudkého svahu proti niči-vým salvám. Kdyby měli dost munice, mohli by se dokonce udržet, pomyslel si Sam. Podíval se dolů na dva pásy s mu-nicí, které se mu křížily na široké hrudi. Bylo tam víc prázdných poutek než plných. Mimochodem spočítal zbývající náboje. Z přední kapsy potrhané šedé košile vytáhl proužek sušeného hovězího, poslední přiděl. Odsud se nikam ustoupit nedalo, to Sam věděl. Dvě stě yardů za nimi stěna spadala do hluboké propasti, která se otevírala ven na Mardiskou poušť. I kdyby se jim podařilo slézt dolů, bez koní by zemřeli žizní dávno předtím, než by se dostali ke vzdálené řece.

Sam si povzdechl a protřel si unavené oči. Už čtyři roky bojoval s Krvavým kamenem, sbíral bojovníky a bojoval proti pekelnickým válečníkům a požíračům. A všechno to bylo k ničemu. Jeho vlastní malá zásoba Sipstrassi už byla vyčerpaná a bez nich nemohli doufat, že zabijáky zadrží. Na ruku mu vlezl mravenec. Sam ho smetl.

Tohle jsme, pomyslel si, mravenci stojící vzdorně před lavinou.

Zoufalství je mocná síla, které Sam většinu těch čtyř let odolával. Na začátku to nebylo zase tak těžké. Zbytky stráž-ců se spojily proti Sarentovi a vyhrály proti Pekelníkům tři bitvy. Žádná však nebyla rozhodující. Pak Krvavý kámen zmutoval Vlčáky a na lidskou rasu tak byla vypuštěna nová, strašlivá síla. Celé osady prchaly do hor, aby šelmám unikly. Útěk znamenal, že vojsko strážců, vždycky malé, teď zůsta-lo bez zásob, jak farmářské usedlosti mizely před tváří poží-račů. Začala také docházet munice a mnoho bojovníků voj-sko opustilo a vracelo se domů v marné snaze chránit své rodiny.

Teď jich zůstalo jenom dvaadvacet. Zítra nezbude ni-kdo.

K Samovi přistoupila mladá, krásná žena s olivovou ple-tí. Byla vysoká a přes vybledlou červenou košili měla dvě ramenní pouzdra s revolvery. Vlasy černé jako uhlé měla na šíji stažené do těsného uzlu. Když ji Sam uviděl, usmál se.

"Asi jsme došli na konec dlouhý, smutný cesty, Shammy. Mrzí mě, že jsem tě do toho dostal."

Shamšad Singh jenom pokrčila rameny. "Tady nebo do-ma... jaký je v tom rozdíl? Bojuješ, nebo zemřeš."

"Nebo obojí," podotkl Sam unaveně. Žena se posadila k němu na balvan a brokovnici s krátkou hlavní si položila na štíhlá stehna.

"Pověz mi o šťastnějších dobách," požádala. "Něco konkrétního?" zeptal se. "Prožil jsem tři sta pade-sát šest let, takže je z čeho vybírat."

"Pověz mi o Amazize."

Sam se na ni s láskou podíval. Byla do něj zamilovaná a ty dva roky, co byla s povstalcí, to dávala jasně najevo. Sam ale přesto na její náznaky nikdy nereagoval. V celém jeho dlouhém životě byla jenom jedna žena, která si otevřela dveře k jeho duši - a ta byla mrtvá, zastřelili ji Pekelníci v prvních měsících války.

"Jsi výjimečná žena, Shammy. S tebou bych na tom byl líp."

"Kecy," odtušila se širokým úsměvem. "Teď mi pověz o Amazize." "Proč?" "Protože tě to vždycky rozveselí. A ty rozveselit potřebuješ."

Sam potřásl hlavou. "Vždycky mi připadalo zvlášť smut-né, že v životě člověka přijde chvíle, kdy už nedostane dru-hou šanci. Když Napoleon viděl, jak jeho oddíly ustupují u Waterloo, věděl, že už nikdy neuvidí den, kdy by mohl vy-razit v čele velkého vojska. Bylo po všem. Vždycky jsem si myslel, že to pro něj muselo být tvrdé. Teď vím, jaké to je. Bojovali jsme proti velkému zlu a nedokázali jsme ho pora-zit. A zítra umřeme. Tohle není chvíle na šťastné příběhy, Shammy."

"Mýlíš se," řekla. "Teď ještě pořád vidím oblohu, cítím horský větřík a čichám vůni borovic. Jsem naživu! A těším se z toho. Zítra bude jiný den, Same. Budem s nimi bojovat. Kdo ví, třeba vyhraje-me? Třeba Bůh otevře díru na obloze a sešle na naše nepřátele hromy a blesky."

Sam se zasmál. "Nejspíš by se netrefil a zasáhl nás."

"Neposmívej se, Same," hubovala ho. "Není na nás, znát boží úmysly."

"Nechápu, jak po tom, cos všechno viděla, v Něj můžeš ještě pořád věřit." "Já zas nechápu, že ty nemůžeš." opáčila. Slunce se sklá-nělo k obzoru a zalévalo hory karmínem a zlatem.

Dole v údolí začali Pekelníci zapalovat táborové ohně a v horách se rozléhaly jejich nevázané písně.

"Jered prohlídl tu propast." řekla Shammy. "Ta stěna se táhne asi čtyři míle. Myslí si, že pár z nás by to mohlo zvlád-nout dolů."

"Tam dole je poušť. Tam nemůžem přežít." namítl Sam.

"Souhlasím. Ale je to možnost."

"Aspoň tady nejsou žádní požírači." řekl a znovu se zadí-val na pekelnický tábor.

"Ano, to je zvláštní." přitakala. "Všichni včera k večeru někam odběhli. Zajímalo by mě kam."

"Mně je to jedno, hlavně když nejsou tady," prohlásil Sam procítěně. "Kolik nábojů ti zbývá?"

"Asi třicet. Dvacet do pistole."

"Hádám, že to bude dost," řekl Sam.

"Hádám, že bude muset," souhlasila.

* * *

Amaziga se dívala, jak Gareth sundává ze sedla stočené lano. Stěna útesu byla hladká, asi sto šedesát stop vysoká, ale

zvedala se ve třech stupních - první římsa byla si osm-desát stop nad nimi, její třpytný okraj se v jasném měsíčním světle leskl jako stříbro.

"Co myslíš?" zeptala se Amaziga.

Gareth se usmál. "Klid, máti. Celou cestu tu jsou dobré chyty pro ruce i stupy pro nohy. Jediný problém je ten vyso-ký převis nad horní plotnou, ale nepochybuju, že se přes něj dokážu dostat. Neboj se. Lezl jsem sólo po desetkrát těž-ších stěnách, než je tahle," Obrátil se k Shannowovi. "Vyle-zu na první plotnu a spustím vám provaz. Polezem na eta-py. Jak jste na tom ve výškách, pane Shannowe?"

"Výšek se nebojím," odvětil Jeruzaléman. Gareth si přehodil dvě smyčky přes hlavu a rameno a začal s výstupem. Bylo to docela snadné, dokud se nedostal k místu těsně pod římsou, kde byla skála narušená působení tekoucí vody.

Napadlo ho, že přeleze traverzem napra-vo, ale pak asi šest stop nalevo zahlédl úzkou svislou pukli-nu. Natáhl se k ní a nacpal pravou ruku vysoko do spáry, zaťal ji v pěst a zaklínil ruku ve skále. Napjal svaly a přitáhl se o dalších pár stop. Nalevo byl dobrý chyt a on se vytáhl výš. Uvolnil pěst, natáhl se k okraji římsy a přelezl na ni. Otočil se, sedl si na okraj a zadíval se na postavičky dole. Zamával.

Horolezectví bylo vždycky tak vzrušující. První zkušenosti získal v Evropě, v horách Triffyn ve Walesu. Lisa ho naučila lézt, ukázala mu, jak se chytit prsty i zaklínit pěsti, a on obdivoval její schopnost vylézt i po tom, co vypadalo hladké jako leštěný mramor. Vzpomínal na ni s láskou a občas se divil, proč ji vlastně opustil kvůli Evě.

Lisa chtěla svatbu, Eva chtěla potěšení. Ta představa byla absurdní. To jsi opravdu tak povrchní? pomyslel si. Z Lisy by byla skvělá manželka, silná, věrná, byla by mu oporou. Jenomže její láska byla vlezlá a, což bylo horší, majetnická. Gareth viděl, co taková láska dokáže, protože pozoroval svou matku a žil s jejím umíněným odhodláním celý život. Já takovou lásku nechci, říkal si. Nikdy!

Zahnal takové myšlenky, vstal a přešel po římsě. Nebyl tady žádný vhodně vyčnívající kámen, kolem kterého by mohl omotat provaz, aby mu tření pomohlo přidržet Shan-nowa při lezení, ale byla tady malá svislá spára. Z opasku vytáhl malý, drápu podobný předmět z lesklé oceli. Zatlačil tu věc do štěrbin a zatáhl za páčku uprostřed. Skoba se prudce rozevřela a vzpříčila ve štěrbině. Zvedl smyčku pro-vazu, protáhl konec ocelovým kroužkem ve skobě a spustil ho Shannowovi. Jakmile se dal Jeruzaléman do lezení, Ga-reth si přehodil smyčku přes levé rameno a zachytil jeho váhu. Shannow však vylezl bez potíží a vytáhl se přes okraj římsy. "Jak vám to připadalo?" šeptl Gareth.

Shannow pokrčil rameny. "Nelíbí se mi ty mraky," po-znamenal také tichým hlasem. Gareth si ovázal provaz ko-lem pasu. Shannow měl pravdu. Obloha potemněla a jim ještě zbýval pěkný kus cesty.

Gareth znovu spustil provaz a pomohl své matce nahoru. Když se vydrápala na římsu vedle nich, dost funěla.

V příští hodině se tři lezci dostali až na poslední římsu. Teď jim k vrcholku zbývalo jenom čtyřicet stop, ale setmělo se a začalo lehce mrholit, takže byla skála kluzká. Gareth měl starosti. Ze země nebyl malý převis vidět. Přelézt ho by bylo těžké i za nejlepších podmínek, ale potmě a v silicím dešti?

Gareth potřetí přešel po římsě sem a tam, díval se naho-ru a snažil se přijít na nejlepší cestu. Nic z toho, co viděl, ho nijak nenadchlo. Déšť zeslábl. Gareth se podíval dolů na maličký spoutaný koně o velikosti hmyzu. Dojít tak daleko a nemoci dokončit misi - Ježíši, Amaziga by mu to nikdy neodpustila. Již dlouho věděl, že ho matka nemiluje, a při-jímal její pýchu na něj jako rozumnou náhražku. Nikdy ne-bude - ani nemohla - nikoho milovat tolik jako svého manžela. Ta láska byla všepohlcující, všeobjímající. Když byl malý, byl z toho Gareth nešťastný, ale v dospělosti po-chopil složitou mysl a ohromnou bystrost ženy, která ho porodila. Jestli byla její pýcha vše, co mohl mít, tak to muse-lo stačit. Došel ke skále a natáhl se k prvnímu chytu. Byla to jen rýha ve skále, ale našel si malou oporu pro nohu a vytáhl se nahoru. Na převisu bylo životně důležité chytit se aspoň prsty, ale mladý muž už byl unavený a kámen kluzký. Garethovi vyschlo v ústech, jak se snažil vylézt dalších patnáct stop. Uklouzla mu noha! Zaklesl prsty pravé ruky kolem maličkého výčnělku ve skále a zhoupl se nad sto stop hlu-bokou propast. Zachvátila ho panika. Visel na jedné ruce a nedosáhl druhou. Horší bylo, že se dostal na převis jestli teď spadne, mine první římsu. Pád na druhou byl víc než osmdesát stop... rozmačká ho to na kaši. Garethovi bu-šilo srdce tak prudce, že to úplně cítil ve spáncích. Zkroutil se tak, aby viděl nahoru. Asi osmnáct palců nad maličkým výčnělkem, na němž visel, byl malý chyt. Gareth se dlouze, zhluboka nadechl a připravil se pro vypětí, které potřebo-val, aby dosáhl.

Jestli mineš, spadneš! Kriste! Nemysli tak! Nemohl si však pomoci. V duchu se vrátil k tomu druhému Garethovi, mrtvému v rozmačkaném džípu.

A věděl, že nemá odvahu udělat ten poslední pohyb.

Oh, Bože, pomyslel si. Já tady umřu!

Náhle se mu cosi pevně přitisklo zespodu k noze a nadlehčilo ho to. Gareth se podíval dolů a viděl, že k převisu došplhal Shannow. Teď byli na skále oba, a kdyby Gareth spadl, shodil by i Jeruzaléma.

Donesl se k němu Shannowův hlas. "Neudržíš tě tady celou noc, chlapče. Takže ti radím, aby ses hnul."

Gareth se vymrštil, zachytil se a přehodil nohu přes malý kamenný výstupek. Nad ním byly chyty nekonečně pohodl-nější a on se vděčně vytáhl nahoru.

Chvilí jen ležel na zádech se zavřenýma očima a cítil na tváři déšť. Pak se posadil, přehodil si provaz přes rameno a dvakrát zatahal, dáváje tak znamení Shannowovi, že mů-že začít lézt. Provaz se napjal. Gareth se zaklonil, aby pře-vzal váhu.

Jeho spánku se dotklo cosi studeného.

Byla to hlaveň...

Na dohled se objevila ruka. Držela ostrý nůž, který pře-řízl provaz.

* * *

Shem Jackson seděl v obývacím pokoji svého domu, no-hy v holínkách měl položené na stole. Jeho bratr Micah nedbale míchal balíček zohýbaných karet. "Nedáš si partičku, Sheme?"

"O co?" opáčil starší muž, zvedl džbáněk s alkoholem a přihnul si. "Přišels vo všecko, cos měl."

"Moh bys mi něco pučit," řekl Micah vyčítavě.

Shem praštil džbánkem o stůl. "K čemu to, sakra, je? Karty hraješ, když máš prachy - tak je to prostý. Copak si to nedokážeš vtlouct do palice?"

"No, co jinýho se dá dělat?" kňoural Micah.

"A čím je to chyba?" vyštěkl Shem a špinavou rukou si pro-hrábl mastné vlasy. "Nebyla sice nic moc, ale tys jí musel dát vejprask, co?"

"Říkala si vo to!" opáčil Micah. "Nadávala mi."

"No, teď utekla. A tentokrát nadobro, to se vsadím! Víš, co je s tebou za potíž, Micahu? Nikdy nevíš, kdy máš dost."

Shem vstal a protáhl se. Brzy začne pršet, začínalo ho bolet v kříži. Došel k oknu a zadíval se na dvůr a měsíčním světlem zalitou stodolu za ním. Koutkem oka zachytil jakýsi rychlý pohyb, předklonil se a otřel ušmudlané sklo. Jenom ho víc zamazal, a zaklel.

"Co se děje?" zeptal se Micah. Shem pokrčil rameny.

"Myslel jsem, že jsem u stodoly něco zahlídl. Nejspíš to ale nic nebylo." Přimhouřil oči a zachytil záblesk stříbrošedé srsti. "Jsou to Vlčáci," vykřikl. "Zatracený Vlčáci!" Přešel přes pokoj, z držáku nad krbovou římsou sundal ručníci, zakřenil se a otočil se k Micahovi. "To je zatraceně větší legrace než hrát karty s kinsdlem, jako jseš ty," prohlásil a natáhl náboj do komory. "Pojď, vem si pušku, chlape, če-ká nás lov."

Dobrá nálada se mu vrátila. Vy mrňavý parchanti, po-myslel si. Tentokrát se z toho nevykroutíte. Tentokrát vás žádná Beth McAdamová nezachrání.

Došel k předním dveřím, prudce je otevřel a vyšel do měsíčního světla. "Tak pojdte, vy mrňavý žebráci, ukažte se!" křikl. Noc byla tichá, měsíc nesnesitelně jasný. Lovecký měsíc! Shem popošel s pozdviženou puškou. Slyšel, jak za ním jde Micah, který zakopl na verandě. Neohrabanej čubčí syn!

Shem teď byl na dvoře a mířil doprava, směrem k zeleni-nové zahrádce a ohradě. "Ukažte se!" hulákal. "Starej strej-da Shem má pro vás dáreček!"

Micah za ním zachrčel a Shem slyšel, jak něco těžkého narazilo na zem. Nejspíš jeho puška, pomyslel si, když se obracel.

Puška to ale nebyla. Micahova hlava se dvakrát odrazila od udusané hlíny, od krku ji dokonale oddělilo zuřivé máchnutí ruky s dlouhými drápy. Micahovo tělo přepadlo dopředu, ale Shem se na něj nedíval. Ochromený hrůzou zíral na stvoření, které se tyčilo před ním. Stříbrná srst se mu leskla, zlaté oči zářily a v čele měl zasazený jasný červe-ný kámen.

Shem Jackson zvedl pušku a zmáčkl spoušť. Kulka se tvorovi zarazila do prsou, až vyletěl obláček prachu. Tvor však k zemi nešel. Zavyl, skočil dopředu a švihl drápy. Shem ucítil ránu na rameni a zapotácel se dozadu. Puška letěla k zemi. Shem zamrkal a cítil, jak mu z rány na rameni crčí krev. Necítil bolest, dokonce ani když mu paže úplně upadla, odrazila se od země a skončila mu na botě.

Požírač se ohnal znovu...

Shem Jackson přišel o obličej.

Ze stínů vyšly desítky dalších bestií. Několik se jich zasta-vilo, aby se nažralo.

Většina vyrazila klusem ke spícímu městečku Poutníko-vo Údolí.

10

Největší hloupost je věřit, že zlo je možné překonat rozu-mem. Zlo je jako přitažlivost, síla, na kterou neplatí argu-menty.

Diákonova moudrost

Kapitola XXVII.

*

JACOB MOON NESLÝCHAL VNITŘNÍ HLASY. Takový dar byl pro jiné lidi. Nemíval vidiny, neuměl věštit, nezdály se mu žádné mystické sny, nevidal zjevení. Jacob Moon měl jen jedno skutečné nadání, pokud se tomu dá říkat nadání.

Uměl zabíjet bez emocí. Takže když uslyšel ten hlas, byl Moon jako omráčený. Seděl právě u svého tábo-ráku na závětrné straně Velké zdi, necelých dvacet mil od Poutníkova Údolí. Jelikož od apoštola Saula nedostal žád-né zprávy,

opustil Moon Domango a vydal se na dlouhou cestu přes hory. Náhlá povodeň ho donutila odbočit od původního směru, což ho zdrželo, ale teď byl jen asi tři hodi-ny jízdy od městečka. Jeho kůň byl na pokraji sil a Moon se tedy utábořil u Zdi.

Ten hlas uslyšel těsně před půlnoci, když se ukládal ke spánku. Nejdřív to byl šepot, jako noční vánek. Pak ale zesílil. "Jacobe Moone. Jacobe Moone!"

Moon se posadil s revolverem v ruce. "Kdo je tam?"

"Za tebou," zněla odpověď a Moon se bleskově otočil. Jeden z velkých kvádrů zdánlivě zmizel a Moon hleděl na muže s červenou pleť, který vypadal, jako by měl přes obličej a horní část trupu namalované černé čáry. Muž seděl na ebenovém trůně. Moon natáhl kohoutek. "Tohle nebudeš potřebovat." řekl muž na trůně. Obraz připlul blíž, až ten zvláštní obličej zaplnil celou díru ve zdi. Oči měl rudé jako rubíny a bělmo podlité krví. "Potřebuji tě, Moone," řeklo to zjevení.

"No, já ale nepotřebuju tebe," zněla Moonova odpověď, když mu revolver poskočil v ruce a kulka prorazila ten rudý obličej. Neobjevila se po ní ani ta nejmenší stopa a rudé rty se roztáhly do širokého úsměvu.

"Schovej si svou municí, Moone, a poslechni si, co ti na-bízím - bohatství, o jakém se ti ani nesnilo, a věčný život. Můžu tě učinit nesmrtelným, Moone. Můžu splnit i tvá nej-divočejší přání,"

Moon se posadil a vrátil revolver do pouzdra. "Tohle je sen, že jo? Zatraceně, ty se mně zdáš!"

"To není sen, Moone," řekl mu červený muž. "Chtěl bys žít věčně?"

"Poslouchám."

"Můj svět umírá. Potřebuji jiný. Muž, kterého znáš jako Saula, mi otevřel bránu a teď jsem spatřil tvůj svět. Líbí se mi. Pomohlo by mi však, kdybych tam měl svého poručíka, aby vedl mé... oddíly. Z těch několika myšlenek, které jsem vytáhl z umírajícího Saula, jsem pochopil, že ty jsi ten pravý muž. Je to tak?"

"Povez mi něco o tom věčném životě," vyzval ho Moon nevšímaje si otázky.

"Může začít hned, Moone. Je tohle to, po čem toužíš?"

"Jo." Moon se zvrátil dozadu, jak se mu do čela zaryla žhavá bolest. Vykřikl a zvedl ruce k hlavě. Bolest ustoupila tak náhle, jako se objevila, a teď Moon cítil, že má v čele za-sazen malý kámenek.

"Dokud mi budeš sloužit, Moone, budeš nesmrtelný. Cí-tíš v údech příval nových sil, moc... života?" Jacob Moon cítil víc než to. Dlouho zadržovaná hořkost se uvolnila, cítil zvířecí vztek. Jak zjevení slíbilo, cítil se silný, už nebyl unavený cestou, už ho nebolelo tělo po dlouhých hodinách v sedle. "Cítím to." přiznal. "Co ode mne chceš?"

"Jed' do rozbořeného města severně od Poutníkovy Údolí. Tam tě přivítám."

"Ptal jsem se, co ode mě chceš," zopakoval Moon.

"Krev," odpovědělo zjevení. "Potoky krve. Násilí a smrt, nenávisť a válku."

"Ty jseš ďábel?" zeptal se Moon.

"Já jsem lepší než ďábel, Moone, já jsem zvítězil."

* * *

Aniž to Gareth věděl, rozhodla se jako druhá šplhat jeho matka, která Shannowa nechala na římse. Když provaz náhle povolil, spadla ze skály. Mnozí lidé by byli tváří v tvář ta-kové situaci zpanikařili, ječeli a spadli a zemřeli. Amaziga byla jiná.

Žila jen pro jedinou věc - najít Sama.

Ve chvíli, kdy provaz povolil a ona uklouzla, hmátla ru-kou a prsty škrábala vlhký kámen. První chyt, který našmát-rala, nebyl dost velký, aby se udržela, a tak sklouzla dál. Prsty jí sjížděly po skále, utrhla si nehet, ale pak se pevně zachytila a pád zadržela. Visela teď ze spodní strany převisu, nohy se jí kývaly pod zakřivenou skálou. Ruka jí rychle umdlěla a ona cítila, jak její sevření povoluje.

"Shannowe!" zavolala. "Pomoz mi!"

Za opasek ji popadla ruka těsně předtím, než jí prsty po-volily a ona začala padat, ale Shannow ji stáhl zpátky na řimsu. Amaziga se sesula do dřepu, opřela se hlavou o ská-lu a zavřela oči. Bolest z podřené ruky téměř vítala, říkala jí, že je stále ještě naživu.

Shannow přitáhl provaz a zkoumal konec. "Někdo to odříz." poznamenal.

Amaziga se vyděsila. "Gareth!" špitla.

"Možná ho zajali živýho." řekl Shannow tichým hlasem. "Otázkou je, co uděláme my teď? Máme nepřátele nahoře a koně dole."

"Když se podívají přes okraj, tak nás neuvidí," podotkla Amaziga. "Usoudí, že jsme spadli. Myslím, že bychom měli vyšplhat nahoru." Viděla Shannowův úsměv.

"Nevím, jestli to dokážu, paní. Vím, že ty ne - ne s tou poraněnou rukou."

"Nemůžeme Garetha jen tak opustit." Podívala se na ho-dinky. "A zbývá nám jenom hodina, než zabijí Sama. Nemá-me čas slézt dolů a obejít to."

Shannow vstal a přecházel po římse. Nemohl odsud ni-kam vyšplhat. Amaziga se k němu připojila a společně zkoumali skalní stěnu. Míjely minuty. Pak se shora ozvala střelba, těžká a nepřerušovaná.

"Máš pravdu." řekla nakonec s hlasem ztěžklým zoufal-stvím. "Nemůžeme nic dělat."

"Počkej." řekl Shannow. Zvedl od pasu revolver, protáhl konec provazu lučičem spouště a zavázal ho. Postavil se na okraj římsy, popustil kus provazu a roztočil ho. Amaziga vzhledla. Asi pětadvacet stop nad nimi, na nejužším místě převisu, vyčníval kus kamene jako prst. Shannow popustil provaz ještě víc a zatížený konec dál rozhoupával. Nakonec provaz se zbrání vyhodil nahoru. Revolver zarachotil na skále a pak spadl, přičemž převěsil provaz přes kamenný výčnělek. Shannow provaz spustil, sundal revolver a vrátil ho do pouzdra.

"Myslíš, že tě to udrží?" zeptala se Amaziga.

Shannow za zdvojený provaz třikrát zatahal. "Doufej-me," řekl.

A začal šplhat.

* * *

Gareth byl stále rozzlobenější. Žena s olivovou pletí odřízla provaz a pak mu nařídila, aby vstal, s rukama za hlavou. "Poslouchej mě," řekl, "jsem tu, abych." "Drž hubu!" štekla a on slyšel odjíždění zbraně. "Jdi dopředu a nezapomeň, že jsem hned za tebou a už jsem pár lidí zabila." Zbraně mu však nevzala, což prozrazovalo buď sebevědomí, nebo nesmírnou hloupost. Gareth usoudil, že to bude sebevědomí. Poslechl ji a vydal se k palouku, kde viděl asi dvacítku mužů a žen, klečeli za balvany či padlými stromy a v rukou drželi pušky. Když se přiblížili, jakýsi vy-soký černochoch se otočil.

"Našla jsem tohohle tvora," odplivla si žena, "jak leze po útesu za náma. Byli tam další, ale já odřízla provaz."

"To vážně udělala," potvrdil Gareth, "a nejspíš tak zabila jednoho z těch mála přátel, co na tomhle světě máš, Same."

Černochovi se rozšířily oči. "My se známe, chlapče?"

"Jistým způsobem." Rozednívalo se a přestávalo pršet. "Podívej se na mě líp, Same. Koho ti připomínám?"

"Kdo jsi?" zeptal se Samuel Archer. "Mluv jasně."

Gareth z jeho překvapeného výrazu poznal, že uhodl při-nejmenším část pravdy. "Moje matka se jmenuje Amazi-ga," připojil.

"Ty lžeš!" zařval Sam. "Já Amazigu znal celý její život. Neměla žádné jiné syny."

"Moje matka uvízla na tom útesu. Přesla celý svět, aby tě našla, Same. Zeptej se jí sám."

V té chvíli se po Garethově pravici ozvala salva. Několik mužů a žen se s křikem zhroutilo. Potom se do tábora vrhli Pekelníci, při běhu stříleli, vysocí muži v černých kožených vestách a přilbách s beraními rohy. Sam se odvrátil a sáhl po zbraní. Gareth odjistil uzi a paloukem zaduněla salva ze samopalů. První řada pekelnických válečníků šla k zemi jako podřátá. Gareth se k ostatním rozběhl a zbraň se mu cukala v ruku. Všude kolem se ozývala další střelba, jak začali pálit i povstalci. Gareth vyhodil prázdný zásobník a zacvakl další. Ale když první útok neuspěl, Pekelníci se stáhli do lesa a stříleli teď z úkrytu. Garethovi kolem hlavy proletěla kulka a další vyhodila hlinu u jeho nohy. Mladík se sklonil a rozběhl se k jednomu balvanu, za který se přikrčil. Po jeho levici ležela mrtvá mladá žena a z malé černé dírký ve spánku jí tekla krev. Od kamene nad Garethovou hlavou se odrazila další kulka. Gareth se odvážil vyhlédnout a zahlédl, že na horních větvích nedalekého stromu se usídlil muž s puškou. Mladík zvedl uzi a rychle vypálil. Ostřelovač se zvrátil dozadu a propadl větvemi, až narazil na podrost dole.

Na druhé straně palouku ležel za kmenem Sam. Proklí-nal se, že ho nenapadlo, že se Pekelníci pokusí proklouznout pod pokryvem ranní mlhy. Příchod mladého muže s tou rychlopalnou puškou je zachránil. Mrkl na Garetha. Z profilu viděl ještě jasněji podobu s Amazigou, jemné, vy-sedlé lící kosti a čisté, hladké čelo. Gareth si ho všiml a za-zubil se - a to byl konečný důkaz. Sam nechápal, jak je něco takového možné, ale byla to pravda!

Zleva přišla salva a z úkrytu vyskočilo asi třicet Pekelní-ků a cestou stříleli. Sam viděl, jak několik vzbouřenců padá k zemi. Uzi zadunělo, ale útok pokračoval. Sam zvedl svůj revolver a střílel do útočící skupinky. Kolem něj zahvízdaly kulky, jedna ho škrábla do hlavy a srazila ho k zemi. Převa-lil se a zahlédl Shammy, s revolvery v obou rukou, běžet vstříc útočníkům. Její život jako by byl očarován - dokud ji do stehna nezasáhla kulka a nesrazila ji k zemi. Jered, pá-lící od boku z brokovnice, jí vyskočil na pomoc. Právě když se k ní dostal, zmizel mu obličej v karmínové spršce. Sam si klekl a vyprázdnil revolver do posledních útoční-ků. Gareth znovu vypálil z uzi a na palouku se rozhostilo ticho. Shammy se k němu doplazila, kamaše měla nasáklé krví. "Stáhnú ti to," řekl Sam.

"Nemá to smysl," opáčila Shammy. Sam se rozhlédl ko-lem sebe. Leželo tu asi čtyřicet mrtvých Pekelníků, takže jich zbývalo asi sto padesát. Jenomže z povstalců zůstali na-živu jen on a Shammy. A ten mladý cizinec.

Připojil se k nim Gareth, vzdálenost, která je dělila, pře-lezl jako zkušený mariňák. "Pořád mám ten provaz," řekl. "Jestli se stáhnem, budeme mít aspoň šanci."

"Není čas," odpověděla Shammy a zvedla znovu nabitě revolvery, právě když se na ně vrhla další vlna Pekelníků.

Gareth se překulil na kolena a vyprázdnil do válečníků po-slední zásobník. Aspoň deset jich letělo k zemi, ale další útočili.

Pak útočníky zkosila druhá salva. Gareth viděl, jak se do-předu žene Amaziga pálicí ze svého uzi. Za ní přicházel Shannow a pravidelně střílel z revolverů s dlouhou hlavní. Pekelníci zakolísali a utekli zpátky do podrostu.

"Vypadneme odsud!" řekl Gareth. Se Samem zvedli zra-něnou Shamšad a potáceli se přes palouk. Kolem nich léta-ly kulky, ale pak se dostali do krytu lesa. Gareth rychle při-vázal zbytek provazu ke štíhlému kmeni stromu. "Ty první, Same," řekl. "Dole je římsa a tam najdeš další provaz. Pod skálou jsou koně." Sam jako by neslyšel. Zíral na Amazigu. "Otázky později, okay?" řekl Gareth a popadl ho za loket. "Prozatím... provaz! Až budeš na římsě, dvakrát zatáhni. Pak tě bude následovat další."

Sam popadl provaz a sklouzl přes okraj, zatímco Gareth došel k matce. "Máš ještě nějaké zásobníky do uzi?"

"Ještě jeden," řekla a podala mu ho.

Na dohled se objevil jakýsi Pekelník s namířenou puš-kou. Shannow ho dvakrát střelil do těla. Gareth se podíval na provaz. "Tak dělej, člověče!" zašeptal. Jako by poslouchal jeho myšlenky, neviditelný Sam se konečně dostal na římsu a provaz sebou dvakrát trhl. "Teď ty, máti," řekl. "Dej uzi Shannowovi." Amaziga hodila samopal Jeruzalémanovi, došla k provazu a zmizela z dohledu.

Vzduchem kolem nich létaly kulky. Shannow vystřelil z uzi a všechno náhle utichlo. Provaz sebou trhl. "Teď vy, Shannowe!"

"Já půjdu poslední," prohlásil Jeruzaléman. "Slez ty." Gareth podal uzi Shammy a došel k okraji.

Chvilí bylo ticho, pak Shannow viděl, že sebou provaz dvakrát cukl. "Radši jdi za nimi," vyzval mladou ženu.

Ta se usmála a pokrčila rameny. "Ztratila jsem moc kr-ve, příteli. Nemám sílu. Ty běž. Já je chvíli zadržím."

"Ponesu tě," oznámil jí.

"Ne. Tepna ve stehně je přerušená, vykrvácím k smrti. Zbývá mi jenom pár minut. Zachraň sebe - a Sama. Do-staň Sama pryč."

Zvedli se dva Pekelníci. Od stromu nad Shannowovou hlavou se odrazila kulka. Shannow se stočil, vyprázdnil uzi a zahodil ho. Shammy teď ležela s druhou ránou v prsou. Shannow se k ní doplazil.

"No," šeptla, "ted' mě už aspoň nic nebolí."

"Jsi odvážná žena. Zasloužila sis něco lepšího."

"Radši už běž," vybídla ho. "Nejdřív mě ale posad'. Ještě bych si mohla párkrát vystřelit." Shannow ji posadil a opřel zády o strom a do rukou jí vložil uzi. Pak sklouzl přes okraj a zmizel z dohledu. Když se dostal na římsu, zaslechl salvu. Pak ticho...

* * *

Sam seděl na svahu nad shlukem pouštních budov a stále se snažil vzpamatovat ze šoků toho dne. Shammy byla mrtvá. Všichni byli mrtví: Jered, Marcia, Caleb... A Amaziga byla naživu. Měl pocit neskutečna, ovládala ho otupělost, která potlačila veškeré pocity. Slezli dolů k patě útesu. Pe-kelníci po nich seshora stříleli a kulky vyhazovaly obláčky prachu, ale žádná se nepřiblížila. S Amazigou se podělili o vedoucího koně, mladý černoš a ten zachmuřený válečník jeli za nimi. Jeli celé hodiny, až se nakonec zastavili v opuštěné víšce, jejíž obyvatele dávno zabili vojáci Krvavého kamene - bylo to jen pár prázdných domků, zaprášené připomínky na osadu, která zmizela navěky.

Amaziga ho zavedla do jednoho z domků, posadila ho a klekla si k němu. Tam mu to všechno vysvětlila. Ale její slova mu táhla hlavou, aniž by dávala nějaký smysl. Natáhl ruku a dotkl se její tváře. Ona se k němu naklonila a políbila ho na prsty, jako to dělávala vždycky. Tehdy začal plakat, vstal, vypoťácel se z domu, protáhl se kolem mladíka a rozběhl se nahoru do kopce.

Shammy byla mrtvá. Věrná, umíněná Shammy, která nechtěla nic, než bojovat po jeho boku.

Ale kde byl zármutek? Amaziga, kterou miloval víc než život, byla zpátky. Ne jeho Amaziga, to mu řekla, ale jiná žena z jiného světa. Nedávalo to smysl, neznamenal to však žádný rozdíl. Při jízdě seděl za ní, nos měl plný její vůně a cítil její tělo, tisknoucí se k němu.

Samuel Archer se snažil uspořádat si myšlenky. Na základně strážců studoval zákony mnohovesmíru, vskutku vy-slovil teorii, že by mohli existovat další Samuelové Archerové. Potom Sarento zmuťoval v Krvavou šelmu a všechna studia byla zcela zapomenuta v divoké válce, která následovala.

Amaziga zemřela, srazilo ji krupobití kulek, její krásný obličej byl rozervaný na cáry.

Amaziga je naživu!

Och, Bože!

Bylo toho moc. Sam vzhlédl k obloze. Neletěl tudy jediný pták a kam až oko dohlédlo, nepohybovalo se po zemi žádné živé stvoření. Krvavý kámen vysál svět do dna. Slunce svítilo, nebe bylo modré jako šmolka a táhly po něm berán-ky.

Sam se položil do trávy, hlavou mu zmateně vířily myš-lenky. Přišla k němu Amaziga a on se očima vpíjel do jejích mrštných pohybů, pohupování v bocích, lehkého kroku, se-xuality, kterou si neuvědomovala. Bože, byla to ta nejkrás-nější žena, jakou kdy poznal! Já ji neznám!

"Musíme si promluvit, Same." řekla tiše a přisedla si k němu.

"Promluvmě si o společných vzpomínkách," řekl drsněji, než zamýšlel. "Vzpomínáš na to léto, tenkrát v Lost Hawk u jezera?"

Černoška smutně zavrtěla hlavou. "My jsme spolu žádné léto netrávili, i když nepochybuji, že nějaké vzpomínky bu-deme mít společné. To ale není důležité, Same. Já přešla vesmír, abych tě našla a zachránila před smrtí. Svého Sama jsem zachránit nedokázala o nic víc, než jsi ty dokázal ochránit Amazigu, kterou jsi znal. Ale jsme oba identické kopie originálů. Všechno, co jsem na Samovi milovala, máš i ty, a proto můžu říct - bez obav, že si budu protiřečit - že tě miluji, Same. Miluji tě a potřebuji tě."

"Kdo je ten chlapec?" zeptal se Sam. Ačkoliv odpověď znal, potřeboval to potvrdit.

"Tvůj syn - syn, kterého bys byl zplodil. Cokoliv."

"Je to skvělý muž, odvážný a vytrvalý. Na takového syna bych mohl být hrdý."

"Tak buď hrdý, Same," pobízela ho. "Pojď s námi. Spo-lečně můžeme zachránit svět před převrácením. Nebude to ten tvůj, ale bude to svět právě takový jako ten, který skoro zahynul. Můžeme ho zachránit, Same. Můžeme naplnit sen strážců."

"A co Krvavý kámen?"

Rozhodila rukama. "Co s ním, Same? Zabil celý svět. Nebude se moct krmit. Je stejně vyřízený."

Sam zavrtěl hlavou. "Sarento nebyl žádný hlupák. Co mu zabrání, aby nenašel další světy? Ne, já slíbil, že ho zničím, a to taky musím udělat."

Amaziga chvíli mlčela. "Tohle je hloupost, Same. Oba to víme. Jeho moc je mimo náš dosah. Máš snad nějaký plán? Nebo je to jenom takové to donkichotské nutkání, které ti nedovolí poznat, kdy jsi poražený?" "Moje Amaziga by po mně něco takového nežádala," poznamenal.

"Ale ano, žádala, Same, a ty to víš. Jsi romantik a idealis-ta. To ona nikdy nebyla. Nebo snad ano?"

Povzdech si a odvrátil se od ní. Zahleděl se na shluk domků a dva muže, kteří tam čekali. "Kdo je ten studený zabiják?" zeptal se, vyhýbaje se odpovědi.

"Jmenuje se Shannow. V jeho vlastním světě mu přezdí-vají Jeruzaléman. Má taky neuskutečnitelný sen - ale pře-svědčil se o tom, jak jsou takové představy hloupé."

"Nevypadá jako snílek. Ani nevypadá jako člověk, který ztratil naději." Otočil se zpátky k ní a usmál se. "Máš prav-du, moje Ziga by mi byla položila stejnou otázku. Mě ale zajímá, jak zareaguješ na to, co ti nyní řeknu. Nebo to uhodneš?"

"Och, to víš, že to uhodnu, Same. Chceš říct, že útek by tě zničil, protože by to znamenalo, že ses otočil zády ke vše-mu, v co jsi kdy věřil. Nebo něco takového. Chceš mi říct, že budeš dál bojovat proti Krvavému kameni, i když já řeknu, že odejdu bez tebe. Mám pravdu?"

"Nemůžu to popřít."

"A to se mylíš, Same. Ó, obdivuji tě za tvou odvahu, ale mylíš se. Než jsme přišli sem, studovali jsme Krvavý kámen. Sarentovi neublíží žádná zbraň, kterou vlastníme. Je nezra-nitelný. Nemůžeme ho zastřelit, vyhladovět ani spálit. Moh-li bychom ho pohřbít pod tisíc tun ledu a na něho by to ne-mělo nejmenší vliv. Tak mi pověz, Same, jak budeš bojovat s touhle příšerou?"

Sam odvrátil zrak. "Musí existovat nějaký způsob. Bůh ví, že musí existovat."

"Pokud existuje, má láska, tak tady ho těžko najdeme. Třeba najdeme něco ve světě před Pádem - a potom se vrátíme."

Sam si to chvíli promýšlel a pak pomalu kývl. "Máš prav-du - jako vždycky. Jak se dostaneme do tvého světa?"

Amaziga se zasmála. "Netvař se tak sklíčeně. Je toho to-lik, co můžeme udělat pro dobro lidstva. Jsi naživu, Same! A jsme spolu."

"A Krvavý kámen vítězí." zašeptal.

"Jenom prozatím." ujistřovala ho.

* * *

Shannow k nim dvěma vzhledl a díval se, jak se vroucně objímají.

Došel k němu Gareth. "No, zvládli jsme to, pane Shan-nowe. Přivedli jsme milence zase k sobě."

Shannow kývl, neřekl však nic a zadíval se ke vzdáleným horám a nerovnému okraji pouště na severu. "Myslíte, že nás budou sledovat?" zeptal se Gareth.

"Spolehni se na to." odpověděl mu Shannow. "Podle Lu-case jim bude trvat téměř celý den, než najdou cestu dolů pro koně. I tak se mi nelíbí představa, že tady jenom tak se-díme a čekáme. Čtyři lidi se třemi unavenými koňmi? Ne-utečeme jim, to je jisté." Vstal a vrátil se zpátky k cihlovému roubení studny za prvním domem. Spustil okov pod hladi-nu a pak ho vytáhl nahoru. Voda byla studená a čistá a on se zhluboka napil. Smrt dívky s olivovou pletí ho zasáhla, byla tak mladá, ležely před ní netušené možnosti. Teď už se po žádné stezce k budoucnosti nevydá, její život zhasla banda vraždících zabijáků sloužících hříchu.

Nikoliv poprvé zauvažoval nad tím, jak se mohou lidé snížit až k takovému barbarství. Vzpomněl si na slova Vareyho Shannowa. - "Jone, člověk je schopen velikosti, lás-ky, vznešenosti a soucitu. A přesto nikdy nezapomínej, že je-ho schopnost páchat zlo nemá hranic. Je to smutná pravda, chlapče, že když si teď sedneš a vymyslíš to nejhorší mučení, které by bylo možné použít na jinou lidskou bytost, tak už ho určitě někde někdo použil. Jestli existuje jeden zvuk, který sle-duje postup lidstva, tak je to pláč." Gareth dovedl koně ke studni a naplnil druhý okov. "Vy-padáte zamýšleně, pane Shannowe." řekl mladý muž. "Nač jste myslel?"

Shannow neodpověděl. Obrátil se a viděl, že Amaziga se Samem přicházejí ruku v ruce.

"Už můžeme jít," prohlásila černoška. !

"Koně si potřebují přes noc odpočinout," řekl Shannow, "Jsou utahaní. Uložíme se v jednom z těch domků a vyrazíme za svítání. Já si vezmu první hlídku."

K jeho překvapení Amaziga nic nenamítala. Sundala si čelenku a stříbrné krabičky, ve kterých byl Lucas, podala je Jeruzalémovi a ukázala mu, jak přístroj zapojit. Ještě ho upozornila, že je třeba používání omezit kvůli úspoře ener-gie. Sam a Amaziga zašli hned do prvního domu. Gareth zů-stal chvíli se Shannowem. Zazubil se. "Myslím, že si ustelu ve vedlejším dome," prohlásil. "Za čtyři hodiny tě vystří-dám."

Shannow si sundal klobouk, nasadil si čelenku a pak si; přes pravé rameno přetáhl popruh a stiskl tlačítko na první krabičce. O něco později zaslechl Lucasův tichý hlas. "Jsou všichni v pořádku?"

"Ano," odpověděl Shannow.

"Neslyším vás, pane Shannowe. Zapojte mikrofon. Uvol-ňuje se z čelenky. Jakmile bude vytažený, aktivuje se auto-maticky."

Shannow posunul tenkou tyčinku na místo. "Ano, jsme v pořádku. Amaziga má Sama."

"Máte v hlase smutek. Soudím, že došlo k nějaké tragédii."

"Spousta lidí umřela, Lucasi."

"Aha, ano... teď to vidím. Mladá a krásná. Nechtěl jste ji opustit. Oh, pane Shannowe. Svět umí být tak krutý." Lucas se na chvíli odmlčel. "Žádní ptáci, žádná zvířata. Nic. Oto-čil byste hlavou, pane Shannowe? Na čelence je kamera. Uvidím krajinu." Shannow uposlechl jeho přání. "Nic." pra-vil Lucas. "Dokonce ani hmyz. Skutečně je to mrtvé místo. Počkat... něco jsem zachytil..."

"Co? Jezdci?"

"Pššt. Počkejte, prosím." Shannow pátral ve vzdálených horách a hledal nějaký náznak pohybu, ale ve slábnoucím světle nic neviděl. Nakonec se Lucasův hlas vrátil. "Povězte Amazize, že se vrátíme zpátky kamenným kruhem v Babyloně. Je blíž."

"Ty chceš, abychom jeli do pekelnického města?" zeptal se Shannow ohromeně.

"Ušetří nám to půl dne."

"Zbývá tu ale otázka nepřátelského národa." pozname-nal Shannow.

"Věřte mi," pravil Lucas. "Jeďte zítra na severovýchod. A teď, pane Shannowe, prosím, vypněte přístroj. Už jsem viděl všechno, co jsem chtěl vidět."

Shannow stiskl tlačítko a sundal si čelenku.

* * *

Elsa Broomeová nemohla usnout. Obracela své ohrom-né tělo na rozvrzané posteli a pružiny skřípaly na protest. Elsa

byla rozzlobená. Její manžel se zbláznil a zastřelil pro-roka, čímž v jediné mizerné chvíli zničil všechny její sny na postavení a úctu. Vždycky byl k ničemu, byl slabý a bezpáteční, pomyslela si. Nikdy jsem si ho neměla brát. A nebyla by si ho vzala, kdyby ji Edric Scayse neodmrštil. Muži! Scayse by byl slušný úlovek - byl bohatý, hezký, vážený. Taky zemřel mladý, takže by se Elsa stala truchlící vdovou, dědičkou jeho majetku, a mohla by žít v přepychu, možná dokonce v Jednotě. Vdova Scayseová. Byla to nádherná představa. A přesto přes všechny nástrahy, které na něj ličila, zůstal Scayse k jejím pokusům o navázání bližšího styku imunní a ona se musela spokojit s druhou nejlepším možností. Druhou nejlepší? Málem se při té představě zasmála. Josiah Broome byl ve vrhu zakrslík. Ale díky troše štěstí - a s přispěním rozumné manželky - se mezi lidmi v Poutníkově Údolí povzněl na významné místo.

Ted' dokonce i ten malý úspěch zmizel v propadlišti dějin. Dnes na hlavní ulici, přede všemi, několik žen přešlo na druhý chodník, aby se Else Broomeové vyhnuly. Když procházela kolem, lidé klopi oči - všichni až na Ezru Fearda, Josiahova hlavního konkurenta. Ten se široce usmál a jeho hubená ženička si pospíšila, postavila se vedle něj a pásala se na Elsině pádu.

A bude to horší. - Jeruzalémští jezdci přitáhnou jejího manžela zpátky, nejspíš bude fňukat a brečet, a zamknou ho do křížáckého žaláře, než dojde k veřejnému soudu, kde ho odsoudí k oběšení. Oh, ta hanba!

Pevně zavřela oči a odřikala modlitbičku. "Oh, Pane, ty víš, jakou zkouškou jsem prošla s tím mizerným chlapem. Povídá se, že ho při pokusu o útek střelili. Dej, ať umře v horách. Ať jeho tělo sežerou mrchožrouti a nikdy se nenajde."

Možná, po několika letech, vzpomínka na jejího manžela v očích obyvatel městečka vybledne. Nebo by se mohla zno-vu vdát.

Náhly rámus dole ji přiměl otevřít oči. Někdo chodil po domě. "Dobrý Bože, ať to není Josiah! Cokoliv, jenom to-hle ne!" zašeptala.

V nočním stoku byl malý revolver. Elsa se posadila. Kdyby slezla dolů a zabila ho, stala by se z ní hrdinka, důstojné postavení by se jí zcela navrátilo. - Otevřela šuplík a vytáhla zbraň. V její tlusté pěsti vypadala maličká. Vyklopila bubínek a zkontrolovala, že je nabitý. Pak dostala svůj obrovský trup z postele a vydala se ke dveřím a schodům do přízemí. Pásek pytlavé bílé flanelové noční košile se jí zachytil o kliku. Elsa ho setřásla a stoupala na první schod, který hlasitě zapraskal. "Jsi to ty, Josiahu, miláčku?" zavolala, když se pohybovala tmou. Pak po své levici zachytila pohyb. Natáhla revolver a sešla ze schodů. Měsíc se vynořil za mraky a jeho stříbrné světlo vniklo dovnitř oknem a otevřenými dveřmi. Před Elsou se zvedla obrovská postava.

Elsa Broomeová měla čas na jediný pronikavý skřek...

Ten výkřik zaslechl kapitán křížáků Leon Evans, když konal noční obhlídku. Z toho zvuku ho zamrazilo. Ve stínu se cosi pohnulo a Leon se prudce otočil a do ruky mu vletěla zbraň.

"To jsem jenom já, pane." řekl Samuel McAdam a připojil se k němu. "Slyšel jste to?"

"To teda jo. Přišlo to ze Západní ulice."

"Chcete, abych šel s váma?"

Leon se usmál a poplácal chlapce po rameni. "Ještě nejseš křížák, Same. Počkej, dokud za to nezačneš brát plat." Vrátil revolver do pouzdra a vydal se ulicí. Ze stínu se k němu rozběhla jakási stříbřitá postava, ale Leon prošel kolem uličky a nevšiml si jí. Samuel zamrkal. Nevěřil vlastním očím. Žádný Vlčák nemohl být tak velký!

"Kapitáne!" zařval a současně tasil. První kulkou bestii minul. Ale to už se Leon Evans otočil, táhl a jediným plynu-lým pohybem vystřelil. Samuel viděl, jak se bestie potácí, hlava se jí zvrátila a z roztržené kůže na hlavě jí stříkala krev.

Samuel vystřelil znovu. Ze srsti šelmy vyletěl obláček prachu, těsně nad kyčlí, a z rány vytryskla krev. Leon Evans popošel blíž a dvakrát střelil požírače do prsou. Ten se se strašlivým zavytím sesul do dřepu. Na druhé straně ulice se cosi pohnulo a z několika domů po Samuelově pravici se ozval křik. Nahoře se rozbilo okno a dolů sletěl nějaký muž a narazil na šikmou dřevěnou stříšku nad chodníkem. Muž dopadl hlavou napřed. Leon se k němu rozběhl se Samuelem v závěsu. Byl to Ezra Fear a měl rozervanou hrud'

Z domů vybíhali lidé a shromažďovali se uprostřed hlavní ulice. Z okna Ezry Fearda vylezla obrovská šelma a seskočila na zem mezi ně. Samuel viděl, jak jakousi ženu srazil k zemi. Na pomoc se jí rozběhl jeden z mužů, ale drápy mu rozvaly hrud'. Dav zachvátila panika, lidé se rozběhli. Z druhého konce ulice přibíhali další tvorové a jejich vytí se neslo nad křikem vyděšených lidí.

"Běžte do domu křížáků!" zařval Leon Evans a snažil se překřičet hrůzné zvuky nesoucí se nocí. Samuel, s revolverem v ruce, se prodral davem a snažil se dostat ke kanceláři. Kapitán křížáků stál na místě s nataženou rukou a chladně střílel do útočících potvor. Kohoutek cvakl o prázdnou nábojnici. Leon Evans zlomil revolver a začal dobíjet, ale jedna bestie vyrazila k němu a skočila. Samuel byl o několik yardů dál. Vystřelil - a minul. Leonu Evansovi se do tváře zaryly drápy a servaly mu kůži z obličeje. Kapitán křížáků přepadl dozadu a pustil zbraň. Když obluda skočila znovu, smrtelně zraněný muž vytáhl lovecký tesák a bodl, ale čepel ani neprozrazila kůži. Do těla se mu zaryly drápy a on padl v krvavé spršce k zemi. Samuel roztřeseně couvl, pak se otočil a utíkal, aby zachránil holý život.

Mnoho lidí se tlačilo v kamenném domě křížáků, další však dál utíkali hlavní ulicí. Když z boční uličky vyrazil kůň; Sam po něm skočil, popadl ho za hřív a snažil se vyhoupnout zvířeti na holý hřbet. Minul a kůň ho asi třicet yardů vlekl, než Sam spadl do prachu. Vyškrábal se na nohy a rozhlížel se kolem sebe. Rozběhl se k němu jeden obrovský Vlčák. Když Samuel hmatl dolů... pouzdro bylo prázdné.

Zprava a shora zahřměl výstřel z brokovnice. Tvor dostal plný zásah do hrudi a zapotácel se dozadu, přičemž byl bolestí. Samuel vzhledl a uviděl toho kluka, Wallace Nasha, jak se vyklání z okna nad ním. "Pojď sem, Same!" křikl Wallace. Samuel vyběhl po třech schůdcích k hlavním dveřím a rychle vrazil dovnitř. Raněná šelma na ulici skočila a vrhla se proti dveřím, které se rozlétly na kusy. Sam vyrazil po schodech, bera je po dvou, a bestii měl za zády. Nahoře se objevil Wallace Nash. "K zemi, Same!" křikl mladík. Samuel se vrhl k zemi ve chvíli, kdy brokovnice zahřměla, a slyšel, jak se těžké tělo za ním kutálí dolů. Vyškrábal se na nohy a připojil se k zrzkovi nahoře. Neznal Wallace ni-jak

dobře a vzpomněl si jen, že ten kluk je sprinter, který kdysi předběhl závodního koně Edrica Scayse, Ohniváka. "Díky, Wallaci," řekl, když mladík do dvouhlavňové brokovnice nacpal dva další náboje. "Musíme se vocaď dostat," řekl Wallace. "Tahle stará flinta je nezadrží, to je zatraceně jistý. Kde máš ty bouchač-ku?" zeptal se a podíval se na Samuelovo prázdné pouzdro. Samuel se zastyděl. "Pustil jsem ji na ulici. Zpanikařil jsem." Wallace kývl, pak sáhl za pás a vytáhl starý, jednočinný pekelnický revolver. Z ulice se ozval další křik a mladíci vběhli do horního po-koje a vyhlédli z okna. Na dveře domu křížáků bušila jakási mladá žena s nemluvnětem v náručí, ale lidé uvnitř byli příliš vyděšeni, aby ji vpustili. Rozběhla se k ní jedna ze šelem. "Sem!" zavolal Samuel. Žena se otočila a Samuel viděl, že zvažuje vzdálenost a rychlost Vlčáka. Nikdy to nezvládne včas... Ale zkusila to. Wallace namířil brokovnici a vystřelil z obou hlavní. Za-sáhl bestii vysoko do ramene a ta se otočila. Znovu získala rovnováhu a vrhla se za ženou. Samuel otevřel okno a vylezl ven. K nekonečné lítosti své matky Beth nebyl nikdy obdařen velkou odvahou či výdrží. Samuel věřil, že ji zklamal té-měř ve všem. Zhluboka se nadechl, skočil, přistál tvrdě a vymkl si kotník. Žena byla již skoro u schůdků - a šelma těsně za ní - když Samuel poskočil doleva a vystřelil. Jeho první kulka se tvorovi zarazila do rozevřené tlamy, druhá ho zasáhla do krku a z výstřelu vytryskla krev. Přesto se obluda hnala dál. V té chvíli Samuel McAdam poznal, že zemře, a zmocnil se ho ledový klid. Žena kolem něj proběhla bez ohlížení, s křičícím dítětem v náručí. Kolem se sbíhaly další bestie. Ta první se vztyčila nad Samuelem a on ještě dvakrát vystřelil, trefil se přímo do srdce. Vlčák se sesul - a pak se ohnal prackou s dlouhými drápy. "Vrat' se, Same!" slyšel křičet Wallace. Bestie se složila mrtvá. Něco horkého a lepkavého smácelo Samovi košili. Podíval se dolů. Byla to krev řinoucí se mu z rozšklebené rány na hrdle. Samuel padl na kolena, síly mu ubývaly. Přepadl na bok a tvář narazil na tvrdě udusanou hlínu ulice. Necítil žád-nou bolest. "Já umírám." pomyslel si odtazítě. "Tak je to." Přemohla ho veliká únava a v hlavě se mu vynořila stará modlitba z jeslí. Samuel se ji snažil vyslovit, ale už mu ne-zbýl čas.

* * *

Tohle byl den, jehož se doktor Meredith dlouho obával. Isis ležela na voze, v bezvědomí, měla slabý a nepravidelný puls, víčka namodralá a vpadlé tváře. Zpětně si uvědomil, že již několik týdnů přesně věděl, co přijde. Měla málo energie a námahu pro ni znamenalo již mluvení. Meredith seděl vedle u její postele, zatímco Jeremiáš ři-dil vůz. Jak dlouho, přemítal, než přijde konec? Předklonil se a políbil ji na chladné čelo. Oči se mu zamlžily a na je-jí bledou tvář dopadla horká slza. Meredith vstal, otevřel zadní dveře a slezl z vozu. Jeremiáš obtočil opatě kolem brzdy a připojil se k němu. "Je na tom lépe?" zeptal se starý pán. Meredith zavrtěl hlavou. "Myslím, že to bude dneska v noci." "Oh, Bože," vydechl Jeremiáš. "Je to taková milá holka. Na světě není spravedlnost, vidíte, doktore?" "V případech, jako je ten její, není," souhlasil Meredith. Jeremiáš zapálil oheň a snesl z vozu dvě křesílka. "Pořád nechápu, co ji zabíjí," řekl. "Rakovinu bych pochopil, nebo slabé srdce." "Je to velmi vzácné," vysvětloval Meredith. "Ve starém světě se to nazývalo Addisonova choroba. Všichni máme v těle obranný systém, který dokáže izolovat zárodky a zni-čit je. V případě Isis se tento systém zvrhl a obrátil se proti vlastnímu tělu. Mezi jiným proti nadledvinkám, které pro-dukují adrenalin." "Takže ona se vlastně zabíjí sama," zakončil Jeremiáš. "Ano. Stará rasa našla náhradu za kortikosteroidy a ty udržovaly lidi, postižené tímto syndromem, naživu. Dneska nevíme, jak je vyráběli." Jeremiáš si povzdechl a rozhlédl se kolem po rozlehlé, prázdné prérii. Ostatní vozy opustili za Domangem, když se Isidin stav zhoršil, a teď mířili k Poutníkovu Údolí dou-fajice v zázrak. Apoštol Saul byl posledním z diákonových učedníků a povídalo se, že před lety v Jednotě konal zázra-ky. Když se doslechli, že je v Poutníkově Údolí, Jeremiáš nechal ostatní vozy a zamířil přes prérii. Teď byli jen dva dny od Údolí, ale ty dva dny mohly být klidně dvě století, protože Isis jim umírala před očima. Jeremiáš se odmlčel a přiložil na oheň, zatímco Mere-dith se vrátil do vozu. Isis ležela tak nehybně, až ho napad-lo, že již odešla, ale přidržel jí u chřipí zrcátka a na jeho po-vrchu se objevil lehounký opar. Meredith vzal dívku za ruku a začal k ní mluvit, říkal slova, která chtěl vyslovit už dlouho. "Miluji tě, Isis. Skoro od prvního dne, co jsem tě uviděl. Měla jsi košík květin a šla jsi po hlavní ulici a nabíze-la květiny na prodej. Slunce svítilo a tvoje vlasy byly jako čapka ze zlata. Koupil jsem tři kytice. Byly to narcisky, mys-lím." Odmlčel se a stiskl ji prsty. Nedočkal se však žádné reakce a povzdechl si. "A teď mě opouštíš, odejdeš tam, kam nemůžu jít za tebou." Hlas se mu zlomil a oči se mu za-lily slzami. "Je to pro mě těžké přijmout. Hrozně těžké." Když Meredith slezl z vozu, Jeremiáš měl nad ohněm kotlík s gulášem a míchal jím dřevěnou lžící. "Mám dojem, že jsem zahlédl Vlčáka," řekl stařec, "támhle v lese." Mere-dith přimhouřil oči, ale neviděl nic. Vál mírný větřík a vyso-ká tráva se vlnila v dokonalé nápodobě vln na moři. V dálce se ozvalo strašidelné zavytí. "Máte zbraň?" ze-ptal se Meredith. "Ne. Dal jsem ji Malcolmovi. Řekl jsem si, že si ji vyzved-nu, až se příště uvidíme." Meredith se posadil a natáhl ruce k ohni. Jelikož tábořili na volném prostranství, oheň příliš nehřál, protože vítr jeho teplo rychle rozehnal. Normálně by si našli nějaký úkryt, aby zapálili oheň u skály nebo aspoň padlého kmene. Ale volí byli unavení a rostla tu dobrá tráva. "Nemyslím, že budeme potřebovat zbraň," řekl Mere-dith. "Ještě jsem neslyšel o jediném případě, kdy by Vlčáci

napadli člověka."

"Co budete dělat, doktore, až...?" Jeremiáš se odmlčel, protože nedokázal větu dokončit.

"Až zemře?" Meredith si přejel rukou přes obličej. Oči měl unavené a bylo mu těžko u srdce. "Asi odejdu od tulá-ka, Jeremiáši. Najdu si nějaké městečko, kde nemají dokto-ra, a usadím se tam. Připojil jsem se k vám jen proto, abych byl nablízku Isis. A vy?"

"Oh, já asi budu dále cestovat. Rád vidím nové země, další krajinu. Miluju koupání v zapomenutých bystřinách a pohled na slunce vycházející nad nepojmenovanými ho-rami."

Z trávy se vynořila stříbrošedá postava, narovnála se a stála nepovšimnuta asi dvacet yardů od vozu. Meredith Vlčáka zahlédl první a poklepal Jeremiášovi na rameno. Stařec vzhlédl. "Pojď, přisedni si k nám."

Vlčák zaváhal a pak přiklusal a dřep si k ohni. "Já jsem Pakia." řeklo stvoření, naklonilo hlavu na stranu a vyplázlo jazyk. "Vítej, Pakio." řekl Jeremiáš. "Nemáš hlad? Guláš je skoro hotový."

"Ne hlad. Ale moc velký strach."

Jeremiáš se zasmál. "Nás se bát nemusíš. Já jsem Jere-miáš a tohle je můj přítel, doktor Meredith. My tvoje lidi nehoníme."

"Vás já nebojím." řekla Vlčice. "Kam jdete?"

"Do Poutníkova Údolí." odpověděl starý pán.

Vlčice důrazně zavrtěla hlavou. "Nechodte tam. Moc zla. Moc mrtvých. Všichni mrtví."

"Mor?" zeptal se Meredith. Pakia naklonila hlavu na stranu a zatvářila se tázavě. "Velká nemoc?"

"Nemoc ne. Krvavé šelmy přišly, zabily všechny. Cítím je teď." dodala a zvedla dlouhý čenich do vzduchu. "Daleko dál, ale jdou blíž. Máte zbraně?"

"Ne." řekl Meredith.

"Tak vy umřete." prohlásila Pakia, "a moje Beth, ona ta-ky umře."

"Kdo je Beth?" zeptal se Jeremiáš.

"Dobrý přítel. Farma na jih odtud. Jděte za ní, ona má zbraně. Možná pak zůstanete žít. Ona zůstane žít."

Pakia vstala a bez dalšího slova odklusala. "To je zvláštní stvoření," poznamenal Meredith. "Byl to samec, nebo sa-mice?"

"Samice," odpověděl Jeremiáš, "a byla nervózní. Putuji touhle zemí celá léta a o žádných krvavých šelmách jsem nikdy neslyšel. Možná myslela lvy nebo medvědy. Neměl jsem dávat Malcolmovi svou pušku."

"Co bychom podle vás měli dělat?"

Jeremiáš pokrčil rameny. "Dojíme guláš a zamíříme na ten statek." To děsivé vytí se ozvalo znovu a Jeremiáš se za-chvěl. "Na ten guláš zapomeneme."

* * *

Beth McAdamová podřimovala, když na zárubeň tiše za-klepal Toby Harris. Beth se okamžitě probudila a protřela si oči. "Byl to dlouhej den, Tobe." řekla.

Nádeník si stáhl čapku a zazubil se. "V houští je ještě pár starejch bejků. Dostat je ven bude pěkná fuška."

Beth se protáhla a vstala. Toby Harris dorazil přede dvě-ma týdny na unaveném koni, který byl ale v lepším stavu než on sám. Byl to malý, šlachovitý mužík se svěšenými rameny, pracoval jako horník v Čistotě, krotitel koní na ranči poblíž Jednoty a předtím dělal čtyři roky námořníka. Z náhlého popudu se rozhodl vyrazit do kraje, který se nazýval divo-činou, a nadělat si jmění. Když nakonec dorazil na farmu Beth Mc-Adamové, byl bez jídla, bez bartátů a v podstatě mu došlo štěstí. Beth se mužík okamžitě zalíbil. Měl přidržený úsměv, jenž jeho sedřenému obličejí ubíral celá léta, a jas-né modré oči s veselou jiskrou.

Toby si prohrábl prořídle černé vlasy. "Viděl jsem mířit tímhle směrem vůz." poznamenal. "Nejspíš to budou tuláci. Hádám, že se zastaví, aby si vyžebrali něco k jídlu."

"Kolik jich je?" zeptala se Beth.

"Jeden vůz, samá křiklavá barva. Volský spřežení. Dva chlapi na kozlíku."

"Doufejme, že jeden z nich bude dráteník. Mám tu pár hrnců na spravení a nějaký nože, co už měly být dávno na-broušený. Řekni jim, ať se klidně utáboří na jižní louce - je tam dobrej potok."

Toby kývl a vycouval ze dveří, když se Beth dlouze, zhluboka nadechla. S nadcházející zimou bude potřebovat dob-rého pracanta. Pár kusů dobytka se zatoulalo vysoko do kopců, hluboko do houští a lesů. Dostat je ven byla práce nejméně pro čtyři chlapy, ale Toby dřel jako kteříkoliv tři muži, co kdy zaměstnávala předtím. Samuel jí dřív pomáhal, teď však trávil veškerý svůj čas v osadě a studoval, aby se mohl stát křížákem. Beth si povzdechla, už se nedo-kázali sejít, aniž by si vyměňovali hrubosti. "Vychovávala jsem ho moc tvrdě." pronesla nahlas.

Toby se znovu objevil ve dveřích. "Promiňte, milostpaní McAdamová, ale blíží se nějaký jezdec. Dva, abych byl přesnej. Jedou dva na jedno starý mule. Myslím, že jeden z nich je nemocnej - nebo namol."

Beth kývla, pak došla ke krbu a z římsy sundala starou ručnici. Vsunula náboj do komory a vyšla do slábnoucího světla. Jezdci sjížděli dolů z hor a ona dokonce i odsud viděla, že je mula celá zpěněná. Ve slábnoucím světle jen tak tak rozeznávala bílý plnovous jednoho z jezdců. Ten druhý jí připadal povědomý, ale hlavu a trup skláněl nízko nad krk muly, stařec za ním ho pevně držel. Mula přidusala k domu a stařec sklouzl na zem, obrátil se a podepřel svého společníka. Beth poznala Josiaha Broomeho, odložila puš-ku a rozběhla se na pomoc.

"Střelili ho," řekl bělobradý.

"Tobe!" vykřikla Beth. Šlachovitý nádeník přišel k nim a společně zraněného sundali na zem. Broome byl v bezvě-domí, ve tváři byl popelavý a čelo se mu lesklo potem, jak měl horečku. "Doneste ho do mého pokoje," poručila Beth a nechala dvojici odnést Broomeho do domu.

"Vemte si pušku, milostpaní McAdamová," doporučil jí bělobradý. "Blíže se zabijáci."

Uložili Broomeho do Bethiny široké postele a zakryli ho tlustou pokrývkou. Bělobradý vyšel z ložnice. "Jací zabijá-ci?" chtěla vědět Beth.

"Ty nejstrašnější tvorové, co kdy uvidíte," sdělil jí. "Ob-rovští Vlčáci. Právě teď budou v Poutníkově Údolí. Dou-fám, že tamní křižáci jsou dobrý, tvrdý chlapi."

"Vlčáci by nikdy nikoho nenapadli," namítla Beth pode-zíravě.

"Souhlasím s váma, ale tohle nejsou jen tak obyčejní Vlčáci. Je ta puška plně nabitá?"

"Byla by celkem k ničemu, kdyby nebyla!" odsekla Beth. Stařec byl vysoký a velitelský, ale byla v něm jakási mimovolná pýcha, která Beth McAdamovou popuzovala. Pokud existovali takoví tvorové, jaké popisoval, ona je tedy určitě nikdy neviděla, a to žila nedaleko Poutníkova Údolí dlouhých dvacet let. "Jak přišel Josiah k ty ráně?" zeptala se, aby změnila téma.

"Střelili ho doma. Taky zabili Daniela Cadea."

"Proroka? Můj Bože! Proč?"

"Asi ze stejného důvodu, z jakýho zabili Bejka Kováče. Broome za vás chtěl složit přísahu."

"To nedává žádné smyslu," namítala. "Jakej rozdíl by to mohlo znamenat?"

"Tohle je bohatá země, milostpaní McAdamová. Saul se rozhodl, že takovou půdu získá pro sebe s pomocí Jacoba Moona a jeho mužů. Měl jsem vidět, co se děje. Ale já mu-seł řešit další, naléhavější problémy. Se Saulem to vyřídím - jestli přežijeme, co přichází."

"Vy to vyřídíte se Saulem? Jakým právem?"

Bělobradý se obrátil a upřel zrak do jejích očí. "Já ho stvořil, Beth, je to moje zodpovědnost. Já jsem diákon."

"Tohle je šílený," vybuchla Beth. "Obří Vlčáci a údajný vrahové jsou už tak dost špatný. Vy jste očividně vyšinutej."

"Promiňte, milostpaní McAdamová," ozval se Toby, "ale on je diákon. Viděl jsem ho vloni v jednotelský katedrále - je to von, to teda jo."

Diákon se na Tobyho usmál. "Vzpomínám si na tebe," řekl. "Tys pracoval s koňma a přivezls toho mladýho jezdce se zlomenou páteří. Jak si vzpomínám, tak se uzdravil."

"Ano, pane, diákone. Pak umřel při náhlý povodni."

Beth se navztekala. "Jestli jste diákon, tak v mém domě teda nejste vítanej," prohlásila ledově. "Kvůli vám jednomu dobrému člověku vypálili kostel a pobili jeho lidi. A on je teď někde venku a trpí. Bože, měl byste se stydět."

"Já se taky stydím, paní," řekl tiše. "Vydal jsem rozkazy, aby Vlčáky odstranili z lidských osad. Moje důvody budou v několika dnech jasné. Přichází nepřítel, o jakém se vám ani nesnilo - zmutoval Vlčáky do tvorů s ohromnou silou. Ale ano, stydím se. Nezáleží na tom, že to, co jsem udělal, jsem považoval za správné. Všechno zlo, které bylo vykoná-no mým jménem, padá na mou hlavu a já s tím budu žít. A to, že tu nejsem vítaný..." Rozhodil rukama. "S tím ne-můžu udělat nic, jenom vás požádat, abyste to se mnou vy-držela. Jenom já dokážu bojovat s tím, co přichází."

"Proč bych tomu měla věřit?" opáčila Beth. "Všechno, co máte, je vystavený na lžích. Jeruzaléman nikdy nepředpověděl váš příchod. Mám vám říct, jak to vím?"

"Já vám to povím," pravil mírně. "Protože Jon Shannow se poté, co poslal Boží meč bránou, aby zničil Atlantidu, vrátil žít sem pod jménem Jon Cade, kazatel. Žil s vámi mnoho let, ale vás unavila jeho čistota a vyhodila jste ho. Teď ale pochopte jedno. Nic nebylo vystavěno na lžích. Shannow mě přivedl z oblohy, ale víc než to. On je důvod, proč jsem tady! Kvůli němu jsem tady, v této chvíli, abych bojoval s tímto nepřítelem. Není nutné, abyste mi věřila, Beth. Je jenom nutné, abyste odložila svou nevíru."

"Mám přítele, co ho tam venku hledá," řekla chladným hlasem. "On se vrátí. Pak to můžete vysvětlit jemu!"

Údolím se rozlehlo strašidelné zavytí. Odpovědělo mu několik dalších.

"Viděl jsem na severu vůz," podotkl diákon. "Navrhuju, abyste pozvala ty lidi z něj sem. Jestli to neuděláte, nejspíš nepřežijí noc."

Když sedlák oseje pole zrnem, ví, že poroste také plevel. Poroste rychleji než obilí, kořínky zapouští hlouběji a vytahu-je živiny z půdy. Proto, je-li sedlák moudrý, své pole hlídá. Srdce každého člověka je jako to pole. Číhá tam zlo a moud-rý člověk hledá plevel zla. Sťežte se člověka, který říká: "Mo-je srdce je čisté," protože v něm zlo roste bez kontroly.

*

MĚSTO BYLO ROZLEHLÉ A TICHÉ, OTEVŘENÉ okenice praskaly v časném ranním větříku a otevřené dveře skřípaly. Jediným dalším zvukem byl pravidelný klapot ko-pyt. Shannow jel v čele, Amaziga se Samem jeli za ním na jednom koni a nakonec Gareth.

Velká jižní brána Babylonu byla otevřená, ale nestály tu žádné strážce, žádné hlídky nepřecházely po vysokých hrad-bách. Ticho působilo strašidelné, téměř hrozivé.

Ulice byly široké a elegantně dlážděné, domy zbudované z bílého kamene - mnohé se pyšnily barevnými mozaikami. Třidy lemovaly sochy, postavy hrdinů v atlantské zbroji. Ačkoliv byl Babylon poměrně mladé město, mnohé sochy a ozdoby byly uloupeny z atlantského sídliště, stejně tak ja-ko většina kamene, použitého na stavbu domů. Jezdci projížděli otevřeným tržním náměstím, kde na stáncích leželo hnijící ovoce - hnědá, svraštělá jablka a pomeranče porostlé modrošedou plísní. Pomalu jeli dál, cestou minuli krčmu. Před hlavními dveřmi stálo několik stolů na dřevě-ných kozách a na nich byly poháry a talíře s plesnivým chle-bem a sýrem.

V tichu nepřeběhla ani kočka či pes a žádná moucha nezabzučela kolem rozkládajícího se jídla. Po čisté obloze nad městem nepřeletěl jediný pták.

Gareth pobídl koně vedle zvířete nesoucího matku a Sa-ma. "Tomu nerozumím," řekl.

"To přijde," slíbila mu.

A jeli dál, užšími ulicemi na širší třídy, klapot kopyt se rozléhal městem. Shannow si uvolnil zbraně v pouzdrech a pátral pozorně v opuštěných domech. Před nimi se teď objevilo ohromné koloseum, pět poschodí vysoké - obklo-povaly je obrovské, strašidelné sochy, obrazy démonů, s ro-hy a šupinami. Shannow přitáhl otěže. "Kam teď?" zeptal se Amazigy.

"Lucas říká, že za arénou v koloseu je široký tunel, co ve-de až do paláce. Na půdě za ním jsou zbytky kamenného kruhu."

Shannow vzhledl k obrovské budově. "Musí se tam vejít tisíce lidí," poznamenal.

"Čtyřicet dva tisíce," řekla Amaziga. "Jedme dál."

Hlavní třída vedla rovnou k bronzové braně hlavního vchodu. Křídla byla otevřená a Shannow projel klenutým tunelem. Na schodiště napravo a nalevo se otevíralo mno-ho průchodů, ale oni jeli dál, až se nakonec vynořili v kdysi pískem vysypané aréně.

Ta se teď pyšnila novým pokryvem. Všude ležely mrtvo-ly, vysušené slupky, které kdysi bývaly lidmi. Shannowův kůň odmítal pokračovat v cestě, ale on ho přece pobídl dál. Valach nesměle našlápl a kopytem stoupl na jednu mrtvolu těsně pod kolenem. Noha praskla a odlomila se.

Shannow se rozhlížel kolem sebe, zatímco si kůň pomalu vybíral cestu středem arény. Kruh lemovala jedna řada sedadel za druhou, zvedající se výš a výš. Na každém sedadle byla mrtvola.

"Můj Bože!" zašeptal Gareth Archer.

"Ne," řekl Shannow, "to byl jejich bůh."

"Proč je ale všechny zabil? Všechen svůj lid?"

"Už mu nebyli k ničemu," ozvala se Amaziga bezvýrazným, chladným hlasem prostým emocí. "Našel průchod do země hojnosti. To, co tu vidíte, je následek jeho poslední večeře."

"Kristepane!"

Velmi opatrně projeli arénou smrti a Gareth upíral oči na vzdálený vstup do dalšího tunelu. Trhal sebou, jak pod kopyty jeho koně praskaly suché kosti. Když se konečně dostali na druhou stranu, Gareth se otočil v sedle a zadíval se na koloseum a jeho tiché obecenstvo.

Čtyřicet dva tisíce lidí, jejich těla zbavená vlhkosti. Otřásl se a následoval ostatní do druhého tunelu.

* * *

Palácová zahrada byla zarostlá plevelem a kapradím a jen tři staré kameny ještě stály. Jeden z nich se nakláněl napravo a na boku byla vidět zubatá prasklina. Shannow sesedl a prodral se podrostem. "Bude ten kruh ještě... fun-govat?" zeptal se, když se k nim připojila Amaziga.

"Kameny nejsou důležité samy o sobě," vysvětlovala mu. "Staří je prostě stavěli na místa velké přírodní síly."

Amazi-ga vysunula mikrofon a zapnula počítač. Shannow poode-šel stranou a pátral po zdech obklopujících zahradu a bal-konech, z nichž kdysi býval výhled na záhony růží. Cítil se tady nepříjemně, jako nahý. Jeden střelec na jednom z těch balkonů by je mohl pozabíjet všechny.

Přistoupil k němu Samuel Archer. "Neměl jsem čas vám vhodně poděkovat, pane Shannowe. Jsem vděčný za vaši odvahu." Shannow se na vysokého černocho usmál. "Jednou jsem poznal jinýho Sama Archera." prohodil. "Nedokázal jsem ho zachránit a nikdy jsem toho nepřestal litovat." Podíval se doleva, kde ztracen v myšlenkách seděl Gareth Archer, tvář jako masku žalu. "Myslím, že byste si s ním měl pro-mluvit." řekl Jeruzaléman. Archer kývl.

Gareth vzhledl, když si k němu starší muž přisedl na mramorovou lavičku. "Brzo budeme doma." poznamenal Gareth.

"Arizona se vám bude určitě líbit. Žádný Krvavý kámen."

"Dívat se na ovoce zla je vždycky těžké." podotkl Samuel Archer tiše.

Gareth přikývl na souhlas. "Čtyřicet dva tisíce lidí. Do prdele!"

"Studuješ historii, Gareth?"

"Bitva u Hastingsu, 1066 našeho letopočtu, druhá světo-vá válka, 1939 našeho letopočtu, válka za nezávislost, 2016 našeho letopočtu." odříkával Gareth. "Ano, studoval jsem historii."

"Nemyslel jsem letopočty, synu. Právě jsi viděl množství mrtvých. A přesto vše Čingischán zabil desetkrát tolik lidí a Stalin jich zavraždil stokrát tolik. Dějiny lidstva jsou po pás v takových krvavých kamenech. Mrtví, které jsi viděl, se rozhodli uctívat Sarenta. Dávali mu vlastní děti a děti jiných ras. Nakonec mu dali sami sebe. Truchlím pro jejich

hlou-post, ale na vůdci, který dovede vlastní lid ke zkáze, není vů-bec nic nového."

"To je tedy povzbudivá myšlenka." poznamenal Gareth.

Připojila se k nim Amaziga. "Lucas říká, že na okno do-mů musíme počkat čtyři hodiny. Je skoro po všem, Same."

Samuel Archer se na ni upřeně podíval a všiml si stop úz-kosti v její nádherné tváři. "Je tu něco jiného," řekl. Ona kývla a obrátila se, hledajíc Shannowa, ale Jeruzaléman byl pryč.

"Krvavý kámen je teď v Shannowově světě," sdělila jim. Gareth zaklel. "To my jsme otevřeli bránu?" zeptal se hoře.

"Lucas říká, že ne. Ale faktem zůstává, že teď může klid-ně zničit další svět, takže zbyde jen prach a smrt."

"Jednou jsi mi o Sarentovi vyprávěla," promluvil Gareth a v hlase se mu ozýval hněv. "Tvrdilas, že chtěl zařadit ná-vrat starého světa, nemocnice a školy, péči, lásku a mír. Jak ses mohla nechat oklamat takovou zrůdou?"

Do hovoru se vložil Sam. "On chtěl všechny tyhle věci. Byl to člověk zamilovaný do minulosti. Zbožňoval všechny aspekty dvacátého a jedenadvacátého století. A staral se. Před třicet lety se objevil mor. Strážci vyšli mezi lidi s vakcínami a léky, o nichž jsme doufali, že ho vymytí. Zmýlili jsme se. Mnozí z nás zahynuli. A přesto i Sarento chodil mezi lidmi, až se nakonec sám nakazil. Málem zemřel, Gareth, když se snažil pomoci ostatním. To krvavý kámen ho zkazil. Už to není ten člověk Sarento, jakého jsme znali."

"Tomu nevěřím," odsekl Gareth. "Muselo v něm být ně-jaké zlo, kde to začalo. Jenom jste ho neviděli."

"Ovšemže bylo," řekla Amaziga. "To je v každém z nás, je to naše pýcha, naše víra, že víme, co je nejlepší. Ale krva-vý kámen takové pocity zesiluje a zároveň potlačuje po-hnutky ke konání dobra. Nemáš ponětí, jaký mají takové kameny vliv. Dokonce i malé ďábelské sémě dožene nosite-le k násilí, vypustí zvíře v člověku v jeho plné síle. A Sa-rento do sebe natáhl sílu celého balvanu."

Gareth vstal a zavrtěl hlavou. "Věděl, že krvavý kámen je zlý, ještě předtím, než to udělal. Nebudu poslouchat, jak ho omlouváte. Jenom chci vědět, jak ho můžeme zabít."

"Nemůžeme," řekl Sam, "ne, dokud má tu moc. Kdysi jsem věřil, že pokud mu budeme odepírat krev, dokud nezeslábne, a pak na něj zaútočíme, budeme mít možnost ho zničit. Ale jak by to bylo možné? Každý, kdo by se k němu přiblížil, by ho jenom nakrmil. Rozumíš? Je nezranitelný. Možná by byl mohl zemřít tady, na planetě zbavené veškerého života. Teď je však volný a může procházet vesmírem a silít."

"Musí existovat nějaký způsob," namítal Gareth.

"Jestli existuje, tak ho objevíme, Gareth," pravila Ama-ziga. "To ti slibuji,"

* * *

Jon Shannow procházel opuštěnými síněmi Babylonu, kolem sloupů vyrobených z lidských kostí a mozaiek zpodobňujících mučení, znásilňování a vraždění. Jeho kroky se rozléhaly prázdnými prostory. Nakonec došel na balkon nad zahradou. Odsud viděl původní rozložení zahrady, chodníčky tvarované jako propletení hadí, takže vytvářely číslo šelmy. Příroda se spikla a většina chodníků byla za-rostlá a odpudivé sochy kolem šesti jezírek obrůstaly psím vínem. Dokonce i voda v nádržkách byla stojatá, kašny vy-schlé.

Shannow cítil břímě toho všeho, důkaz lidské hlouposti před ním ležel jako stará mapa. Proč to, pomyslel si, že pro zlo se člověk nadchne mnohem rychleji a mnohem víc než pro dobro?

U srdce ho tížilo stále víc. Podívej se na sebe, Jone Shan-nowe, než začneš klást takové otázky. Nebyl jsi to snad ty, kdo odložil zbraně a zasvětil svůj život pacifismu a nábo-ženství? Nebyl jsi to ty, kdo vstoupil na kazatelnu a snažil se dosáhnout království nebeského?

A co se stalo, když zlí lidé přinesli smrt a plameny?

"Zastřelil jsem je," řekl nahlas.

Vždycky to bylo takové. Od prvních dní, když s Danie-lem viděl, jak jim zabili rodiče, byl plný hněvu, žhavého nut-kání postavit se zlu čelem, se zbraní v ruce. Jeruzaléman projel mnoha osadami, městečky, vesnicemi i pouhými dědkami o pár domech. A za ním vždycky zůstala těla k po-hřbení. Udělal jsi ze světa lepší místo, Shannowe? ptal se sám se-be. Zajistilo cokoliv z toho, co jsi udělal, budoucí mír a bla-hobyt? To byly tvrdé otázky, ale on se jim postavil, jako se postavil každému nebezpečí. Poctivě.

Ne, řekl si. Moje činy neznamenal žádný rozdíl.

Dvakrát se pokusil odložit plášť Jeruzalémána, jednou s vdovou Donnou Taybardovou a pak s Beth McAdamo-vou.

Donna uvěřila, že je mrtev, a vdala se za jiného. Beth unavila svatost Jona Cadea.

Jsi jen slaměný panák, Shannowe, nadával si. Před ro-kem, když se Daniel Cade přistěhoval do Poutníkovy Údo-lí, navštívil kazatele v malé sakristii za kostelíkem.

"Dobré ráno, bratře Jone," řekl, "na chlapa ve svejch le-tech vypadáš dobře."

"Oni mě tady neznají, Danieli. Všechno se změnilo."

Daniel zavrtěl hlavou. "Lidi se nemění, bratříčku. Jenom se naučí co nejlíp zakrejšvat to, že se vůbec nezměnili. Já jsem v srdci pořád bandita, ale u konání dobra mě drží váha veřejného mínění a nedostatek sil v tom mém věkem zchátra-lým těle."

"Já jsem se změnil," trval na svém kazatel. "Násilí se mi hnusí a už nikdy nikoho nezabiju."

"Je to vážně tak, Jonnie? Tak mi odpověz, kde máš zbra-ně? Někde v jámě, rezavý a k ničemu? Prodaný?" Zajiskřilo se mu v očích a on se zazubil. "Nebo jsou tady? Někde scho-vaný, vyčištěný a naolejovaný?"

"Jsou tady," přiznal kazatel. "Schovávám si je jako připo-mínku toho, čím jsem kdysi byl."

"Uvidíme," zabručel tehdy Cade. "Doufám, že máš prav-du, Jone. Takovejhle život ti svědčí."

Slunce nad Babylonem vykouklo z mraků a Jon Shan-now cítil tíhu revolverů u boku. "Měl jsi pravdu, Danieli," řekl tiše. "Lidi se nemění."

Podíval se dolů do zahrady a viděl, že Amaziga, Sam a Gareth sedí spolu. První Samuel Archer byl mírumilovný muž, zajímal ho jen výzkum trosk Atlantidy. Ubili ho k smrti v jeskyních Castlemine. V tomto světě byl černoch bojovníkem.

Ani v jednom nevyhrál.

Amaziga tvrdila, že existuje nekonečný počet vesmírů. Třeba v jednom z nich je Samuel Archer stále archeolog, který pomalu a velmi důstojně zestárne uprostřed své rodi-ny. Třeba na tom světě, nebo na jiném, se Jon Shannow ne-díval, jak mu střilejí rodinu. Třeba tam je sedlákem anebo učitelem, kolem něj si na sluníčku šťastně hrají jeho synové a po boku má milující ženu.

Za ním se cosi šustlo a Shannow se vrhl doleva, takže kulka se jen odrazila od balkonu a odsvištěla pryč. Shan-now se při pádu přetočil, tasil pravou rukou a vystřelil. Pekelnický válečník se zapotácel a pak přepadl přes zábradlí balkonu. Shannow vytáhl i levý revolver, vstal a rozběhl se zpátky ke vstupu do síně.

Za sloupky se krčili dva pekelníci válečníci. První, zděšen jeho nenadálým příchodem, vystřelil příliš rychle a kulka jen proletěla Shannowovi kolem tváře. Jeruzaléman sám vypálil z levé zbraně a Pekelníka to srazilo dozadu. Druhý válečník se vztyčil s nožem v ruce. Shannow ho praštil re-volverem, hlaveň muže zasáhla do lícni kosti a válečník se svalil na zem.

Teď se ozvala střelba i ze zahrady. Když se Shannow roz-běhl siní, vyklonil se přes zábradlí ochozu nad ním střelec z puškou. Shannow vystřelil - minul však, kulka vykosla kus dřeva ze zábradlí. Vrh se do chodby, zahrnul doleva po schodišti dolů a napravo do další chodby. Tady se zastavil a čekal, napínal uši, aby zaslechl zvuky pronásledování. Na schodišti se ozvaly kroky a dolů běželi dva muži. Shannow je oba zastřelil a rozběhl se do zahrady. Zastavil se ve stínu vstupního oblouku, kde dobil revolvery. Ze za-hrady se nic nezóvalo.

Se zbraněmi v rukou rychle vyšel do slunečního světla a pátral po balkonech. Nikdo nebyl v dohledu.

Tiše kráčet podrostem a kradl se ke kamennému kruhu. Když se přiblížil ke kruhu, dolehl k němu čísi hlas.

"Pán nás opustil," říkal ten hluboký hlas, "a je to vaše vi-na. Nařídili nám, abychom vás zabili, a my neuspěli. Teď vás máme a on se pro nás vrátí."

"On se nevrátí," zaslechl Shannow Amazigu. "Copak ne-chápete, co se stalo? On není bůh, je to člověk - zkažený, zničený člověk, který se živí životní silou. Copak jste neví-děli to koloseum? Zabil každého!"

"Mlč, ženo! Co ty můžeš vědět? Pán se vrátil do svého domova v Pekelných údolích a tam odvedl naše lidi, aby se radovali z odměny za své služby. Tohle nám přislíbil. Tohle udělal. Ale já a mí kamarádi jsme zůstali tady, protože jsme ho zklamali. Až vaše těla vykrvácí na velkém oltáři, vrátí se pro nás a my poznáme radosti života věčného po smrti."

Vložil se do toho Samův silný, pevný hlas. "Chápu, že to-mu potřebujete věřit. Ale také vidím, že ďábelské sémě vlo-žené do vašich čel je již celé černé a bez moci. Jsou z vás za-se muži, se svobodnou vůlí a inteligencí. A hluboko v srdci už nyní promýšlíte svou víru. Není to pravda?"

Shannow zaslechl zvuk prudké facky. "Ty černej par-chante! Ano, je to pravda - a všechno je to součástí zkouš-ky, kterou procházíme kvůli vám. Nenecháme se svést z pravé cesty."

Shannow se protáhl doprava k mezeře v houští a vyšel na chodník asi patnáct yardů od tlupy Pekelníků. Bylo jich cel-kem pět a všichni mířili zbraněmi na trojici jeho společní-ků. Vůdce Pekelníků pořád ještě mluvil. "Dnes v noci bu-deme v pekle se sluhý a ženami a skvělým jídlem a pitím. Vaše duše nás tam donesou."

"Proč čekat až na noc?" zeptal se Shannow. Pekelníci se otočili tváří k němu a Shannow vypálil z obou zbraní. Vůd-ce Pekelníků to odhodilo dozadu s rozstřílenou tváří. Další muž se otočil s roztržitým ramenem. Shannow ustoupil doprava a dál střílel. Jeho směrem vyletěla jen jedna kulka. Minula ho o několik stop nalevo, narazila do hlavy jednoho kamenného démona a urazila roh.

Ozvěna utichala. Shannow uvolnil kohoutky a připojil se k trojici. Amaziga klečela vedle Garetha. Olivově zelenou košili měl zmáčenou krví, když k němu Shannow poklekl.

"Ježíš pláče, Shannowe!" zašeptal mladík. "Ty jsi vážně smrt na kolech." Rty měl potřísněné krví, kuckal a dusil se.

Amaziga vytáhla svůj kámen Sipstrassi, ale Garethovi se bezvládně zvrátila hlava dozadu.

"Ne!" zaječela Amaziga. "Prosím, Bože, ne!"

"Je pryč," řekl Shannow. Amaziga natáhla ruku a pohla-dila mrtvého chlapce po čele. Pak obrátila rozzlobený po-hled na Jeruzaléma.

"Kdes byl, když jsme tě potřebovali?" vybuchla.

"Blízko," odpověděl unaveně, "ale ne dost."

"Kéz tě Bůh prokleje, Shannowe!" vrískala a vytála mu políček.

"To stačí!" zařval Sam, hrábl dolů a odtáhl ji od Shanno-wa. "Není to jeho chyba. Jak by mohla být? A nebýt jeho, byli jsme teď mrtví všichni," Podíval se na Shannowa. "Je jich tu víc, co myslíte?"

"Vevnitř byli dva, co jsem nezabil." Pokrčil rameny. "Možná tu jsou další."

Sam uchopil Amazigu za ramena. "Teď mě poslouchej, Zigo. Musíme odejít. Co se stane, když spustíme bránu při-liš brzy?"

"Nic, jenom to využije víc energie Sipstrassi, A už mi jí moc nezbývá."

"Je jí dost, aby nás dostala zpátky?"

Přikývla. Od chodníku se odrazila kulka. Sam se sehnul a strhl Amazigu s sebou. Shannow palbu obětoval a jeho kulky odsekávaly kámen z balkonu.

"Jdeme," řekl Shannow klidně. Amaziga se natáhla, aby se naposledy dotkla tváře svého syna, pak vstala a rozběhla se ke kamennému kruhu. Sam ji následoval. Shannow cou-val za nimi a pátral po balkonech. Zvedl se střelec s puš-kou. Shannow vypálil a muž se vrhl na zem.

V kruhu si Amaziga klekla za jeden z kamenů a zapnula počítač. Zemi kolem nich stále zasypávaly kulky. "Obkliču-jí nás," podotkl Shannow.

Kolem nich vzplálo fialové světlo...

Shannow vrátil revolvery do pouzdra a vyšel na kopec nad Amazižním arizonským domem.

* * *

Shannow sedel na plotě víc než hodinu a nevnímal pálicí slunce. Poušť tu byla mírumilovná pro oko, obrovské kak-tusy saguaro jako by kolem rozmístil mistr sochař. V duchu se vrátil k záchraně Samuela Archera. Tolik mrtvých! To děvče, Shammy, a všichni ti ostatní bezejmenní hrdinové, kteří následovali Sama. A Gareth. Shannow si mladého černocha oblíbil. Měl chuť do života a odvalu žít život na-plno. Dokonce ani pohled na mrtvolu vlastního dvojníka ho nesvedl z cesty - cesty, která vedla ke kulce vypálené pe-kelným válečníkem, jenž viděl zničení vlastní rasy a vůbec nepochopil jeho význam.

Amazižin nespravedlivý hněv se těžko snášel, nicméně ji Shannow chápal. Zřejmě pokaždé, když se setkali, někdo, koho milovala, musel zemřít.

Z domu vyšel Sam. "Pojďte dovnitř, přáteli. Potřebujete si odpočinout."

"Já se potřebuju vrátit domů." sdělil mu Shannow.

"Promluvme si." řekl Sam a vyhnul se pohledu Shanno-wovi do očí. Jeruzaléman slezl z plotu a následoval černo-cha do domu. Uvnitř byl chládek a na obrazovce počítače svítil Lucasův obličej. Amaziga nebyla nikde v dohledu.

"Posadte se, pane Shannowe. Amaziga se k nám připojí za chvíli." Shannow si odepjal opasek se zbraněmi a nechal ho spadnout na podlahu. Byl k smrti unavený, mysl měl utaha-nou tak, že už mu to vůbec nemyslelo. "Možná byste se měl nejdřív vykoupat," navrhl Sam, "a občerstvit se." Shannow kývl, nechal Sama sedět a prošel chodbou do svého pokoje, kde se svlékl. Otočil kohoutky, stoupl si pod sprchu a zvedl obličej do proudu vody. Po pár minutách vyšel ze sprchy, došel k posteli a posadil se, jak si chtěl posbírat myšlenky, ale téměř okamžitě usnul.

Když ho Sam vzbudil, byla tma a mezi mraky zářil měsíc. Shannow se posadil. "Neuvědomil jsem si, jak jsem utahanej," řekl.

Sam si k němu přisedl. "Mluvil jsem se Zigou. Je hodně rozrušená, Shannowe, ale i tak ví, že Garethovu smrt nemů-že dávat za vinu vám. Je to úžasná žena, víte, ale umíněná. Nikdy nedokázala přiznat vlastní chybu - myslím, že to ví-te sám z předchozí zkušenosti. Není ale záludná."

"Proč mi to vykládáte?"

Sam pokrčil rameny. "Jenom jsem chtěl, abyste to vě-děl."

"Je v tom něco jiného, Same."

"Je na ní, aby vám to řekla sama. Přinesl jsem vám čisté šaty. Amaziga bude v obývacím pokoji, až budete příprave-ný." Sam vstal a odešel.

Odpočatý a osvěžený, Shannow vstal a došel k židli, na níž Sam položil čisté šaty. Byla tu modrá kostkovaná košile, silné bavlněné kalhoty a černé ponožky. Košile byla příliš velká a rukávy příliš krátké, ale kalhoty mu padly. Natáhl si boty a vyšel do obývacího pokoje, kde u počítače seděla Amaziga a mluvila s Lucasem. Sam nebyl nikde v dohledu.

"Šel se projít," řekla Amaziga vstávajíc. Pomalu se k ně-mu přiblížila. "Moc mě to mrzí," řekla a oči jí přeté-kaly sl-zami. Shannow instinktivně rozpráhl náruč a ona se od něj nechala obejmout. "Obětovala jsem Garetha kvůli Samovi," vyhrkla. "Byla to moje chyba." "Byl to chrabřej mládenec." bylo vše, co Shannowa na-padlo.

Amaziga kývla, odtáhla se od něj a rukávem si přetřela oči. "Ano, byl odvážný. Byl všechno, co jsem si mohla přát. Nemáš hlad?"

"Trochu."

"Udělám něco k jídlu."

"Jestli ti to nevadí, paní, tak bych se rád vrátil domů."

"Nejdřív jídlo," trvala na svém. "Nechám tě chvíli s Lucasem."

Když odešla z místnosti, Shannow se posadil před při-stroj. "Co se děje?" zeptal se. "Sam je venku na procházce a Amaziga si hraje na hostitelku. Něco je špatné."

"Prošli jste oknem dřív, než se čekalo," řekl Lucas. "To vyčerpalo její kámen."

"Určitě má další."

"Ne. V této chvíli ne."

"Tak jak mě pošle zpátky?"

"Nemůžu, pane Shannowe. Mám schopnost napíchnout se... vstoupit do paměť-ových bank jiných počítačů. Učinil jsem tak a v příštích dnech začnou přicházet dokumenty, které vám dají novou totožnost v tomto světě. Také vás na-učím zvykům a zákonům Spojených států amerických. Je jich mnoho a mění se."

"Nemůžu tady zůstat."

"Bude to tak špatné, pane Shannowe? Skrze své... kon-takty, chcete-li... jsem pro Amazigu nashromáždil velký ma-jetek. Budete mít k těmto fondům přístup. A co tam po vás zůstalo? Nemáte rodinu a jenom pár přátel. V Americe by-ste mohl být šťastný."

"Šťastný?" Shannow přimhouřil oči. "Všechno, co miluju, je pro mě ztracený, a ty mluvíš o štěstí? Jdi k čertu, Lucasi!"

"Obávám se, že tam brzy půjdu," řekl přístroj. "Možná tam půjdeme všichni za to, co jsme udělali." "A to je co?" zeptal se Shannow a hlas mu ztvrdl. "Co jste mi pořád ještě neřekli?"

V té chvíli se vrátila Amaziga a přinášela dva šálky kávy. "Mám v troubě jídlo. Nebude to trvat dlouho," řekla. "Mlu-vil s tebou Lucas?"

"Ano. Teď začni ty."

"A s čím?"

"Žádný hry, paní. Jen čistou pravdu."

"Nevím, co máš na mysli. Síla je pryč. Dokud nenajdu další Sipstrassi, tak jsme lapení v téhle verzi starého světa."

"Řekni mu to." ozval se ode dveří Sam. "To mu dlužíš."

"Já mu nic nedlužím!" vybuchla Amaziga. "Copak to ne-chápeš?"

"Ne, to tedy nechápu, ale vím, jak se cítíš, Zigo. Řekni mu to."

Amaziga došla ke křeslu a posadila se. Na Shannowa ani Sama se nepodívala, hleděla do země. "Krvavý kámen našel bránu do tvého světa, Shannowe. Tam je teď. Nebyla to na-še chyba. Opravdu nebyla. Tu bránu mu otevřel někdo jiný - Lucas ti to potvrdí."

"To je pravda," řekl přístroj. "Amaziga převedla soubo-ry z přenosného počítače. Zná všechno, co se stalo v Babylóně. Sarento prošel bránou, když jsme byli ještě v kopcích a tábořili v tom pouštním městečku. Mohu vám říci jediné to, že Krvavý kámen je v čase diákona. Ve vašem čase."

Shannow se v křesle sesul. "A já se tam nemůžu vrátit, k Beth?"

"Zatím ne," odpověděl Lucas.

Jeruzalém vzhledl k Amazize. "Co tady budu zatím dělat, paní, v tomhle světě strojů? Jak budu žít?"

Amaziga si povzddechla. "To jsme promysleli, Shannowe. Lucas ti zařídil papíry pod novým jménem. A zůstaneš ta-dy, dokud tě nenaučíme způsobům tohoto světa. Můžeš tu vidět mnoho zázraků. Je tu Jeruzalém. Protože tento svět má stále dvacet jeden rok do Pádu." "Dvacet let, čtyři měsíce a jedenáct dní," upřesnil Lucas.

"Tolik času máme, abychom se tomu pokusili zabránit," dodala Amaziga. "Sam a já budeme pátrat po Sipstrassi. Ty budeš dělat to, co dělal v Poutníkově Údolí - staneš se kazatelem. Na Floridě je jeden kostelík, docela malý. Mám tam přátele, kteří tě rádi přijmou."

Shannowovi se rozšířily oči. "Kostel na Floridě? Není odtamtud diákon?"

Amaziga kývla.

"A moje nové jméno?" zeptal se ochraptěle.

"John Deacon," sdělila mu téměř šeptem.

"Dobrý Bože!" vydechl Shannow a zvedl se z křesla.

"Nevěděli jsme to, Shannowe," řekla Amaziga, "a nebu-de to stejný. Se Samem najdeme Sipstrassi a pak se budeš moci vrátit."

"A jestli ne?"

Amaziga chvíli mlčela, pak se mu však podívala do roz-zlobených očí. "Tak musíš vzít své učedníky a být v tom le-tadle v den, kdy země spadne."

* * *

Diákon stál před domem a díval se, jak Beth McAdamo-vá a Toby Harris odvádějí koně z ohrady do stodoly. Jsi po-řád krásná, Beth, pomyslel si. A nepoznala jsi mě. To bolelo. Ale proč by taky měla, ptal se sám sebe. Teprve před pár týdny viděla poměrně mladého muže dávat kázání. Teď stál v jejím domě dlouhovlasý cizinec s rysy zastřenými hustým bílým plnovousem. To, že to chápal, ale nijak nezmenšova-lo bolest.

Shannow se v té chvíli cítil osamělý a strašlivě slabý.

Amaziga a Sam s ním byli ve styku, informovali ho o svých cestách a pátrání po kamenech Sipstrassi. Občas věřili, že jsou blízko, jen aby pak museli čelit zklamání. Když do Pá-du zbývalo jedenáct dní, zatelefonovali Shannowovi. "Už jste si zařídil letenky?" zeptal se Sam.

"Ano. Proč neletíte taky?"

"Ziga našla stopy po jednom kruhu v Brazílii. Architekt-tura okolních trosek je jiná než aztécké nálezy. Pojedeme tam a podíváme se, co se tam dá najít."

"Kéž je Bůh s vámi, Samueli."

"I s vámi, diákone."

Shannow si vzpomněl na den, kdy se letadlo vynořilo z časového vězení a vzlétlo nad pobořenou Pendarrikovu věž. Podíval se tehdy dolů na maličké postavičky a doufal, že uvidí sebe, Beth a Clema Steinera. Letadlo však bylo příliš vysoko a letělo dál, aby nakonec přistálo poblíž Poutní-kova Údolí.

Pokušení vyhledat Beth bylo v těch prvních letech silné. Ale zůstal s ním stín Krvavého kamene a on sesbíral jasno-vidce a věštec ve snaze proniknout závoji času.

Během těch dlouhých let v Kissimmee si Shannow uvykl velet, ale požadavky na vytvoření vlády a zákonů pro svět si vybraly svou daň. Každé rozhodnutí nepochybně vedlo k ne-shodám a rozepřím. Nic nebylo prosté. Zákaz nošení zbra-ní v Jednotě vedl k protestům a divokým hádkám. Každá společnost si vyvinula vlastní zákony a sjednotit lidi se uká-zalo jako dlouhá a krvavá záležitost. Sjednotitelské války začaly, když tři osady na západě odmítly platit nové daně. Horší bylo, že tam zabili výběrčí daní. Diákon vyslal oddíl křižáků, aby narušitele zákona zatkli. Ke vzbuřencům se připojily další osady a válka se rozšířila a s každým měsí-cem byla krvavější. Pak, po dvou krutých letech, když už válka končila, zaútočili Pekelníci. Shannow si na svou reak-ci vzpomněl s hlubokou lítostí. S Padlockem Wheelerem nepřítele třikrát na hlavu porazili a pak vstoupili na území Pekelníků, vypalovali osady a vraždili civilní obyvatelstvo. Babylon byl srovnán se zemí. Kapitulace se nepřijímaly. Ne-přítel byl pobit do posledního muže - nejen muže, vzpo-mněl si Shannow. Diákon zvítězil. A tím se stal hromadným vrahem.

Odhady mrtvých z těchto dvou válek přesahovaly osmdesát tisíc. Shannow si povzddechl. Jak tě to jednou Ama-zi-ga nazvala? "Armageddonman?"

Po válkách byly diákonovy zákony drsnější, Shannowovu vládu ovládal víc strach než láska. Cítil se stále víc sám. Až na jednoho všichni muži, kteří s ním prošli časem, zemřeli. Jen on sám věděl, jaké strašlivé zlo číhá, aby bylo vypuštěno na tento svět. Bylo to hrozné břemeno, které ovládalo jeho mysl a zaslepilo ho při začátcích Saulovy zrady. Bývalo by to jiné, kdyby byl přežil Alan.

Alan byl nejlepším z jeho učedníků - klidný, vyrovnaný, jeho víra byla jako skála. Zemřel na kopci Fairfax v jedné z nejkrvavějších bitev sjednotitelské války. Saul byl s ním. Alanův kámen nikdy nenašli. A oni jeden po druhém umí-rali, tři na choroby a nemoc z ozáření, které tu zůstalo po Pádu, ale ostatní byli zabiti v bitvách a šarvátkách.

Až zůstal jenom Saul. Všechna ta léta přemýšlení, kde Krvavý kámen udeří. Kdyby tak jen věděl, že odpovědí je Saul. Kdo jiný v této oblasti měl přístup k Sipstrassi? Kdo jiný mohl otevřít bránu?

"Byl jsi hlupák, Shannowe." řekl si.

Něco se pohnulo za plotem! Diákon zvedl pušku a zjistil, že míří na králíka, který se vynořil z díry v zemi. Pomalu prohlédl údolí a vzdálené kopce. Měsíc jasně svítil, ale ni-kde se nic nehýbalo.

Oni ale přijdou, pomyslel si. Došel k němu Toby Harris. "Všechna zvířata jsou zamčená, diákone. Až na můj ko-ně, jak jste nařídil. Co teď?"

"Chci, abys jel do Čistoty," řekl mu Shannow. "Musíš jít za Padlockem Wheelerem. Vyříd' mu, že ho diákon potřebuje, a taky každého muže s puškou, kterýho sežene. Hor-níky, sedláky, křižáky - tolik, kolik jich dokáže svolat. Ať nejedí do města, ale ať se s náma sejde tady." "Ano, pane."

"Už běž, Tobe."

Mezitím k nim došla Beth McAdamová, s puškou v ru-kou, takže to slyšela. "Ještě jsem nic nezahledla." poznamenala.

"Proč jseš si tak jistý, že přicházejí?"

"Já je viděl, paní. Ne tady, to teda ne. Ale viděl jsem je."

Diákon se opíral o plot. Teď se narovnal a zapotácel se, jak ho přemohla únava. Když málem upadl, Beth ho zachytila.

"Jste úplně vyřízený." řekl. "Běžte si odpočinout. Já budu hlídat."

"Na odpočinek není čas," odmítl. Toby odcválal do noci. Diákon se zhluboka nadechl, pak vyšplhal na ohradu, posadil se a opřel pušku o sloupek.

"Někdo se blíží," řekla Beth. Diákon sledoval, kam uka-zuje, ale jeho staré oči nic neviděly.

"Je to stříbrošedý?" zeptal se.

"Ne, je to mladý muž a vede ženu. Ta nese dítě."

Společně čekali, než ti dva dojdou k nim. Když se přiblížili víc, Beth poznamenala: "Je to Wallace Nash a dcera Ezryho Fearda. Co to k čertu dělají, chodit si po venku tak-hle pozdě v noci?"

Diákon neodpověděl. Místo toho řekl: "Kouknete se za ně. Nehýbe se tam něco?"

"Ne... Ano. Kriste! To je obluda! Utíkej, Wallaci!" vykřikla.

Shannow se cítil bezmocný, ale díval se, jak Beth zvedá dlouhou pušku. Zamířila a vystřelila. "Zasáhla jste to?" ze-ptal se. Beth znovu zamířila a její puška zahřměla.

"Krucinál-fagot," zašeptala Beth. "Zasáhla jsem to dva-krát, ale pořád běží!"

Diákon seskočil z ohrady a klopýtal k prchající dvojici, snažil se zahlédnout tvora za nimi. Hrudník měl stažený a levá paže ho prudce zabořila, srdce mu bušilo, jak utíkal dál. Viděl, že mladý muž pouští ženinu ruku a otáčí se čelem k tomu, co je honilo. Shannow to zahlédl ve stejné chvíli jako Wallace Nash. Tvor to byl obrovský, přes sedm stop vysoký, a z dvou ran v prsou mu tekla krev. Nash zvedl bro-kovnici. Tvor přepadl dozadu. A ze tmy se vynmstil další a Shannow třikrát vystřelil a srazil ho k zemi.

"Vraťte se!" křičela Beth. "Jsou tam další!"

Shannow měl nohy jako z olova a síly ho opustily. Za ru-ku ho popadl Wallace. "No tak, staříku! To zvládneš!"

S mladíkovou pomocí docouval k ohradě, zatímco Beth znovu vystřelila. "Do domu." sípal. "Do domu!"

Z boku ho cosi tvrdě zasáhlo. Narazil na ohradu a dřevo se prolomilo. Ztěžka dopadl na zem, pustil pušku a instink-tivně vytáhl revolver a překulil se. Vrhla se po něm obrov-ská postava a on na tváři ucítil horký, páchnoucí dech. Vší silou se napřáhl, vrazil hlaveň revolveru tvorovi hluboko do tlamy a zmáčkl spoušť. Hlava tvorovi odskočila vzad, když kulka prošla lebkou. Beth ho popadla za loket a odtáhla ho pryč od mrtvé bestie.

Všude zavládlo ticho.

Žena s dítětem seděla zhroucená v křesle. Shannow za-vřel dveře a zasunul těžkou závoru. "Zkontroluj okna na-hoře." nařídil rusovlasému mládenci. "Ať jsou okenice za-vřeny."

"Ano, pane," řekl chlapec. Shannow se rozhlédl kolem sebe.

"Kde jsou ti lidé z vozu?"

"Och, můj Bože, já na ně zapoměla." vyjekla Beth.

* * *

Jeremiášův vůz byl asi dvě stě yardů od budov, když zača-la střelba. Stařec se sehnul, protože si nejdřív myslel, že kulky jsou určeny pro něj. Meredith se na kozlíku postavil. "Myslím, že musejí střílet na králíky," řekl. "Vidím plavo-vlasou ženu s puškou a starce... zatraceně, myslím, že je to ten zvrhlík Jaké." "Mně se ten stařík líbil," poznamenal Jeremiáš. "Zají-mavý společník."

Meredith neřikal nic. Čtyři volové už byli hodně unavení, šli pomalu, se svěšenými hlavami. Půda pod koly byla rozměklá, jak v noci přšelo, a tak postupovali pomalu. Isis se stále držela při životě, ale doktor věděl, že už dlouho nevy-drží, a děsil se chvíle, kdy odejde navždy.

Viděl, jak Jaké seskakuje z ohrady a utíká pryč, ale vý-hled mu zastřela kamenná budova. Ozvala se další střelba. Vůz dojel na dvůr, když jedno kolo zapadlo do hluboké díry plné bláta. Jeremiáš zaklel. "Asi jsme dost blízko." utrousil.

V dohledu se objevila jakási mladá žena s dítětem v ná-ručí. Podlešla plot a běžela k domu. Vzápětí se vynořil rusovlasý mladík, podporující Jakea. Meredith nikdy neza-pomene na to, co přišlo vzápětí. Vedle Jakea se zvedla obrovská šelma a srazila staříka na dřevěný plot, který se pod jeho vahou roztrhl. Jak Jaké padal, tasil revolver, ale obluda už po něm skočila. Ve slabém světle Meredith slyšel tlumený výstřel a viděl, jak tvorovi z hlavy vytryskla krvavá sprška připomínající hřib. Jiná žena vytáhla Jakea zpod mrt-voly a společně se dostali do domu. Dveře se zapráskly.

Na dohled se objevili další tvorové podobní té bestii.

Teprve v té chvíli si Meredith uvědomil, jak vážné nebez-pečí jim vlastně hrozí. Bylo to jako dívat se na scénu v di-vadle. "Dovnitř." sykl Jeremiáš, otočil se na kozlíku a ote-vřel přední dvířka do vozu. Stařec vlezl dovnitř a Meredith

ho rychle následoval. Dvířka se zavírala na malý mosazný háček.

"To je nezadrží." šeptl Meredith.

"Držte zobák." vyjel na něj Jeremiáš.

Volové začali děsivě bučet a vůz se zakolébal, kolem se rozléhalo vytí a vrčení. Meredith se odvážil vyhlédnout úzkým okénkem ve dvířkách - a okamžitě si přál, aby to ne-byl udělal. Stále se vzpírající voly pohltila zmítající se masa zakrvácené, stříbrošedé srsti. Vůz se kymácel ještě několik minut, pak dva muži seděli jako myšky a poslouchali, jak se šelmy krmí. Meredith se začal třást, trhl sebou při každém prasknutí kosti. Jeremiáš položil doktorovi ruku na rameno. - "Teď klid." pošeptal mu.

Širokými okénky do vozu pronikalo jasné měsíční světlo. Meredith a Jeremiáš se krčili na podlaze pod oknem nalevo a naslouchali vlastnímu dechu. Meredith vzhledl. Měsíční světlo svítilo přímo na nehybnou, bledou tvář Isis, jak tak ležela na posteli, s rukou položenou na pokrývce.

V okénku nad ní se objevila příšerná tlama. Sklo zamžila pára, ale Meredith viděl dlouhé špičky a oválné oči a něco, co vypadalo jako červený kámen zasazený do čela. Če-nich se přitiskl na sklo a oba muži slyšeli čenichání, jak se tvor snažil zavětřit maso.

Vůz se znovu zakymácel, jak se napravo vztyčila další bestie a zatlačila do dřeva.

Meredithovi vyschlo v ústech a ruce se mu třáslly tak silně, že to muselo být vidět.

Náhle se okénko rozletělo na střepy a sklo zasypalo vnitřek vozu. Do rámu se zaryly velké drápy, jak se tvor zpola nasunul do vozu přímo nad Isis. Sklonil hlavu a očichal tvář bezvědomé ženy. Ozvalo se tiché zavrčení, pak se tvor spustil zase na dvůr.

Zazněl výstřel a oba muži sebou trhli. Tvorové venku zavyli a Meredith slyšel jejich tiché kroky, jak odcházeli od vozu.

"Co budeme dělat?" zeptal se šeptem Meredith.

"Sed'te klidně, chlapče. Počkáme."

"Oni se vrátí. Roztrhají nás na kusy."

Jeremiáš se zvedl na kolena a vyhlédl dvířky. Převelmi opatrně se vrátil k na smrt vyděšenému doktorovi. "Sežrali voly, doktore. Myslím, že proto nechal Isis být." Překročil svého společníka a odvážil se vyhlédnout pravým okénkem. Meredith se postavil vedle něj. Dvůr byl prázdný. "Musíme se pokusit dostat do domu." řekl Jeremiáš.

"Ne!" Představa, že by vyšel ven, byla víc, než dokázal Meredith snést.

"Poslyšte, synku, vím, že jste vyděšený. Já taky. Ale říkal jste sám, zůstat tady znamená zemřít. Ten dům vypadá pěkně a uvnitř jsou lidé s puškami. Musíme to zkusit."

Meredith se podíval na ženu v komatu. "Nemůžeme ji tu nechat!"

"Rozhodně ji nemůžeme nést, Meredith. A ona je teď mimo dosah našeho světa. Pojd'te, chlapče. Prostě půjdete za mnou, ano?"

Jeremiáš tiše došel k zadním dveřím a odsunul závoru. Jako obvykle dveře při otevírání zaskřípaly. Jeremiáš nejistě sestoupil na zem a Meredith se seškrábal na zem.

"Hlavně nedělejte hluk," varoval ho Jeremiáš. "Půjdeme tam a budeme doufat v Boha, že ti lidé uvnitř nás vyhlízejí. Rozumíte?" Meredith kývl.

Noc byla tichá a po těch tvorech nebylo nikde ani stopy, když se Jeremiáš zhluboka nadechl a vyrazil přes třicet yar-dů otevřeného prostoru, které dělily vůz od domu. Meredith byl za ním. Pak se mladý doktor rozběhl a Jeremiáš vyběhl za ním.

"Otevřete dveře!" zaječel Meredith.

Zpoza stodoly se vynořil jeden z těch tvorů, zavyl, vyřít se za nimi a vzdálenost překonával neuvěřitelnou rychlostí. Meredithovi se podařilo dostat k otevřené verandě kolem domu, když najednou zakopl a spadl na schody. Doběhl k němu Jeremiáš, popadl ho za ruku a snažil se ho zvednout.

Bestie už byla blízko, ale Jeremiáš se neohlížel.

Dveře se otevřely.

Vynořil se Jaké s revolvery v rukou. Meredith se vrhl na-horu, srazil se s Jakém a odhodil starce stranou. Jeremiáš byl těsně za ním. Něco ho zasáhlo do zad a tělem mu projela hrozná bolest. Jaké znovu získal rovnováhu a dvakrát vystřelil. Tvor to srazilo z verandy. Jaké zatáhl Jeremiáše dovnitř a jakási žena za nimi prudce zabouchla dveře. Meredith se otočil a viděl, že Jeremiáš leží na břiše na hliněné podlaze a z hrozných rány na zádech mu teče krev. "Proč jsi, k čertu, hulákal, chlapče!" vybuchl Jaké a popadl Mereditha za košili.

"Mrzí mě to! Mrzí mě to!" Meredith se mu vytrhl, klekl si k Jeremiášovi a snažil se mu rukama zavřít tu zející ránu.

Jeremiáš si povzddechl a převrátil se na bok. Natáhl ruku a popadl doktora za zakrvácené zápěstí. "Ne... dávejte... si vinu. Jste dobrý... člověk."

A pak zemřel. "Ty mizernej parchante!" řekl Jaké.

ESTER USNULA A OZ SE JI STATEČNĚ SNAŽIL udržet v sedle. Zerah Wheelerová se ohlédlá zpátky a na chlapce se usmála. "Odpočinem si, synku," slíbila mu, na-vedla koně výš do kopce a zahrnula k západu. Nedaleko by-lo několik jeskyní, skrytých mezi stromy, a stopu, kterou za-nechala, by dokázal vysledovat jenom velmi dobrý stopař. Puška ji tížila a revolver v pouzdře ji začínal dřít do stehna. Už je to dávno, co jsem se procházela tady po kopcích, po-myslela si Zerah. Začínám být stará a k ničemu.

Ústí jeskyně jim kynulo, ale bylo úzké a vedlo k jihu. Na otevřeném prostranství hvízdal vítr a zvedal prach. Zerah jela dál a vedla starou plavou kobytku po úzké římse, která se rozšířila do široké jeskyně hruškovitého tvaru. Plavka nejdřív odmítala do tmy vstoupit, ale Zerah kobytku přemluvila tichými slovy a pevnou rukou na otěžích. Vnitřek jeskyně byl velký jako největší místnost u ní doma a ke hvězdám se otevíral dlouhý přirozený komín. Zerah přeho-dila otěže plavce přes hlavu, opřela pušku o skalní stenu a došla zpátky, aby sundala Ester. Holčička ze spánku za-fňukala a pak dala ručky Zerah kolem krku.

"Ty slez sám, chlapče. Nejdřív ale odvaž pokrývku."

Oz rozbízel kožené řemínky, které stočenou pokrývku držely, přehodil nohu přes hrušku sedla a seskočil na zem.

"Myslíte, že nás najdou?" zeptal se.

"Budou si přát, aby ne." prohlásila Zerah. "Pořád ještě máš ten revolver?"

"Ano, milostpaní," odpověděl a poplácal si kapsu kabá-tu z jemného černého sukna.

Zerah mu prohrábla světlé vlasy. "Jseš hodnej kluk, Ozi. Tvůj táta by na tebe byl pyšnej. Teď počkej tady s Ester, já zatím nasbírám dřevo na oheň." Oz rozložil pokrývku a Ze-rah si klekla a položila Ester na ni. Šestiletá holčička se ob-rátila na bok a strčila si paleček do pusy. Neprobudila se.

"Chcete, abych šel s vámi, milostpaní?"

"Ne, synku. Ty zůstaň tady. Dávej pozor na sestřičku."

Zvedla pušku a podala ji chlapci. "Je na tebe kapku dlouhá, Ozi, ale neuškodí, když si na ni zvykneš."

Zerah odešla z jeskyně a vrátila se po římse. Z téhle výš-ky, bylo to víc než tisíc stop, viděla rozlohu plání dole. Po pronásledovatelích nebylo ani stopy. Ale Zerah usoudila, že mohou být v lese pod hustým kobercem zeleně dole, kte-rý se táhl daleko na východ.

Narovnala se a protáhla si záda. Bolely jako d'as, ale ona se hezky zhluboka nadechla a vrátila se do stínu lesa. Rych-le se snášela noc a teplota brzy klesne. Zerah nasbírala ná-ruč suchého dřeva a vrátila se do jeskyně. Došla ještě pro pět náručí, než ji únava donutila přestat. Z kapsy starého ovčínového kabátu vytáhla váček s troudem a opatrně za-pálila malý ohýnek.

Oz k ní přišel blíž. "Oni nás nenajdou, že ne, milostpa-ní?" zeptal se znovu. "Já nevím," řekla mu, položila mu hubenou ruku kolem ramen a přitáhla si ho blíž.

Jeden z mužů, který zabil Ozova otce, dojel k domu a došel si ke studni pro vodu. Zahlédl Oze a Ester, jak si hrají za zadní ohradou. Zerah, jež toho muže neznala, vyšla z domu, aby příchozího přivítala.

"Hezký děcka," prohodil. "Vaše vnoučata?"

"To jo," ujistila ho Zerah. "Projíždíte?"

"Jo. No, díky za vodu, milostpaní," řekl a sáhl po sedlové hrušce.

Ester právě vzhledla, všimla si ho, zaječela a vyskočila. "On zastřelil tátu!"

Muž seskočil na zem, ale v té chvíli Zerah vytáhla revol-ver a stiskla spoušť. Kulka muži skončila ve stehně. Jeho kůň se vzepjal a rozběhl se pryč. Chlap se zachytil sedlové hrušky a kůň ho táhl asi třicet yardů. Zerah vystřelila ještě dvakrát, ale minula. Dívala se, jak se muž vytahuje do sedla a odjíždí.

Vědouc, že se vrátí, Zerah zabalila trochu jídla a zásob a odvezla děti do hor, míříc k Čistotě. Ale pronásledovate-lé ji odřízli cestu, a když dorazila k poslednímu hřebeni, tábořili přímo na cestě. Naštěstí Zerah hřeben nepřejela, nechala totiž plavku u Oze a na vrchol se doplazila, aby zkontrolovala cestu.

Teď byli hluboko v horách a Zerah si byla docela jistá, že pronásledovatele setřásli.

Jakmile se oheň pořádně rozhořel, Zerah vstala a vyšla před jeskyni, aby zkontrolovala, jestli se tam náhodou ne-odráží nějaké světlo. Bezstarostně zapálený táborový oheň totiž bylo vidět na celé míle. Nicméně když teď vyšla před jeskyni, žádné světlo vidět nebylo a nahoře se ta trocha kouře rozptýlila v podrostu a stromech rostoucích na vr-cholku útesu.

Zerah se spokojeně vrátila do jeskyně. Oz se schoulil vedle Ester a oba spali tvrdým spánkem. "Zase se díky tomu cejtíš mladá, ženská jedna." řekla si Zerah a děti přikryla. A pocítila pýchu. Zachránila je před zabijáky. "Nejseš ještě úplně k ničemu." řekla si šeptem.

Zítra budou v bezpečí ve městě a zločince budou honit křižáci.

Bylo tomu už dávno, co byla naposledy v Poutníkové Údolí, a napadlo ji, jaké změny asi uvidí.

Někde v dálce zavyl vlk. Zerah se uložila ke spánku vedle dětí.

* * *

Sarento kráčel zalesněnými kopci nad troskami Atlanti-dy a radoval se z bezmračné modré oblohy a písňe ranního ptactva. Vítr ho chladil na červenožlaté kůži a poprvé za celá léta necítil hlad. Rozechvěle si připomněl intenzivní radost, jakou cítil při shromáždění v koloseu, to očekávání a nakonec proud života. Bohatého, naplňujícího a neko-nečně teplého...

Pod ním tábořili jeho vybraní vojáci, pět set pekelnických válečníků, které poslal napřed. S nimi a lidmi, jako byl Ja-cob Moon, se bude krmit v tomto novém světě a snít.

Brána byla dobrodiním, které zoufale potřeboval. Hlad ve starém světě byl bolestivý, hotová agónie, drásající

poža-davek, který ovládal jeho dny. Ale tady mohl znovu ocenit krásu modré oblohy. Zlaté oči upřel na trosky města.

Tohle rozhodně není vhodné místo pro boha, pomyslel si, když hleděl na pobořený palác. Před ním ležely dva zborcené sloupy a roztržštěný architráv.

"Nahoru!" řekl. Kameny v dálce zasténaly a zvedly se ze země, na prach rozbité části se spojily do opracovaného ka-mene, úlomky architrávu vpluly zpět na místo, až byl zase celý a vznesl se do vzduchu, aby se usadil na své místo. Vločky barvy se rozlezy a rozvinuly do motivů na architrávu - ohnivě rudé, zářivě modré a zlatožluté odstíny. Na střeše paláce se znovu objevily zlaté tašky a zachytávaly slu-neční světlo.

V palácových zahradách rozkvetly stromy a vyrazily růžové keře. Popraskané a rozlámání chodníčky se zacelily, popadané sochy se vyšplhaly zpátky na své podstavce, s ka-mennými údy opět hladkými, jako je měli válečníci, kteří před staletími stáli modelem.

Okna paláce zdobilo zlacení a dávno vyschlé fontány vy-sílaly vodotrysky vysoko do vzduchu zahrad.

Sarento se podíval dolů na město a usmál se... Pak jeho úsměv pohasl.

Hlad se vrátil. Zatím nebyl velký, ale byla to taková hryzává potřeba. Podíval se na svůj nahý trup a viděl, že tenké černé čárky na kůži se rozšířily, rudozlatá ustupovala. Zve-dl paže a natáhl se svou myslí.

Slétlo se k němu lesní ptactvo, lišky se probudily a vylezly z nor, veverky seběhly z domovů ve stromech. Obrovský medvěd zařval a vylezl z jeskyně. Sarento téměř nebyl vidět pod poletujícími ptáky a hemžící se masou huňatých tvo-rečků, kteří pobíhali kolem něj.

Pak, ve chvílce, se všude rozhostilo ticho. Ptáci padali bez života na zem, medvěd se zhroutil do sebe a rozpadl se jako starý pergamen.

Sarento prošel mezi mrtvolkami, které mu křúpaly pod nohama jako suché větvičky.

Hlad byl téměř pryč.

Ale jeho zárodek zůstal.

Jeho požirači se potulovali krajinou a on cítil pravidelný přísun výživy. Nebylo to dost, aby ho to uspokojilo, ale pro-zatím to stačilo. Natáhl se, hledaje další Vláčky, byl připra-ven je k sobě přitáhnout kvůli proměně. Jenomže v dosahu jeho moci žádní nebyli. Zvláštní, pomyslel si, protože věděl, že takoví tvorové v tomhle světě existují. Vytáhl jejich obraz ze vzpomínek umírajícího Saula Wilkinse a znovu je vyčetl v sadistické mysli Jacoba Moona. Zasáhlo ho semínko pochyb. Bez nových požiračů bude jeho úkol v novém světě složitější. Pak si znovu vzpomněl na bránu. Jestli existovala jedna, musely existovat další.

Představil si města starého světa, překypující lidmi. Los Angeles, New York, Londýn, Paříž.

Na takových místech by už nikdy nepoznal hlad.

* * *

Beth zakryla mrtvého muže pokrývkou a vzala za ramena plačícího Mereditha. "No tak." promluvila laskavě. "Pojď-te pryč."

"Je to moje chyba." skytal doktor. "Nevím, proč jsem vy-křikl. Prostě... jsem zpanikařil."

"To máš teda zatraceně pravdu!" zavrčel diákon.

"Nechte to plavat." řekla mu ledově Beth. "Ne, každé je jako vy - a díky Bohu za to. Ano, zpanikařil. Byl vyděšený."

Ale dokonce i jeho přítel mu říkal, aby si to nedával za vi-nu." Poplácala Mereditha po rameni a pak přistoupila blíž k diákonovi. "Krev a smrt je to jediný, co znáte, diákone. Vraždění a bolest. Tak to nechte plavat!"

V té chvíli se shora ozvalo třštění dřeva a výstřel z puš-ky. "Jseš v pořádku, Wallaci?" křikla Beth.

Na schodišti se objevil mladý muž. "Jeden z nich prosko-čil oknem. Už je to v pořádku. Ale přes louku se jich blíží víc, milostpaní McAdamová. Možná tak padesátka."

"Okenice je nezadrží," řekl diákon. Vytáhl revolver, trhl sebou a upadl na zeď. Beth k němu došla. Byl ve tváři šedi-vý vyčerpáním a bolestí. Beth se natáhla, vzala ho kolem ra-men a vedla ho ke křeslu. Když si sedal, všimla si, že má ru-ku od krve.

"Jste zraněnej," podotkla.

"Už jsem byl zraněnej dřív."

"Podívám se na to." Zpola se v křesle otočil. Záda staré-ho ovčínového kabátu byla roztržená, svaly pod ním rozervané a ona si vzpomněla, jak praskl ten plot, když do něj udeřilo jeho křehké tělo. "Možná máte zlomenejch pár že-ber." poznamenala.

"Přežiju to. Musím."

Naklonil se přes ni Meredith. "Ukažte, podívám se na to." řekl. "Jsem doktor." Společně pomohli diákonovi vstát a svléknout si kabát a roztrženou košili. Meredith ránu ohleduplně prohmatal. Stařec při tom nevydal ani hlásku.

"Nejméně dvě žebra," prohlásil Meredith. Někde vzadu za-čalo plakat dítě.

"Potřebuje už nakrmit." podotkla Beth, ale mladá žena, schoulená v křesle, se nepohnula. Beth k ní došla a všimla si, že má prázdný výraz v očích. Rozepnula dívce propoce-nou blůzku a zvedla děcko k naběhlému prsu. Jak začalo sát, dívka zasténala a rozplakala se. "Jen klid," utištovala ji Beth. "Všechno už bude v pořádku. Koukni, jak se krmí. Měla vážně hlad."

"Je to kluk," zašeptala matka.

"Ovšemže je. Jsem já ale hloupá!" řekla jí Beth. "A je to hezkej klouček. Silnej."

"Můj Josh byl silný," šeptla dívka. "Utrhli mu hlavu." Z očí se jí vyřinuly slzy a roztřásla se.

"Mysli jenom na to dítě," poradila jí rychle Beth. "On je to jediný, na čem teď záleží. Rozumiš?" Dívka kývla, ale Beth viděla, že je znovu v myšlenkách někde jinde, a tak se vrátila k Meredithovi a diákonovi. Mladý doktor nařezal ubrus na obvazy. Když Meredith dokončil práci, stařec na-táhl ruku.

"Je mi to líto, synku," prohodil. "Doufám, že mi odpustíš ty tvrdý slova."

Meredith unaveně kývl. "Je snazší odpustit vám, než od-pustit sobě. Ještě nikdy jsem se víc nebál a stydím se za to, co jsem udělal."

"To už je minulost, chlapče. Byls vyvedenej z míry a hleděls do chřtánu smrti. Teď můžeš bejt buď silnější, nebo slabší."

Je to na tobě. Člověk se v životě musí naučit být silnej, když mu teče do bot."

"Choděj kolem stodoly." křikl Wallace.

"Mluv potichu!" nařídila mu Beth.

Ze dvora se ozvalo tříštění a praskání dřeva a následova-lo zděšené řičení koní. V křesle u ohně se mladá matka roz-plakala.

Beth zapálila další dvě lampy a zavěsila je na háčky na zeď. "Bude to dlouhá noc." prohodila. Řičení lapených zvířat ještě chvíli pokračovalo, pak se rozhostilo ticho. Beth poslala Mereditha dozadu, aby zkontroloval Josiaha Broomeho. - Dívka v křesle usnula a Beth jí zvedla chlapečka z náručí a sedla si s ním do starého houpacího křesla.

Dolů přišel Wallace Nash a postavil se před ni. "Co se děje, Wallace?" Rusovlasý mládenec byl nejistý.

"Mrzí mě to, milostpaní McAdamová. Jinak se to říct ne-dá, jenom jasně a stručně. Samuel, no, on umřel, aby za-chránil támhletu holku a dítě. Skočil z okna, když po ní šla jedna z těch bestií. Klidnej jako kámen. Zabil ji, to jo, ale vona ho taky dostala. Hrozně mě to mrzí, milostpaní."

"Radši se vrať nahoru, Wallace." řekla a přitiskla k sobě dítě. "Radši hlídej."

"To udělám." pravil mírně. "Na mě se můžete spoleh-nout, milostpaní."

Beth zavřela oči. Cítila olej hořící v lampách, vyschlé ce-drové dřevo v krbu i mléčnou vůni novorozeněte ve svém náručí.

Venku zavyla jedna bestie.

* * *

Shannow si sáhl do kapsy a artritidou zkroucené prsty sevřel kolem zlatého kamene. Nechci žít věčně, pomyslel si. Nechci být zase mladý. Bolest v hrudi zesílila, spojila se s bolestí ze zpřelámaných žeber. Nemáš na vybranou, řekl si v duchu. Sevřel kámen a přál si, aby bolest ze srdce zmizela. Cítil, jak mu žilami proudí nová síla a životaschop-nost. Také žebra se zahojila, jak natáhl sílu z kamene.

Otevřel ruku a zadíval se na zlatý oblázek. Tam, odkud byla vysáta síla, se objevily jenom slaboulinké černé čárečky. Shannow vstal a došel k oknu. Bodavá bolest z ramene a kolen zmizela a on se zase pohyboval s jiskrou. Vyhlédl škvírou mezi okenicemi a viděl, že požirači vylezli na Jere-miášův vůz a prolézají dvířky. Ve stodole teď bylo ticho, ale on viděl šedé stíny ležící na udusané hlině na dvoře a další, dřepící u plotu.

Couvl a podíval se na okenice. Dřevo nebylo ani palec tlusté. Ohromné síle v prackách požiračů neodolá. Zalovil v kapse kabátu a vytáhl krabičku s náboji, kterou obrátil na stůl. Zůstalo jich třiadvacet, plus těch dvanáct, co měl v re-volverech.

Vrátil se Meredith. "Zraněný spí." oznámil doktor. "Má dobrou barvu a pravidelný puls."

"Je tvrdší, než sám ví," utrousil Shannow.

"Odkud se ti tvorové vzali?" zeptal se Meredith. "O ni-čem podobném jsem v životě neslyšel."

"Jsou to Vláci." odpověděl Shannow, "ale byli promě-nění skrze... kouzla, jestli chceš." Chtěl něco říci, ale uvě-domil si, že na něj mladý muž civí s výrazem, který Shannow rozluštil jako naprostou nevíru. "Vím, že se to těžko chá-pe." řekl tedy. "Vezmi si třeba mě jako příklad, synku. Exis-tuje tvor..."

"Beth vás oslovila diákone," skočil mu Meredith do řeči a Shannow si uvědomil, že mladý muž neslyšel z jeho výkla-du jediné slovo.

"Ano." řekl unaveně. "Já jsem diákon."

"Vždy jsem vás nenáviděl," prohlásil Meredith. "Způso-bil jste veliké zlo."

Shannow kývl. "Proti tomu nic nenamítám, synku. To vraždění v zemích Pekelníků bylo neodpu-stitelný." "Tak proč jste to udělal?"

"Protože je to zabiják a divoch," promluvila Beth klid-ným hlasem a bez hněvu. "Někteří lidi jsou prostě takoví, doktore. Dostal se k moci podvodem a držel se jí díky stra-chu. Každýho, kdo se mu postavil, zabili - to bylo to jediný, co znal."

Meredith se otočil k Shannowovi. "Takhle to tedy bylo?"

Shannow neodpověděl. Vstal, prošel domem a zastavil se vedle lůžka Josiaha Broomeho.

Takhle to tedy bylo?

Broome se zavrtěl a otevřel oči. "Ahoj, Jaké." pozdravil ospale.

Shannow se posadil na kraj postele. "Jak se cítíš?"

"Líp," odpověděl zraněný.

"To je dobře. Teď si odpočiň." Broome zavřel oči. Shan-now zůstal, kde byl, a vzpomínal na dvě vojska blížící se k zemím Pekelníků, vzpomínal na vztek, způsobený zradou Pekelníků, a strach z příchodu Krvavého kamene. Mnoho z mužů, kteří bojovali pod jeho velením, ztratili v rukou Pe-kelníků rodinu a přátele a nenávisť jim proudila v žilách. I mne, pomyslel si smutně.

Padlock Wheeler a ostatní důstojníci za ním přišli onoho osudného rána před Babylonem, kdy pekelníční vůdci žebro-nili, aby se mohli vzdát.

"Rozkazy, diákone?"

V té chvíli mohl říci mnoho věci, něco o přirozenosti zla či moudrosti odpuštění. Když se však na ně díval, dokázal myslet jenom na hrůzu, která přicházela, a na to, že ve svém rodném světě Krvavý kámen použil Pekelníky, aby rozséval zkázu a smrt. A během jediného stahu srdce učinil rozhod-nuti, které jej stále ještě strašilo.

"Nuže, diákone?"

"Zabijte je všechny."

* * *

Zerah se probudila před rozbřeskem a zaúpěla. Do bo-ku se jí zaryl malý kamínek a ramena ji ošklivě bolela. Po-druhé zaúpěla, když se pokoušela posadit, a následně trpce zaklela.

"To není hezký." podotkla Esterka.

"Revma taky ne." zabručela Zerah. "Jak dlouho jsi vzhůru, dítě?"

"Co začalo to vytí," řekla Ester, posadila se a protírala si očka. "Je tu kolem hodně moc vlků."

Zerah neslyšela nic. Zvedla se na nohy, protáhla se, došla k plavce a ze sedlové hrušky sundala čturu s vodou.

Zhluboka se napila a vrátila se k dětem a vyhaslému ohni. "Vlci na nás nezaútočí," řekla. "Teď zkuste rozfoukat oheň a já uvařím něco ke snídani."

Zívajíc vyšla ven. Vzduch byl chladný a svěží a Zerah cítila rosu na listí i pižmovou vůni lesa. Obloha na východe už světlala, a když vešla do lesa, vítala ji časná ptačí píseň. Přes revmatické bolesti v zádech a rameni se cítila dobře, byla ráda, že žije.

To ty děti, pomyslela si. S nimi všechno zase vypadá čerstvé a nové. Zerah si neuvědomila, jak moc jí chybí společnost, dokud nedorazil ten cizinec. Byla smutná z toho, že se nevrátil. Jon byl dobrý člověk a tichý společník. Ale děti jí přinesly velikou radost, i když pořád žvatlaly. Vracely se jí díky tomu vzpomínky na vlastní děti, tenkrát za dnů jejího mládí, kdy byla obloha modřejší a budoucnost zlatou záhadou, kterou teprve bylo třeba odhalovat. Zeb byl pohledný muž, bystrý a důvtipný, čímž si každého získal. A byl laskavý a milující. Zeba měl každý rád, pro-tože Zeb měl rád každého. "Nikdy jsem nepoznala člověka, co by v lidech viděl tolik dobrého," řekla nahlas. Vzpomněla si, že když zemřel, zajel domů Padlock. Ob-jal ji a řekl: "Víš, mami, na světě není živáčka, kterému by se musel za něco vomlouvat."

Tohle byl docela pěkný epitaf pro dobrého člověka. Na pohřeb lidé přicházeli zdaleka široka a to Zerah po-těšilo. Ale po jeho smrti návštěvy ustaly. Já nikdy nebyla moc oblíbená, pomyslela si. Stará Zerah s ostrým jazykem a ještě ostřejšími způsoby.

Vzhlédla k obloze. "Tak si někdy říkám, cos na mě vlastně viděl, Zebe," prohodila.

Obrátila se zpátky k jeskyni a zahlédla v hlíně otisk tlapy. Klekla si, přejela přes něj rukou a roztáhla prsty, aby ho přeměřila. Byl obrovský. Nebyl to medvěd, i když to mělo správnou velikost. Dokonce ani lev to nebyl. Když Zerah vstávala, měla sucho v ústech. Byla to stopa vlčí - ale větší, než jakou kdy viděla.

Zerah si pospíšila zpátky do jeskyně. "Co je k snídani?" vyptával se Oz. "Ester zapálila ten oheň."

"Myslím, že s tím počkáme až do města," prohlásila Ze-rah. "Myslím, že bychom měli vyrazit."

"Ale já mám hlad," stěžovala si Esterka. "Umírám hla-dy!"

Zerah se zasmála. Dobrý Bože, ženská, pomyslela si, proč ta panika? Máš oheň a dobrou zbraň. "Tak dobře," souhlasila. "Nejdřív se najíme, pak vyrazíme."

Zašla dozadu do jeskyně a přistoupila k plavce. Kobylka se třásla, uši měla přitisknuté k hlavě. "To jsem jenom já, holka," uklidňovala ji Zerah. "Tak jenom klid." Ještě ne-domluvila a Ester vyvřískla. Zerah se prudce otočila.

V ústí jeskyně stála obluda. Osm stop vysoká, s mohutnými rameny a dlouhými rukama, s prsty zakončenými zakřivenými drápy, příšera byla celá porostlá stříbrošedou srstí. Těžkou hlavu měla skloněnou a žluté oči upírala na děti choulící se u ohně. Plavka se vzejpala a zařičela, čímž upoutala pozornost toho stvoření.

Zerah Wheelerová vytáhla starý revolver a napadlo ji, jestli kulka dokáže obrovského Vlčáka zarazit. "Jen klid, děti," řekla pevným hlasem. Natáhla kohoutek a popošla dopředu. "Nevím, jestli mi rozumíš," řekla s očima upřenými na šelmu, "ale v téhle zbrani je šest nábojů. A já zasáhnu to, na co zatraceně naměřím. Takže vypadni a všichni budem spokojenější."

Bestie zavyla a ten zvuk se jeskyní rozléhal jako hromobití. Zerah pohlédla k ohni. Vedle něj ležela silná větev obrostlá již suchým listím. Stále mířic revolverem, Zerah se naklonila a levou rukou zvedla větev, načež přistrčila listí k ohýnku.

Suché listí okamžitě chytilo a vyšlehly plameny. Zerah vstala a došla až ke tvorovi. "Vypadni, ty zmetku!" řekla.

Bestie ucouvla - a pak skočila. Zerah necouvla ani o píd', místo toho vrazila planoucí větev tvorovi do obličeje a střílila ho do krku. Obrovský Vlčák šel k zemi a převrhl se. Zerah skočila k ústí jeskyně a střílila ho znovu, když se snažil vstát.

"Ježíš pláče!" šeptla.

Před jeskyní bylo těch bestií víc. "Děti." křikla Zerah. "Chci, abyste vylezly tím komínem vzadu. Chci, abyste to udělaly hned."

Stále držíc větev couvala do jeskyně. Skočila po ní jiná obluda, ale ona ji klidně střílila do prsou. Zprava vyběhla další. Ze zadní části jeskyně zahřměl výstřel a bestie zmizela půlka hlavy. Zerah se ohlédla a viděla, že Oz drží její pušku v rukou a stojí pevně rozkročen v jeskyni.

Pocítila pýchu, ale promluvila ostrým a velitelským hlasem. "Padej do toho zatraceného komína!"

Šelmy postupovaly opatrně. Zerah zbývaly jen tři kulky a věděla, že je všechny nezadrží - ani neměla čas se obrátit a vylézt mimo dosah. "Už lezete?" zavolala, neboť se neodvažovala ohlédnout.

"Ano, milostpaní." zaslechl Ozův výkřik a jeho hlas se ozýval z komína.

"Hodnej kluk."

Náhle kolem ní proletěla plavka a rozehnala šelmy, jak se vrhla k pomíjivé svobodě lesa. V té chvíli se Zerah otočila a vyrazila ke komínu. Vrazila revolver do pouzdra, zachytila se úzké římsy a vytáhla se nahoru, škrábajíc botami o kámen. Rychle šplhala, až těsně nad sebou uviděla Oze pomáhajícího Ester. Komín byl poměrně úzký, ale bylo tu právě dost místa, aby se děti protáhly na širší plotnu pod vrcholkem komína.

Nohou jí projela bolest. Zerah vykřikla a cítila, jak ji cosi vleče dolů. Oz obrátil pušku hlavní dolů, opřel ji o římsu a vystřelil. Zerah taky vytáhla revolver a nasázela do Vlčáka dole dvě kulky. Ten upadl a drápy serval Zerah botu. Oz starou paní zachytil a s jeho pomocí Zerah vytáhla hubené tělo dírou nahoru. Z rány na kotníku jí tekla krev a v lýtku ji zůstal třet šest palců dlouhý dráp. Zerah ho vytáhla. "Jste odvážný děti," řekla. "Bože, jsem na vás pyšná!"

Z kapsy kabátu Zerah vytáhla zavírací nůž a otevřela če-pel. "Kdybys byl tak hodnej a dal mi svou košili, Ozi, udě-lám

si obvaz a zkusím zastavit to krvácení."

"Ano, milostpaní," odpověděl a hned si sundával kabát a košili. Zatímco si Zerah ošetřovala ránu, řekla chlapci, aby spočítal náboje v pušce. Netrvalo to dlouho. Byly dva.

"Pořád ještě mám tu malou zbraň, co jste mi dala," řekl Oz.

Zerah zakroutila hlavou. "To ti proti těmhle tvorům ne-pomůže. Ale ten rámus by je mohl zahnat, co?" Chlapec se nuceně usmál a kývl. Zerah si obvázála kotník a pak zalovi-la v kapse kabátu, odkud vytáhla proužek sušeného masa.

"Jako snídaně to není nic moc," prohlásila, "ale bude to muset stačit."

"Já nemám hlad," tvrdila Ester. "My teď umřeme?"

"Poslouchej mě, preku," řekla Zerah. "Jsme naživu a já tak hodlám zůstat. Teď odsud vylezeme."

"Je to moudrý, milostpaní?" zeptal se Oz. "Tady na nás nemůžou."

"To je pravda, chlapče, ale podle mě nám ten kousek ho-vězího nevydrží na zbytek života, co myslíš? Nemůžem být víc než šest, možná sedm mil od Poutníkovy Údolí. Tam budeme v bezpečí. Já půjdu první, vy za mnou."

Zerah se s námahou zvedla a šplhala k modré skvrně asi dvacet stop nad ní.

* * *

Shannow vylezl po schodech nahoru a našel rusovlasého mladíka klečet u okna, odkud vyhlížel na dvůr. "Co dělají teď?" zeptal se chlapec.

Wallace odložil pušku a vstal. "Jenom seděj. Nechápu to, velkomožnej pane. Jednu chvíli trhaj všechno na dohled na kusy a vzápětí seděj jako psi."

"Jsou nažraní," vysvětlil mu Shannow. "Otázkou je, jak dlouho potrvá, než je jejich hlad poštvě na nás. Bud' připravenej."

"Tohle je dobře stavěnej dům, velkomožnej pane, ale ty-hle okna je nezadržej - to vám teda povím. Ve městě je tr-hali jako papír. A dokážou taky pěkně skákat, no páni! Vi-děl jsem jednoho skočit dobře patnáct stop nahoru na stěnu domu."

"Skákat teda uměj," souhlasil Shannow, "a umírat taky."

Wallace se zazubil. "To jo." Když se Shannow obrátil k odchodu, chlapec natáhl ruku a vzal ho za loket. "Za-chránil jste mi život. Ani jsem nevěděl, že je tak blízko. To vám nezapomenu."

Shannow se usmál. "Ten dluh jsi splatil, když jsi mě od-táhl zpět. Já byl vyřízenej. Jseš moc dobrej chlap, Wallace. Jsem pyšnej, že tě znám." Muži si potřásli rukama a Shan-now vyšel do úzké chodby, kde ještě zkontroloval dva sou-sední pokoje. Obě to byly ložnice, jedna vyzdobená krajko-vými záclonami, nyní zažloutlými věkem. Na stěnách byly stále ještě pověšené dětské malůvky a kresbičky, hůlkovi li-dé před krabicovými domečky, s kouřem kroutícím se nad komíny. V rohu, u zavěšeného okna, ležel vycpaný hadrový pesek s plácavýma ušima. Shannow si vzpomínal, jak ho malá Mary tahala všude s sebou. Druhá ložnice patřila Samuelovi. Na stěnách byly police s knihami včetně speci-álního vydání Nového Eliáše se zlatou ořízkou. Shannow si povzdechl. Další ze Saulových marnivostí. Když to vyšlo, Shannow si přečetl první kapitolu, která líčila, jak Bůh po-volal mladého Jeruzaléma, a pak poslal pro Saula.

"Co je tohle za... smetí?"

"To není smetí, diákone. Všechno v této knize jsou fakta. Většinu máme z primárních zdrojů, od lidí, kteří Jeruzaléma-na znali a slyšeli jeho slova. Myslím jsem si, že vás to potěší. Předpověděl váš příchod."

"Ne, nic takového neudělal, Saule. A polovina z těch lidí v první kapitole se k Shannowovi nedostala ani na sto mil. Někteří z dalších se prostě nechali unést fantazií."

"Ale... jak to můžete vědět, diákone?"

"Vím to. Jak, do toho tobě nic není. Kolik jste jich nechali vytisknout?"

Saul se usmál. "Čtyřicet tisíc, diákone. A prodávají se tak rychle, že připravujeme druhé vydání."

"Ne, to tedy nepřipravujeme! Nech to být, Saule."

Shannow sundal knihu z poličky a namátkou ji otevřel. Uprostřed byla černobílá rytina, zpodobňující pohledného muže na vzpínajícím se černém hřebci se stříbrnými revol-very v rukou a elegantním černým kloboukem na hlavě. Všude kolem něj se váleli mrtví Pekelníci. "Aspoň tu nepí-šou, že zabil deset tisíc oslí čelistí." zašeptal Shannow a ho-dil knihu na borovou postel.

Opatrně otevřel okenice a vyklonil se. Pod ním stál Jere-miášův vůz se servanou střechou. Spalo v něm několik Vlčáků a další leželi natažení u pobořené stodoly.

Co budeš dělat, Shannowe? ptal se v duchu sám sebe.

Jak hodláš zastavit tu šelmu?

Tehdy se ho ledovou rukou dotkl strach, ale on s ním bo-joval. "Co tady děláte?" zeptala se Beth. "Tohle je ložnice mého syna."

Shannow se posadil na postel a vzpomínal na časy, kdy chlapci četlával. "Nepotřebuju vaši nenávist, Beth." pozna-menal tiše.

"Já k vám nechovám nenávist, diákone. Já vás opovrhnu. To je rozdíl."

Shannow unaveně vstal. "Měla byste se rozhodnout, žen-ská. Opovrhujete mnou, protože jsem nechal své nepřátele pobít. Opovrhovala jste svým milencem Jonem Cadem, protože on své nepřátele zabíjet odmítal. Co teda od mužů ve svém životě přesně chcete?"

"Nemusím se tady s váma bavit." prohlásila ledově.

"Vážně? Tak proč jste sem za mnou šla?"

"To nevím. Asi jsem neměla." Ale k odchodu se nechys-tala. Místo toho vstoupila do pokoje a sedla si do starého proutěného křesla u okna. "Jak to, že víte o mně a o Jonovi? To tady máte špehy?"

"Ne... špehy ne. Vím to, protože jsem tady byl, Beth. Byl jsem tady."

"Nikdy jsem vás neviděla."

"Vy mě ještě pořád nevidíte." poznamenal smutně, vstal a prošel kolem ní. Borové schody zavržaly pod jeho váhou a doktor Meredith se k němu obrátil, když přišel blíž.

"Je hrozné ticho." podotkl mladý muž.

"Takhle to nezůstane, doktore. Měl by ses zeptat milost-paní McAdamových, jestli pro tebe nemá nějakou náhradní zbraň."

"Já to se zbraněmi moc neumím, diákone. A nikdy jsem to ani nechtěl."

"To je dobrý, doktore, dokud po tobě někdo nejde. Ale s tou zbraní nebudeš muset být dobřej. Cíle budou dost blízko, aby ti utrhly hlavu. Sežeň si pušku."

"Co je třeba ke stvoření muže, jako jste vy, diákone?" ze-ptal se doktor s rudou tváří. "Bolest, chlapče. Utrpení, hoře a ztráta." Shannow uká-zal na mrtvolu Jeremiáše zakrytou příkrývkou. "Dneska jsi k tomu kapku přičichl sám. A zítra poznáš ještě víc. Mně nevadí, že mě odsuzuješ, chlapče. Nemůžeš na mě být víc tvrdší, než jsem já sám. Jen bych nyní navrhoval, abychom pracovali spolu na našem přežití."

Meredith kývl. "Asi máte pravdu," řekl. "Právě jste mi chtěl povědět něco o bránách. Kdo je vytvořil a proč?"

Shannow došel ke křeslu a zadíval se na spící mladou že-nu. Beth našla krásně vyřezávanou kolébku, postavila ji ved-le křesla a dítě do ní položila. "To nikdo neví," řekl a mluvil potichu. "Kdysi dávno jsem potkal člověka, který tvrdil, že je vytvořili v Atlantidě, dvanáct tisíc let před druhým Pá-dem. Ale můžou být také starší. Starý svět byl plný příběhů o bránách a starých rovných cestách, dračích stezkách a za-rostlých chodnících. Je tady několik faktů a desítky a de-sítky hypotéz."

"Jak se otevírají?"

Shannow mlčky odstoupil od matky s dítětem a přešel ke dveřím. "To ti nepovím. Poznal jsem jednu ženu, která se v takových věcech vyznala. Jenomže ta zůstala v den Pádu ve starým světě, a hádám, že ji to zabilo se zbytkem lidstva. Jednou mě vzala do svého domova na místě zvaným Arizo-na. Překrásná země. Ale jak to dělala...?" Pokrčil rameny.

"Měla kousek Sipstrassi, Danielův kámen. Fialově se za-blesklo a pak jsme byli tam."

"Aha, ano," pravil Meredith, "ty kameny. Já o nich slyšel, ale nikdy jsem žádný neviděl. V nemocnici v Jednotě je po-užívali na léčbu rakoviny a tak. Úžasné."

"Amen," připojil Shannow. "Dokážou omladit starce, uzdravit nemocné a vytvořit jídlo z molekul vzduchu. Já vě-řím, že je Mojžíš použil, aby rozdělil Rudé moře - ale ne-můžu to dokázat."

"Takže v tom Hospodin neměl prsty?" zeptal se Meredith s úsměvem. "Nesnažím se hádat, co dělal Bůh, mladý muži. Jestli On vytvořil Sipstrassi, tak je to pořád zázrak. Jestli On dal je-den Mojžíšovi, tak můžeš pořád říct, že vlny rozdělila boží moc. Ale tohle není vhodná chvíle na biblický rozpravu. Ka-meny zhmoťňují představy. To je všechno, co vím."

"Bylo by hezké, mít teď jeden dva tyhle kamínky," pro-hodil Meredith. "Jedinou myšlenkou bychom mohli zabít všechny ty vlky."

"Sipstrassi nemůžou zabítet." sdělil mu Shannow.

Meredith se zasmál. "To je váš problém, diákone. Chybí vám právě ta představivost, o které tvrdíte, že ji kameny po-třebují."

"Co tím myslíš?"

Meredith vstal. "Vezměte si tohle křeslo. Je ze dřeva. Kámen by ho určitě dokázal přeměnit v luk a šípy? Pak by-ste mohl něco střelit a zabít to. Sipstrassi by to zabily, i když vlastně z druhé ruky. A tyhle brány, o kterých mluvíte, no, třeba to není žádná technika. Možná ta žena, co jste znal, nebyla vůbec schopná - jenom měla představivost."

Shannow se nad tím zamyslel. "Myslíte, že si prostě je-nom přála být doma?"

"Je to docela možné. Jenomže teď je to stejně jenom akademická debata."

"Ano, to je," souhlasil Shannow nepřítomně. "Děkuju, doktore."

"Bylo mi potěšením, diákone." Meredith přistoupil k ok-nu a naklonil se, aby viděl škvírou v okenicích. "Ó Bože!" vyhrkl náhle. "Oh, můj dobrý Bože!"

* * *

Isis se vracelo vědomí na teplém moři snů, vzpomínek z dětství na statek poblíž Jednoty - na psa Mísu, který neúspěšně honil králíky po louce a vzrušením zuřivě štěkal. Měl takovou radost, že když se s ním Isis jemně spojila, jeho pocity jí do očí vehnaly slzy radosti. Míša znal štěstí, jaké žádný člověk - ani Isis - nemohl nikdy sdílet. Byl to kříže-nec a v každém ryse jeho mohutného těla bylo vidět dědic-tví po předcích. Hlavu měl jako vlk a velké žluté oči. Ale uši měl dlouhé a sklopené a objemný hrudník. Podle Isidina otce byl Míša nejspíš ten nejhorší hlídací pes, jaký se kdy narodil. Když se přiblížil nějaký cizinec, Míša se k němu vrhl, vrtěl ocasem a čekal na pohlazení.

Isis ho milovala. Byla už skoro dospělá, když Míša zemřel. Isis se prochá-zela na břehu potoka, když z houští vyrazil medvěd. Isis zů-stala stát a myslí se natáhla k šelmě, použila všechnu svou sílu, aby utišila její zuřivost. Ale neuspěla, protože bolest v těle zvířete byla nesmírná. Když se na ni medvěd vrhl, mě-la dívka dokonce čas si všimnout rakoviny, které mu vysílala do břicha plameny bolesti.

Míša na medvěda zaútočil, vyskočil a sevřel své silné če-listi na huňatém hrdle. Medvěda zuřivost útoku překvapila, ale rychle se vzpamatoval, otočil se proti psovi a ohnal se tlapou.

Zazněl výstřel, pak další, a ještě jeden. Medvěd se zapo-tácel a snažil se odšourat zpátky do křoví. Čtvrtá kulka ho srazila na zem. Vyběhl Isidin otec, odhodil pušku a popadl dceru do náručí. "Bože můj, myslel jsem, že zemřeš." vy-hrkl a objímal ji.

Potom zakňučel Míša. Isis se otci vytrhla z objetí, padla vedle umírajícího psa, hladila ho po hlavě a snažila se ho zbavit bolesti. Míša chabě vrtěl ocasem, ještě když umíral.

Isis plakala, ale otec ji zvedl ze země. "Dělal svou práci, děvče. A dělal ji dobře." řekl laskavě.

"Já vím," odpověděla Isis. "Míša to věděl taky. Byl šťastný, když umíral."

Když otevírala oči na voze, stále ještě cítila ten smutek. Zamrkala a zjistila, že vidí hvězdy. Půlka střechy chyběla a ve dřevě byla ohromná trhлина. Na pravém boku ji cosi hřálo a ona natáhla ruku a dotkla se srsti. "Oh, Míšo," řek-la, "do postele nesmíš. Táta mi vyhubuje."

Ozvalo se tiché zavrčení, ale Isis znovu usnula, nemoc z ní vysávala veškerou energii. Cosi jí nalehlo na prsa a ona otevřela oči a uviděla nad sebou chlupatou hlavu, vyplaze-ný jazyk a ostré špičáky. Ruku měla stále položenou na srsti a cítila teplé tělo pod ní. "Teď tě nemůžu hladit," zašepta-la. "Jsem moc unavená."

Povzdechla si a snažila se otočit na bok. Aspoň že bolest je pryč, pomyslela si. Třeba smrt nakonec nebude tak špat-ná. Isis se chtěla posadit, ale neměla na to sílu. Znovu ote-vřela oči a viděla, že i stěna vozu je částečně zničená. Něco se stalo! Nějaká pohroma.

"Musím vstát," řekla, zvedla ruku, přehodila ji Míšovi kolem krku a zatáhla. Míša zavrčel, ale jí se podařilo zved-nout. Zatočila se jí hlava a ona padla na Míšu, hlavu si mu položila na rameno.

Zpod postele se ozvalo další zavrčení a z podlahy vozu se zvedla jakási obluda. Isis se na ni podívala a zívla. Točila se jí hlava a myšlenky měla zmatené. Míša byl tak teplý. Na-táhla se mysli k němu. Byl tam hněv, jedovatý vztek držení na uzdě jenom... jenom čím? Vzpomínkami na palouk u je-zera, na malé Vlčáčky motající se mu kolem nohou. Co... žena?

"Ty nejsi můj Míša," řekla Isis, "a máš bolesti." Jemně pohladila srst.

Druhá bestie po ní skočila. První ji udeřila hřbetem prac-ky, až odlétla a praštila se o stěnu vozu.

"Dost! Nech toho!" řekla Isis unaveně. "Nesmíš se prát." Sesula se na něj. "Mám žízeň," vydechla. "Pomoz mi vstát." Znovu se vytáhla na roztřesené nohy, prošla kolem požíra-če a doklopýtala dozadu, kde málem spadla ze schůdků na dvůr.

Měsíc byl vysoko a jí už docházely síly. Po Jeremiášovi, Meredithovi a ostatních nebylo ani stopy. V kruhu netábořily žádné vozy. Nikde nehořely ohně. Začala vidět rozma-zaně, zapotácela se a zachytila se zadního kola.

Dvůr byl plný psů, velkých psů.

Uviděla dům, proužky zlatého světla prosvítaly zavřený-mi okenicemi. Všichni musejí být tam, pomyslela si. Jenže já tam nedojdu.

Musím! Nechci umřít tady, sama. Zhluboka se nadechla, pustila se kola a udělala dva klopýtavé kroky.

Pak upadla.

* * *

Diákon viděl, jak Meredith odklopýtal od okna. Shan-now přistoupil k okenicím a vyhlédl škvírou. Uviděl mla-dou ženu ve vybledlých modrých šatech, plavé vlasy jí v mě-síčním světle svítily. Ležela na zemi. Než mohl promluvit, uslyšel otevírat dveře. "Ne!" zasykl.

Ale Meredith už vyšel na dvůr.

S tichou kletbou vyšel Shannow za ním a vytáhl revolve-ry. Bestie byly všude, většinou jen tiše ležely pod hvězdami s plnými břichy, ale pár se jich teď potulovalo kolem stodo-ly či ožužlávalo zkrvavené kosti pobitých koní, dojníc a vo-lů. Shannow natáhl kohoutky a postavil se do dveří, díval se, jak se mladý doktor přibližuje k ležící dívce. Meredith šel pomalu a prozatím si ho obludy zřejmě nevšimly.

Ze zadní části vozu vylezl požírač a všiml si kráječícího muže. Tiše zavrčel a vydal se k němu. Někteří další vzhled-li. Jeden se protáhl a zavyl, byl to mrzivý zvuk. Meredith zakolísal, ale šel dál a poklekl k Isis. Natáhl ruku a uchopil ji za zápěstí. Tep měla slabý a nepravidelný. Doktor ji vzal pod rameny, zvedl ji do sedu a pak se sklonil, aby ji mohl uchopit pod koleno. Isidina hlava mu sklesla na rameno.

Vztyčil se nad ním požírač a ze špičáků mu kapaly sliny. Isis zasténala, když Meredith couval a bestie ho následo-vala. Shannow ve dveřích namířil revolver, ale kolem doktora se stahovaly další šelmy. Meredith se k nim obrátil zády a vydal se zpátky k domu. Shannowovi vyschlo v ústech a dlaně měl zvlhlé potem. Doktor zakopl, ale narovnal se a šel dál. Když doktor vystupoval po schůdkách na verandu a vcházel do domu, Shannow ustoupil stranou a pak za ním rychle zašel dovnitř, zabouchl dveře a zasunul závoru na místo.

Zvenčí se ozvalo vytí. - Okenice na okně vletěly dovnitř a jeden z požíračů dovnitř vsunul horní polovinu těla.

Shan-now ho střelil do hlavy. Přes tělo prvního se drápal další. Shannow ho dvakrát střelil do hrudi a tvor přepadl dopře-du a na podlahu začala stékat krev.

Mladá matka se s jekem vymrštila na nohy. "Nepouštějte je ke mně! Nepouštějte je ke mně!"

Do dveří se zaryly drápy a vyrývaly ze dřeva třísky. Na schodech se objevil Wallace Nash, seběhl do půlky schodiš-tě a zvedl brokovnici. Kus dveří se vylomil a dovnitř pro-klouzla pracka s drápy. Wallace vypálil z obou hlavní. Prac-ka sebou škubla, jak vytryskla krev. Shannow střelil skrze dveře.

Ozvěna výstřelů utichla. Shannow přistoupil k oknu a vi-děl, že se bestie stáhly.

"Ještě nikdy jsem nic takového neviděl." vyhrkl Wallace Nash. "Do prdele práce! Člověče, to teda chtělo nervy."

Meredith neposlouchal. Klečel nad Isis, která byla v bez-vědomí a na tvář jí kanuly jeho slzy.

Shannow zavřel okenice. Zástrčka byla zlomená, ale on je zaklínil tak, že do rámu zarazil nůž. Proti požíračům to nevydrží, ale poskytovalo to aspoň iluzi bezpečí.

Nemohl uvěřit tomu, co viděl. Meredith, muž, jehož pa-nika zabila Jeremiáše, právě předvedl hrdinský čin. Dolů sešla Beth. Děcko plakalo a ona ho zvedla z kolébky. Když jí ho mladá matka sebrala z rukou a utekla nahoru, Beth přistoupila k Meredithovi. Mladá žena, o kterou pečoval, neměla na těle žádné známky zranění. "Co je s ní, dokto-re?" zeptala se Beth.

"Má nemoc, která jí narušila imunitní systém. Je velmi vzácná. Dokonce i ve starém světě napadala jen hrstku lidí z milionu." Vzhlédl a viděl, že mu Beth nerozumí. Mere-dith si povzdechla. "Naše těla jsou vybavena... obranným

mechanismem. Když udeří nemoc, vytváříme si protilátky, které s ní bojují. Jako spalničky, dítě je obvykle dostane je-nom jednou, protože tělo pak pozná útočící organismus a vytvoří si obranu a příště tomu zabrání. Rozumíte? No, v případě Isis se její obranný mechanismus zaměřil na or-gány jejího vlastního těla a pomalu je ničí. Jmenuje se to Addisonova choroba."

"A s tím se nedá nic dělat?" zeptal se Wallace.

"Nic. Starší používali léky zvané steroidy, ale my nevíme, jak je vyráběli."

"Odkud přišla?" zeptal se Wallace. "Jak se sem dostala přes všechny ty potvory?"

"Přivezli jsme ji," vysvětloval Meredith. "Byla ve voze. Mysleli jsme, že je na pokraji smrti, a... ke své věčné han-bě... jsem ji tam nechal."

"Ježíši!" vydechl Wallace. "Ale proč ji nezabili? Byli pře-ce ve voze."

Meredith rozpačité pokrčil rameny. "Na to neznám od-pověď."

"Ne, ale ona ano." poznamenal diákon tiše, poklekl k ní a položil jí ruku na čelo. "Vrat' se k nám, Isis," řekl. Meredith ohromeně přihlížel, jak se dívce do bledých lící vrací barva. Puls pod jeho prsty zesílil a upravil se.

Isis otevřela oči a usmála se. "Ahoj, Jaké." řekla.

"Jak se cítíš?"

"Nádherně. Odpočatá." Posadila se a rozhledla se ko-lem sebe. "Kde je tohle místo?"

"Je to statek u Poutníkovy Údolí." řekl Shannow.

"Kde je Jeremiáš?" Shannow jí pomohl na nohy. "Vzpomínáš si na ty šelmy na voze?" zeptal se nevšímaje si její otázky.

"Ano. Jsou velké, vidíte? Ty jsou vaše, Jaké?"

"Ne. Jsou to divoký zvířata. Zabily Jeremiáše a spoustu dalších. Otázkou je, proč nezabily tebe."

"Jeremiáš je mrtvý?" Pak zahlédla tělo zakryté pokrývkou. "Och, to ne, Jaké!" Isis došla k tělu, stáhla pokrývku a zadívala se starému pánovi do tváře.

Meredith došel k Shannowovi. "Je... vyléčená?"

Shannow kývl. "Úplně. Ale musím vědět, jak je to s těma obludama."

"Nechtěl odpocínout, proboha," namítala Beth. "Už to-ho prožila dost."

"Nemůžu ji nechat odpocínat," odmítl Shannow. "Až tyhle příšery provedou soustředěnej útok, budeme mrtví. Jestli Isis zná způsob, jak je ovládnout nebo je zneškodnit, musím to vědět. Slyšíš mě, dítě?" zeptal se plačící Isis. Ta pokývla a opět Jeremiáši zakryla tvář. Vstala a obrátila se k diákonovi.

"Nevím, proč mi neublížili," promluvila. "Nemůžu vám pomoci."

"Myslím, že to víš, lásko," ozval se Meredith. "Zvířata na tebe nikdy nezaútočí, vid'? Jednou jsi mi řkala, že je to pro-to, že je máš ráda. Ale je toho víc, že? Ty s nimi dokážeš... komunikovat. Vzpomeň si, když jsi Jeremiášovi řekla o té plicní nemoci, co zchromila jeho vedoucího vola?"

"Já... nemůžu s nimi mluvit nebo tak," řekla jim Isis. "Je-nom se... spojím s jejich myslí."

"Nač si vzpomínáš z jejich myšlenek?" zeptal se diákon a ukázal na okno.

"Je to velmi zmatené. Jako by měli myšlenky plné rozzu-řených vos, které je neustále bodají."

"Tady přicházejí!" křikl Wallace.

* * *

Oz Hankin byl víc unavený než vydešený, když přešli přes most a začali dlouhý sestup do Poutníkovy Údolí. Šli větší-nu dne a po těch vlčích tvorech nebylo ani stopy. Vítr měli většinu cesty v zádech a teď se zdálo, že unikli i těm bes-tím. Milostpaní Wheelerová nesla Ester v náručí, což Oze zlobilo. Holčičkám se vždycky dostalo nejlepšího zacháze-ní. Stejně to bylo u táty na statku. Když měli v pokojičku ne-pořádek nebo neudělali své úkoly, vždycky to táta hodil na krk Ozovi.

Teď se nesla Ester. Skutečnost, že byl o deset liber těžší než Ester a o tři palce vyšší, pro dvanáctiletého chlapce ne-znamenala rozdíl. Život prostě nebyl spravedlivý!

A měl hlad. Jak tak šel, vzpomínal na chuť jablkového koláče a cukru a perníčků, které jeho táta upekl, když v le-se našli roj.

Milostpaní Wheelerová se zastavila a postavila Ester na zem. "Musím si chvilku odpocínout, dítě," prohlásila. Les byl blízko a Oz viděl, jak si ho Zerah prohlíží. Odfrkla si a odplivla. Oze to překvapilo, dámy by neměly plivat. Ester ji okamžitě napodobila a Zerah se zasmála. "Nenapodobuj mě, Ester." napomenula ji. "Některý věci lidi přejdou u starých, co by nepřešli u mladých."

"Proč?" zeptala se Ester.

"Prostě se to nedělá, dítě." Obrátila se k Ozovi. "Máš bystrý oči, mladej Ozi. Co vidíš v tom lese támhle?"

"Nic, milostpaní. Vypadá to tam prázdný."

"Takže máme šanci," řekla a zvedla pušku. Trojice po-malu přešla poslední louku. Země po pravé straně prudce spadala a cestou zahlédli stezku vedoucí na západ přes ho-ry. "Stahujou tudy dřevo," řekla Zerah, když po ní scházeli dolů. Dole se Zerah znovu zastavila, na vrásčité tváři měla pod očima a kolem úst červené pruhy. Dýchala ztěžka a Oz si začal dělat starosti.

"Jste v pořádku, milostpaní?" zeptal se Oz. Stará paní byla zmáčená potem a oči měla zapadlejší než obvykle, chybsla jí v nich normální záře. Usmála se, Oz však viděl, jakou jí to dalo práci.

"Jsem jenom utahaná, chlapče. Ale ještě nejsem vyříze-ná. Jenom mi dej minutku, ať chytím dech."

Oz se posadil na kámen, zatímco Ester se rozběhla do křoví vedle cesty.

Oz zaslechl dusot kopyt. Už chtěl varovat Ester, když se za ohybem cesty vynořila skupina jezdců. Nejdřív měl Oz radost, protože jestli to byli muži z Poutníkovy Údolí, zna-menalo to příjemnou jízdu do poměrného bezpečí. Jeho ra-dost však měla jenom velmi krátké trvání, protože poznal muže na vedoucím koni. Byl to ten, co střílil jeho otce.

Mu-ži je zahlédli a pobídlí koně kupředu. Bylo jich sedm, ale Oz poznal jenom toho prvního, když přitáhli otěže před Zerah.

"No páni, co to tu máme?" zeptal se první jezdec, hube-ňour s dlouhými licousy a hluboko zapadlými tmavými očima. V rukou držel hranatý černý revolver, kterým mířil na Zerah. Oz si všiml, že Zerah nechala pušku opřenou o kámen. Nebude mít čas ji zvednout a vystřelit. A i kdyby mohla, zůstaly v ní jenom dva náboje.

"Neubližujte dětem," řekla stará paní unaveně.

"Kde je ta holka?" zeptal se vůdce.

Oz strčil ruku do kapsy a sevřel pažbu malého revolveru. Pouze vůdce měl zbraň v ruce, ostatní prostě jenom seděli na koních a dívali se, co se děje.

"Měli byste radši jet dál," řekla Zerah. "Zabíjení dětí ne-ní práce pro dospělé chlapy."

"Nepoučuj mě, babo! Řekli nám, ať je najdem a zbavíme se jich. A to taky hodláme udělat. Teď mi řekni, kde je ta holka, a já tě zabiju rychle. Jedna kulka. Jinak ti prostřelím kolena a budeš hezky hodinku dvě vřískat."

"Tys byl vždycky mizera, Belle," ozval se čísi hlas. "Ale u Boha, přísahám, že bys dokázal projít pode dveřmi, aniž bys u toho ohnul kolena." Oz se podíval doprava a uviděl dva jezdce, kteří přijeli, aniž by si toho přítomní všimli. Muž, který promluvil, měl široká ramena a na sobě měl zaprášený černý kabát a čer-venou brokátovou vestu. Vlasy měl tmavé, jen na spáncích prošedivělé. Vedle něj byl mladší muž.

"Nebesa," vyjekl Bell, "jseš daleko od domova, co, Latone ne? Slyšel jsem, že tvou bandu pobili a že tys útek s ocasem mezi nohama. Já vždycky věděl, že nejseš tak dobrý. Teď vypadni, my tady máme práci."

"Vyhrožujete ženským?" posmíval se jezdec. "To je to jediný, na co se vzmůžeš, Belle."

Bell se zasmál a potřásl hlavou. "Tys vždycky moc kecal, Latone," prohlásil. Oz viděl, jak zabiják náhle obrací revol-ver směrem k jezdcí. Laton se zhoupl stranou a poniklova-ný revolver jako by mu sám skočil do ruky. Bell vystřelil - a minul. Laton střelbu opětoval a Bell se svalil ze sedla. Oz využil příležitosti, vytáhl malou zbraň a střelil po nejbližším muži. Viděl, jak kulka zasáhla cíl a muži z vesty vyletěl obláček prachu. Pak se zasažený zhroutil v sedle. Koneš se vzpínali a všude kolem Oze hvízdaly kulky. Oz se snažil zaměřit, ale Zerah se k němu vrhla, strhla ho k zemi a zakryla vlastním tělem.

Uslyšel dusot kopyt a viděl, že tři zbývající lovci prchají. Jeden kůň byl na zemi a na dřevařské cestě ležela čtyři těla.

Další tři koně odběhli stranou a teď stáli asi padesát yardů daleko. "Už je to v pořádku, milostpaní, jsou pryč," řekl.

Muž v brokátové vestě si k nim přiklekl a zvedl Zerah ze země. "Jste zraněná, paní?" zeptal se.

"Jenom moje pejcha," odpověděla a nechala si od Latona pomoci vstát. "Nevím, jak jsem mohla dovolit, aby se dostali tak blízko."

Laton se zazubil. Zleva, kde se na kolena zvedal Bell, se ozvalo zasténání. Zraněný se držel rukou za břicho, mezi prsty mu vytékala krev. Oz se díval, jak se zachránce blíží ke zraněnému. "Zatraceně, Belle, tebe je těžké zabít," prohodil.

Zvedl zbraň, vystřelil a Bell se zvrátil dozadu a znehybněl.

"Ten teda rozhodně potřeboval zabít," prohlásila Zerah a snažila se vstát. Oz jí pomohl a pak zvedl svůj revolver ze země.

"Měl jsem to udělat dávno," zabručel Laton. Otočil se a zavolal na svého přítele: "Hej, Nestore, pochytej ty koně a nabídnem tady lidičkám doprovod na cestě."

Z křoví vyhlédla Ester. Zerah ji zavolala a holčička doběhla ke staré paní a objala její nohu. Zerah se sklonila a políbila děcko na hlavičku.

Když mladší muž poodjel pro koně bez jezdců, ten starší se obrátil k Ozovi. "Vedl sis moc dobře, synku. Mám rád kurážné mládence."

"Vy jste Laton Duke, pane?" zeptal se Oz.

Muž se zazubil a napřáhl pravici. "Jmenuju se Clem Steiner."

"Ale on vám říkal..."

"Jenom si mě s někým spletl. Ještě nikdy jsem ho nevi-děl," řekl a mrkl.

Oz si s ním potřásl rukou a Zerah zatím zvedla svou puš-ku. "Mně je celkem fuk, kdo jste," zabručela. "Já bych přivítala i samotného satana s otevřenou náručí, jenom abych viděla, jak se ta chátra dostane do pekla."

"Tvoje babička je tedy pěkně tvrdá dáma," poznamenal Clem.

"Ano, pane!" souhlasil Oz. "A to toho nevíte ani půlku."

* * *

Útok měl krátké trvání, na dům se vrhli jenom čtyři ti tvo-rové. Wallace dostal prvního dvěma výstřely, když byl ještě na dvoře, a Shannow střelil další dva, když rozbíjeli okeni-ce. Poslední skočil na stříšku verandy a snažil se dostat do okna v poschodí. Do pokoje vyběhla Beth a třikrát střelila bestii do prsou, čímž ji srazila na dvůr, kde ji Wallace dobil, když se snažila vstát.

V pokojích dole páchl kordit a ve vzduchu visel namod-ralý kouř. K diákonovi přistoupil doktor Meredith. "Vy máte kámen, že?" zeptal se, když diákon dobíjel revolvery.

"Ano. Jeden malý kamínek."

"S jeho mocí byste přece mohl zablokovat okna i dveře?"

"To bych mohl," souhlasil diákon, "ale nevím, jak dlouho jeho moc vydrží, a ten kámen potřebuju, doktore, až se objeví skutečný zlo."

Meredith vykulil oči. "Skutečné zlo? Tyhle bestie že ne-jsou skutečné zlo?" Shannow mu tiše pověděl o Krvavém kameni a o tom, jak zničil vlastní svět. Pověděl mu o kolo-seu a o čtyřiceti tisících mrtvých, o nepřítomnosti ptáků, zvířat i hmyzu.

"Och, Bože... vy jste tohle opravdu viděl?" zeptal se Me-redith.

"Viděl jsem to, doktore. Věř mi. Kéž bych to neviděl."

"Tak co ho může zastavit?"

Diákon se unaveně usmál. "To je problém, co mě pronásledoval dvacet let. Pořád neznám odpověď."

Připojila se k nim Isis. Předklonila se, políbila diákona na tvář a stařec se na ni usmál. "Polibek krásné ženy je nád-herný posílení."

"Musí to fungovat," řekla Isis, "protože vaše vousy jsou rozhodně tmavší, Jaké, než když jsem vás viděla poprvé."

"To je pravda," souhlasil Meredith. "Co dělá rána?"

"Zahojil jsem ji," odpověděl Shannow.

"Myslím, že jste udělal víc," podotkl Meredith. "Isis má pravdu - máte méně vrásek a vypadáte mladší. Skutečně mládnete." Povzdechl si. "Dobrý Bože, jakých divů by bylo možné dosáhnout, kdybychom měli takových kamenů víc!"

Diákon zavrtěl hlavou. "Strážci je měli, ale kameny byly", zkažené - stejně jako všechno, čeho se člověk dotkne. I Sipstrassi mají svou temnou stránku, doktore. Když se nakrmí krví, výsledek je děsivější. Koukněte na ty tvory venku, mají krvavý kámen zasazený v hlavě. Kdysi to bývali Vlčá-ci, jemní a plaší. Koukněte na ně teď. A vemte si samotnej Krvavej kámen. Kdysi to byl chlap s posláním, chtěl na zem zpátky přivést rajskou zahradu. Teď je to ničitel. Ne, podle mě by nám všem rozhodně bylo mnohem líp beze všech ka-menů moci."

Mereditha zavolala Beth, aby jí šel pomoci s přípravou jídla. Doktor odešel a k Shannowovi si přisedla Isis.

"Jste smutný," poznamenala.

"Vidíš toho moc," řekl jí s úsměvem.

"Vidím víc, než si myslíte," pravila tichým hlasem. "Vím, kdo jste."

"Tak to radši neříkej, dítě."

"Cítila jsem to, když jsem plula po temném moři. Pak jste ke mně přišel. Spojili jsme se, když jste mě přitáhl zpátky. Byli jsme jedno - jako jsme jedno teď," Vzala ho za ruku a stiskla a on v duši najednou pocítil teplo, cítil, jak se vy-trácí samota a smutek. Slyšel její hlas přímo v hlavě. "Znám všechny vaše myšlenky a starosti. Vaše vzpomínky jsou teď i moje. Proto můžu říct, že nejste zlý člověk, Jaké."

"Jsem zodpovědný za smrt tisíců lidí, Isis. Podle činů je-jich souditi je budete. Ženy, děti - celá rasa. Všichni ze-mřeli na můj rozkaz." Hlavou mu prolétly drsné vzpomín-ky, ale Isis k nim připlula a donutila je znovu ustoupit.

"To se nedá změnit... diákone. Ale zlý člověk by si nedě-lal starosti s vinou. Neměl by o tom ani představu.

Odhlédneme-li od toho na chvíli, tak teď také cítím váš strach z Krvavého kamene. Nevíte, co dělat, ale ve vašich vzpo-mínkách je jedna osoba, která může pomoci. Muž s velkou představivostí a mocí jasnovidce."

"Kdo?" Tak rychle, jak se s ním spojila, byla zase pryč, a Shannow cítil z jejího odchodu bolest, návrat do opuště-né kobky vlastního bytí.

"Lucas," řekla Isis nahlas. Podíval se na její krásnou tvář a povzdechl si. "Ten zmi-zel při Pádu světa před stovkami let."

"Vy vůbec nemyslíte." namítla. "Co jsou brány, když ne dveře do času? Amaziga vás zavedla do Arizony. Nemohl byste jít stejnou cestou? Musíte získat Lucase."

"Nemám koně, a i kdybych ho měl, do Domanga je to tři dny jízdy. Nemám čas."

"Proč jezdit do Domanga? Copak vám Amaziga neřika-la, že kamenné kruhy byly rozmístěny tam, kde byla energie země nejsilnější? Musí existovat i další místa, kde kameny nejsou umístěné, ale energie tam přesto proudí?"

"Jak takový místo najdu?"

"Ach, diákone, vám chybí právě ta vlastnost, kterou ka-meny potřebují. Nemáte představivost."

"Na. to už poukázal Meredith." prohlásil nedůtklivě.

"Dejte mi ten kámen," nařídila. Shannow zalovil v kapse a položil jí ho do ruky. "Pojďte se mnou," řekla a on ji ná-sledoval nahoru do Maryina starého pokojíku. Otevřela okenice. "Podívejte se ven a řekněte mi, co vidíte."

"Kopce, svahy údolí, lesy. Noční oblohu. Co chceš, abych viděl?"

Isis mu přitiskla kámen na čelo a řekla: "Chci, abyste vi-děl zemi a její sílu. Kam byste umístil kamenný kruh?

Pře-mýšlejte, diákone. Lidé, kteří vztyčili ty kruhy z kamene, museli být schopní místa s mocí najít. Zkuste to přes Sipstrassi. Dívejte se!"

Shannow začal vidět rozmazaně a šedá noční krajina za-čala hýřit barvami - temně rudá a purpurová, žlutá a zelená, nejružnější odstíny se stále měnily, proudily a spojovaly, se. Řeky barev, potoky a jezera, nikdy v klidu, stále se měnící a tetelící se. "Jaká je barva moci?" slyšel Isis se ptát jakoby z velké dálky.

"Moc je všude," odpověděl jí. "Léčí, spojuje, roste."

"Zavřete oči a představte si ten kamenný kruh v Do-mangu," Shannow poslechl a znovu uviděl kopce a Amazižin arizonský dům i tři vzdálené vrcholky hor San Francisco.

"Vidím to," řekl.

"Teď se na to podívejte očima Sipstrassi. Dívejte se na barvy."

Poušť byla modrozelená, hory růžové a šedé. Řeky ener-gie tu byly menší, pomalejší a unavené. Shannow se podíval na starý kamenný kruh. Kopec zalévalo něžné zlaté světlo, blikalo a pulsovalo. Otevřel oči a obrátil se k Isis. "Je zla-tožlutá," pravil.

"Vidíte takový bod odsud, Jaké?" zeptala se a ukázala z okna.

13

Kdy poznáme mír? To je výkřik, vycházející z hrdel mnoha lidí. Slyším ho. Chápu ho. Odpovědět není snadné, a ještě těžší je odpověď slyšet. Mír nepříjde, když jsou pobiti bandi-té. Nezrodí se na konci současné války. Nedorazí s krásou vesny. Mír je dar hrobu a najdete ho pouze v tichu hrobky.

Z diákonova posledního dopisu jednotelské církvi

*

ISIS VYŠLA NA DVŮR A RADOVALA SE ZE SVĚ-žih vzduchu Časného rána. Několik vlčích stvoření se tu rozvalovalo ve spánku, ale ona v pobožené stodole cítila další. Cítila teď jejich bolest a úzkost, a když překračovala čáry moci, které se od nich táhly ke Krvavému kameni, údy ji brněly a pálily.

Soustředila se a přimhouřila oči. Teď ty čáry viděla, te-noučké a rudé, natažené jako dráty, vibrovaly mezi sluhy a pánem, procházely domem a zanořovaly se do úbočí kop-ce. Její tělo zářilo mocí Sipstrassi a ona upřeně hleděla na ty čáry - přerušila je a dívala se, jak blednou a ztrácejí se. O chvíli později byly pryč, sfouknuty jako plameny svíček.

Isis kráčela dál, až došla k první spící šelmě. Natáhla se a položila jí ruku na čelo, až palcem a ukazováčkem uchopila střípek krvavého kamene, který tam vězel. Zlo v tom střípku jí projelo rukou do těla a ona v té chvíli pocítila při-val nenávisti. Byl to pocit, jaký ještě nikdy nezakusila, a tak zakolísala. Krvavý kámen zčernal a vypadl vlkovi z čela. "Já nechovám nenávist," řekla nahlas. "Nebudu nenávidět." Ten pocit pominul a Isis věděla, že je teď tím silnější. "Pojďte ke mně!" zavolala, "Pojďte!"

Šelmy se s vrčením zvedaly. Další se vyhrnuly ze stodoly. Teď cítila, jak se na ni valí nenávist jako přílivová vlna. Isis ji vstřebala všecku, zbavila ji energie a cíle.

Jeden tvor po ní skočil a postavil se před ni na zadní, ale Isis rychle natáhla ruku a dotkla se mohutné hrudi. Oka-mžitě se spojili. Vzpomínky měl Vlčák hodně hluboko, ale ona je našla a vytáhla mu je do vědomí, takže od ní s výkři-kem odskočil.

Isis nechala svou moc sílit, obalila zmutovaná zvířata ja-koby léčivou mlhou a vysílala tu moc i přes hory a kopce.

Jedna po druhé šelmy padaly na zem a začaly se zmenšovat, jak jim z čel vypadávaly mrtvé kameny.

Pak ji moc opustila, odplula, když se nad horami na vý-chodě objevily první známky svítání. Isis, nyní unavená, se posadila. Malý Vlčák k ní doťapkal a vzal ji za ruku.

Přes dvůr přešel diákon a vrátil revolvery do pouzder. Vlčáci se rozprchli na všechny strany, mířili do vzdálených kopců.

"Cítila jsem ho, diákone," šeptla dívka. "Cítila jsem Kr-vavý kámen."

Diákon jí pomohl na nohy. "Kde je?"

"Přestavěl jedno pobožené město přibližně den jízdy od Poutníkovy Údolí. Má s sebou válečníky, černě oděné mu-že s rohatými přilbami. A toho jeruzalémského jezdce, Ja-coba Moona."

"Zlo bude vždycky přitahovat jenom zlo," prohodil diá-kon.

"Ti vlčí tvorové s ním byli spojení, krmili ho. Teď zásobo-vání přestalo," řekla.

"Takže to bude mít hlad."

Isis zavrtěla hlavou. "Ti rohatí jezdci přijedou, diákone. Válka je jenom začátek."

* * *

Jon Shannow stál na vrcholku kopce s kamenem Sipstrassi v dlani. Tady žádný kamenný kruh nebyl, ani nějaké náznaky, že tu kdy býval. On však přesto věděl, že toto je místo s velikou mocí, mysticky spojené s ostatními skrze čas. Co však nevěděl, bylo, jak spoutat tu sílu, jak cestovat na určené místo.

Byla to jen jeho představivost, nebo uživatelé potřebovali nějaké dané souřadnice?

Tenkrát v Babylóně zjistil, že v čase existují jistá okna, která poutníkům umožňují procházet branami s minimální energií ze Sipstrassi. Jak člověk pozná, kdy se takové okno otevře?

Sevřel kámen v pěstí a představil si dům v Arizoně, ohradu a červený džíp, slunce nad pouští. Kámen v jeho dlani se ohřál. "Vezmi mě do světa před Pádem," řekl.

Kolem vzplálo fialové světlo, pak pohaslo.

Byl tu dům. Nebyl tu žádný červený džíp. Ohrada byla pryč, na jejím místě byl makadamový čtverec a dva tenisové kurty. Za domem viděl bazén. Shannow vystoupil z kruhu a vydal se k budově.

Přední dveře byly zamčené. Couvl a kopl do dřeva, které se rozštípl, ale nepovolilo. Ještě dvakrát kopl nohou v těžké botě do zámku, než se dveře rozlétly.

Rychle prošel obývacím pokojem. Uvnitř bylo horko ja-ko v peci a zatuchlý vzduch. Ze zvyku prošel do haly a za-pnul klimatizaci. Zazubil se. Tak dlouho byl pryč, a přece jakmile se vrátil, vzpomněl si na nádherné pohodlí tohoto starého, k záhubě odsouzeného světa.

Vrátil se do obývacího pokoje, zapojil kabely počítače, připojil elektřinu a díval se, jak obrazovka ožívá. Objevil se

Lucasův obličej.

"Dobrý den, pane Shannowe." pozdravil Lucas.

"Potřebuju tě, příteli." řekl diakon. "Je Amaziga s vámi?"

"Ne. Neviděl jsem ji dobře dvacet let nebo víc." Shannow si přitáhl otáčecí židli a posadil se před obrazovku.

"Odejela odsud před nějakou dobou do Brazílie. Moje údaje jsou zmatené. Myslím, že muselo dojít k elektrické bouři. Jaké je dnes datum?"

"To já nevím. Poslouchej mě, Lucasi. Krvavý kámen je v mém světě. Potřebuju tvou pomoc, abych ho zničil."

"Ve vašem světě neexistuje nic, co by ho dokázalo zničit, pane Shannowe. Dokud bude žít, bude se krmit. Když mu odepřete krev, přejde do latentního stadia a bude čekat - přejde do zimního spánku, chcete-li. Ale neexistuje žádná zbraň, která by mu mohla ublížit."

"Boží meč by ho byl mohl zničit." poznamenal Shannow.

"Aha, ano, ale Boží meč byla jaderná střela, pane Shan-nowe. To opravdu chcete vidět, jak padá na vaši zemi? Smetla by přitom bezpočet tisíc lidí a otrávil by zemi na celá staletí."

"Ovšemže to nechci. Říkám jenom, že existují zbraně, co ho dokážou zničit."

"Jak vám mohu pomoci? Můžete se dostat ke všem mým souborům, ale jen pár z nich má přímou spojitost s vaším světem, tedy kromě těch, které mi dodala Amaziga."

"Chci vědět všechno o Sarentovi. Všechno."

"Otázkou určitě je, o kterém Sarentovi. O muži, který se stal Krvavým kamenem, toho moc nevím."

"Pak mi pověz o Sarentovi, kterýho znáš, o jeho snech, ješitnosti, ctižádosti."

"Nuže dobrá, pane Shannowe, přichystám vám ty soubory. Lednice stále funguje a najdete tam studené nápoje. Až se vrátíte, projdeme ty informace."

Shannow došel do kuchyně, vyndal si krabici floridského pomerančového džusu a skleničku. Posadil se před přístroj a poslouchal, jak mu Lucas líčí Sarentův život. On sám ne-byl jedním z těch, co skutečně přežili Pád, i když to občas předstíral, nýbrž se narodil o sto dvanáct let později. Byl matematický génius, byl v prvním týmu, který objevil úlomky Sipstrassi a použil je ku prospěchu lidí, ze kterých se po-zději stali strážci. Zatímco Shannow poslouchal, vzpomínal na zápas na palubě opraveného Titaniku a katastrofě v jes-kyni původního krvavého kamene. Tam Sarento zahynul a Shannow jen tak tak vyvázl životem.* Nového toho moc nezjistil. Sarento byl posedlý představou navrácení světa do stavu a k životnímu stylu dvacátého a jedenadvacátého sto-letí. Byla to jeho celoživotní práce.

"Pomohlo to, pane Shannowe?"

Shannow si povzdychl. "Možná. Teď mi poveď o bránách a místech přírodní síly, na kterých byly postaveny."

"Tady jsem v nevýhodě, pane Shannowe. Brány používali Atlanťané až do časů Pendarrika a prvního Pádu světa.

Jest-li je postavili oni nebo ne, je zcela jiná záležitost. Většina starých ras je pro nás ztracená. Může to být dokonce tak, že svět spadl mnohokrát a smetl veliké civilizace. Co se míst moci týče, těch je mnoho. Tady poblíž jsou tři, a jedno je určitě tak mocné, jako to, na kterém staří vztyčili kameny. Země je jimi posetá. V Evropě na většině z nich stojí koste-ly. Tady ve Spojených státech jsou některé překryté mohy-lami, na jiných stojí prastaré trosky. Lidé známi jako Anasazové kolem energetických center stavěli města."

"Máš ve svých souborech mapy?" zeptal se Shannow.

"Ovšem. Kterou byste chtěl vidět?"

"Ukaž mi pouště v Arizoně, Novým Mexiku a v Neva-dě."

"Máte nějaké konkrétnější instrukce?"

"Chci vidět všechny ty energetický centra, jak jim říkáš."

Přes hodinu se Shannow probíral mapami a Lucas vy-značoval místa moci. "Tuhle podrobnější," řekl Shannow. "Zvětši to." Lucas poslechl.

* Pozn. aut.: Vlk ve stínu "Vidím, že se do toho dostáváte, pane Shannowe. Projdu další údaje, které by mohly mít spojitost s tímto směrem pátrání. Mezitím byste, prosím, mohl zapnout televizi. Roz-čiluje mě, že mi vypadly sekce s datem a časem."

"Jistě." slíbil Shannow.

Nástěnná jednotka ožila a obraz se přepojil na zprávy. Datum a čas byly žlutým písmem v pravém horním rohu obrazovky.

"Pane Shannowe!"

"Co se děje?"

"Vybral jste si zvláštní chvíli, abyste prošel bránou. Je-nom dvanáct minut nás dělí od Pádu."

* * *

Shannow okamžitě poznal, jak k tomu došlo. Poslední, nač pomyslel, když kolem něj vzplálo to fialové světlo, bylo dostat se do Arizony před Pádem. A vzpomněl si na to hrozné ráno, když letadlo odstartovalo - jako právě teď startovalo z toho vzdáleného pobřeží.

"Potřebuju tě s sebou, Lucasi," řekl. "Kde je ten přenosnej počítač, co používala Amaziga?"

"Jeden si vzala s sebou, pane Shannowe. Je tu druhý, v zadní ložnici - v té malé skřínce pod televizí a videem."

Shannow rychle prošel pokojem. Přenosný počítač byl ještě menší než ten, který Amaziga měla ve světě Krvavého ka-mene. Shannow ho málem přehlédl, myslel si, že to jsou slu-chátka.

"Osm minut, pane Shannowe," ozval se Lucasův vyrov-naný hlas, když Jeruzaléman došel zpátky do obývacího po-koje.

"Jak mám zapojit ty kabely?" zeptal se Shannow.

Lucas mu to řekl. Pak dodal: "Vezměte ten modrý kabel a zapojte ho do zdířky v zadní části přístroje těsně nad zdířkou

pro hlavní napájení." Shannow poslechl. "Převádím soubory." řekl Lucas. "Máme pět minut čtyřicet se-kund."
"Jak dlouho přenos potrvá?"
"Tři minuty."

Shannow došel ke dveřím a vyhlédl na poušť. Pořád tam ještě byla, horká, i spalující modř oblohy. Nad hlavou mu proletěl velký tryskáč, mířil na západ k ranvejím losangeleského letiště - ranvejím, které budou pod miliardami tun zuřícího oceánu dávno předtím, než se letadlo dotkne země.

Země pod Shannowovými nohama se zachvěla a on se zachytil dveřního rámu.

"Už to skoro je, pane Shannowe," promluvil Lucas. "Po-dařilo se mi ušetřit čtyřicet dvě sekundy. Odpojte mě -a nasadte si sluchátka."

Shannow vytáhl kabel a připnul si počítač k opasku. Ne-byl tu žádný spínač a ve sluchátkách zněl slabě Lucasův hlas.

"Myslím, že byste měl běžet, pane Shannowe," řekl strašidelně klidným hlasem.

Jeruzaléman rychle vyšel z domu, seskočil ze schůdků přede dveřmi a rozběhl se ke starému kamennému kruhu. "Jedna minuta dvanáct sekund," podotkl Lucas.

Země se otřásla... Shannow zakopl. Narovnal se, vyběhl do kopce a skočil do kruhu.

"Vrať nás," řekl.

"Jaké jsou souřadnice?" chtěl vědět Lucas.

"Souřadnice? Co tím myslíš?"

"Cesta. Datum a místo. Musíme vědět, kam jdeme."

"Statek Beth McAdamový... ale nevím přesně kdy." Začal se zvedat vítr a po obloze se hnaly mraky.

"Dvacet osm sekund," řekl Lucas. "Sevřete pevně ká-men, pane Shannowe."

Jak vítr zesílil a začal hučet, zaplálo fialové světlo. "Kam jdeme?" křikl Shannow.

"Důvěřujte mi," řekl Lucas tiše.

* * *

Clem Steiner se odplazil z vrcholku kopce, a když slézal k ostatním, držel se při zemi. Zerah a děti sesedly, Nestor stále ještě seděl v sedle.

"Co jsi viděl?" zeptala se Zerah.

"Děti, vy se držte u koní." řekl Clem a usmál se na Oze.

"Chci to vidět!" stěžovala si Ester hlasitě.

Clem zvedl prst ke rtům. "Lepší bude být zticha, holka, protože tady blízko jsou zlí lidé."

"Promiň," šeptla Ester a dala si ruku přes pusu.

Nestor sesedl a společně s Clemem a Zerah došel těsně pod vrchol kopce, než si lehl na břicho a sundal si klobouk.

Ostatní se taky začali plazit. Na pláni dole, necelých dvě stě yardů daleko, Nestor spatřil tucet jezdců v rohatých příl-bách a černých kyrysech s puškami v rukou. Jeli pomalu vedle skupinky opěšalých mužů, žen a dětí - Nestor od-hadl, že jich je asi sedmdesát.

"Co to dělají?" zeptal se Nestor. "Kdo to je?"

"Pekelníci."

"Žádní Pekelníci nejsou," vyštěkl mládenec. "Všechny je vybili."

"Takže tohle je zřejmě jenom sen," opáčil Clem nedůt-klivě.

"Ach, tohle jsou fakticky Pekelníci," promluvila Zerah. "Se Zebem jsme byli s Danielem Cadem v první pekelnické válce. A s těma lidma zacházej jako se zajatcema."

Nestor viděl, že má pravdu. Pekelníci - pokud to byli skutečně Pekelníci - jeli s puškami namířenými na skupin-ku.

"Mířej k Poutníkovu Údolí," řekl Nestor a myslel na klidnou sílu kapitána Leona Evanse a jeho křižáky. Ti by věděli, jak tu situaci řešit.

Jako by četl mladíkovi myšlenky, ozval se Clem. "Už vidí domy v dálce, ale zřejmě jim to nedělá starosti," zašeptal.

"Co to znamená?" Skočila jim do toho stará paní. "Znamená to, že už město dobyli - nebo že všichni odešli."

Nestor, jenž měl bystřejší oči než jeho společníci, zahlédl v dálce jezdce cválajícího z osady. Když se přiblížil, Nestor přimhouřil oči, aby lépe viděl, ale muže nepoznal.

Clem Steiner tiše zaklel. "No, ať je ze mě osel oslovič," řekl. "Zatraceně, jestli to není Jacob Moon."

Nestor jméno děsivého jeruzalémského jezdce samo-zřejmě znal. "Musíme mu pomoci," řekl. "Sám je nezvlád-ne!"

Začal se zvedat, ale Clem Steiner ho strhl zpátky.

"Jenom se koukej, chlapče. Nemyslím, že sem Moon je-de bojovat."

Nestor se k němu otočil s tváří zkřivenou vzteky. "Jistě, rád věřím, že nechcete vidět Jacoba Moona," zasyčel. "On by se zlodějským banditou Latonem Dukem udělal krátkej proces."

Jezdec se přiblížil k Pekelníkům a zvedl ruku na po-zdrav. Jedna ze zajatců, žena v rozevláté modré sukni, se k Moonovi rozběhla a popadla ho za nohu. Jeruzalémský jezdec ji odkopl a ona se natáhla do prachu. Jakýsi mladík vykřikl a skočil po jezdcí. Plání se rozlehl výstřel a muž s křikem odpadl a svíral si rameno.

"Můj Bože," vydechl Nestor, "Moon je s nima!"

"Řekla bych, že je to docela přesnej odhad," zamumlala Zerah. "Jenom nechápu, proč Pekelníci berou zajatce. Za starejch časů to nedělali. Byla to jenom samá krev a zabíje-ní. Nedává to smysl. Tolik jich bejt nemůže, tak proč marnit čas a muže na hlídání zajatců? Vy tomu rozumíte, velkomožnej pane Steinere?"

"Ne. Ale jestli je do toho zapletený Moon, tak z toho mu-sí koukat nějaký zisk. Ten chlap je zloděj a vrah - a možná ten nejrychlejší chlap s pistolí, co jsem kdy poznal."

"Je tak rychlej jako vy?" ohrnul pysk Nestor.

Steiner si jeho ironie zřejmě nevšiml. "Řekl bych, že rychlejší. Doufejme, že to nebude nutně vyzkoušet." "Bojíte se,

co?"

"Oh, probóha, už dospěj!" vyštěkl Clem. "Myslíš, že jsi první kluk, co kdy zjistil, že svět netvoří jenom rytíři a pan-ny? Ano, byl... jsem... Laton Duke. Ale ne, nejsem na to vůbec pyšný. Byl jsem slabý, když jsem měl být silný, a za-traceně moc silný, když jsem měl být slabý. Ale tobě nic nedlužím, synku, a ty nemáš právo si na mě vyliávat svou hoř-kost. Zatím jsem to snášel, protože jsi milý mládenec, a ty diákonovy lži pro tebe byly tvrdá rána. Ale radši by ses měl sebrat, synku, protože tady jsme v hluboké vodě a já se bo-jím, že budeme mít velké štěstí, jestli vyvážneme s holým ži-votem." "Dej na jeho slova, mladý muži," řekla Zerah. "Musím se postarat vo dvě děti a síly zla jsou v těchhle končinách zro-vínka teď zřejmě zatraceně silný. Podle mě by nebylo moc moudrý práť se mezi sebou." Obrátila se na Clema. "Kam teď, velkomožnej pane loupežníku?"

"Nedaleko žije jedna žena... jestli je ještě naživu. Vydá-me se k ní. Souhlasíš s tím, Nestore, nebo chceš jet po vlast-ní stezce?"

Nestor spolkl ostrou odpověď a zhluboka se nadechl. "Dojedu tam s váma," řekl.

* * *

Amaziga Archerová byla klidná, když nad starým aztéckým chrámem ječel víchř, rval ze starobylých stěn kameny a vyhazoval je do vzduchu, jako by byly z papíru. Stromy vy-rvané i z kořeny narážely do stěn a hluk byl ohlušující, když se se Samem krčili v podzemní komnatě. Víchřice stále na-bírala na síle - rychlost větru se blížila šesti stům milím za hodinu, jak si vzpomněla ze svých studií Pádu světa. Když se země převrátila na své ose, slunce vyšlo na západě, zemí se hnál vyjící víchř a následovala přílivová vlna, jakou žádný člověk nikdy neviděl - a nepřežil. Jací jsme to zvláštní tvorové, pomyslela si Amaziga, když se tu tak ukrývala před bouří. Proč se schováváme, když nás ta přílivová vlna zničí oba? Proč nestojíme venku a nene-cháme vítr, aby nás odnesl do nebe? Odpověď znala. In-stinkt přežít - držet se těch drahocenných posledních se-kund života.

A tak náhle, jako vítr přišel, zase utichl.

Amaziga vyklopýtala ven, Sam ji následoval a společ-ně vyběhli na kopec - tedy spíše se drápali přes popadané stromy a šplhali do kamenných stupňů pyramidy, výš a výš, a celou dobu od západu vyhlíželi gigantickou stěnu smrti, která se na ně brzy zřítí. Co to předpovídal prorok Izaiáš? A moře se vyleje z břehů a nezůstane kámen na kameni.

Moudrý starý pán, pomyslela si, když vybíhala do posled-ních schodů před vrcholem.

"Koukni!" křikl Sam.

Amaziga se otočila k západu. Ten pohled byl naprosto neuvěřitelný a ona se, na chvilíčku, cítila poctěná tím, že to vidí. Blížící se stěna byla černá a vyplňovala oblohu. Tisíc stop vysoká. Víc. Mnohem víc, uvědomila si Amaziga, pro-tože tady, v téhle odlehle džungli, už tak byli dva tisíce stop nad hladinou moře.

"Och Bože!" vydechl Sam. "Dobrý Bože!"

Drželi se v objetí, když se na ně řítila ta stěna. "Miluji tě, Same. Vždycky jsem milovala - a vždycky budu."

On se na ni podíval a usmál se. Pak ji zlehka políbil na rty.

Všude kolem nich vzplálo fialové světlo a uslyšeli mohut-ný řev...

Když světlo pohaslo, zjistili, že stojí na ostrově necelých šedesát yardů v průměru a kolem nich se rozkládá, kam až oko dohlédne, jenom oceán. Asi deset stop daleko stál Jon Shannow, ale byl mnohem starší, než když se naposledy loučili, vous měl dlouhý a bílý s pár pramínky tmavší šedi. Měl u sebe přenosný počítač. Amaziga se na něj zazubila. "Nevím, jak jsi to udělal, ale jsem ti vděčná," prohlásila.

"To ne já, paní." řekl ji, odepjal přístroj a sundal si slu-chátka, která jí pak podal. Amaziga si je nasadila na hlavu a uslyšela tichý, milý Lucasův hlas.

"Elektronická kavalerie, drahá." řekl.

"Co jsi udělal?"

"Přesunul jsem nás o šedesát dní dopředu. Přílivová vlna opadla a moře ustupuje."

"Jak jsi mě našel?"

"Ach, Amazigo, já jsem s tebou neustále ve spojení. Ne-potřebuji žádné souřadnice. Muž Lucas tě miloval do po-slední chvíle, než zemřel. I potom, možná - to nevím. Tu-diž tě já miluji též. Je to tak zvláštní?"

"Ne." řekla, pokořená. "Kam půjdeme?"

"Za normálních okolností." odpověděl Lucas, "kamkoliv si budeš přát. Ale kámen patří panu Shannnowovi a on boju-je s Krvavým kamenem. Potřebuji souřadnice, abych ho dovedl domů. A datum, na které bych se mohl zaměřit."

Amaziga zavolala na Shannowa, který přišel a přisedl si k ní. Nějakou dobu ho zpovídala ohledně událostí vedou-cích k jeho cestě bránou, ale nebylo jí to k ničemu. Připojil se k nim Sam a ptal se na postavení hvězd, měsíční cykly a roční doby. Nakonec to Amaziga vzdala. "Musíme vy-myslet něco jiného." prohlásila.

Shannow si lehl, byl unavený a zoufalý.

"Jako stařec vypadáš mnohem lidštěji." utrousila Amazi-ga, "méně děsivě."

Shannow se usmál. "Já vím. Setkal jsem se... se sebou... Nebylo to zrovna šťastný setkání. Vidět takový mládí a vě-dět, kam to povede, a přesto nesmět nic říct. Zvláštní, jako mladík, nedávno zraněnej a se ztrátou paměti, jsem viděl starce, co vypadal těsně nad hrobem. Říkal, že mu můžu ří-kat Jaké. Nepoznal jsem na něm nic ze sebe. A pak jsem se s ním setkal znovu, jako Jaké, a viděl jsem tvář bez vrásek, tělo silný a hladký, jak jsem už dávno nepamatoval. Připa-dal mi jako kluk."

Amaziga se předklonila. "Ty ses s ním setkal v horách? Než odjel do Domanga?"

"Den předtím," řekl Shannow.

"A jak dlouho po tom setkání jsi prošel bránou?"

"Osm... devět dní, myslím. Proč?"

"Protože já se s tebou setkala za Domangem. Lucas zná tohle datum. Když se posuneme dopředu... řekněme deset dní,

měli bychom se vrátit do stejné časové linie. Co myslíš, Lucasi?"

"Ano, to dokážu," potvrdil jí Lucas. "Otázkou je, kam. Nemám soubory o tom místě moci, které Shannow použil.

Budeme muset projít jinudy. Ty znáš tu oblast. Co navrhuješ?"

"Je tu jedno silné centrum energie poblíž Poutníkovy Údolí. Sama jsem ho dvakrát použila," řekla.

"Tak to bude náš cíl," řekl Lucas. "Ale nemohu zaručit, že dorazíme ve stejnou dobu nebo dokonce ten stejný den. Je to nutné kvůli bezpečnosti, takže chyba může být až tý-den poté, co odešel."

* * *

Uběhly čtyři dny. Wallace Nash a Beth opravili rozbité okenice, jak nejlépe to zvládli, a Isis a doktor Meredith za-tím odřezali kusy masa, které ještě zbyly na ubitých zvířatech. Třetího dne přiklusala na dvůr diákonova mula. Beth spráskla ruce, když ji uviděla. "Šmankote!" vyhrkla, usmála se a šla mulu podrbat na nose. "Tys utekla!" Na provaze ze stodoly odtahali mrtvolu Vlčáků a zabitých volů. Beth vyko-pala zeleninu z malého plácku za stodolou a uskladnila ji v kuchyni. Také naplnila několik sudů vodou ze studny a postavila je do domu. Čtvrtého dne doktor Meredith po-mohl Beth odnést Jeremiášovo tělo za zbořenou stodolu. Wallace s doktorem vykopali hluboký hrob. Isis stála vedle Beth, když na mrtvé tělo zabalené v pokrývce házeli muži lopaty hlíny.

"Byl to dobrý člověk," řekla Isis a vzala Beth za ruku.

"I dobří lidi umírají. Všichni umřem," poznamenala Beth. "Doufejme, že tímhle hrůza končí."

"To nekončí," poznamenala Isis. "Brzy sem přijedou mu-ži s rohatými přílbami a v černé zbroji. Krvavý kámen ne-lze zastavit, Beth. Cítím ho, i jeho moc, jeho touhu po krvi a hrozné odhodlání. A nyní je diákon pryč. Myslím, že všichni zemřeme."

Beth zvedla pušku a neříkala nic.

Meredith se postavil vedle hrobu a odložil lopatu. Hube-ný obličej měl zlitý potem, oči sklopené, jeho zármutek byl jasné patrný. "Je mi to líto, Jeremiáši," řekl. "Byl jste ke mně laskavý - a já vás zabil."

"Nemysli na to," napomenula ho Beth. "Udělalš chybu. Všichni děláme chyby. Jenom se s tím musíš naučit žít,"

Obrátila se k rusovlasému mladíkovi. "Jak si vzpomínám, Wallaci, máš pěkný hlas. Co kdybys nám něco zazpíval?"

.Skála věků by měla být to pravý."

"Blíže se jezdcí," řekl Wallace. Beth odjistila pušku, než se otočila.

Na dvůr dojel Clem Steiner a sesedl. Nestor Garrity zů-stal sedět na koni s rukama na sedlové hrušce. Chlapec vy-padá starší, pomyslela si Beth, tváře měl vpadlé a oči una-vené. Za ním přišli ještě dva další koně, na jednom seděla žena hubená jako tyčka s ošlehanou pletí a jasnými modrý-ma očima, na druhém jely dvě děti.

"Nenašel jsem ho, Beth," řekl Clem, "ale je naživu."

Beth nepřítomně kývla a přistoupila ke staré paní, jež právě sesedala. "Vítejte u mé doma," řekla Beth a předsta-vila se. Stará paní se unaveně usmála. "Je dobrý být tady, dítě. Já jsem Zerah Wheelerová, a byla to pěkně namáhavá cesta.

Vidím, že někoho pochováváte. Nenechte se vytrhovat z loučení."

"V domě je jídlo a pití," sdělila jí Beth. Ženy společně sundaly děti z koně a Zerah je odvedla dovnitř. "V pořád-ku, Wallace," řekla Beth. "Tak teď ten chvalo zpěv!"

Hlas měl mladík silný a překvapivě hluboký a slova sta-rého hymnu se linula mezi kopci a Clem, Beth a Nestor se k písni připojili. Isis plakala a vzpomínala na to, jak převel-mi laskavě se k ní Jeremiáš choval.

Píseň skončila a Beth odešla od hrobu a zavěsila se do Clema. Ten jí vyprávěl o svých cestách a o tom, jak musel Nestor zabít. Beth mlčky poslouchala. "Chudáček Nestor," řekla. "Vždycky to byl romanticky založený kluk. Ale je silnej, Cleme, přenes se přes to. Kéž by tady byl Jon. Při-jdou další potíže."

"Já vím," přitakal a pověděl jí o rohatých jezdcích že-noucích zajatce do městečka. Ona mu na oplátku vysvětlila záležitost s diákonem a Krvavým kamenem a kouzlem proměny, kterým očaroval Vlčáky.

"Možná bychom odsud měli vypadnout," pravil Clem. "Daleko a rychle."

"To nemyslím, Cleme. Tak za prvé, máme jenom čtyři koně a deset lidí - a jeden z nich je těžce zraněnej. Vzpo-mínáš na Josiaha Broomeho?"

"Jistě. Bezkonfliktní člověk, nenáviděl násilí."

"To pořád ještě nenávidí. Střelili ho, Cleme - jeruza-lémští jezdci."

Clem kývl. "Já té bandě nikdy moc nevěřil - zvlášť když je vede Jacob Moon. Ten chlap je prohnitý až do hloubi du-še. Viděl jsem ho s Pekelníky," Clem se na ni zazubil. "Tak-že zůstanem tady?"

"Je to můj domov, Cleme. Tys sám říkal, že je stavenej ja-ko pevnost. Zatím se nikomu nepodařilo mě odsud vyhnat."

Clem zaklel. "Vypadá to, že se to bude muset vyzkoušet, Beth, drahoušku," řekl. Beth vzhlédla. Na protějším kopci na severu zahlédla řa-du jezdců, seděli na koních a dívali se na statek. "Myslím, že bychom měli jít dovnitř," podotkla.

Ruku v ruce se pomalu vydali k domu. Jezdci byli asi dvě stě yardů daleko. Beth je cestou přepočítala. Bylo to pade-sát mužů a všichni měli rohaté přílby a pušky.

V domě poslala Beth Wallace a Nestora nahoru, aby hlí-dali u oken z ložnic. Zerah si vzala pušku a postavila se k oknu dole. Doktor Meredith se posadil na podlahu k oh-ni vedle Isis a mladé matky s děckem. Clem se podíval na muže s pískovými vlasy. "Potřebujete náhradní zbraň, vel-komožný pane?" zeptal se.

Meredith zavrtěl hlavou. "Nedokážu zabíjet," prohlásil.

Do místnosti vstoupil Josiah Broome, hubený hrudník měl obvázaný a obvazem prosakovala krev. "Co se děje?" Oči se mu horečnatě leskly a obličej měl zalitý studeným potem. Spatřil Clema a usmál se. "No páni, jestli to není mladý Steiner. Rád tě vidím, chlapče." Náhle se sesul na dveře. "Zatraceně," šeptl. "Jsem slabší, než jsem myslel."

Clem vzal zraněného za paži a odvedl zpátky do ložnice, kde ho uložil do postele. "Myslím, že byste měl zůstat tady, velkomožný pane. Nejste ve stavu bojovat."

"S kým bojujeme, Cleme?"

"Se zlými lidmi, Josiahu, ale nebojte se. Já to s pistolí umím docela dobře."

"Přilíš dobře." řekl Josiah smutně a zavřel oči.

Clem se připojil k ostatním. Pekelníci sjížděli z kopce a pomalu mířili k domu. Beth vyšla ven. Clem ji popadl za loket.

"Co to, k čertu...?"

"Poslechnem si, co nám chtějí říct." prohlásila Beth.

"Proč?" zeptal se Clem. "Myslíš, že se zastavili na hlt ba-kera a sušenky?"

Beth si ho neвшímala a s puškou v rukou čekala na zápra-ží. Clem si sundal kabát a postavil se vedle ní s rukou na pažbě revolveru.

* * *

Beth stála mlčky a pozorovala jezdce. Byli to drsní muži, s tvrdými pohledy, ostražití, rysy měli ostré a oči strohé. Vypadají jako fanatici, pomyslela si Beth, nesmlouvaví, ne-ústupní. Na sobě měli černé kyrysy s tauzovanými stříbrnými spirálami a černé přilby s rohy, zapnuté pod bradou. V rukou drželi pušky s krátkými hlavními a byli opásáni re-volvery. Beth však nejvíc znepokojilo, že každý z nich má v čele zasazen krvavý kámen. Jako ti vlci, pomyslela si. Pe-kelníci dojeli na dvůr a rozestoupili se před domem. Jeden válečník s hubenou tváří pobídl koně kupředu a zastavil se až před ní. Oči měl šedé jako obloha v zimě a v jeho pohle-du nebylo pranic tepla. Přilbu měl také s rohy, ty jeho však měly špičky pozlacené.

"Jsem Sorak," řekl, "nadporučík druhého pluku. Tato země je nyní majetkem pána pekel." Beth neříkala nic a So-rak přelétl pohledem dům a všiml si střílen v horních ok-nech. "Jsem tady." řekl a opětoval Bethin pohled, "abych vás doprovodil k pánu Sarentovi, abyste mu mohli složit slib věrnosti a z první ruky se poučit o jeho velikosti. Nebu-dete potřebovat žádné osobní věci ani žádné zbraně, i když si smíte vzít jídlo na cestu."

Beth k němu vzhledla a pak k dalším, kteří mlčky seděli na koních. "O nějakým pánu Sarentovi jsem v životě nesly-šela." sdělila vůdci.

Muž se předklonil a slunce se odrazilo od zlatých špic na rozích jeho přilby. "To je tvoje ztráta, ženo, protože on je živoucí bůh, Pán všehomíra. Ti, kdo mu slouží, získají život věčný a nepředstavitelnou radost."

"Tohle je můj dům," řekla mu Beth. "Bojovala jsem o něj a zabila ty, co mi ho chtěli vzít. Vychovala jsem tady děti a hádám, že tady taky umřu. Jestli ten pán Sarento chce, abych mu složila nějaký slib, tak ať sem přijde osobně. Upeču mu buchtu. A teď, jestli je to všechno, co jste mi chtěli říct, tak byste měli jet dál. Mám nějakou neodkladnou práci." Soraka její odmítnutí zřejmě nezajímalo. Chvilí seděl mlčky, potom promluvil. "Ty mi nerozumíš, ženo. Řeknu to jasně. Připravte si jídlo a my vás doprovodíme k pánovi. Odmítnete, a my vás všechny zabijeme. A způsob vaší smrti bude velmi bolestivý. Teď, jelikož jsou v domě další lidé, radím ti, promluv s nimi. Ne všichni budou chtít zemřít. Máte čas do poledne, abyste se rozhodli. Potom se vrátíme."

Sorak otočil koně a odvedl jezdce zpátky na kopec. "Zdvořilý, co?" utrousil Clem.

Beth si jeho humor neвшímala a vrátila se do domu. Prv-ní osoba, která promluvila, byla mladá matka Ruth. "Já chci jít s nimi, milostpaní McAdamová," řekla. "Už se ne-chci bát a bojovat."

"Vypadá to jako jediná možnost," souhlasil doktor Me-redith. "Se všemi bojovat nemůžeme."

Wallace a Nestor sešli dolů, aby se připojili k diskusí. Beth si nalila hrnek vody, upíjela a neříkala nic. "Kolik mu-nice máme?" zeptal se Wallace.

Beth se usmála. "Stovka nábojů do pušek. Dvacet do mýho revolveru."

"Mám žízeň," prohodil Clem.

"Nesmíme s nimi bojovat," vyhrkla Ruth. "Nesmíme! Musím myslet na děťátko. Co je tak těžkého na tom složit někomu slib věrnosti? Totiž, jsou to jenom slova."

"Když už o tom mluvíme," poznamenala Zerah Wheele-rová, "tak máme jenom jejich slovo, že chtějí jediné ten slib. Jakmile budem venku a neozbrojení, tak si s náma můžou udělat, co budou zatraceně chtít."

"Proč by nám měli chtít ublížit?" zeptal se doktor Mere-dith. "Nedávalo by to smysl."

"Jsou to Pekelníci," vložila se do hovoru i Isis, "a byl to jejich pán, kdo proti nám poslal ty vlky." "Mně je to jedno!" křičela Ruth. "Já prostě nechci umřít!"

"Nikdo nechce umřít," vyštěkla Beth. "Wallace, vrať se nahoru a dávej na ně pozor. Nechci, aby se k nám připlížili tajně."

"Ano, milostpaní," řekl a vrátil se na své místo.

Promluvil Nestor. "Když jsem je viděl, jak jedou k městu, vedli skupinu zajatců. Žádnýho z nich nezabili. Třeba je to právě tak, jak ten chlap říkal - jenom chtějí, abychom slo-žili slib věrnosti jejich vůdci."

Beth se obrátila na Clema. "Ty toho moc nenamluvíš."

Clem pokrčil rameny. "Nemyslím, že je toho moc co říct. Nevím, odkud se tihle Pekelníci vzali, ale jestli se aspoň tro-chu podobají válečníkům z první války, tak to jsou vraždící divoši. Znásilňují a mučí ženy a mrzačí muže. A já nikomu takovému své zbraně nepředám."

"Vy jste blázen!" vřískala Ruth. "Odsoudíte nás všechny k smrti!"

"Drž zobák!" vybuchla Beth. "Tohle nedovolím! Teď ne-ní na hysterii čas. Co myslíte, Zerah?"

Zerah dala Ester ruce kolem ramen. Oz se přiblížil a ona mu prohrábla vlasy. "Já mám miň co ztratit než vy ostatní, jsem stará a utahaná. Ale taky jsem se snažila udržet naživu tyhle precky, a jsem tak trochu na vážkách. Vy mně připadá-te, milostpaní McAdamová, jako žena, co už párkrát přešla hory. Co myslíte?"

"Já nemám ráda výhrůžky." prohlásila Beth, "a nemám ráda chlapy, co mi vyhrožují. Chtějí nás živý. Nevím proč a je mi to v podstatě fuk."

"Já vám povím proč." ozvala se tiše Isis. "Když jsem vyšla k těm vlčím bestiím, cítila jsem moc Krvavého kamene. Má

hlad a potravou mu jsou duše. Jít k němu znamená jistou smrt."

"Co tím myslíš, že duše jsou potrava?" odfrkla si opovržlivě Ruth. "To je šílený. To sis vymyslela!" Isis zavrtěla hlavou. "Byl ve spojení s těmi vlky. Pokaždé, když zabili, část života se dostala k němu přes kameny, které měli v hlavách. On je stvořením krve a smrti. My jsme pro něj jenom potrava. Diákon to věděl."

"A kde je?" zasyčela Ruth. "Odešel, opustil nás už před pár dny. Utek! No, já tady neumřu. A je mi jedno, co kdo z vás říká."

"Myslím, že bychom měli hlasovat," navrhl Clem. "Po-ledne se blíží."

Beth zavolala Wallace a ten se objevil nad schodištěm s puškou v ruce. "Chtěls hlasovat, Cleme, takže jakej máš názor?" zeptala se Beth.

"Bojovat," prohlásil Clem.

"Wallace?"

"Já s nima nejdu," odpověděl rusovlasý mladík.

"Nestore?"

Mladý muž zaváhal. "Bojovat," řekl nakonec.

"Isis?"

"Já s nimi nepůjdu."

"Doktore?"

Meredith rozpačitě pokrčil rameny. "Já se připojím k většině."

"Zerah?"

Stará paní políbila Esterku na tvář. "Bojovat," řekla.

"Myslím, že tím je to vyřízený," zakončila Beth.

Ruth na ně civěla. "Všichni jste blázni!"

"Vracejí se," křikl Wallace.

Beth došla k příborníku a vytáhla tři krabičky nábojů. "Vezměte si," vybídla ostatní. "Vy mladí zůstaňte v přízemí."

Ester a Oz zalezli pod stůl. Zerah vstala a vzala si pušku, zatímco Beth zamířila ke dveřím.

"Přece zase nepůjdeš ven?" zeptal se Clem.

Beth otevřela dveře a opřela se o rám. Pušku měla nataženou a připravenou, držela ji před sebou.

Pekelníci přijeli a rozestoupili se. Ruth se rozběhla ven, proběhla kolem Beth a vyřítla se na dvůr. "Já slíbím věrnost," ječela. "Vemte mě s sebou!"

Sorak si jí nevšímal a podíval se na Beth. "Jak ses rozhodla, ženo?" zeptal se.

"My zůstaneme tady," odpověděla.

"Buď všichni, nebo nikdo," ucedil Sorak. Rychle vytáhl revolver a střelil Ruth do hlavy. Mladá žena padla jako podřátá k zemi. Beth zvedla pušku a vystřelila, kulka proletěla kolem Soraka, zaryla se do prsou jezdce vedle něj a srazila ho k zemi. Clem popadl Beth za rameno a strhl ji dovnitř. Do dveří se zaryly kulky a další vletěly do místnosti. Nestor kopl do dveří a Clem zarazil závoru na místo.

Zerah třikrát vystřelila z okna, pak ji do ramene zasáhla kulka a srazila ji na podlahu. K oknu se rozběhl jeden z pekelnických válečníků. Clem ho střelil do obličeje. Dveře se otřásly, jak se proti nim vrhli další muži.

Beth se vyškřábala na nohy. Několik dalších Pekelníků se dostalo k oknu a střílelo do místnosti. Zerah, s košilí zmáčenou krví, se odkulila ke zdi pod parapetem. Beth vystřelila a zasáhla jednoho muže do hrudi. Ten přepadl dopředu. Další válečník se vrhl proti oknu, rozbil rám a skulil se do místnosti. Nestor ho dvakrát střelil. Pekelník dopadl na podlahu po hlavě, škulbl sebou a znehybněl.

Clem se rozběhl přes místnost a převrátil na bok borový stůl. Do stěn domu se zářvaly kulky a odrážely se po místnosti. Dveře začínaly povolovat. Beth do nich napumpovala tři střely a zaslechla někoho vykřiknout a padat na verandu.

Nestor se rozběhl do schodů, bera je po dvou najednou. Do stěny kolem něj udeřily kulky, ale jemu se podařilo dostat nahoru a pomoci Wallaceovi. Meredith ležel na podlaze, pevně držel Isis a snažil se ji zaštitit vlastním tělem. Děti se křičily za převráceným stolem. Vzadní místnosti se ozval pláč nemluvněte, slabý, ale pronikavý.

"Jsou za domem!" zařval nahoře Wallace. Beth se podívala na Clema a ukázala na pokoj Josiaha Broomeho. "Zadní okno!" křikla.

Clem se po hlavě vrhl na zem a dál se plazil. Když se dostal ke dveřím, viděl, jak se okenice vyvracejí dovnitř. Clem se postavil a střelil prvního muže do hrdla, takže ho to srazilo na jeho kamarády. Broome byl v bezvědomí, ale ležel přímo v palebné dráze. Clem se vrhl k posteli a stáhl zraněného na podlahu. Všude kolem něho hvízdaly kulky, trhalý peřinu a vzduchem poletovalo peří. Jedna kulka Clema spálila na krku a natrhla kůži. Clem vystřelil a jeho kulka se útočnickovi zaryla pod bradu a nahoru do mozku.

Clem se sklonil pod postel a znovu nabil. Slamníkem prolétla kulka a skončila mu ve stehně, kde se odrazila od kosti a rozerval svaly. Clem se vrhl dozadu a rychle vyslal tři kulky do těl natlačených v okně. Pekelníci se ztratili z dohledu.

Clem se podíval na ránu na noze a viděl, že mu z ní stříká krev. Tiše zaklel.

Do okna skočil muž. Clem ho střelil, jak se snažil vlézt dovnitř, a tělo padlo na parapet a revolver mrtvého zaráčitol o podlahu. Clem se obrátil na břicho, doplazil se ke zbrani a sebral ji.

Pak všude zavládlo ticho.

* * *

Josiah Broome se probudil z horečnatého snu. Ležel na podlaze v ložnici a asi čtyři stopy od něj seděl mladý Clem Steiner s revolvery v rukou a zakrvácenou nohou.

"Co se stalo, Cleme?" zeptal se šeptem.

"Pekelníci," odpověděl střelec.

Pořád spím a tohle se mi zdá, pomyslel si Broome. Pekelníci jsou všichni pryč, zničil je diákon v nejkrvavějším masakru, jaký kdy tento nový svět viděl. Kulka vyštípla kus dřeva z okenního rámu a skončila v zarámované výšivce na protější stěně. Josiah Broome se zasmál. Byl to ten nejpraštěnější sen. Výšivka se naklonila, prostředek byl utržený. Broome stále dokázal přechít slova: Lidské snažení pomine, láska Hospodina přetrvává věčně.

Pokusil se vstát. "K zemi!" nařídil mu Steiner.

"Je to jenom sen, Cleme," řekl Josiah a zvedl se na kole-na. Steiner se vrhl k němu a ramenem vrazil Broome do nohou, když se stařík narovnával. Do protější stěny udeřily další kulky a výšivka spadla na podlahu, borový rámeček byl rozbitý.

"To není sen. Rozumíte? Tohle není sen!"

Josiah měl vyražený dech a hrudníkem mu projela prudká bolest.

"Ale... ale to nemůžou být Pekelníci!"

"Možná ne," souhlasil Clem, "ale věřte mi, Josiahu, jestli to nejsou originály, tak působí dost ucházejícím dojmem."

Mladší muž zasténal, když se otáčel do sedu s nataženými revolvéry v rukou. "Jestli se cítíte dost silný, tak byste mi mohl zaškrtnout tu ránu. Nechci vykrváčet k smrti a přijít o všechnu tu legraci."

Do okna padl stín. Clemovy zbraně zaduněly a Josiah vi-děl, jak to jakéhosi muže srazilo na zem. "Proč to dělají?" zeptal se Josiah.

"Nemám zrovna náladu se jich na to ptát," sdělil mu Clem. "Roztrhejte prostěradlo a udělejte nějaké obvazy," Josiah se zahleděl na ránu na Clemově stehně. Krev tek-la proudem a smáčela černé sukno jeho kalhot. Josiahovy vlastní šaty ležely složené přes opěradlo židle. Josiah se k nim doplazil, vytáhl z poutek opasek a vrátil se ke Clemovi. Pak ulomil kousek z borového rámečku, v němž kdysi vi-sela výšivka. Clem si omotal opasek kolem stehna nad rá-nou a kůži pevně napjal. Snažil se s pomocí kousku dřeva zatáhnout opasek ještě pevněji, ale dřívko prasklo. Krváče-ní se zpomalilo, ale nepřestalo.

"Radši byste si měl vzít revolver, Josiahu," řekl Clem. "Mohl bych omdlít." Broome zavrtěl hlavou. "Nedokážu zabít - ani abych si zachránil život. Já na násilí nevěřím."

"Já v takovýchhle chvílích tak nesmírně rád potkávám zásadové lidi," pravil Clem unaveně. Shora se ozvala střel-ba a venku kdosi zaječel.

Clem se doplazil ke dveřím a vyhlédl do obývacího poko-je. Beth se krčila za stolem s puškou v ruce. Ta stará paní, Zerah, byla pod oknem s revolverem v pěsti. Doktor Mere-dith ležel u západní zdi, děti a Isis se k němu tiskly. "Jsou všichni v pořádku?" zavolal Clem.

"Ten parchant mi zlomil rameno," oznámila mu Zerah. "Bolí to jako čert."

Meredith nechal děti a dolezl k Zerah. Rychle ji prohlé-dl. "Ta kulka vám zlomila klíční kost a vyletěla nahoře ra-menem. Hodně to krvácí, ale nebyly zasaženy žádné život-ně důležité orgány. Donesu nějaké obvazy."

"Co vidíte nahoře?" křikla Beth.

Donesl se k nim hlas Nestora Garrityho. "Schovali se ve stodole a za korytem. Složili jsme jich čtrnáct. Někteří se odplazili do bezpečí, ale devět se jich nehejbe. A myslím, že Clem zasáhl další dva, ale my je shora nevidíme."

"Tak hlídejte," zavolala Beth, "a dejte nám vědět, až se pohnou."

"Ano, milostpaní."

Začalo plakat dítě, ten ubohý zvuk se rozléhal po celém domě. Beth se obrátila k Isis. "V kuchyni zbylo trochu mlí-ka, holka. Dávej pozor, až pro něj půjdeš."

Isis se cestou přes pokoj držela nízko u země a dostala se až do kuchyně. Zadní dveře byly na závoru a okenice zavře-né. Mléko bylo ve vysokém džbánu na horní polici. Isis vstala a džbán sundala. Vrátila se k dítěti a přisedla si ke kolébce. "Jak ho mám nakrmit?" zeptala se Beth.

Beth zaklela a přešla od stolu k příborníku, odložila puš-ku, vytáhla druhý šuplík a vyndala z něj rukavice z jem-né kůže. Byly to jediné rukavice, které kdy vlastnila, těsně před svatbou jí je daroval její manžel, Sean. Nikdy jsem je nenosila, pomyslela si Beth. Z krabice se šitím na truhlici vyndala jehlu a do prostředníku levé rukavice udělala tři dírky. Zvedla pušku a dostala se ke kolébce. Děcko teď kví-lelo a ona Isis nařídila, aby chlapečka zvedla a podržela ho. Pak zpola naplnila rukavici a počkala, až začne mléko pro-sakovat dírkami. Dítě mělo se sáním z rukavice nejdřív po-tíže a zakuckalo se. Isis mu podepřela hlavičku a hošíček se začal krmit.

"Protáhli se dozadu!" zařval Nestor. "Nemůžem pořád-ně zamlít!"

Clem se vrhl zpátky do zadní ložnice a čekal napravo od okna. Venku se pohybovaly stíny a Clem na udusané hlině rozeznal rohy na pekelnické přilbě. Nedalo se poznat, kolik mužů je venku, a jediný způsob, jak je zastavit, bylo postavit se do okna a střilet. Clemovi vyschlo v ústech.

"Udělej to hned," říkal si, "nebo už nikdy nebudeš mít odvahu to udělat."

Rychle se otočil a střílel rozbitým oknem. Dva muži šli k zemi, třetí palbu opětoval a Clema zasáhl do hrudi, ten však ještě Pekelníkovi chladnokrevně prostřelil hlavu. Pak se sesul a padl na postel.

Doplazil se k němu Josiah Broome. "Jak je to zlé?" ze-ptal se starší muž.

"Už jsem zažil lepší dny," řekl mu Clem a snažil se dobít revolvéry. Pekelnická zbraň měla větší kalibr než jeho vlast-ní a byla již prázdná. Clem ji rozzlobeně odhodil. "Zatrace-ně," zavrčel hořce. "Ti parchanti mě už opravdu začínají dožírat!"

Když měl svůj revolver znovu nabitý, položil se, protože se příliš bál zkoumat ránu v prsou. Broome se ode-bral do obývacího pokoje a zavolal doktora Meredith. - Mladý muž s piskovými vlasy se dostal ke Clemovi a střelec cítil, jak mu prohmatává ránu.

Meredith neřikal nic a Clem otevřel oči. "Chcete mi říct nějakou dobrou zprávu?" zeptal se. "Není to dobré," řekl mu tiše Meredith.

"To je teda překvapení." Clemovi se točila hlava a bylo mu slabo, ale držel se. Nebylo tu dost obránců a on ještě ne-hodlal umřít. Zakašlal. Do hrdla mu vystoupila krev a zastří-kala Meredithovi světlou košili. Clem se sesul zpátky. Slun-ce zapadalo a obloha měla barvu leštěné mědi. Clem se zvedl na nohy, zapotácel se a narovnal se jen díky tomu, že se zachytil parapetu.

"Co to děláte?" chtěl vědět Josiah Broome, natáhl se a uchopil Clema za loket. Meredith vzal Broomeho za ra-meno a stáhl ho zpátky.

"Umírá," zašeptal Meredith. "Zbývá mu jen pár minut."

Clem přepadl na rozbité okno a zvedl nohu přes para-pet. Vzduch venku byl chladný a svěží, ne plný ostrého pa-chu z černého prachu. Byl hezký večer, obloha bez mráčku. Clem dopadl na zem a zpola upadl. Hrdlo měl plné krve a měl pocit, že se dusí, ale polkl, dopotácel se k mrtvolám, posbíral jím revolvéry a naházel je do okna. Jeden z Pekel-níků měl bandalír s náboji. S těžkostmi mu ho Clem stáhl a podal Broomemu.

"Vraťte se dovnitř!" vybízel ho Broome.

"Líbí... se mi... tady," zašeptal Clem a námaha z mluvení vyvolala nový záchvat kašle.

Clem se dopotácel k rohu domu. Odsud viděl na koryto dva muže schovávající se za ním. Když vyšel na dohled, muži ho zahlédli a pokusili se obrátit pušky a střelit po něm. Clem je oba zabil. Za plotem se zvedl třetí muž a Cle-movi se do těla zaryla kulka a zpola ho obrátila. Opětoval palbu - ale minul.

Padl na kolena, sáhl do kapsy kabátu a vytáhl posledních pár nábojů. Zasáhla ho další kulka. Do tváře ho udeřila země a všechna bolest zmizela. Z úkrytu vyběhli tři Pekelníci. Clem slyšel jejich dupot na hlíně.

Clem se z posledních sil převrátil. V revolveru zbývaly dva náboje a on vystřelil, první kulka zasáhla vedoucího Pekelníka do břicha a srazila ho na zem, druhá skončila v ne-chráněném hrdle.

Zaduněla puška a Clem viděl, jak poslední Pekelník ko-lísá s ustřelenou hlavou. Tělo se zhroutilo na zem.

Clem ležel na zádech a hleděl na oblohu. Chvilí bylo ne-snesitelně jasno, ale pak se kolem něj zavřela temnota, až hleděl jen na kotouček světla na konci dlouhého, tmavého tunelu.

Potom nebylo nic.

* * *

Nestor a Wallace se dívali, jak umírá. "Byl pěkně tvrdej," poznamenal Wallace.

"Byl to Laton Duke," řekl Nestor hluše.

"Jo? No, to teda zírám!" Wallace zvedl pušku k rameni a zamířil na muže plížícího se pod plotem. Vystřelil, kulka naštěpla dřevo nad mužem a zahнала ho do úkrytu. "Zatra-ceně! Minul jsem ho. Laton Duke, říkáš? Ten to opravdu s bouchačkou uměl."

"Byl dobrej," souhlasil Nestor smutně. Vzhlédl k rusovlasému mladíkovi a zeptal se. "Bojiš se, Wale?"

"Jo."

"Nevypadáš na to."

Mládenec pokrčil rameny. "Rodiče nikdy nebyli moc na předvádění se... víš, city a tak. Jednou jsem si zlomil ruku a rozbřečel se. Táta mi srovnal kosti a pak mě zpohlavkoval, že bulím." Popotáhl a zasmál se. "Toho starýho kozla jsem miloval!" Wallace vystřelil znovu. "Dostal jsem ho, Bože!"

Nestor vyhlédl a viděl, že pekelnický válečník leží v houst-noucím šeru nehybně.

"Myslíš, že na nás zaútočí, až se setmí?"

"To se vsaď," prohlásil Wallace. "Doufejme, že nebudou mraky a bude svítit měsíc." Nestor zachytil jakýsi pohyb.

"Och ne!" zašeptal. Wallace je zahlédl taky. Z kopce sjížděly desítky Pekelníků.

Byl s nimi Jacob Moon.

Když se přiblížili, Wallace se pokusil jeruzalémského jezdce střelit - minul a jeho kulka zasáhla do ramene jezd-ce po Moonové levici. Pekelník sesedl a rozběhl se do úkry-tu ve stodole. Wallace plivl do střílny a neřekl nic.

Nestor vycouval a zavolal tu novinu Beth McAdamová.

"Viděli jsme je," křikla v odpověď. "Clem sem hodil pár zbraní. Měl bys jít dolů a něco si vzít, synku." Nestor rychle seběhl dolů. Isis a Meredith teď také drželi revolvéry, ale Josiah Broome seděl vzdorně na podlaze s rukama na kole-nou.

"Copak jste nějakej zbabělec?" zeptal se ho Nestor. "Co-pak nemáte kuráž aspoň na to, abyste bojoval o vlastní ži-vot?"

"To stačí!" vybuchla Beth. "Občas to chce větší odvalu držet se toho, v co věříš. Teď se vrať nahoru a zůstaň s Wallacem."

"Ano, milostpaní," řekl pokorně.

Beth si klekla k Josiahu Broomemu a položila mu ruku na rameno. "Jak se cítíte?" zeptala se ho.

"Smutně, Beth," řekl jí a poplácal ji po ruce. "Nikdy se nepoučíme, že? Nezměníme se. Pořád zabíjíme a způsobu-jeme bolest."

"Všichni ale ne. Někteří z nás bojují, aby zůstali naživu. Až to začne, držte se při zemi."

"Stydím se to přiznat, ale přál bych si, aby tady teď byl on," řekl Josiah. Beth kývla a vzpomněla si na Shannowa v nejlepších letech. Byla v něm taková síla a moc, že vypa-dal neporazitelný, nezastavitelný.

"Já taky, Josiahu. Já taky." Beth si zavolala děti a naká-zala jim, aby se posadily k Josiahovi. Ester se k němu přitulila a zabořila mu tvářičku do ramene. Broome jí položil ruku kolem ramen. Oz vytáhl svůj malý revolver. "Já budu bojovat." prohlá-sil hoch.

Beth kývla. "Počkej, dokud se nedostanou dovnitř." řek-la mu.

"Přicházejí!" zavolal Nestor.

Beth se rozběhla k oknu. Zerah, které z rány na rameni tekla krev, stála vlevo od okna se zbraní připravenou. Beth se

odvážila vyhlédnout ven. Pekelníci přicházeli jako pevný klín mužů, přibíhali přes dvůr.

Těch pár obránců je nikdy nedokáže zastavit.

Nebylo třeba nějak zvlášť mířit a Beth a Zerah prostě pálily do blížícího se klínu útočníků. Do místnosti vletěly kulky a odrážely se od stěn.

Nahoře cpal Nestor náboje do pušky a bez ustání střílel do útočících Pekelníků.

Byli v půli cesty k domu, když Wallace zavýskl. "No pá-ni!" vykřikl.

Z kopce se řítily další jezdci. Jenže to nebyli Pekelníci. Mnozí z nich měli šedé košile křížáků.

Při jízdě zahájili palbu a do řad útočících mužů se zaryla salva kulek. Pekelníci zpomalili a pak se otočili, aby čelili útočícím jezdci. Nestor viděl, jak jde pár koní k zemi, ale zbytek se hnál dál, vřítily se na dvůr.

"No páni!" zavýskl Wallace znovu.

Pekelníci se rozprchli, ale při útěku šli k zemi.

Wallace a Nestor stříleli, dokud jim nedošli kulky. Pak seběhli dolů.

Beth se dopotácela ke křeslu a sesula se do něj, revolver jí náhle ztěžkl v ruce. V okně se objevila čísi tvář. Byl to Toby Harris.

"Ráda tě vidím, Tobe." řekla Beth. "Přisahám Bohu, že máš tu nejhezčí tvář, co jsem kdy viděla."

* * *

Nestor vzal Beth revolver z ruky a vyběhl na dvůr, kde všude ležela těla, pokroucená ve smrti. Křížáci z Čistoty byli v polích a honili prchající Pekelníky. Nestor tomu ne-mohl uvěřit. Bude žít! Smrt vypadala tak jistá. Nevyhnutel-ná a osudová. Slunce zapadalo za hory a Nestorovi se do očí tlačily slzy. Cítil kouř ze střelného prachu a přes něj čis-tou, svěží vůni rosy na trávě.

"Och Bože!" zašeptal.

Na dvůr se vraceli jezdci, vedl je vysoký muž s kulatými rameny v dlouhém černém kabátě. Muž si sundal klobouk s plochým dýnkem, vytáhl z kapsy kapesník a otřel si obli-čej a vousy.

"Propána, bojovali jste dobře, chlapče." řekl. "Já jsem Padlock Wheeler. Diákon pro mě poslal."

"Já jsem Nestor Garrity, pane."

"Vypadáš nějak vyřízenej, synku." řekl Wheeler, sesedl a přivázal koně k zábradlí. Kolem nich mezi mrtvými pře-cházeli další křížáci. Občas se ozval výstřel, když našli zra-něného Pekelníka. Nestor odvrátil zrak. Bylo to tak chlad-né, tak nemilosrdné. Přistoupil k němu Padlock Wheeler a poplácal ho po rameni. "Musím vědět, co se tady stalo, synku. Ten chlap, Toby, nám vykládal něco o obrovskech Vlčákách, ale teď jsme měli dvě přestřelky s pekelníckejma válečníkama. Odkud se tu vzali?"

Isis došla ke dveřím. Padlock Wheeler se jí uklonil a pla-vovláska se unaveně usmála. "Z druhé strany brány času, velkomožný pane. To mi řekl diákon. A jejich vůdce je zlo-děj duši, krade život."

Wheeler kývl. "Vyřídíme to s ním, mladá paní. Ale kde je diákon?"

"Ten zmizel za jednou branou. Odešel hledat pomoc."

Nestor stál mlčky opodál. Byl zmatený. Diákon byl lhář a podvodník. Všechno to byly jenom lži. Lži, smrt a násilí. V ústech cítil pachut' žluči - třásl se a obracel se mu žalu-dek. Jeden z křížáků Wheelera zavolal a ukázal na východ. Blížili se tři jezdci. Nestor se opřel o zábradlí na verandě a díval se, jak přijíždějí. Vepředu byl bělovousý stařec, za ním černá žena s ovázanou hlavou. Po jejím boku jel čer-noch se zakrvácenou bílou košilí.

"To je diákon!" vyhrkl Padlock Wheeler rozjásaně. Se-běhl z verandy a na pozdrav rozpřáhl náruč.

V té chvíli se vedle něj pohnul jeden z ležících, vyskočil s revolverem v ruce. Popadl Wheelera zezadu kolem krku a strčil mu revolver pod bradu. Nikdo se ani nepohnul.

Střelcem byl Jacob Moon. "Držte se zpátky, vy parchan-ti!" zařval jeruzalémský jezdec. Nikde se nic nehýbalo, je-nom diákonův kůň pomalu kráčel dál. Nestor přelétl pohle-dem z jezdce na Moona a jeho obět' a zase zpátky. Diákon na sobě měl dlouhý černý kabát a světlou košili. Plnovous se mu v měsíčním světle leskl stříbrem a hluboko zapadlé oči upíral na Moona. Pomalu sesedl. Černoška a její spo-lečník zůstali nehybně sedět v sedlech.

"Pusť ho." vyzval Moona diákon hlubokým, vyrovnaným hlasem.

"Chci koně a volnej odjezd," prohlásil Moon.

"Ne." odmítl diákon prostě. "Dám ti příležitost žít. Ne-chej Padlocka odejít a můžeš se postavit mně, muž proti muži.

Jestli zvítězíš, nikdo ti nebude bránit."

"Leda kulový!" vybuchl Moon. "Jakmile ho pustím, tak mě zastřelíš."

"Já jsem diákon a já nelžu!"

Moon odtáhl Padlocka o kus dál ke stěně. "Ty nejseš žádněj diákon!" zavřískl, "Toho jsem zabil v letním srubu."

"Zabils jednoho staříka, co mi věrně sloužil. Muž, které-ho držíš, je Padlock Wheeler, jeden z mých generálů ve sjednotitelských válkách. On mě zná - a pár dalších jezd-ců tady taky. Takže máš kuráž se mi postavit?"

"Kuráž?" ohrnul pysk Moon. "Ty myslíš, že to chce ku-ráž, zastřelit jednoho starýho kozla?" Nestor zamrkal. Ten starý pán nemohl vědět, komu vy-hrožuje. Bylo to šílenství. "To je Jacob Moon!" zavolal. "Nedělejte to!"

Mezitím se snesla tma a na obloze jasně svítil měsíc. Diá-kon se tvářil, že mladíkova slova neslyší. "No?" zeptal se a sundal si plášť. Nestor viděl, že má u sebe dva revolyery.

"Odejdu volnej?" ujist'oval se Moon. "Mám na to tvý slo-vo? Čestný slovo?"

"Ať je tady každému jasný." řekl diákon. "Jestli umřu, tenhle muž odjede svobodně pryč."

Moon odhodil Padlocka Wheelera stranou a chvíli jen stál se zbraní v ruce. Pak se zasmál a vyšel na volné pro-stranství. Za ním se muži rozestoupili, aby nestáli v dráze kulek.

"Nevím, proč chceš umřít, dědku. Měls poslechnout klu-ka. Já jsem Jacob Moon, jeruzalémskej jezdec, a ještě mě nikdo neporazil." Vsunul revolver do pouzdra.

"A já," řekl diakon, "Jsem Jon Shannow, Jeruzaléman." Ještě nedomluvil a už hbitě hrábl po zbraní. Žádné náhlé trhnutí, žádné napětí či drama. Jeho slova Moona na oka-mžik přimrazila, ale po revolveru hmátl taky. Byl rychlý, mnohem rychlejší než starý pán, ale jeho reakční doba se prodloužila, protože ho zmátlá diakonova slova. Do břicha se mu zaryla kulka a Moon se zapotácel dozadu. Sám také vystřelil, ale pak do něj udeřily tři další kulky a srazily ho k zemi. Svět se otáčel dál, když se Moon snažil vyškrábat do kle-ku. Pokusil se zvednout revolver, ale měl ruku prázdnou. Zamrkal, aby dostal pot z očí, a vzhlížel ke smrtonosnému starci, který teď přicházel blíž.

"Odměna za hřích je smrt, Moone," byla poslední slova, jež zaslechl.

K diakonovi přiběhl Padlock Wheeler. Nestor si až teď všiml, že má diakon krev na košili. Přihnali se další dva mu-ži a zpola odnesli diakona do domu. Nestor je následoval. První osoba, kterou uviděl, byla Beth. Tvář měla nepříro-zeně bledou, stála tu s vytřeštěným očima a rukou na ús-tech, když diakona pokládali na podlahu.

"Och, kristepane!" šeptla. "Och, dobrý Bože!" Padla k němu na kolena a pohládila ho po šedých vlasech. "Jak to můžeš být ty, Jone? Jsi tak starý!"

Muž se slabě pousmál, hlavu měl položenou v Padlockově klíně. "Dlouhý příběh," řekl a jeho hlas zněl vzdáleně. Do místnosti vstoupila černoška a poklekla k Shannowo-vi. "Použij kámen," nařídila mu.

"Nemá dost velkou moc."

"Ovšemže má!"

"Ne pro mě... a pro Krvavej kámen. Nedělej si se mnou starosti, paní. Budu žít dost dlouho na to, co se musí udělat. Kde je Meredith?"

"Jsem tady, pane," řekl mladý muž s pískovými vlasy.

"Odneste mě do zadního pokoje. Prohlídni ránu. Obvaž ji. Cokoliv."

Wheeler s Meredithem ho zanesli do zadní ložnice. Beth vstala a obrátila se k černošce. "Už je to dlouho, Amazigo."

"Tři sta let a víc," odvětila Amaziga. "Tohle je můj man-žel, Sam." Černoch se usmál a napřáhl levici, pravou ruku měl přivázanou k hrudníku.

Beth si s ním potřásla rukama. "Vidím, že jste se taky do-stali do boje."

Amaziga přikývla. "Prošli jsme bránou na sever odsud. Chvilí jsme šli pěšky, ale překvapili nás pekelní válečníci. Byli čtyři. Sam chytil kulku do ramene. A já skončila s tím-hle škrábnutím," dodala a zlehka se dotkla obvazu na čele.

"Shannow je zabil. V tom je vážně dobrý."

"On je dobřej v zatraceně víc věcech," zavrčela Beth a zrudla, "ale to jsi ty nikdy nedokázala pochopit."

Otočila se na pátě a následovala ostatní do ložnice. Shannow ležel v posteli a Meredith mu prohlížel ránu, za-tímco Josiah Broome seděl nalevo a držel Shannowa za ruku. Wheeler stál u paty lůžka. Beth došla k doktorovi. Rána byla nízko, kulka protrhla svaly nad kyčelním kloubem a vy-nořila se v zubaté trhlině na boku. Krev tekla proudem a Shannow byl ve tváři popelavý a oči měl zavžené.

"Musím zastavit to krváčení," vysvětloval Meredith. "Se-žeňte mi jehlu a nit."

Venku se Nestor představil Amazize Archerové a jejímu manželovi. Pomyslel si, že černá žena je ohromně krásná i přes šedé prameny ve vlasech. "On je vážně Jeruzalé-man?" zeptal se Nestor.

"Vážně," ujistila ho Amaziga a odešla do kuchyně. Sam se na chlapce usmál.

"Živá legenda, Nestore."

"Nemůžu uvěřit, že porazil Jacoba Moona. Prostě tomu nemůžu uvěřit! A je tak starej!"

"Řekl bych, že Moonovi přišlo mnohem víc zatěžko to-mu uvěřit. Ted' mě omluv, synku, ale jsem unavený a potře-buji si odpočinout. Je tu někde postel?"

"Ano, pane. Nahoře. Ukážu vám to."

"Není třeba, synku. Sice jsem zraněný, ale myslím, že mám pořád ještě dost síly na to, abych našel postel."

Když Sam odešel, Nestor si všiml, že Wallace sedí u okna se Zerah Wheelerovou. Zrzek žvatlal s dětmi. Esterka se hihňala a mladý Oz k Wallaceovi vzhlížel s nepokrytým ob-divem.

Nestor vyšel z domu.

Venku křížáci odklízeli mrtvolu, tahali je na pole za do-my. V závětrí stodoly bylo zapáleno několik táborových oh-ňů a kolem nich ve skupinkách posedávali muži a tiše spolu rozmlouvali.

Isis seděla u ohraď a hleděla na měsíčním světlem zalité kopce. Když se k ní Nestor připojil, vzhlédla a usmála se. "Je nádherná noc," prohodila.

Nestor vzhlédl k pomrkávajícím hvězdám. "Ano," sou-hlasil. "Je dobrý být naživu."

* * *

Beth seděla u Shannowa na posteli a Padlock Wheeler stál vedle ní. "Bože, diákone, nikdy by mě nenapadlo, že vás uslyším lhát," řekl Wheeler. "Ale fungovalo to. Rozhodilo ho to, to teda jo."

Shannow se chabě usmál. "Nebyla to lež, Páde." Pomalu a s velkou námahou jim vypověděl o svých cestách, začal útokem na kostel a pokračoval tím, jak ho zachránili tuláci, jak bojoval s Aaronem Cranem a jeho muži, a skončil se-tkáním s Amazigou za městem Domangem.

"Takže jste to byl opravdu vy, v mém kostele!" vydechl Wheeler. "Nebesa, diákone, nikdy mě nepřestanete udivovat."

"Je toho víc, Páde," řekl Shannow. Zavřel oči a pověděl jim o Krvavém kameni a o zničeném světě, z něhož přišel.

"Jak se dá bojovat s takovou bestii?" chtěl vědět Padlock Wheeler.

"Mám plán," řekl Shannow. "Není nic moc, to uznávám, ale s milostí boží budem mít šanci."

Do pokoje vstoupila Zerah Wheelerová s obvázaným ra-menem a rukou přivázanou k hrudníku. "Nech zraněného být," nakázala Wheelerovi, "a pozdrav svoji matku."

Padlock se otočil a spadla mu brada. "Ježíš pláče, máti! Nevěděl jsem, že jseš tady. A jseš zraněná!" Došel k ní a popadl ji kolem ramen.

"Pozor, ty medvěde! Zase mi to začne krváčet." hubova-la ho Zerah a srazila mu ruku stranou. "Teď pojď ven a nech toho člověka odpočinout. Ty taky, Beth."

"Hned jsem u vás," řekla Beth tiše, když Zerah vyváděla svého syna z pokoje. Josiah Broome vstal a poplácal Shan-nowa po ruce. "Rád jsem tě viděl, příteli." řekl a nechal zraněného samotného s Beth. Ta ho uchopila za ruku a po-vzdechla si.

"Proč jsi mi neřekl, kdo jsi?" zeptala se. "Proč jsi mě nepoznala?" opáčil.

Beth pokrčila rameny. "Měla jsem. Měla jsem udělat spoustu věcí, Jone. A teď je to všechno pryč, už se to nedá napravit. Nezvládla jsem to, viš. Změnil ses - z muže činu v kazatele. Byla to taková proměna. Proč jsi musel být tak krutý, tak zásadový?"

Shannow se unaveně usmál. "To ti nepovím, Beth. Snad jenom, že jsem nikdy nechápal kompromisy. Pro mě je to všechno, nebo nic. Jenomže i přes všechno úsilí jsem zkla-mal - ve všem. Nenašel jsem Jeruzalém a jako kazatel jsem nedokázal zůstat pacifistou." Povzdechl si. "Když kos-tel hořel, cítil jsem hrozný vztek. Úplně mě pohltit. A pak, jako diákon... myslel jsem, že dokážu udělat nějaký rozdíl. Přivést Boha do světa... závist disciplínu. V tom jsem taky zklamal."

"Jenom historie posoudí úspěch nebo zklamání, Shan-nowe," ozvala se Amaziga a vstoupila do pokoje.

Beth vzhledla, chystala se černošce říci, ať odejde, ale cí-tila, jak jí Shannow tiskne ruku, a všimla si, že vrtí hlavou.

Amaziga se posadila na druhou stranu postele. "Lucas mi řekl, že máš plán, ale nechtěl mi ho prozradit."

"Promluví si s ním." Amaziga mu podala přenosný po-čítač a sluchátka. Shannow sebou trhl, jak se snažil zved-nout ruku. Amaziga se předklonila a nasadila mu sluchátka na hlavu, vysunula mikrofon ze zářezu a otočila ho na mís-to.

"Nechtě mě," vyzval je Shannow obě.

Beth vstala první. Amaziga zřejmě odejít nechtěla, ale nakonec se taky postavila a následovala Beth z místnosti.

V obývacím pokoji seděl Padlock Wheeler a jeho bratr Seth se Zerah, Wallacem a dětmi. Beth vyšla ven do měsíč-ní záře a prošla kolem Samuela Archera, jenž seděl na ve-randě a pozoroval hvězdy. Prošli kolem ní Nestor a Isis a oba se cestou kolem usmívali.

Doktor Meredith stál u ohrady a díval se na kopce.

"Sám, doktore?" řekla a přistoupila k němu. Chlapec se zazubil. "Mám hodně o čem přemýšlet, mi-lostpaní McAdamová. V posledních dnech se toho tolik stalo. Toho starého pána jsem miloval. Jeremiáš na mě byl hodný. Bolí mě, že jsem způsobil jeho smrt. Udělal bych co-koliv, abych to mohl vrátit."

"Jsou věci, který změnit nemůžu," podotkla Beth mír-ně, "ať už po tom toužíme jakkoliv. Život jde dál. To oddě-luje silný od slabochů. Silní jdou prostě dál."

"Myslíte, že se to někdy změní?" zeptal se náhle.

"Co že se změní?"

"Svět. Lidé. Myslíte, že jednou přijde den, kdy nebudou žádné války, žádné zbytečné zabíjení?"

"Ne," odpověděla prostě. "To nemyslím."

"Já taky ne. Ale je to něco, oč se dá usilovat, ne?"

"Amen!"

* * *

Sarento měl obrovský hlad, připadal si jako zející pro-past vyplněná ohnivými jazyky. Vyšel z opraveného paláce na rozlehlé nádvoří. Pod obloukem seděli čtyři pekelní vá-lečníci. Když se přiblížil, vstali a uklonili se mu. Bez pře-mýšlení z nich vytáhl jejich životní sílu a díval se, jak se hroutí na zem.

Jeho hlad to nezmírnilo.

Pocítil první záchvěv strachu. Nějakou dobu, pozdě od-poledne, cítil příliv krve od mužů, které vyslal na statek. Od té doby nic.

Šel dál, až dorazil k poničené třídě. Zaslechl zpěv a na kraji toho, co kdysi bývala zahrada s jezírkem, uviděl kolem táborových ohňů sedět skupinku svých mužů. Za nimi byly desítky zajatců.

Hlad ho drásl...

Tiše se přiblížil. Jak procházel kolem, muži popadali na zem. Zajatci, když viděli, co se děje, začali křičet a utíkat. Žádný neunikl. Sarentův hlad byl prozatím utišen. Prošel kolem vyschlých mrtvol, došel k provazové ohradě a nasedl na vysokého hřebce. Kolem bylo asi třicet koní, stáli tiše, pospávali. Jeden po druhém zemřeli.

Všichni až na hřebce...

Sarento se zhluboka nadechl a pak se myslí natáhl.

Výživa. Potřebuji výživu, pomyslel si. Hlad se již vracel a bylo třeba veškeré síly vůle, aby nesnížil životní sílu koně, na němž jel. Zavřel oči a nechal svou mysl letět nad kraji-nou pod měsícem, hledaje pach duše živého těla.

Když ho našel, pobodl koně do cvalu. A zamířil k Poutní-kovu Údolí.

* * *

Shannow, s obvázaným bokem, kde obvazem prosakova-la krev, seděl u velkého, kulkami zbrázděného stolu a Padlock Wheeler stál vedle něho. Za stolem seděla Amaziga Archerová a její manžel, vedle Sama byl Seth Wheeler a Beth McAdamová. Muvila Amaziga, pověděla jim všech-no o Krvavém kameni a strašlivé moci, kterou vládne.

"Tak co můžeme dělat?" zeptal se Seth. "Zní to, jako kdyby byl nezranitelný."

Sam zavrtěl hlavou. "Ne docela. Jeho Achillovou patou je jeho hlad. Vzrůstá geometrickou řadou. Bez krve - ne-bo života, chcete-li - zeslábně a doslova zemře hladu."

"Takže stačí, když se mu budem držet z cesty? Je to tak?" zeptal se Padlock.

"Ne tak docela," přiznala Amaziga. "Nikdo z nás neví, jak dlouho dokáže přežít. Může přejít z aktivního života do stavu bez vědomí a znovu se oživit, když se přiblíží jiná ži-votní síla. My doufáme, že v tak oslabeném stavu bude je-ho tělo

méně imunní proti střelným zbraním. Každá kulka, která ho zasáhne, z něj vysaje trochu síly, jak se bude snažit chránit. Mohli bychom ho tak dostat do kouta a zničit." Na krásnou černošku se podíval Seth Wheeler. "Moc to-mu ale nevěříte, co?" podotkl bystře.

"Ne."

"Říkals, že máš plán," řekla Beth dívajíc se na Shanno-wa. Jeruzaléman měl tvář šedivou bolestí a únavou, ale po-kývl. Když promluvil, skoro šeptal.

"Nevím, jestli na to budu mít dost sil, a byl bych šťastněj-ší, kdyby se ukázalo, že Amazižina... hypotéza... je správná. Ať se stane cokoliv, musíme Sarenta zastavit, než se dosta-ne do Jednoty nebo jiné velké osady. Viděl jsem rozsah je-ho moci." Když jím vyprávěl o amfiteátru v tom druhém světě, s řadami vyschlých mrtvol, byli zamlklí. "Dosáhne dál než na sto yardů. Neznám jeho hranice. Co ale vím, je, že až ho najdeme, musíme zahájit palbu a zajistit, aby všich-ni střelci byli hodně daleko od něj."

Do pokoje vběhl Nestor. "Blíží se jezdec," vyhrkl. "Ten nejdivnější chlap, co jsem kdy viděl."

"Divný? A jak?" zeptal se Shannow.

"Jako by byl celej pomalovanej červenočernýma proučkama,"

"To je on!" vykřikla Amaziga a vyskočila.

Padlock Wheeler sebral pušku a vyběhl z domu, cestou křičel na své křižáky, aby přišli k ohradě. Jezdec byl stále asi dvě stě yardů daleko. Wheelerovi vyschlo v ústech. Vsu-nul náboj do komory, namířil pušku a vystřelil. Minul a jez-dec pohodl koně do cvalu.

"Zastavte toho parchanta!" zařval Wheeler. Okamžitě se všude kolem něj ozvala salva výstřelů. Kůň šel k zemi a jez-dec sletěl do trávy, ale hned vstal a vyrazil ke statku. Do hrudi ho zasáhly tři kulky a zpomalily ho. Do čela se mu za-ryla další střela, až se mu hlava zvrátila dozadu. Další ho udeřila do pravého kolena. Sarento klopýtl a upadl, ale za-se vstal.

Šedesát pušek se zvedlo a kulka za kulkou bušila do červenočerného muže - odrážely se od jeho kůže, zplošťovaly se o kosti a padaly do trávy. Mnohem pomaleji se teď dral proti hradbě kulek. Blíž a blíže k mužům stojícím u ohrady na dvoře. Sto padesát yardů. Sto čtyřicet yardů...

* * *

Dokonce i skrze ten hrozný a otupující hlad začal Sa-rento cítit bolest. Prvních kulek, které ho zasáhly, si téměř nevšiml, bylo to, jako by se mu o kůži otíral hmyz, ale pak už to bylo krupobití a potom prsty sápadící se po něm. Teď za-chrčel, když další a další kulky narážely do stále potluče-nější kůže. Jedna střela ho zasáhla do oka a on s výkřikem upadl a pod víčkem se mu začala hromadit krev. Zvedl ru-ku, aby si chránil oči, a klopýtal dál, sladký příslib výživy ho přitahoval.

Byl už tak blízko, ten pach byl tak silný, že začal slintat.

Nedokážou ho zastavit.

"Sarento!" Nad hlukem výstřelů uslyšel volat své jméno. Otočil hlavu a uviděl jakéhosi staříka, kterého podpírala černá žena, pomalu postupovali doleva, stranou od paleb-né čáry. Překvapeně se zastavil. Tu ženu přece znal. Amazi-ga Archerová. Jenomže ta už byla dlouho mrtvá. Zamrkal a díky zraněnému oku měl potíže zaostřit. "Zastavit pal-bu!" zařval stařec a hřmění výstřelů utichlo. Sarento tam stál a upřeně se na muže díval, natáhl se v duchu a snažil se svou mocí přečíst jeho myšlenky. Ale nemohl se k němu do-stat.

"Sarento!" zavolal muž znovu.

"Mluv." vyzval ho Krvavý kámen. Všiml si, že stařík je zraněný. Měl takový hlad, že se musel zaštitit proti tomu, aby z těch dvou nevytáhl životní sílu, zatímco se k němu blí-žili. Pomohlo mu, že ho zaujali. "Co chcete?"

Stařík se sesul na ženu. Amaziga ho podepřela a ani na okamžik nespouštěla oči z Krvavého kamene. Ten ochutnal její nenávist a zasmál se. "Mohl bych ti dát nesmrtel-nost, Amazigo." řekl tiše. "Proč se ke mně nepřipojíš?"

"Jsi hromadný vrah, Sarento," zasyčela. "Nenávídím tě!"

"Vrah? Já nikoho nezavraždil," řekl s upřímným překva-pením. "Jsou všichni naživu. Tady," dodal a poklepal se na hrud'. "Jeden každý, každá duše. Známe jejich myšlenky, je-jich sny, jejich ambice. Se mnou mají život věčný. Mluvíme spolu pořád. A oni jsou šťastni, Amazigo, přebývají se svým bohem. Je to ráj."

"Ty lžeš!"

"Bohové nikdy nelžou," sdělil jí. "Ukážu ti to." Zavřel oči a promluvil. Nebyl to Sarentův hlas.

"Och, dobrý Bože!" šeptla Amaziga.

"Jdi od něj, máti," ozval se hlas jejího syna, Garetha. "Jdi od něj!"

"Gareth!" zaječela.

"Je to ďábel!" křičel známý hlas. "Nev - " Sarento ote-vřel oči a znovu promluvil vlastním hlubokým hlasem. "Ješ-tě musí ocenit své štěstí. Nicméně myslím, že chápeš, co jsem chtěl říct. Nikdo není mrtvý. Jenom změnili místo své-ho pobytu. Takže co chceš? Protože já mám hlad."

Stařec se napřímil. "Jsem tu, abych ti nabídl... to, po čem nejvíc toužíš," řekl zadržávajícím se hlasem.

"Já toužím po potravě," řekl Sarento. "A tento rozhovor mi brání se k ní dostat."

"Můžu ti otevřít brány do jiných světů," oznámil mu sta-řec.

"Jestli je to pravda," opáčil Sarento, "tak mi stačí jenom, abych tě do sebe vtáhl, a tu informaci budu mít taky."

"To ne," řekl ten druhý a hlas měl nyní silnější. "Kdysi jsi rozuměl počítačům, Sarento, jenže takový jsi ještě určitě nikdy neviděl," pokračoval a poklepal na krabičku, kterou měl u pasu. "Je přenosný. A má vědomí sebe sama. Skrz tenhle přístroj dokážu ovládat brány. Jestli umřu, má při-kaz k sebezničení. Chceš se krmit? Rozhlídni se kolem sebe. Kolik lidí tu je?" Sarento přenesl pohled na hospodář-ské budovy. Viděl asi padesát, možná šedesát střelců s puš-kami. "Není jich dost, že ne?" poznamenal stařec. "Ale mů-žu tě vzít tam, kde jsou miliony lidí."

"Proč bys to dělal?"

"Abych zachránil přátele."

"Ty bys mi obětoval celý svět kvůli téhle hrstce?"

"Vezmu tě, kam si budeš přát."

"A já ti mám věřit?"

"Já jsem Jon Shannow a nikdy nelžu."

"To nesmíš, Shannowe!" zavřískla Amaziga a vrhla se po počítači. Shannow ji hřbetem ruky udeřil do obličeje a odhodil ji na zem. Z té námahy se zapotácel a sáhl si na bok, kde mu obvazy prosakovala krev. Amaziga k němu ze země vzhledla. "Jak můžeš, Shannowe? Co jsi to za člověka?"

Sarento se natáhl a dotkl se jejích myšlenek. Ucítila to a stáhla se. "Takže," řekl Sarento, "ty jsi pravdomluvný. A ať si řeknu jakékoli místo, ty mě tam vezmeš?"

"Ano."

"Dvacáté století na zemi?"

"Kde ve dvacátém století?" opáčil starý pán.

"Spojené státy. Los Angeles by bylo příjemné."

"Nemůžu ti slíbit, že dorazíme přímo do města. Místa přírodní síly se obvykle objevují v mň zalidněných oblas-tech,"

"Na tom nezáleží, Jone Shannowe. Ty samozřejmě pů-jdeš se mnou."

"Jak si přeješ. Musíme dojít na vršek támhletoho kop-ce," řekl Shannow. Sarento se podíval, kam ukazuje, a po-tom se obrátil ke skupince u ohrady. "Zabij třeba jedinýho z nich a dvacátý století nikdy neuvidíš," varoval ho Shan-now.

"Jak dlouho to potrvá? Mám hlad!"

"Hned, jak se dostanem na ten kopec." Muž se otočil a pomalu se vydal na kopec. Sarento k němu došel a zvedl ho ze země. Rozběhl se, bez námahy polykal vzdálenost. Starý pán byl lehký a Sarento cítil, jak mu ubývá sil.

"Neumřej, starče," řekl. Dorazili na vrcholek a Sarento postavil Shannowa na zem. "Teď tvůj slib!"

Shannow vysunul mikrofon. "Do toho!" zašeptal.

Zaplálo fialové světlo - a pak byli pryč...

Amaziga se vyškřábala na nohy. Střelci za ní jásali a objí-mali se navzájem, ale Amaziga cítila jen hanbu. Odvrátila se od kopce a pomalu zašla do domu. Jak to mohl udělat? Jak mohl?

Přišla ji přivítat Beth. "Takže úspěl," řekla.

"Jestli tomu chceš říkat úspěch."

"Jsme zatím pořád naživu, Amazigo. Tomu teda říkám úspěch."

"Ale za jakou cenu? Proč jsem mu pomáhala? Zničil celý svět." Když se Krvavý kámen objevil, Shannow si ji zavolal.

"Musím se k němu dostat blíž," řekl. "Potřebuju tě!"

"Nemyslím, že tě unes. Ať ti pomůže Sam!"

"Ne. Musíš to být ty!"

Teď se k nim připojil Sam. Položil ruku černošce na ra-meno, sklonil se a políbil ji na čelo. "Co jsem to udělala, Sa-me?" zeptala se.

"Co jsi musela," ujistil ji. Společně ruku v ruce se vydali do polí. Beth tam chvíli jen tak stála a dívala se na kopec.

Připojila se k ní Zerah Wheelerová s dětmi.

"Ještě nikdy jsem něco takovýho neviděla," utrousila Ze-rah. "Pryč, prostě jen tak!"

"Jenom tak," zopakovala Beth a snažila se potlačit tu ze-jící prázdnotu ve svém nitru. Vzpomínala na Shannowa, ja-ký byl, když ho uviděla poprvé před více než dvěma deseti-letími - drsný, osamělý muž, kterého něco hnalo k tomu, aby hledal město, o němž věděl, že nemůže existovat. Teh-dy jsem tě milovala, pomyslela si, jako jsem tě od té doby už nemohla milovat.

"Ten zlý pán je už pryč?" zeptala se náhle Esterka. "Je pryč." ujistila ji Zerah.

"A vrátí se?"

"To nemyslím, dítě."

"Co se stane s náma, s Ozem a se mnou?"

Zerah se zasmála. "Vy zůstanete se starou Zerah. Nejní to hroznej trest? Budete muset pracovat, umývat a uklízet.

Tuším, že od všeho toho utrpení utečete."

"Já bych od vás nikdy neutekla, Zerah," slibovala Esterka a náhle se tvářila velice vážné. "Nikdy."

"Já taky ne." připojil se Oz. Z kapsy kabátu vytáhl malý revolver a podal ho Zerah. "Radši mi to schovejte, milost-paní," poprosil. "Nechci někoho střelit."

Zerah si zbraň s úsměvem vzala. "Tak si pojdme dát ně-co ke snídani," řekla.

Beth osamčla. Její syn byl mrtv. Clem byl mrtv. Shan-now byl pryč. K čemu to všechno bylo? přemítala. Nalevo zahlédla Padlocka Wheelera hovořit se svými muži. Byl mezi nimi i Nestor Garrity. Isis stála opodál a Beth si všim-la, jak ji Meredith bere za ruku a zvedá ji ke rtům.

Mladá láska...

Bože, k čemu to všechno bylo?

Došel k ní Toby Harris. "Nerad vobtěžuju, milostpaní," prohodil, "ale to mrně je pomalu nepříčetný a poslední mlíko zkyslo. Nemluvě o tom, že to malý začíná smrdět jako to místo venku, jestli víte, co tím myslím?"

"Tys nikdy neumýval nemluvně, Tobe?"

"Ne. Chcete, abych se to naučil?"

Beth se mu podívala do očí a zachytila jeho nakažlivý úsměv. "Možná bych tě to měla naučit."

"To bych rád, Beth." Poprvé použil její jméno a Beth si uvědomila, že se jí to líbí. Otočila se k domu a všimla si, že

Amaziga se Samem scházejí dolů z kopce. Černoška zamířila k ní.

"V Shannowovi jsem se zmýlila," řekla tiše. "Než mě požádal, abych mu pomohla vyjít z domu, dal tohle Samovi." Z kapsy vytáhla potrhaný kousek papíru a podala ho Beth. Na něm bylo naškrábáno jediné slovo: Trinity.

*

"Co to značí?" chtěla vědět Beth.

Amaziga jí to pověděla.

* Pozn. překl.: Svatá Trojice Trinity Nové Mexiko, 16. června, 5.20 ráno.

BOUŘE MIZELA NAD HORAMI, KLIKATÍCÍ SE blesky bičovaly oblohu nad vzdálenými štíty. Přestalo pršet, ale poušť byla stále ještě mokrá a chladná. Když fialové světlo pohaslo, Shannow upadl na zem, ale Sarento ho zachytil a přitáhl k sobě.

"Jestli jsi mě podvedl..." začal. Ale pak zachytil vůni duší, tak hustou a bohatou, že ho málem přemohla. Byly jich miliony. Desítky milionů. Sarento Shannowa pustil a otáčel se kolem dokola, opojné aroma ho mánilo, že málem přehlušilo i jeho hlad, stačilo jenom vnímat. "Kde to jsme?" zeptal se starce.

Shannow se posadil na kámen a rozhlédl se kolem po blesky ozářené poušti. Obloha na východe světlala. "V No-vém Mexiku," odpověděl.

Sarento poodešel od zraněného, vyšplhal na nízký kopec a zadíval se na poušť. Podíval se doleva a uviděl kovovou konstrukci, vypadala jako vrtná věž, a pod ní stál stan a je-ho otevřené chlopně povlávaly ve vetru.

Dvacáté století! Jeho sen. Tady se může krmit věčně. Za-smál se nahlas a otočil se k Shannowovi. Stařec dokulhal k němu a teď stál a díval se na věž.

"Jsme daleko od nejbližší osady," řekl Sarento, "ale já mám všechen čas na světě, abych ji našel. Jaký je to pocit, Shannowe, odsoudit k záhubě celou planetu?" "Dneska se stávám smrtí," řekl Shannow. Unaveně se otočil a vrátil se dolů pod kopec. Sarento cítil jeho zoufalství. To jenom posílilo radost, kterou cítil. Obloha se roz-jasňovala, blížilo se svítání.

Znovu se podíval na kovovou věž, která byla asi sto stop vysoká. Něco bylo vklíněno pod ní, ale odsud Sarento neviděl, co to je.

Komu na tom záleží, pomyslel si. Největší koncentrace lidí byla o kus dál na sever. Půjdu tam, rozhodl se. Vrátila se k němu Shannowova slova, hlodala mu v paměti.

Dneska se stávám smrtí.

Byl to citát ze staré knihy. Pátral v paměti. Aha, ano. Bhagavadgíta. "Stávám se smrtí a ničitelem světů." Jak přirohodné. Bylo tu ještě něco jiného, ale nedokázal na to přijít. Posačil se, aby počkal, než se rozední, a aby se radoval z nově nalezené svobody. Na vrcholku kovové věže byla krabice z galvanizovaného plechu, velká jako kůlna. Jakmile vyšlo slunce, krabice se zaleskla a odražené světlo ozářilo samotnou věž. Teď Sarento viděl, co je pod ní nacpané.

Matrace. Desítky a desítky matrací. Usmál se a potřásl hlavou. Někdo pod věž naskládal matrace na hromadu dobře dvacet stop vysokou. Směšné!

Ten citát mu pořád vrtal v hlavě.

Dneska se stávám smrtí.

Došlo mu to se silou, jakou měly vzdálené blesky. A s informací přišla i otupující panika, teď věděl naprosto přesně, kde je - a kdy.

Bombová střelnice Alamogordo, Nové Mexiko, 180 mil jižně od Los Alamos. Teď, když si vzpomněl, hlavou mu prolétla všechna fakta. Matrace byly umístěny pod atomovou bombou, jak ji vojáci vytahovali nahoru na provazech. Báli se, že by mohla spadnout, a tak dojít k předčasnému výbuchu.

Otočil se, hledaje starce. Nebylo po něm ani stopy. Sarento se rozběhl. Fakta mu stále proudila do hlavy.

Plutoniová bomba měla za následek výbuch rovnající se 20 000 tunám TNT. Výbuch atomové bomby uvolní ohromné množství tepla, v samotné bombě dosáhne teplota několika milionů stupňů. To vytvoří ohromnou ohnivou kouli.

Na křídlech strachu Sarento běžel.

Vzestupné proudy vytvořené explozí nasají písek a další hmotu do ohnivé koule čímž se vytvoří charakteristický hřibovitý mrak. Výbuch také vyvolá tlakovou vlnu, která zasáhne zemi několik mil kolem a cestou ničí domy. Navíc se uvolní značné množství neutronů a gama záření - scénu zalévá smrtelná radiace.

Já nesmím zemřít! Já nesmím zemřít!

V 5.30 ráno, 16. června 1945, se nacházel sto sedmdesát sedm yardů od věže. O sekundu později se věž vypařila. Na stovky yardů kolem bodu nula, který Oppenheimer pokřtil Trinity, se pouštní písek spekl ve sklo. Koule rozžhaveného vzduchu, vytvořená explozí, rychle vystoupala až do výšky 35 000 stop.

O několik mil dál se J. Robert Oppenheimer díval, jak se tvoří hřib. Lidé kolem něj začali jásat.

"Dneska se stávám smrtí," řekl.